

THE BOOK WAS DRENCHED

**TEXT PROBLEM
WITHIN THE
BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200692

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. **K81/S77B** Accession No. **K6439**

Author **శ్రీనివాస .**

Title **బిన్నలు . 1947 .**

This book should be returned on or before the date
last marked below.

ಬಿನ್ನಹ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

“ಬಿನ್ನಹಕೆ ಬಾಯ್ ಇಲ್ಲವಯ್ಯ”

—ಪುರಂದರದಾಸರು

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬೆಂಗಳೂರು
ಬೆಂಗಳೂರು

ಸಂಪಾದಕರು
ಮುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೨೨
ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೨೮
ಮೂರನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೪೭

ಜೆಲೆ: ೧೨ ಅಣೆ

Checked 1965

Checked 1969

ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕಾದಿದೆ

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು ರೋಡು, ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೦

ಬಿನ್ನಹ

ಯದುಕುಲ ಕಾಂಭೋಜ

ಬಿನ್ನಹವನಿದನು ಲಾಲಿಪುದು :
ಜೆನ್ನಕೇಶವ ನಿನ್ನ ಪದತಳದಿ ಮಾಡುವೀ
ಬಿನ್ನಹವನಿದನು ಲಾಲಿಪುದು.

ಮುನ್ನ ಭಕ್ತಾಗ್ರಣಿ ಅನಂತ ಅಪರಾಧ
ತನ್ನಲ್ಲಿ ಇರಲಾಗಿ ಬಾಯಿ ಇಲ್ಲ
ಬಿನ್ನಹಕೆ ಎಂದನೈ; ಗುರುವರನೆ ಅಂತೆನಲು
ಎನ್ನ ಮಾತೇನು ಹರಿಯೇ, ಆದೊಡೆಯು
ಬಿನ್ನಹವನಿದನು ಲಾಲಿಪುದು.

ನಿನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿಶಾಲಾವರಣದೊಳು ಹರಿ
ಎನ್ನನೂ ಗಣಿಸಿ ನಿಲಿಸುತೆ ಲೀಲೆ ತೋರಿ
ನಿನ್ನವನು ಎಂದೆಯಲೆ; ಮುಗುಳುನಗೆಯಿಂದಿಂದು
ಬಿನ್ನಹವ ಕಂದನದು ಎಂದು ದೊರೆಯೇ
ಬಿನ್ನಹವನಿದನು ಲಾಲಿಪುದು.

ಎನ್ನ ನಲೈಯನೆಣಿಸಿ ಕರುಣೆಯನು ತೋರುವರೆ
ಇನ್ನೆವರಮಿಂತು ಪೊರೆದುದು ಎಂತುಟು ?
ನಿನ್ನ ಕರುಣೆ ಅಪರಿಮಿತವಾದಕಾರಣ
ಬಿನ್ನಹವ ಗೆಯ್ವನಿದ ಧೈರ್ಯದಿಂದೆ.

ಹಾರಯಿಕೆ

ಪೂರ್ವಕಲ್ಯಾಣಿ

ಮಾಡು ಇದನು ಕರುಣಾಕರಾ
ಬೇಡುವೆನಿನಿತನು ಮಾಡು.

ವೀಣೆಯಾಗದಿರೆ ಮಧುರ ನಿನಾದದಿ,
ವಾಣಿಯಂದುಗೆಯ ದನಿಯ ಸಿತಾರು,
ರಾಣಿ ನುಡಿಸುವ ಕೊಳಲು ಆಗದಿರೆ,
ಉಣೆಯಿಲ್ಲದ ಏಕನಾದವ
ಮಾಡು ಇದನು ಕರುಣಾಕರಾ

ಪಂಚಮದೆ ಕಲಕಂಠದಿಂದೆ ಸ್ವ
ಪಂಚವ ನಲಿಸುವ ಕೋಗಿಲೆ ಬೇಡ;
ಅಂಚಿನೊಳರಲಹ ಕಾಗೆಯೆ ಆದರೂ
ವಂಚನೆಯಿಲ್ಲದ ದನಿಯನು ನೀಡು.

ನೀನು ನುಡಿಸಲು ಏಕನಾದವೂ
ವೀಣೆಯಾಗದೆಯೆ ಚಿಂದವಪ್ಪುದು;
ಕಾನನ ಗೀತದೆ ಕಾಗೆಯ ದನಿಯನು
ಲೀನವಾಡಿ ನೀ ಅಂದವಿದೆನಿಸುವೆ.

ಕವಿಗಳ ಕವಿ

ಕಾನಡ

ಕವಿ ಕುಲದ ಕವಿಯು ನೀನು ; ನಿನ್ನ
ಸವಿಯಾದ ಕವಿತೆಯಿದರರ್ಥವನು ತಿಳಿಸೈಯು.

ವನವ ವರ್ಣಿಸುವ ಮಾತೆರಡ ಜೋಡಿಸುವವನ
ಕೊನೆದು ಕೊಂಡಾಡಿ ಕವಿಯೆನ್ನುವುದು ಜಗವು :
ವನಸಹಸ್ರವ ಪೊತ್ತ ತಿರೆಯ ರಚಿಸಿದೆ ದೇವ
ವನಮಾಲಿ ನಿನ್ನ ಕವಿತೆಯ ಜಾಣ್ಮೆ ಅದ್ಭುತವು.

ರಂಗದಲಿ ಕೆಲಬರನು ನಿಲಿಸಿ ವೇಷದ ನಾಲ್ಕು
ಸಂಗತಿಯ ನಡೆಯಿಸುವ ಸೂತ್ರಧಾರನು ಜಾಣ :
ಜಂಗಮದಿ ಸ್ಥಾವರದಿ ನಿಂದು ಎಲ್ಲವ ನಡೆಸ
ರಂಗಧಾಮ ನಿನ್ನ ಸೂತ್ರ ನುಡಿಗಸದಳವು.

ಸರವಿದನು ಪೊಕ್ಕ ದಾರವ ಹವಳ ಕಾಣದಿದೆ ;
ಮರೆಯ ಅರ್ಥ ಮನವ ಮರುಳು ಮಾಡುವುದು ;
ಸರಳನಾಗುತ್ತೆ ಇದರ ಅರ್ಥವನು ತಿಳಿಸದಿರೆ
ಕರುಣಾಳು ನಿನ್ನ ಈ ಕವಿತೆ ಎಲ್ಲವು ವ್ಯರ್ಥ.

ಚೆನ್ನ ಕೇಶವ

ದೀಗಡೆ

ನಿನ್ನ ನೋಡದ ಈ ಜನ್ಮ ವೃಥಾ
ಸನ್ನು ತಾಂಗ ಶ್ರೀಚೆನ್ನ ಕೇಶವ.

ಲೋಕೈಕನಾಥ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿ
ನಾಕಾಧಿಪರಿಗೆ ದುರ್ಲಭನು ನೀ ನಿ
ರಾಕಾರ ನಿರ್ಗುಣ ನಿರ್ವಿಕಾರ
ಸಾಕಾರನಾಗಿ ಎದುರಿನಲಿ ನಿಲಲು
ನಿನ್ನ ನೋಡದ ಈ ಜನ್ಮ ವೃಥಾ.

ಭಾವದಲಿ ನಿನ್ನ ಅರಿವೆನೆಂಬರುಂಟೆ?
ಭಾವನಾತೀತ ಗಹನಾ ಗಭೀರ?
ದೇವಾಧಿದೇವ ಪಾವನ ಸ್ವರೂಪ
ಸೇವೆಯನು ಕೊಳಲು ನೀನಿಲ್ಲಿ ತೋರೆ,
ನಿನ್ನ ನೋಡದ ಈ ಜನ್ಮ ವೃಥಾ.

ಮನದೊಳಗೆ ನಿನ್ನ ಪದತಲವ ಧರಿಸಿ
ಜನುಮವನು ಸಫಲಗೊಳಿಸುವುದ ನೀಡು;
ವನಜಾಕ್ಷ ನೀ ಧರಿಸಿರುವ ರೂ
ಪಿನ ಸಾಸಿರಗಳನರಿಯುವುದ ನೀಡು.

ಎಚ್ಚರ

ಕಾನಡ

ಎಚ್ಚತ್ತು ಆದುದು ಏನು ?
ನಿಚ್ಚುವು ನಿನ್ನನು ನಿದ್ದೆಯಲಿ ಕಾಂಬರೆ
ಎಚ್ಚತ್ತು ಆದುದು ಏನು ?

ಎಚ್ಚರದಲಿ ಮನೆ ಮಠ ಮಂದಿ ಜನ
ನೆಚ್ಚಿದ ಹೆಂಡಿರು ಮಕ್ಕಳು ಬಳಗ
ಹೆಚ್ಚಿದ ಆಸೆ ಬಿಡದೆ ಬಾಧಿಸಲು,
ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ನಿನ್ನ ನೋಡಲಿಲ್ಲ.
ಎಚ್ಚತ್ತು ಆದುದು ಏನು ?

ದೂರದೇಶಕೆ ಐದಿದಿನಿಯನನು
ಸೇರಲೆಂದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸುಯ್ಯ ಸತಿ
ಸಾರಲಾರದೆ ಹಗಲ ನಿಗುತೆ
ಸೇರಿದಂತವನ ಸ್ವಪ್ನದಿ ಕಾಂಬಳು.
ಎಚ್ಚತ್ತು ಆದುದು ಏನು ?

ಎದ್ದಾಗ ಬರುವೆಯಾದೊಡೆ ಕೊಡು ಎಳ್ಳರ ;
ನಿದ್ದೆಯಲಿ ಬರುವೊಡೆ ನಿದ್ದೆಯ ಕೊಡು ದೇವ ;
ಮೊದ್ದನಾಗಿ ನಿನ್ನ ಕಾಣದೆ ಬಾಳ್ವುದು
ಇದ್ದರೂ ಇಲ್ಲದ ಇರವು ಶ್ರೀನಿವಾಸ.

ಪ್ರಾರ್ಥನೆ

ಶ್ರೀರಾಗ

ನಿನ್ನ ರೂಪನು ತೋರಿಸೈ; ಶ್ರೀ
ಚಿನ್ನಕೇಶವ ಸಕಲ ಜಗಕೆ ರೂಪವನಿತ್ತು
ನಿನ್ನ ರೂಪನು ತೋರಿಸೈ.

ತಾಯಗರ್ಭದ ಕೂಸು ತಾಯನರಿಯುವುದೆಂತು
ಕಾಯವೆರಡಾಗದೆ? ಅದರಿಂದೆ ಎನ್ನ
ನ್ಯಾಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದುದು: ಅದೊಡೆ ಇಲ್ಲಿ
ಮಾಯದಿಂ ಮರೆದಿರುವೆ, ನಿನ್ನನರಿಯುವೆನೆಂತು?
ನಿನ್ನ ರೂಪನು ತೋರಿಸೈ.

ಭಕ್ತನಲ್ಲದವ ತೋರಿದ ಕಂಬದೊಳಗಂದು
ವ್ಯಕ್ತನಾದೆಯಂತೆ ಅಮಿತ ಕರುಣಾ;
ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವು ನಿನ್ನನರಸುವೊಡೆ; ನೋಳ್ವ ಆ
ಸಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಉಂಟು; ಇದನರಿತು ಪರಮಾತ್ಮ
ನಿನ್ನ ರೂಪನು ತೋರಿಸೈ.

ಉಪವನದ ಶೋಭೆಯ ತರಂಗಮಾಲೆಯ ಧರಿಸಿ
ನೆಪ ಮಾತ್ರ ಕಂಡು ಮರಗಳ ನಡುವೆ ಮರೆಯಾದ
ವಿಪಿನ ಮೋಹಿನಿಯ ಲಾವಣ್ಯದಿನಿಸನು ನೆನೆದು
ತಪಿಸಂತೆ ಇಹುದು ಮನ, ಕಂಡು ಕಾಣದೆ ನಿನ್ನ,
ನಿನ್ನ ರೂಪನು ತೋರಿಸೈ.

ಸಂದೇಹ

ತೋಡ

ಸಂದೇಹವ ತಾಳಲಾರೆ ;
ತಂದೆ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ
ಸಂದೇಹವ ತಾಳಲಾರೆ.

ಸಂದೇಹವ ತಾಳಲಾರೆ ;
ದಂದುಗಕೆ ಈಡಾಗಲಾರೆ ;
ಪಂದೆಯಾಗಿ ಜನ್ಮವನು ಪೊತ್ತು ನೀ
ಕಂದನೆಂಬಿಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎನ್ನುವ
ಸಂದೇಹವ ತಾಳಲಾರೆ.

ಕರುಣೆ ಕಾಣದೆ ಮರುಗಿದೆ ಮನವು ;
ಅರೆಕಳೆಯೆ ಚೈತ್ರ ಮಳೆಹನಿಯೊಂದ
ಕರೆಯದೆ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ಇಹ ಬಿಸಿಲಲಿ
ಮರುಭೂಮಿ ಮಧ್ಯದೆಲರಿನವೊಲು ಇದೆ.

ಕಳುಹಿಸು ಹರಿಯೇ ಮೋಡಗಳನು :
ಮಳೆ ಬರುವುದೋ ಸಿಡಿಲೆ ಎರಗುವುದೋ
ತಿಳಿಯೆ ನಾನು ; ಅದು ಅದುದಾಗಲಿ ;
ಕಳುಹಿಸಯ್ಯ ಹರಿ ಮಳೆಯ ಚಿಹ್ನೆಯನು.

ನಿದ್ದೆ

ಭೈರವಿ

ಇಂತು ಬಂದು ಪೋಪರೇ ?
ಸಂತತ ನಿನಗೆಂದು ಕಾದಿರೆ ನಾನು
ಇಂತು ಬಂದು ಪೋಪರೇ ?

ಅರೆನಿದ್ದೆಯಲಿ ಮೆಯ್ಯಮರೆದಿಹ ಸಮಯದಿ
ಹರಿ ನೀ ಬಂದೆನ್ನ ಕೆಲದೊಳು ಕುಳಿತು
ಕರುಣದಿ ನಿನ್ನ ಕಳೆಯನೆನ್ನೊಳಿಟ್ಟು ಕಣ್
ತೆರೆವ ಮುನ್ನ ಮರೆಯಾಗುತೆ ಇಂತು,
ಇಂತು ಬಂದು ಪೋಪರೇ ?

ಯಾರೋ ಬಂದರೆಂದುದು ಮನ ತನ್ನೊಳು ;
ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಕನಸು, ಎಂದುದು ಮತ್ತೆ ;
ಸಾರಿಬಂದು ಎನ್ನ ಬಳಿಯಲಿ ಕುಳ್ಳಿದು
ವಾರಿಜನಾಭ ಎನ್ನನೆಚ್ಚರಿಸದೆ,
ಇಂತು ಬಂದು ಪೋಪರೇ ?

ಬೇರೆ ಲೋಕವನು ಸೇರಿದ ತಾಯಿ ಕು
ಮಾರನ ನಿದ್ದೆಯಲಿ ಮುದ್ದಿಸ ತೆರದಲಿ,
ತೋರದೆ ಮರೆಯಿಂದೆ ಪೊರೆಯುವೆ. ನಾ ಕಾಣ
ಲಾರೆನೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನು ಕರುಣಾಕರ ?

ಆರ್ತ

ಮುಖಾರಿ

ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ನಿನ್ನ ಕರೆವ ದನಿ ಯಾವುದೋ
ಚೆನ್ನ ಕೇಶವ ಎನಗೆ ಆ ದನಿಯ ನೀಡು ;
ಸನ್ನತನೆ ಎನಗಿದನು ದಯೆಗೆಯ್ಯೆ ನೀನು
ಇನ್ನೆನಿತು ಗಹನನಾದರು ನಾನು ಭಯಪಡೆನು.

ಖೇಚರದೆ ಸಾವಧಾನದಿ ಸಿಡಿಲ ಹಿಡಿಯಂತೆ
ತಾ ಚರಿಸುತ್ತಿದು, ಕಿಚಪಿಚ ನೆಲದೆ ಸುಳಿಯುತ್ತಿಹ
ಹೀಚು ಮರಿಕೋಳಿಗಳ ಕೊಲ್ಲಲೆರಗುವ ಗೃಧ್ರ,
ಕೀಚೆಂದು ತನ್ನ ಮರಿ ದೂರದಿಂ ಮೊರೆಯೆ,
ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದು ಗೂಡನು ಸೇರಿ ಮರಿಗಳನು,
ಚಿಂತಿಸದೆ ಇರಿ ಇಲ್ಲಿ ನಾನಿಹೆನು ಎಂದೆನುತೆ
ಸಂತಯಿಸಿ, ಕನಿಕರವತೋರಿ ಪ್ರೊರೆಯುವುದಯ್ಯ :
ಇಂತು ನಿನ್ನನು ಕರೆವ ದನಿಯ ನೀಡೆನಗೆ.

ಚೀರಿಡಲು ಸವತಿಯ ಕೂಸು, ಅದನೋಡದೆ,
ಕಾರುಕಾರಿಂದೇಕೆ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದು
ಕ್ರೂರ ವಚನವ ನುಡಿದು ಕೋಪಿಸುವ ಬಲತಾಯಿ
ಹಾರಿಬರುವಳು ತನ್ನ ಕೂಸಳುವ ಮುನ್ನ ;
ಎನ್ನಯ್ಯ ಅಳಬೇಡವೆಂದೆತ್ತಿಕೊಂಬಳು,
ಚೆನ್ನ ನಿನಗೀನೆ ಪಾಲ್ನಕ್ಕರೆಯನೆಂಬಳು,
ಇನ್ನು ಅಳಬೇಡ ಕಂದಾ ಎಂದು ಬೇಡುವಳು :
ನಿನ್ನ ನಾನಂತು ಕರೆಯಲು ದನಿಯ ಕೊಡು ದೇವ.

ವ್ಯಾಕುಲ

ನೋಹನ

ಅರಸನೀದಾರಿಯಲಿ ಬರುವನೆಂದರು ಅವರು ;
ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ಇನ್ನೂ ?
ಬರಿಯಮಾತನು ಹೇಳಿ ಮರುಳುಮಾಡಿರೇನೋ ?
ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ಇನ್ನೂ ?

ನಡುವಗಲ ವೇಳೆಯಲಿ ಪೊಂದೇರನೇರಿ ತಾ
ಕಡುವೇಗದಿಂ ಬಂದು ಕಾಯ್ದ ವರ ಪಿಡಿದೆತ್ತಿ
ತೊಡೆಯಮೇಲಿರಿಸಿ ಪ್ರೇಮದ ಕಂಗಳಿಂ ನೋಡಿ
ಪೊಡವಿಪತಿ ಪಾಲಿಸುವನೆಂದು ಪೇಳ್ವರು ಅವರು ;
ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ಇನ್ನೂ ?

ಬಿಸಿಲೇರಿ ತಗ್ಗಿತು ; ಬೇಗೆಯಿಂ ಬಾಡಿದೀ
ಕಿಸಲಯದ ಸಂಚಯದವೊಲು ಇಹುದು ಮನವು ;
ಕುಸುಮ ಸಂಕುಲವೆಲ್ಲ ತಿರೆಯ ಸೇರಿತು ; ಇನ್ನೂ
ಬಿಸಜಾಕ್ಷ ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ನನ್ನೊಡೆಯಾ ?
ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ಇನ್ನೂ ?

ಪರಮೆಗಳ ಝೇಂಕೃತಿಯ ರವದಿಂದೆ ಬಿಸುಗಾಳಿ,
ದೊರೆಯನೋಳ್ವಾಸೆಯಿಂದೆನ್ನ ಮನದಂತೆ,
ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿದುರ್ಬರಿದಾಗುತ್ತಿದೆ ಈಗ ;
ದೊರೆ ಇಹನೊ ಇಲ್ಲವೋ ? ಅವರೇನಪೇಳ್ದರೋ ?
ಬರಲಿಲ್ಲವೇಕೆ ಇನ್ನೂ ?

ನಿರೀಕ್ಷೆ

ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಿ ತೋಡಿ

ನಿನ್ನನಿಧಿರುನೋಡುತಾ ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕಾದಿಹೆವು;
ಚೆನ್ನ ನೀನು ಬರದೆ ಇರಲು ಕಾರಣವ ಕಾಣೆವು.

ಮಾಮರನ ಎಳೆದಳಿರಿನ ಮರೆಯಿಂದಲಿ ಮೊರೆಯುತಾ
ಭಾಮೆಯರಾ ಬನ್ನಿರೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿಹುದು ಕೋಕಿಲಾ;
ಕಾಮಸೂತ್ರವೆಲ್ಲವನೂ ಒಂದೇ ಸ್ವರದಿ ಪೇಳ್ವುದಂತೆ,
ಪಾಮರೆಯರನೊಂದು ಕ್ಷಣದಿ ಪಂಡಿತೆಯರ ಮಾಳ್ವುದಂತೆ

ದೂರದಿಂದ ಬೀಸಿ ಬರುತ ತೆಂಗಾಳಿ ಪ್ರೇಮದಿಂ
ದಾರಿಯೊಳಿಹ ವನವ ತೂರಿ ಜಲಪಾತವ ಸೇರುತಂ
ಸಾರಿತಂದು ಶೀಕರವನು ಪುಷ್ಪಗಳೊಡನಾಡುತಂ
ಸೂರೆಗೊಂಡು ಸೌಗಂಧವ ಸೂಸುತ್ತಿಹುದು ಸುಖವನಿಲ್ಲಿ.

ಸುರಯ್ಯ ಪಾದರಿಯ ನಾಗಲಿಂಗ ನಾಗಸಂಪಿಗೆಯ
ಅರೆಯರಳಿದ ಇರವಂತಿಯ ಬಿರಿಮುಗುಳಿನ ಮಲ್ಲಿಗೆಯ
ತಿರಿದು ತಂದು ಸೊರಗಿ ನಿಂದು ಬರುವೆಯೆಂದು ಕಾದೆವು;
ಬರದೆ ನೀನು ನಿಲಲು ಹೂವು ಮನದವೋಲು ಮರುಗಿತು.

ಕಾಳರಕ್ಕಸಿಯರ ಕರಿಯಸೇಲೆಯಂತೆ ಕಳ್ತಲು
ಬೀಳುತ್ತಿಹುದು ವನದಮೇಲೆ; ಮನವನಂತೆ ಮುಸುಕಿತು;
ಆಳವಾಯ್ತು ಕಾಳಿಂದಿಯ ಕರಿಯನೀರ ಮಡುವಿನಂತೆ;
ತಾಳ್ವೆವೆಂತು ಈ ವಿರಹವ? ಬಾಳು ಬರಿದು ನಿನ್ನನುಳಿದು.

ಬೇಸರ

ಖರಹರಪ್ರಿಯ

ಸೋತು ಸಾರಿದರು ಮನೆಗೆ : ಹರಿ
ಏತಕೆ ಬರನೋ ಎಂದು ಸಖಿಯರು
ಸೋತು ಸಾರಿದರು ಮನೆಗೆ.

ಆತುರದೊಳು ನಿನ್ನನಿಧಿರುನೋಡುತ್ತಾ
ಕಾತರರಾಗುತ್ತೆ, ನೀ ಬರದಿರೆ, ಮನ
ಸೋತು ಬೇಸರದೆ ಎಲ್ಲರು ನಾ ಬರಿ
ವಾತ ಹೇಳಿದೆನು ಎನ್ನುತೆ ಹಳಿದು
ಸೋತು ಸಾರಿದರು ಮನೆಗೆ.

ದೂರದಿ ನೀನು ಬರುತಿರೆ ನೋಡಲು
ಅರುವೆವೆನ್ನುತೆ, ಕಣ್ಣೆ ಕೈಹಿಡಿದು,
ಮೀರಿದ ಜತನದಿ ನೋಡಿ ನೋಡಿ,
ಬಾರನು ಮುರರಿಪು ಎನ್ನುತೆ ಕೋಪದಿ
ಸೋತು ಸಾರಿದರು ಮನೆಗೆ.

ತ್ವರೆಯಿಂದೆ ಎಮ್ಮೆ ಸೇರಲೆಂದು ನೀ
ಬರುತಿರೆ ಕಾಡೊಳು, ಜೊತೆಗಾತಿಯರು,
ಪುರಕೆ ಪೋಗುವ, ಬರುತಿಹನಪ್ಪೊಡೆ
ಅರೆದಾರಿಯೊಳೇ ಕಾಣುವೆವೆಂದು
ಸೋತು ಸಾರಿದರು ಮನೆಗೆ.

ಮರೆಯೊಳು ಬರುತಿರೆ ಕಾಣನು ಎಂದೆನು ;
ಬರುವುದೇ ದಿಟ, ಎಲರಲಿ ನೋಡಿರಿ,
ಸಿರಿಕಂಡದ ಕತ್ತರಿಯ ಲೇಪನದ
ಪರಿಮಳವನೆಂದೆ : ಆದರು ಕೇಳದೆ
ಸೋತು ಸಾರಿದರು ಮನೆಗೆ.

ಬೆಳವಣಿಗೆ

ಕಾಂಭೋಜಿ

ಬೆಳೆದು ಫಲವೇನು ಹರಿಯೇ ?

ಇಳೆಯತುಂಬಿದ ನಿನ್ನ ಕಳೆಯನರಿವುದ ಮರೆಯೆ

ಬೆಳೆದು ಫಲವೇನು ಹರಿಯೇ ?

ಎಳೆಯದಿನದಲಿ ಒಂದು ಕೊಳವ ನೋಡಿದೆನಂದು

ಪಳುಕ ಸೋಪಾನ ಪಳುಕಿನ ಅಚ್ಚದ

ತಿಳಿನೀರ ಕೊಳವಾಗಿ ಕಂಡುದಿಂದದ ನೋಡೆ

ಕಳೆದ ಸೋಪಾನ ಕೊಳೆನೀರಬೆಂಜೆ.

ಬೆಳೆದು ಫಲವೇನು ಹರಿಯೇ ?

ಮೊಲೆಯೂಡಿ ಸಾಕಿದ ತಾಯ ನೋಡಿದರಂದು

ಪಲವಿಧದ ಕೊನೆಯುತಿದೆನ್ನ ಮನಸು

ಸಲಿಗೆಯಿಂದಾತಾಯ ನುಡಿಸಲಾರದೆ ಇಹುದು ;

ಮಲೆಯಂತೆ ಮೈಬೆಳೆದು ಮನಸುಮೊಲದಂತಾಗೆ

ಬೆಳೆದು ಫಲವೇನು ಹರಿಯೇ ?

ಸುತ್ತು ಹತ್ತಿರದಿ ಸುಳಿದಾಡಿ ಕುಣಿಯುತೆ ಚಿಗಿದು

ಮತ್ತೆ ತಾಯಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಚಿಮ್ಮಿ,

ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ಎಂದು ನೋಡುವರಿಗೆನಿಸ, ಎಳೆ

ಕತ್ತಿವರಿ ಬಲಿದಂತೆ ಬಲಿದುದೀ ಮನವು.

ಸುಮತಿ ಇದು ವಯಸಿಂದ ಬರುವುದೆನೆ, ಹರಿ, ಎನಗೆ

ಕುಮತಿ ಇರಲಯ್ಯ, ಈ ಸುಮತಿ ಬೇಡ ;

ಅಮಿತವಾದಾ ಸೊಬಗನಂದು ನೋಡಿದ ದೃಷ್ಟಿ

ಮಮತೆ ಇರಲಯ್ಯ, ನಿನ್ನನು ಕಾಣ್ಬರೆ.

ಲೀಲೆ

ರೀತಿಗೌಳ

ಎನು ಅಟ ಇದು ಹರಿಯೇ? ಅರಿಯಲು
ಜ್ಞಾನವನೀಡೆನ್ನ ದೊರೆಯೇ.

ದಾನವ ಗುಣಗಳ ಮಾಡಿ, ಅವುಗಳ
ಮಾನವ ಹೃದಯದೊಳಟ್ಟು,
ದಾನವಾರಿ ಎಂಬ ಬಿರುದಿಗೆ ಅನುಸಂ
ಧಾನವ ಮಾಡಿರುವಂತಿದೆ ನೋಡಲು.

ಗೃಧ್ರವ ಮಾಡಿಹೆ ನೀನು; ಅಂತೆ
ಕ್ಷುದ್ರಜೀವಿ ವಾಯಸವ;
ರುದ್ರವಾಗಿ ಅವು ಒಂದಕೆ ಒಂದು ಉ
ಪದ್ರವ ಮಾಡಲು ನೋಡುತ್ತಲಿರುವೆ.

ಎಲ್ಲವು ನಿನ್ನಯ ಮಾಯಾ; ಇದು
ಎಲ್ಲವು ಚೆನ್ನಿಗರಾಯಾ;
ಎಲ್ಲವು ನಿನ್ನಯ ಭದ್ರನಿಕಾಯಾ;
ಎಲ್ಲವನರಿಯಲು ನೀನೇ ಉಪಾಯಾ.

ನಂಬಿಕೆ

ಖರಾಕರಪ್ರಿಯ

ನಂಬಿಕೆಯನು ನೀಡು ; ನಿನ್ನೊಳು
ನಂಬಿಕೆಯನು ನೀಡು.

ಒಳ್ಳೆದು ನಿನ್ನೊಳನಂತವಾಗುತೆ
ಪಲ್ಲವ ಪುಷ್ಪಕೆ ಬೆಳೆಯುವುದೆಂದೂ,
ಸಲ್ಲದುದೆಲ್ಲವು ನಿನ್ನ ಪಾದ
ಪಲ್ಲವದಡಿಯಲಿ ಮುರಿಯುವುದೆಂದೂ
ನಂಬಿಕೆಯನು ನೀಡು.

ಅಳಿಲು ನಾನು ; ಅಣು ಮಾತ್ರನು ನಾನು ;
ಮಲೆಯ ಮಹತ್ವವು ನಿನ್ನದು ; ಎನ್ನ
ತಿಳಿವಿನಿಂದ ಸರಿ ತಪ್ಪು ಎಂದು
ಅಳಿಯದಂತೆ ನಿನ್ನಯ ವ್ಯಾಪಾರವ
ನಂಬಿಕೆಯನು ನೀಡು.

ಬಲ್ಲವರೊಳು ನೀ ಬಲ್ಲವ ಹರಿಯೇ ;
ಬಲ್ಲಿದರೊಳು ನೀ ಬಲ್ಲಿದನಯ್ಯ ;
ಸೊಲ್ಲು ಯೋಚನೆಗೆ ಮೀರಿದ ನಿನ್ನೊಳು
ಎಲ್ಲವು ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದೆಂದು
ನಂಬಿಕೆಯನು ನೀಡು.

ಆಡಂಬರ

ಭೈರವ

ಆಡಂಬರದಿ ಬರಲು ಮನವು ಒಪ್ಪುವುದಯ್ಯ;
ಆಡಂಬರವನ ಳಿಯೆ ನೀ ಬೇಡವು.

ರೇಶಿಮೆಯ ವಸ್ತ್ರಗಳು ಮೂರನಾದರು ಹೊದ್ದು
ಕಾಶಿಪೀತಾಂಬರವ ಸೊಗಸಾಗಿ ಉಟ್ಟು
ದೇಶದೇಶದ ಒಡವೆ ತೊಡವನೆಲ್ಲವ ಧರಿಸೆ
ಅಶೆಯಿಂದಿರ್ದಿಗೊಂಡು ಬರುವುದಯ್ಯ.

ಮನದಿನಿಯನಾಗುವೊಡೆ, ಹರಿ, ಇಂತು ಬರಬೇಕು;
ಇನಿತು ತಿಳಿಯದೆ ನಿನಗೆ? ಹರಿಯೆ, ಇನಿತು?
ವನಜಾಕ್ಷ, ಬರಿಮೆಯೈ ಬರಿಯ ಕೈಯಲಿ ಬರಲು,
ಅನುಮಾನಬರದೆ ನೀನಲ್ಲವೆಂದು?

ಒಳ್ಳಿದನು ಅರಿವೆನೆಂಬುದು ಸುಖವ ತರಲಾಗಿ;
ಸಲ್ಲದುದನರಿಯುವುದು ಅಸುಖದಿಂದೆ;
ಒಳ್ಳಿತಸುಖವತಂದು ಸಲ್ಲದದು ಸುಖ ತರಲು
ಸಲ್ಲದೊಳಿತೆನ್ನುವುದು ಬರಿಯ ಮಾತಾಗದೇ?

ಅಸೆ

ಭೋಸಾಳಿ

ಅಸೆ ಕೆಟ್ಟದು ಎಂದೆನಯ್ಯ ;
ದಾಸನ ಕರೆವ ವಿಲಾಸವನರಿಯದೆ
ಅಸೆ ಕೆಟ್ಟದು ಎಂದೆನಯ್ಯ.

ಅಸೆ ಕೆಟ್ಟದು ಎಂದೆ ; ಪಾಶಬಂಧವಿದೆಂದೆ ;
ಕೇಶವಾ ನಿನ್ನ ಸೇರೆ ತೊಡಕು ಇದೆಂದೆ ;
ಮೋಸಹೋಗದೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸ ನಿನ್ನನು ಕಾಣ
ಲಾಶಿಸುತ್ತಿಲ್ಲವ ಬಿಡಲು ನೋಡಿದೆನಯ್ಯ.

ತಪ್ಪುಹೆಜ್ಜೆಯ ಕೂಸ ಅಟಕೆ ಮರೆಯಿಂದ
ಚಪ್ಪಾಳೆಗುಟ್ಟುತೆ ಕರೆಯಲು ತಾಯಿ,
ನೆಪ್ಪುತಪ್ಪಿ ಅಣುಗ, ಒಲ್ಲೆನು ನಾನೆಂದು,
ತೆಪ್ಪನೆ ನಿಂತಲ್ಲೆ ನಿಲುವಂತೆ ಮೂರ್ಖದಿ
ಅಸೆ ಕೆಟ್ಟದು ಎಂದೆನಯ್ಯ.

ಮಲೆಯಮೇಲೆ ನಿಂದ ನೀರು ವಾರಿಧಿಯನು
ಮಲೆಯಿಂದ ಇಳಿಯದೆ ಸೇರುವುದೆಂತು ?
ಇಳಿವರೆ ಕಾಡು ಕಲ್ಲು ತಗ್ಗು ಎನ್ನುತೆ
ತಲೆಯಲಿ ನಿಂದ ನೀರಂದದಿ ನಿಲ್ಲುತೆ
ಅಸೆ ಕೆಟ್ಟದು ಎಂದೆನಯ್ಯ.

ದೇಹ

ಚಕ್ರವಾಕ

ದೇಹವನು ಜರೆಯಬೇಡ, ತವಸೀ;
ದೇಹವಿದ ಜರೆಯಬೇಡ.

ದೇಹದೊಳಗಿಡಾಡಿ ಮುಗಿಯದಿರು ಎನು; ಸರಿಯೆ.
ದೇಹವೇ ಸರ್ವಸ್ವವೆನಬೇಡವೆನು; ಸರಿಯೆ.
ಬಾಹ್ಯದಂತಿಹುದು ಅಂತರ್ಯವೂ: ಅದೊಡೆ
ಬಾಹ್ಯವನು ಬಿಡು ಎಂಬರೇ, ತವಸೀ?

ಬಾಹ್ಯವನು ಹೊದೆದಿರುವ ಸೊಬಗ ಸಾಗರವನವ
ಗಾಹಿಸದೆ ನೆನೆಯಲಹುದೇ ಅನಂತ
ಮೋಹನನ ಸೌಂದರ್ಯದಣುಮಾತ್ರದಂಶವನು?
ದೇಹದೊಳು ನೋಳ್ವೆ ಆ ಸೌಂದರ್ಯವ.

ದೇಹ ಬೇಡದ ಜೀವ ದೇಹಿಯಾಗುವುದೇಕೆ?
ಸಾಹಸ ಅದ ತುಳಿದು ಕಾಣ್ಬುದವನ
ದೇಹ ದೇಹ ಎಂದು ಮುಳಿವೇಕೆ? ದೇವನಿಗೆ
ದೇಹವಿದ ದೇಗುಲವ ಮಾಡಬಹುದು.

ಮೋಹ

ಶಾಹನ

ಕರಣಗಳೆಲ್ಲವು ಆಶಿಸುತಿಹವಯ್ಯು :
ಹರಿಯೇ ನಿನ್ನ ಸೇರಲೆಂದು
ಕರಣಗಳೆಲ್ಲವು ಆಶಿಸುತಿಹವಯ್ಯು.

ಅಣ್ಣಯ್ಯ ನೀ ಬಾ ಅಣ್ಣ ನೀ ಬಾ
ಕಣ್ಣಮಣಿಯೆ ಮಲಗಣ್ಣಾ ಬಾರೈ
ಬೆಣ್ಣೆಯನೀವೆವು ಎಂದು ಗೋಪಿಯರು
ಕಣ್ಣನ ಕರೆದಂತೆ ಮೊರೆಯುತೆ ನಿನಗೆ
ಕರಣಗಳೆಲ್ಲವು ಆಶಿಸುತಿಹವಯ್ಯು.

ಮನೆಕೆಲಸವ ಬಿಟ್ಟು ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು
ಮನೆ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲ ಮೋಹನನ ನೋಡಿ
ತನಿವಣ್ಣನೀವೆವು ಇನಿವಾಲನೀವೆವು
ಎನುತೆ ಕಣ್ಣನ ಕರೆದಂತೆ ಕರೆದು
ಕರಣಗಳೆಲ್ಲವು ಆಶಿಸುತಿಹವಯ್ಯು.

ಚೆನ್ನಕೇಶವ ಜಗದೊಳೆಲ್ಲೆಡೆ
ನಿನ್ನ ಸೊಬಗನು ನೋಡಿ ನೋಡಿ
ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡುವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡುವ
ಎನ್ನುವಾಸೆಯಿಂದೆ ತೀವಿ ಎನ್ನ ಮನ
ಕರಣಗಳೆಲ್ಲವು ಆಶಿಸುತಿಹವಯ್ಯು.

ದೀನ

ನಾಟಕರಂಜಿ

ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎನ್ನ, ಕರು
ಣಾಕರ ಬಲಿದೀ ಆಸೆಯನೆಣಿಸಿ
ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎನ್ನ.

ಆಸೆಯಿಂದೆ ನೀ ಸಾರಿಬರಲು, ಹರಿ,
ಹಾಸದಿ ಎದುರಲಿ ಬರುತ ಅತಿಶಯ ವಿ
ಲಾಸದಿ ಒಯ್ದು ಆಟದಿ ಹೃದಯ ವಿ
ಕಾಸವ ಗೆಯ್ದುವನರಿಯೆನಾದರೂ
ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎನ್ನ.

ಉಜ್ಜು ಗಿಸಲು ನೀ ರಕ್ಷಣ ಕಾರ್ಯದಿ
ಸಜ್ಜು ಆಗಿ ನಿನ್ನೊಡನೆಯೆ ನಿಂದು
ಕಜ್ಜದಿ ನೆರವಹ ಧೀರ ಸತೀತ್ವದ
ಪಜ್ಜಳವ ತೇಜ ಇರದೆ ಹೋದರೂ
ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎನ್ನ.

ಆಯಾಸದಿಂದೆ ಹಿಂದಿರುಗೆ ನೀನು
ತಾಯ ತೆರದ ಬಹುಮರುಕವ ತೋರಿ
ಕಾಯದ ಬಳಲನು ಜೀವದಳಲನು
ಮಾಯಿಪುಪಾಯವನರಿಯೆನಾದರೂ
ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎನ್ನ.

ಏತಕೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು ಎನೆ ಹರಿಯೇ
ಏತಕೆ ಎಂದೂ ಹೇಳಲರಿಯೇ;
ಸೋತುದು ಮನ ನಿನಗೆ, ನೀನು ತೊರೆಯೆ
ಚೇತನವಳಿವುದು ಎನ್ನ ದೊರೆಯೇ.

ಮುಗ್ಧೆ

ಶಂಕರಾಭರಣ

ಪೊರೆವುದಿವಳ ಹರಿಯೇ : ಮುಗುಡೆ
ಪೊರೆವುದಿವಳ ಹರಿಯೇ.

ದೂರದೆ ನಿಂದು ನೋಡುತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಅ
ಪಾರವಾದ ಸೊಬಗಿಗೆ ಮನಸೋತು
ಭೀರು ಸಾರಿಬರಲಾರದಿದು ನಿನ್ನ
ಓರೆನೋಟವನು ನೋಡಿ ಬಂದಿಹಳು.

ಬಳುಕುತ್ತೆ ಬಂದು ಬಳಿಯೊಳು ನಿಂದು
ಸೆಳೆಮಿಂಚಿನವೊಲು ಚಂಚಲಳಾಗಿ
ಉಳಿದು ಭಯವ ಮೆಲುಮೆಲನೆ ಬಿರಿಯುವ ವ
ಕುಳದ ಮುಗುಳಿನೊಲು ಮನವ ತೋರಿಹಳು.

ಅರಳಲೆಳಸುವ ಮುಗುಳುಗಳ ನಾಣನು
ಮರೆಯಿಸಿ ಸರಸದಿ ಅರಳಿಸುವರಸಾ
ಸರಳನಾಗು ; ಅರಿಯದ ಇವಳನು ಆ
ವರಿಸು ಕೃಪಾಪರಿಪೂರಿತ ನಯನದಿ.

ಬೇರೆ

ಭೈರವಿ

ದೂರ ಸರಿಯದಿರೋ
ಆರಿವಳೆನುತೆ ಹಾಸವ ಮರೆಯಿಸಿ
ದೂರ ಸರಿಯದಿರೋ.

ಲತೆವನೆಯಲಿ ವಿಹರಿಸುವ ಅವಸರದ
ವಿತರಣೆಯಲಿ ನೀ ಸಖಿಯನು ಕುರಿತು
ಜತನದಿ ಉಸುರಿದೆ, ಬರುವುದು ಮರೆಯದೆ
ಜತನದಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಇಂದು, ಎಂದು.

ಮೆಲುನುಡಿಯ ಕೇಳಿ ಹರಿಯೇ, ಒಂದು
ಸಲ, ಒಂದು ನಿಮಿಷ, ಬಳಿಯೊಳು ಕುಳಿತು
ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ನಿನ್ನನು ನೋಡಲೆಂದು
ಒಲುಮೆ ಮನದೊಳು ಮೊಳೆದುದು ಬಲಿದುದು.

ಸಖಿ ಬರುವ ಮುನ್ನ ಬಂದು ಕಾದಿಹೆನು :
ಅಖಿಳ ಗೋಕುಲವ ನಲಿಯಿಪನೇ ನಗು
ಮುಖದಿಂದ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಯ್ಯ ಎನ್ನ,
ಸಖಿಯನೆಂತಂತೆ ನೋಡೆನ್ನನೊಮ್ಮೆ.

ಇಷ್ಟ

ಶಂಕರಾಭರಣ

ನೀನೇ ಬೇಕೆನಗೆ :

ನೀನು ಬೇಕು ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮ ಸಾಲದು.

ಎಳೆಯಳಾಗಿರಲು ಆಟಕೆ ಗೊಂಬೆ

ಥಳ ಥಳಿಸುವ ನಗನಟ್ಟು ಬೇಕಾದುದು ;

ಕಳೆದುವು ಎಳೆಯ ದಿನ : ಈಗ ನೀನು

ಇಳೆಯನೆಲ್ಲವನು ಕೊಡಲೂ ಸಾಲದು.

ಒಡವೆ ಉಡುಪಿನಿಂದ ಸಂತಸ ಹರೆಯದಿ :

ತೊಡವು ತಂಗು ಇಂದು ಬೇಡ ಎನಗೆ.

ಕಡುವೇಗದಿ ದೂರದಿಂದೆ ಬಂದು ಎನ್ನ

ಸಡಗರದಿಂದೆ ಅಪ್ಪಲು ಅದು ಸಾಲದು.

ಸಾಲದು ಗೊಂಬೆ ; ಸಾಲದು ನಗನಟ್ಟು ;

ಸಾಲದು ಒಡವೆ ; ಸಾಲದು ತೊಡವು ;

ಸಾಲದು ಪ್ರೇಮ ; ಸಾಕು ನೀನೆ : ಗೋ

ಪಾಲ ಬಂದನಿಶ ಬಳಿಯೊಳು ಕುಳ್ಳಿರು.

ಕೆಲಸ

ನೀಲಾಂಬರಿ

ಬಿಡುವಿಲ್ಲವೆಂದೊರೆದೆನೇ, ಸಖೀ ;
ಒಡೆಯನೊಲಿದು ಬಂದು ಆಟಕೆ ಕರೆಯಲು
ಬಿಡುವಿಲ್ಲವೆಂದೊರೆದೆನೇ.

ಸಡಗರದಿ ಬಂದು ಕೆಲದೊಳು ನಿಂದು ಮನವ ಸೆರೆ
ಹಿಡಿನ ಹಾಸವ ಬೀರಿ ಬಾರೆಂದನು :
ಒಡಲು ಮನಗಳನನನ ಪದತಲದೊಳರ್ಪಿಸದೆ
ಬಿಡುವಿಲ್ಲವೆಂದೊರೆದೆನೇ ಸಖೀ.

ಅನುದಿನವು ಇಹುದು ಈ ಕೆಲಸ ಮತ್ತೆ ಕೆಲಸ :
ಜನವು ಜಗಳವು ಇಹುದು ಅನುದಿನದೊಳು ;
ಅನಿಶವೂ ಇಹವು ಈ ಜಗದ ವ್ಯಾಪಾರಗಳು :
ಅನಿಶ ಒಲಿದಿಹನೇ ಹರಿ ಸಖೀ ?

ಒಲಿದು ಒಡೆಯ ಒಮ್ಮೆ ಪಿಡಿಯೆ ದೇಹವಿದಮರ ;
ನಲಿಯಲವನೊಂದುಕ್ಷಣ ಹೃದಯತಲದಿ
ಮಲೆಯಂತೆ ಪಿರಿದೆಸಿಸ ನೂರು ಕೆಲಸದಿ ಬರದ
ಫಲವನರಿಯದೆ ಜೀವನು, ಸಖೀ ?

ಮಾತು

ಕಲ್ಯಾಣ

ದೇವ, ಮಾತೆನುಗೆ ಬೇಡ :
ಜೀವವಿಹ ಮಾತುಂಟು, ಜೀವವಿಲ್ಲದದುಂಟು,
ದೇವ, ಮಾತೆನುಗೆ ಬೇಡ.

ಮಾತು ನಿಜವಿರಬಹುದು ಅಲ್ಲದೆಯು ಇರಬಹುದು :
ಮಾತು ಬೇಡ ಎನುಗೆ ಭಾವವಿರಲಿ.
ಜೀತ ಮಾಡುವುದು ಭಾವಕೆ ಮಾತು ಹರಿಯೆ ;
ಜೀತಕೊಡೆಯನ ಶ್ರದ್ಧೆ ಬಹುದೆ ಎಂತೂ ?

ಅತಿಯಾಗುವುದು ಒಮ್ಮೆ ; ಸಾಲದಿಹುದೊಮ್ಮೆ ; ಅಭಿ
ಮತವಿದುವೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಕಾಣದು.
ಸತನ ಆತುಮಕೆ ದೇಹವನು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಹರಿಯೆ :
ಸತನ ಭಾವಕೆ ಮಾತನೊಳಹುಗುವುದು.

ಭಾವ ಒಂದೇ ಆಗಿ ಜೀವ ನಿನೊಳು ನಿಲಲಿ,
ಸಾವಕನೊಳುರಿವ ಇಂಥನದ ತೆರದಿ.
ದೇವ ಎಮ್ಮ ಮನ ಒಂದು ಒಂದನು ಅರಿಯೆ
ಅವ ದೂತನು ಬೇಡ ಸಂದೇಶಕೆ.

K6439

ಗಾನ

ಕೇತಾರಗೌಳ

ನಿನ್ನ ಗಾನದೊಳು ಎಲ್ಲಾ ದನಿಗಳೂ ಸೇರಿ
ಚೆನ್ನವಾಗುವುವು ಗಾನವಿಶಾರದಾ.

ಉದಯವಾಗುತ್ತಲಿರಲು ಕೇಳುತ್ತಿದೆ ದನಿಯೊಂದು
ಮೆದುವಾಗಿ ಮನವನಿದು ಕೊಳಲರಿಯದು ;
ಹೃದಯವನು ಭೇದಿಸುವ ಕರ್ಕಶ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲ ;
ಇದು ಆವ ದನಿಯೊ ತಿಳಿಯದು ಎನಗಿದು.

ವೀಣೆಯೊಂದುಗುವ ಸವಿನದಕೆಂತಂತಿದಕೆ
ಜಾಣರಾಡಿಸರು ಸಂತಸದಿ ತಲೆಯ ;
ಮೇಣು ಕರ್ಕಶವಾದ ಕಷ್ಟದ ಧ್ವನಿ ಇದು
ಮಾಣದೇತಕೆ ಎಂದು ಪೇಳರಾರೂ.

ಜಾಣಕಣಿಯೇ ನಿನ್ನ ಪ್ರತ್ಯೂಷ ಗಾನದಲಿ
ಕೇಣವಿಲ್ಲ ವೀಣೆ ಅಲ್ಲ ಅಹುದೆಂದು.
ಕಾಣದೇನೀದನಿಯ ? ಕೇಳಿಹೆನು ದಿನದಿನ :
ಗಾಣದ ಧ್ವನಿಯ ಜೋಡಿಸಿಹೆ ಶ್ರುತಿಗೆ.

ಕೋಗಿಲೆ

ಅಶಾಣ

ದನಿಯಿದನು ಕೇಳು ಕೆಳದೀ : ವಿರಹ
ಘನಿಸಿ ಮನಗಳ ಮುರಿಯೆ ಕುಲಶಮಾದವೊಲಿರುವ
ದನಿಯಿದನು ಕೇಳು ಕೆಳದೀ.

ಚಲನವನಿತನು ಉಳಿದು ಹರಿ ಬರುವನೆನುತೆ ವನ
ದೆಲರು ನಿಲುವಿನಲಿದಿರುನೋಡುತಿರಲು,
ಒಲಿದಿಹನು ಬರುತಿಹನು ಬಾರದಿರನೆನುತೆ ಮನ
ಒಲಿದ ಆಸೆಯ ಭರದಿ ಬೀಗುತಿರಲು,
ದನಿಯಿದನು ಕೇಳು ಕೆಳದೀ.

ನಿಲುವಿನೆಲರನು ಮುಳಿದ ಅಲಗ ಕರವಾಳದೊಲು
ಛಲದಿ ಸೀಳುತೆ ಮನದ ಬಲಿದಾಸೆಯ
ಸುಲಿದು ಕಳೆಯುತೆ ಉಸಿರ ಚೆದರಿಸುತೆ ಬರುತಿರುವ
ಕಲಕಂಠ ನಿನದವಿದ ಕೇಳು ಕೆಳದೀ.

ಭೇದಿಸುತೆ ಬರುವುದಿದು ಬೇರೊಂದು ದನಿಯೊ? ಮೇಣ್
ಬಾಧೆಯಿಂ ಬೀಗಿದೆನ್ನಯ ಹೃದಯದ
ಖೇದ ಜೀವದ ಮೇರೆ ಮಾರಿ ಕೇಳ್ವುದೊ ವನದಿ?
ಮಾಧವನು ಬರಲಿದರ ಪರಿ ತಿಳಿವುದು.

ಉಲ್ಲಾಸ

ಕಾಂಭೋಜಿ

ರಂಗನಾಥ ಏನು ಇಂತುಬ್ಬತ್ತಿದೆ ಹೃದಯ
ರಂಗದಲಿ ಸಂತಸ ಈ ಉದಯದಿ ?

ಧನಕನಕ ಸೌಭಾಗ್ಯ ನೂರುಮಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲ ;
ಮನೆ ಮಂದಿ ಇಹುದು ಅದು ಎಂದಿನಂತೆ ;
ಅನುಕೂಲೆಯಾದ ರಮಣಿ ಬಂದು ನೀನೆನ್ನ
ಮನದಿನಿಯನೆಂದೆನ್ನನಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

ಆನೆಯನು ಏರಿಲ್ಲ ; ಎನಗಿನ್ನು ಜಗದೊಳು ಸ
ಮಾನರಿಲ್ಲೆಂದೆನ್ನ ಜನ ಹೊಗಳಲಿಲ್ಲ ;
ಮಾನವರ ಅರಸಾಗಲಿಲ್ಲ ; ಅವೃತದ ರಸವ
ಪಾನಮಾಡುತೆ ಅಮರನಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಎಲರು ಮೆಲುಮೆಲನೆ ಎಲೆಗಳ ನಡುವೆ ಮುರ್ಮುರಿಸಿ
ಅಲುಗಿಸುತೆ ಲತೆಗಳನು ಮಲೆಯಿಂದೆ ಬರಲು,
ಮಲೆಯ ಹೊದೆದಿರೆ ಪೀತವಸನದೊಲು ಹೊಂಬೆಳಗು,
ನಲಿವುದೇತಕೆ ಇಂತು ಮರುಳಾಗಿ ಮನವು ?

ವೈಶಾಖದಲ್ಲಿ

ಶುಕನ

ಏನು ನೋಹ ಏನು ಮಾಯ ಏನು ಸೊಬಗು ಸೌಂದರ್ಯ ಇ
ದೇನು ಹಾಸ ವಿಲಾಸವಿಡೀನಿದು ಹರಿಯೇ ?

ವೈಶಾಖದ ಈ ಉದಯ ನಿತಿಯ ಮಳೆಯನುಳಿದು ಸುಪ್ತ
ಕಾಶವಾದ ಹಾಸದಿಂದೆ ರಂಜಿಸುತ್ತಿದೆ ಜಗವನು ;
ಆಶಾಕುವರಿಯರು ಶುಭ್ರ ತೇಜರಾಗಿ ಮೆರೆಯಲು ಆ
ಕಾಶ ಸಿತನು ಉತ್ಸಾಹದಿ ಉಲ್ಲಾಸದಿ ತೀವಿ ಇಹನು.

ಸವಿ ಸ್ವರಗಳ ಸಾರಸಂಗ್ರಹವಿಡೆಂಬಂತಿಹ ವಿಹಗ
ಕವನ ಚತುರನೀ ಮರದಲಿ ಎಲೆಗಳ ಮರೆಯಲಿ ಕುಳಿತು
ನವವಾಗಲು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆಗೆ ಸವಿಯಸರಿಯ ಸುರಿಯುತ್ತಿಹುದು ;
ಸವಿಯುತ್ತಿಹುದು ಅಸೆಯಿ ಎದೆ ಸರಿಯ ರಸವ ಮೆಲ್ಲೆಲರು.

ಸಾರವಳಿಯೆ ಸ್ಫಟಿಕದಂತೆ ನಿರ್ಮಲವಾದಾಕಾಶದೆ
ನೀರಿದೆಂಬ ಉದ್ಭ್ರಮೆಯಿಂ ಸರಸಿಯನುಳಿದೀ
ಸಾರಸ ಸಂಕುಲವಿದು ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದೆ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದೆ :
ಸಾರವಿಡೆಲ್ಲಾ ಉದಯದ ಸೊಬಗ ಸುಖದ ಸೌಂದರ್ಯದ.

,

ದನಕಾಯುವ ಹುಡುಗರು

ಜಂಜೂಟಿ

ಕಳುಹಿಸು ಗೋಪನ್ಮೃ; ಕಳುಹಿಸು ಕೃಷ್ಣನ;
ದನಕಾಯುವದನು ಕಲಿಸುವೆವು.

ಯಮುನೆಯ ತೀರದ ಹಸುರುಗಾವಲಿನ
ಸಮನಾದ ಸ್ಥಳವ ತೋರುವೆವು;
ಸಮನಾಗಿ ಮೆರೆವ ತಳಿರಿನ ಹೂವಿನ
ರಮಣೀಯ ವನವ ತೋರುವೆವು.

ಹೊಳೆಯ ತೀರದಲಿ ಬಿಳುಪಾಗಿ ಹೊಳೆವ
ಪಳುಕುವಾಸರೆಯ ತೋರುವೆವು;
ಪಳುಕುಗೋಡುಗಳ ನಡುವೆ ಹುಲ್ಲೆಗಳು
ಸುಳಿವ ದಾರಿಗಳ ತೋರುವೆವು.

ದೂರ ಹೋದ ದನ ಬರುವಂತೆ ಕರುವಂತೆ
ಸಾರಿ ಕೂಗುವುದ ಕಲಿಸುವೆವು;
ಸಾರಿ ಗೋವು ಬರೆ ಕರುವಂತೆ ಮೊಲೆಯ
ಹೀರಿ ಉಡುವುದ ಕಲಿಸುವೆವು.

ಮರಗಳ ಮರೆಯಲಿ ಹುಡುಗಿಯರ ಕಂಡರೆ
ಸೆರಗ ಹಿಡಿಯುವುದ ಕಲಿಸುವೆವು;
ಸೆರಗ ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಬ ಸಿಡುಕಿಗೆ ಹೆದರದೆ
ಮರಿಯಾದೆ ಮಾಳ್ಪುದ ಕಲಿಸುವೆವು.

ತೊಳಲುವ ಬಿಸಿಲಲಿ ದನಕರು ಎಲ್ಲವ
ನೆಳಲಿಗೆ ತರುವುದ ಕಲಿಸುವೆವು;
ನೆಳಲಲಿ ನಡುವೆ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣನ ಕೂರಿಸಿ
ಕೊಳಲ ಗಾನವನು ಕೇಳುವೆವು.

ಒಂದು ಪಕ್ಷಿ

ಜಿಲಾಪು

ನೀನು ಯಾರು? ಏನು ಗಾನವಿದು?
ಏನು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಎನ್ನ ಪಕ್ಷೀ?

ಸಣ್ಣವನಲೆ ನೀ; ಬಹು ಸಣ್ಣವನು;
ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ತಳಿರ ಮರೆಯಿಂ
ಬಣ್ಣಿಸಲಾಗದ ನವ್ಯಗಾನವನು
ಸಣ್ಣ ಒಂದು ಸ್ವರದಿಂದಲೆ ಪೇಳುವೆ.

ಅಂದಿನ ದಿನ ಗೋವಿಂದನು ಹರುಷದಿ
ಬೃಂದಾವನದ ವಿಹಾರದಿ ನುಡಿಸಿ
ಸುಂದರಿಯರ ಗೋವೃಂದವ ನಲಿಸಿದ
ಚಿಂದದ ಕೊಳಲಿನ ಒಂದು ಕಣ್ಣೋ?
ನೀನು ಯಾರು?

ವಾದನ ಚತುರನು ಬರುವ ಜಗಕೆ ಪ್ರತಿ
ಪಾದನಗೆಯ್ಯಲು ತನ್ನ ಗಾನವ
ಆ ದಿನ ಕಳೆಯಿಂ ತುಂಬಿ ನಿನ್ನನು
ಈ ದಿನ ಈ ಸವಿ ಸರಿಯನು ಸುರಿವನೋ?

ರಾಣಿಯ ಮನೆ

ನಾಡನಾಮಕ್ರಿಯ

ರಾಣಿಯ ಮನೆ ಇದು ಎಂದರು ; ಬಂದೆನು
ರಾಣಿಯ ನೋಡುವ ಎಂದು ;
ರಾಣಿಯ ನೋಡುವ ಎಂದು ಬಂದರೆ
ರಾಣಿ ಕಾಣಿಸಳು ಇಂದು.

ಚಿಂದದ ಕಟ್ಟಡ ; ಚಿಂದದ ಗೋವುರ ;
ಚಿಂದದ ಬಾಗಿಲು ;
ಅಂದದ ಸಜ್ಜೆ ; ಅಂದದ ಕೋಣೆ ;
ಅಂದವು ಮನೆಯೆಲ್ಲ.

ಶೀಕು ಶೀಕಿನ ಉಡುಪನು ಹಾಕಿ
ನಾಕು ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ
ಜೋಕೆ ಹೇಳುತ್ತ ಬರಹೋಗುವರಿಗೆ
ಚಾಕರರಿವರಿಹರು.

ಉಂಟು ಇಲ್ಲಿ ದರಬಾರಿಗೆ ಮಿಸುನಿಯ
ಮಂಟಪ : ಅದರಲ್ಲಿ
ಜಂಟಿಸಿ ವೀಣೆ ಪಿಟೀಲನು ನುಡಿಸುತ್ತ
ಎಂಟು ಜನ ಹುಡುಗಿಯರು.

ಮಂಚದ ಮನೆಯಲಿ ಕರಿಯಮರದ ಗಡ
ಗಂಚಿಯ ತುಂಬ ಒಡವೆ ;
ಮಿಂಚಿನ ದಾರದ ಮೆರುಗುಸೀರೆ ; ಅದ
ರಂಚಿನ ತುಂಬ ಮುತ್ತ.

ಹೊನ್ನ ಪೀಠದಲಿ ಏರಿಸಿ ನಿಲಿಸಿದ
ರನ್ನದ ಕನ್ನಡಿಯು ;
ಕನ್ನಡಿ ಮುಂದೆ ಹಣಿಗೆ ಕಾಡಿಗೆ
ಚೆನ್ನ ಗಂಧದೆಣ್ಣೆ.

ರಾಣಿಯ ಮನೆಯಂತಿದೆ ಇದು ನೋಡಲಾ ;
ರಾಣಿ ಕಾಣಿಸಳು.
ರಾಣಿ ಎಲ್ಲಿ ಎನೆ ಉಸಿರೆತ್ತದೆ ಬಿ
ನ್ನಾಣಿಯರಿವರಿಹರು.

ಕನ್ನಡಿಯಲಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತೋರುತೆ,
ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡುವ ಎಂಬ
ಮುನ್ನವೆ ಮರೆಯಾಗುತ್ತೆ, ಕಾಣ್ಬದೊರ್ವ
ಚೆನ್ನೆಯ ನಗುವೊಗವು.

ಸುಮ್ಮನೆ ಎನ್ನೊಡನಾಟವೇತಕೆ,
ಅಮ್ಮಾ ರಾಣಿಯಮ್ಮಾ?
ಒಮ್ಮೆ ಬಂದು ಬಳಿಯಲಿ ನಿಲು ತಾಯಿ ;
ದಮ್ಮಯ್ಯ ಬೇಡುವೆ ತಾಯಿ.

ಮಾಯೆ

ದೇವಗಾಂಧಾರಿ

ದಯೆಯ ತೋರೈಯ ಎನಗೆ: ಹರಿಯೇ
ದಯೆಯ ತೋರೈಯ ಎನಗೆ.

ಮಕ್ಕಳಾಟದಲಿ ಹಿಡಿಬಾ ಎಂದು ತಮ್ಮನನು
ಅಕ್ಕ ಕರೆವಳು: ಹುಡುಗ ಹಿಡಿಯಹೋಗೆ
ಸಿಕ್ಕಿದಂತೆಯೆ ತೋರಿ ಮುಂದೆ ಒಂದೆರಡಡಿಯ
ಇಕ್ಕಿ ಅಡಿಸುತ ಮರೆಯಹಳು ಕೊನೆಗೆ.

ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲೆಂಬ ದುಃಖಕೆ ಹುಡುಗ ನಿಂತಲ್ಲಿ
ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿರೆ ತಾಯಿ ಬಂದು ಎತ್ತಿ,
ಅಕ್ಕನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಲೆ ನಾನಿಹೆನು ಬಾ, ಎಂದು
ಅಕ್ಕರೆಯ ನುಡಿದು ಸಂತಯಿಸುವಳು. ಅಂತೆ
ದಯೆಯ ತೋರೈಯ ಎನಗೆ.

ಚೆನ್ನಕೇಶವ, ಜಗವನೆಲ್ಲವನು ತುಂಬಿರುವ
ನಿನ್ನ ಮಾಯೆಯ ಪರಿಯನರಿಯಲೆಳಸಿ
ಎನ್ನ ಮನ ತಾರಾಡಿ ತಿಳಿಯಲಾರದೆ ಇಹುದು ;
ಇನ್ನಿದನು ಅರಸಲಾರೆನು ಎಂಬದು ;

ಮಾಯೆ ಬೇಡ ನಾನು ಇಹೆನೆಂದು ಬಾರಯ್ಯ ;
ಕಾಯ ಮನವನು ಕರುಣೆಯಿಂದ ಸಂತಯಿಸಿ, ಅ
ನ್ಯಾಯ ನಿನ್ನನು ಅಳಲಿಸಿದುದೆಂದು, ಚೆನ್ನಿಗ
ರಾಯ ನೀನೆನ್ನನಕ್ಕರೆಯಿಂದ ಪೊರೆಯಯ್ಯ.

ದೂತ

ಹಂಸಧ್ವನಿ

ದೂತನೊರ್ವನು ಬಂದನು : ಒಡೆಯನ
ನಾತಹೇಳುವ ಭರದಿ ಬೇಗದಿಂದ
ದೂತನೊರ್ವನು ಬಂದನು.

ದೂತನಿವ ಬಂದಿಹನು ; ಸಡಗರದಿ ನಿಂದು ಮೆಲು
ವಾತ ಹೇಳುತ್ತಲಿಹನು ; ಕೇಳದದನು
ಆತುರದಿ ಅವನ ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುತ್ತಿಹುದು ಜನ :
ಈತನಿಂತಿರಲು ದೊರೆ ಎಂತಿರುವನೋ !

ಸೆರೆಹಿಡಿದುದೀ ರೂಪು ನೋಡುವರ ನೋಟವನು ;
ಮರುಳುಮಾಡುತೆ ನೆರೆದ ಜನದ ಮನವ
ಕರಣವನು ಸೋಲಿಸಿತು : ದೂತನಿಂತಿರಲಿವನ
ದೊರೆಯ ರೂಪದು ಇನ್ನು ಎಂತಿರುವುದೋ !

ಬರದೆ ದೊರೆ ಬಹುವೊಳ್ಳು ಮರೆಯೊಳ್ಳೇ ಇರಲಾಗಿ
ಮರೆಯುವುದು ಜನ ದೊರೆ ಇಹನೆಂಬುದ :
ಸರಿಯಾರು ದೂತನಿಗೆ ! ಈತನೇ ದೊರೆ : ಎಂದು
ವರಿಸುವುದು ದೊರೆಯ ನೆನೆಯದೆ ಇವನನೇ.

ವ್ಯಾಪನ

ಸಾಂವೇರಿ

ನೀನು ಎಲ್ಲದರೊಳಿಹೆ ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥವನು
ನಾನು ಇಂದರಿದೆ ಕೃಷ್ಣಾ.

ಜೆನ್ನಾದ ಹೂವು ಜೆನ್ನಾದ ಫಲವನು ನೋಡಿ
ಜೆನ್ನಾದ ಯಾವುದನೆ ನೋಡಿ ಜನವು
ಮುನ್ನ ನೀ ಸವಿಯ ಬೆಣ್ಣೆಯ ಕದ್ದೆ ಎಂತಂತೆ
ತನ್ನದೆಂದೆನಿಸೆ ಯತ್ನವ ಮಾಡ್ಪುದು.

ಹಾದಿಯನು ಹಿಡಿದು ಹೋಗುತ್ತಲಿರುವ ಹುಡುಗಿಯರ
ಬೀದಿಯವರಾಬಾಲವೃದ್ಧ ರೆಲ್ಲ
ಹೋದಹಾಗೆಯೆ ತಿರುಗಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನೋಡುವರು :
ಯಾದವಾ ಇದು ನೀನು ಎಳೆದ ದಾರಿ.

ಯಾವ ಕಾರಣದಿ ಈ ಮರುಳುತನವನು ಜಗದಿ
ಜೀವರಾಶಿಯೊಳು ನೀನಿರಿಸಿರುವೆಯೋ,
ಯಾವ ರೀತಿಯೊಳು ಇದು ಸರಿಯಹುದೋ ನಿನ್ನೊಳು,
ಪಾವನಾ ನೀನಿದನು ಅರಿದೆ ಇರುವೆ.

ಅಭೀಷ್ಟ

ಕಲ್ಯಾಣ

ಏನನೆಳಸುವೆಯೋ ಜೀವ, ನೀನು
ಏನನೆಳಸುತ್ತಲಿರುವೆಯೋ ?

ಹೂವ ಹಿಡಿಯುತ್ತೆ ಅದರ ಬಣ್ಣವನು ಗಂಧವನು
ಕಾವು ದಳಗಳ ಕಟ್ಟಡವನು ನೋಡಿ
ಭಾವದಲಿ ನೆನೆ ನೆನೆದು ಎಳಸುತ್ತಲಿಹೆ ನೀನು,
ಆವುದೋ ವಿಧದಲದನನುಭವಿಸಲು.

ಹಿಡಿಯೆ ತಣಿಯದು ಮನವು; ಕಣ್ಣೆ ಗೊತ್ತಲು; ಮತ್ತೆ
ಮುಡಿಯೆ ತಣಿಯದು; ಮುಡಿದವರ ನೋಡಲು;
ಕಡಿದಗಿದು ತಿನ್ನಲು; ಕೊಡಕೆಯೊಳು ಇರಿಸಲು;
ಸಡುವ ಹಾಸಿನಲಿ ಹರಡಲು ತಣಿಯದು.

ಹೂವಾಗಲೆಳಸುವೆಯೆ? ಕಾವಾಗಲೆಳಸುವೆಯೆ?
ಸೋವಲದನುಳಿಯದಲರುಣಿಯಾಗಲೋ?
ಭಾವದಲಿ ಅದನನಿಶ ಹಿಡಿದು ನಿಲಿಸಲು ಎಂದೋ?
ಜೀವ ನೀನೆಂತದನು ಎಳಸುತ್ತಿರುವೆ?

ಕನಸಿನಲಿ ಕಂಡ ಸುಖ ನಿಲುಕದಿರೆ ಅಲೆಯುತ್ತೆ,
ಕನವರಿಸಿ ಅಸುಖಿಯಾಗುವೆಯಲ್ಲೆ ನೀ?
ಮನಕೆ ಸೌಖ್ಯದ ತೆರವನರಿಯಿಸಲು ಹೂ ಬರಲು
ಕೊನೆದದಕೆ ಮನ ಮರೆದು ಮರುಗುತ್ತಿರುವೆ.

ಅಂಕುರ

ಜಂಜೂಟ

ಪ್ರೇಮವಂಕುರಿಸಿದಂತಿಹುದೆನ್ನ ಮನದೊಳು :
ಪ್ರೇಮವಲ್ಲದೆ ಇದಿನ್ನೇನವ್ವುದು ?

ಮುನ್ನ, ಒಡೆಯಾ, ನೀನು ಬರುವೆ ಕರೆದೊಯ್ಯಲೆನೆ
ಎನ್ನ ಮನ ಮನೆ ಮಠವ ಹೆತ್ತವರನು
ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರನು ಬಿಡಲು ಭಯಪಟ್ಟುದು :
ಚೆನ್ನ ನೀನಿಂದು ಬರೆ ಭಯಪಡದದು.

ಬರಲಿಲ್ಲ ಹರಿ ನೀನು ಕರೆದೊಯ್ಯಲೆನ್ನನು ;
ಮರೆದೆಯೋ ? ಮನವು ನಿನ್ನನು ಆಶಿಸಿ
ತಿರುಗಲೆಂದೆನುತೆ ನಿಂದೆಯೋ ? ಅರಿಯೆನಲೆ. ಇಂದು
ಬರೆಯೇಕೆ ಎಂದು ಮನನುಲಿಯುತಿಹುದು.

ಸಾರಿಬಹ ಗಾಳಿಯೊಳು ಸುದ್ದಿ ಬಹುದೋ ಎಂದು
ಕೋರಿ ಕಾಯುತಲಿರುವವೊಲು ತೋರ್ಪುದು ;
ದೂರದಲಿ ನೀ ಬರುತಲಿಹುದ ನೋಡುವ ಎಂದು
ಬಾರಿ ಬಾರಿಗೆ ದಾರಿಯನು ನೋಳ್ವುದು.

ಒತ್ತಾಯ

ಶ್ರೀರಂಜನ

ದೂಡುತಿರುವೆ ಎನ್ನ ; ಕೈ
ನೀಡಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುತ್ತೆ
ದೂಡುತಿರುವೆ ಎನ್ನ.

ಇಂದಿನ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದು
ಒಂದು ತಾಸು ನಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರಲು,
ನಿಂದು ಆಯಸವ ಹರಿಸಿಕೊಂಬುದು
ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯವ ಮಾಡಲಿಕೆಂದು
ದೂಡುತಿರುವೆ ಎನ್ನ.

ಈಸಿ ಈಸಿ ತನ್ನ ನಾಯಿಮರಿ ಆ
ಯಾಸದಿ ತಡಿಯನು ಸೇರಲು ಮತ್ತೆ
ಘಾಸಿ ಆರಿತು ಎನ್ನುವ ಮುನ್ನವೆ
ಈಸಬಿಡುವ ಬಾಲಕನೊಲು, ಒಡೆಯ,
ದೂಡುತಿರುವೆ ಎನ್ನ.

ಕಾಯವ ಮನವ ಬಳಲಿಸಿ ಇಂತು
ಜೀಯ ಲೀಲೆಗೆನ್ನ ಕರೆವುದ ನೋಡೆ
ನಾಯಿ ಬಾಲಕನಿಗೆಂತು ಅಂತೆ ನಾ
ಪ್ರಿಯನು ನಿನಗೆ ಎಂದು ತೋರುವುದು.

ಸದ್ಯ

ತೋಡಿ

ಮುಂದೆ ಬರುವುದು ಬರಲಿ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ಇರುವಂತೆ:
ಇಂದೆಸಗಲಿರುವ ಕಷ್ಟಕೆ ಬಲವ ನೀಡು.

ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದು ಸುಖಸಾಮಗ್ರಿ ಸೌಭಾಗ್ಯ;
ಮುಂದೆ ಬರಬಹುದು ಶಾಂತಿಯ ಸಂಪದ;
ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ನನಂತ ಸೇರುವುದು ಈ ಜೀವ;
ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ ಇದನರಿದೆ ನಾನು.

ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ; ಈ ಕಷ್ಟವನು ಎಸಗಿದೊಡೆ.
ಮಂದಬಲನಾಗಿ ಎಸಗದೆ ನಿಲ್ವರೆ,
ತಂದೆ, ನಿನ್ನನು ಸೇರಿ ಸುಖಪೆನೆಂಬಾಸೆಯದು
ಎಂದಿನಂತೆಯೆ ದೂರದಲಿ ನಿಲ್ಪುದು.

ಆಗಸದಿನಿಳಿದ ಈ ನೀರು ಈ ಕಲ್ಲುಗಳ
ನೀಗೆ ಮಳಲಿನ ಹಾಸಿನಲಿ ಹರಿಯುತೆ
ಸಾಗಿ ಹೊಳೆಯನು ಸೇರಿ ನಗರ ವನಗಳನುಳಿದು
ಸಾಗರವ ಸೇರುವುದು ಕೊನೆಗೆ ದಿಟವು.

ಸಾಗರವ ಸೇರುವುದು: ತಡೆವ ಈ ಕಲ್ಲುಗಳ
ವೇಗದಿಂದುರುಳಿಸುತೆ ದೂಡಿ ಹರಿದು
ಸಾಗುವರೆ; ದಾರಿಯನು ಕಂಡು ಮುಂದಕೆ ಹರಿಯೆ;
ಆಗದೊಡೆ ನಿಲ್ಲು ಮದು ನಿಂತೆಡೆಯೊಳ್ಳೆ.

ಮೊಗ್ಗು

ಕೇತಾರಗೌಳ

ಅರಳಿ ಆಗುವುದೇನು ಎಂಬೆಂಬರೇ ಮುಗುಳೆ?
ಅರಳಲಾರೆನು ಎಂಬರೇ ?

ಮರುಗದೆಲೆ ಜವನದೆಲೆ ಹಸುರತೆನೆಯೊಲು ನಾನು
ಪರಿಮಳಿಸಲರಿಯೆ, ಇರವಂತಿಯವೊಲು
ಭರದ ಸೌಗಂಧವನು ಸುರಿಯಲರಿಯೆ, ಇನ್ನು
ಅರಳಲೇತಕೆ ಎಂಬರೇ ಮರುಳೆ ?

ಹರಿಯ ಮನವನು ತಣಿಸಿ ಒಲಿಸುವರೆ ಎನ್ನೊಳು
ಇರುವ ಗುಣವೇನೆಂದು ಮರುಗುತಿಹರೇ ?
ಅರಿಯ ಬಲ್ಲೆಯ ಹರಿಯ ಒಲುಮೆ ಬಹ ರೀತಿಯನು ?
ಅರಳುವುದ ಬಲ್ಲೆ ಮುಗುಳೇ, ಅರಳು.

ಅಳೆಯಲೆಂದವನು ಗಂಧವ ನಿನಗೆ ನೀಡಿದನೆ ?
ಹಳವ ಅಭಿಮಾನವೇತಕೆ ನಿನಗೆ ಮರುಳೆ ?
ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇನಿಸ ಎಲ್ಲವನು ಹರಿಯ ಪದ
ತಳದೊಳಿರಿಸುವುದೆ ಲೇಸು, ಮುಗುಳೆ.

ಸೇವೆ

ದೇವಗಾಂಧಾರಿ

ಗುರುವರ್ಯ ಕುಲಶೇಖರಾಣ್ಮ ಬೇಡಿದ ವರವ
ಹರಿಯೆ ದೈನ್ಯದಿ ಬೇಡುವೆನು ಎನಗೆ ನೀಡು.

ದೇವ ನಿನ್ನನು ಸೇವಿಸುವರಾರು ಅಂತವರ
ಸೇವಕರ ಸೇವಕರ ಸೇವಿಸುವರ
ಸೇವಿಸರ ಚಾಕರರ ಊಳಿಗದುದಾಗಿ ಈ
ಜೀವನವು ಸಫಲವಾಗಲಿ ಎನ್ನ ಒಡೆಯ.

ನಿನ್ನ ಬಳಿಯೊಳು ನಿಂದು ನಿನ್ನ ಮುಖವನು ನೋಡಿ
ನಿನ್ನ ಮಾತನು ಕೇಳಿ ಅದಕೆ ಮರುಮಾತಾಡಿ
ಸನ್ನಿಧಿಯ ಸೇವಕನು ಎಂದು ಜನರಿಂದ ಬಹು
ಮನ್ನಣೆಯ ಪಡೆವಾಸೆ ಇಹುದಾದರೂ
ಗುರುವರ್ಯ ಕುಲಶೇಖರಾಣ್ಮ ಬೇಡಿದ ವರವ
ಹರಿಯೆ ದೈನ್ಯದಿ ಬೇಡುವೆನು ಎನಗೆ ನೀಡು.

ಅರಿಯೆನ್ನೆ ಅಪ್ರಮೇಯಾ ಸೇವಿಸುವ ಪರಿಯ ;
ಅರಿದೊಡೆಯುಮೆಸಗೆ ದುಸ್ತರವಪ್ಪುದೋ ಎಂತೋ ?
ಪರಿಜನರ ಬಹುದೂರ ಸಂಪರ್ಕವಿನ್ನಿಸಿರಲು
ಸರಿಯೆನಲು ಸರಿ : ಇಲ್ಲದಿರಲಿದೆಂತಹ ಬಾಳು ?

ವೇಷ

ಮೋಹನ

ವೇಷವಿದು ಬಿಡದು ಜೀವನವ;
ವೇಷದಾಸೆ ಬಿಡದೆ ಇಹುದು ಮನವ.

ವೇಷವೆಂದರೆ ಮನವು ಕನಲುವುದು; ಸಟಿಯಲ್ಲ;
ದೋಷವಿದು ಎಂದು ಅರಿದಿಹುದು ದಿಟವು;
ದ್ವೇಷದಿಂ ಕಾಣ್ಪೆನದ; ಆದೊಡೆಯು, ಎನ್ನೊಡೆಯ
ವೇಷದಾಸೆ ಮನವ ಬಿಡದೆ ಇಹುದು.

ಮಾಡುವವ ನೀನು; ನಾ ಗಾಡಿಯನು ತೋರುವವ;
ಪಾಡುವವ ನೀನು; ನಾ ಸುಮ್ಮನೆಯೆ ತಲೆಯ
ಆಡಿಸುವನೆಂದು ಅರಿದೂ ಅರಿದು, ನಾನೆಂಬ
ಮೂಢತನವನು ಬಿಡದೆ ಇಹುದು ಮನವು.

ಬೇಡಿದ ವಳೆಯನು ನಿಶೀಘದೊಳು ಧರಣಿಗೆ
ಮೋಡಗಳು ಕರೆದು ಉದಯದಿ ಮರೆಯಲು,
ನೋಡೆ ಮಳೆ ಕರೆದ ಮೋಡವಿದೆನಲು ಅಗಸದೆ
ಓಡಾಡುತಿಹ ಬರಿಯ ಹೊಗೆಯ ತೆರದೆ
ವೇಷವಿದು ಬಿಡದು ಜೀವನವ.

ಬರುತಲಿಹನು

ಕೇದಾರ

ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿರುವನು ;
ಬರುತಲಿಹನು ಮೆಲುನಡೆಯಲಿ ಬರುತಲಿರುವನು.

ದಿನದ ಮೊದಲ ಆಗಸದಲಿ ಎಳೆನೇಸರು ನಗುತೆ ಇರಲು,
ಇನಿಸಾದರು ಮುಗಿಲು ಇರದೆ ಎಲ್ಲ ದೆಸೆಯು ಬೆಳಗುತ್ತಿರಲು,
ಅನುವಾಗುತೆ ಬೈಗುವೊಳ್ಳು ಬರಲು ನೆರೆವ ಮರೆಯ ಮಳೆಯ
ಹನಿಯ ತೆರದ ಮರೆಯ ಮೆದುವ ಗಮನದಿಂದಲೀ
ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿರುವನು.

ನಿಡುಬಿಸಿಲಿನ ನಡುವಗಲಲಿ ಸುಡುತಲಿರಲು ಮಾತಾಂಡನು
ಅಡಿಗೈಯಗಲದ ಮುಗಿಲಿನ ಕಲೆ ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದು
ಪಡೆಗೂಡುತೆ ಕಡೆಗೆ ತಣುವ ವೊಡವಿಗೀಯೆ ಬರುವ ತೆರದೆ
ಅಡಿಯನಿಡುತ ಬಳಿಗೆ ನಾವು ಅರಿಯದಂತೆಯೇ
ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿರುವನು.

ಚಲಿಸದಖಿಲ ಜಗವು ಮಳೆಯ ಬರವನಿದಿರು ನೋಡುತ್ತಿರಲು
ಎಲರು ಸಕಲ ರವನನುಳಿದು ಘನಿಸೆ ದೂರದ
ಎಲೆಯತಳದೊಳಡಿಯನಿಡುತೆ ಮಗುವನಡೆಯೊಳುಗುವ ಸೊಗದ
ಕಲನಾದದಿ ಕಾರಹನಿ ಸಾರಿಬಹವೊಲೆಮ್ಮ ಹರಿ
ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿಹನು ಬರುತಲಿರುವನು.

ಅದು

ಯದುಕುಲ ಕಾಂಭೋಜಿ

ಹರಿ ನೀನು ಇಂತೆಂದು ತಿಳಿದೆನಿಂದು :

ಅರಸಿ ಅರಸಿ ಇಂದಾ ತಿಳಿದೆನಿದನು.

ಇರುಳು ಹಗಲೊಳು ಕುಳಿತು ಮಾತುಗಳ ಹೊಸೆದು ಕವಿ
ಬರೆಯೆ ಸೊಗಸಾಗದದು ; ಅವನರಿಯದೆ
ಕೆರೆದೊಂದು ಮಾತು ಕವನದಿ ಬಂದು ಸೇರಿ ಅದ
ಮಿರುಗಿಸುವುದಯ್ಯ ; ಆ ಮಾತು ನೀನು.

ವಾಣಿಯೇ ಬಂದಂತೆ ವೈಣಿಕನು ನಿಕ್ಷಣವ
ವೀಣೆಯಿಂ ನುಡಿಸಿ ಚೆನ್ನಾಗದಿರಲು,
ಕಾಣದವನನೆ ಗಾನವನು ಸ್ವರ್ಗಕೊಂದು ಸ್ವರ
ರೇಣು ಎತ್ತುವುದು ; ಆ ರೇಣು ನೀನು.

ಅನವರತ ಅರಸಿ ಸುಖವೊಂದ ಜೀವನದಿ ಜನ
ಮನ ಮರುಗುತಿರೆ, ತಿಳುವ ಹೊನ್ನ ಗೆರೆಯಂತೆ,
ಕನಸಂತೆ ಹಗುರಾಗಿ, ತ್ವರೆಯಿಂದೆ ಮರೆದು, ಜೀ
ವನವನಿಡೆನಿವುದದು ; ಅದುವೆ ನೀನು.

ಸಂಜೆ

ಧನ್ಯಾಸಿ

ಎನ್ನ ಜೀವನ ಕರಣವೆಲ್ಲ ತಿರುಗಲಿ, ಮೃತ್ಯು,
ಸನ್ನಿಹಿತವಾಗುತೀರಿ, ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೆ.

ಜೀವನದ ಮೊದಲಿಂದ ಕೆಲಸ ಇದಕದಕೆಂದು
ಸಾವಿರಾರು ಕಡೆಗೆ ಪೊರಮಟ್ಟು ಸೇರಿ
ಸಾವಿರಾರು ವಿಧದ ಕ್ಷೋಭೆಯಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತೆ
ಯಾವ ಕ್ಷಣದೊಳು ನಿನ್ನ ನೆನೆಯದಿಹ ಕರಣಗಳ
ಸಾಕುಮಾಡುತೆ ಸಾವ ಮುನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳ
ಹಾಕಿ ಭಾರವನೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ
ಲೋಕೈಕನಾಥನೆಮಗಾಶ್ರಯನು ತಾನೆಂದು
ಏಕಾಗ್ರವಾಗಿ ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ ತೆರಳಲಿ ದೇವ.

ಸಂಜೆಯಲಿ ಮೃದುವಾಗಿ ತಂಬೆಲರು ಬೀಸುತೀರಿ
ರಂಜಿಸುತೆ ಆಗಸವ ಹೊಂಬೆಳಗು ತೀವಿ ಇರೆ
ಮಂಜು ಕವಿಯುವ ಮುನ್ನ ನೂರೆಡೆಯ ಹಕ್ಕಿಗಳು
ಮುಂಜಾನೆ ಹೋಗಿದ್ದ ತಾಣಗಳನುಳಿದು
ಬಂದೊಂದು ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲವು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿ
ಹಿಂದುಳಿದ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕರೆದು ಕೂಗುತ್ತೆ
ಒಂದು ಮುಖವಾಗಿ ಗೂಡಿಗೆ ಸೇರಿಪೋಸಂತೆ
ಒಂದು ಮುಖವಾಗಿ ಜೀವನು ನಿನ್ನ ಸೇರಲಿ.

ವಿಬುಧರಲ್ಲಿ

ಆರಭ

ಮನ್ನಿಸಿ ಕೇಳುವುದಿದನು, ವಿಬುಧರು ;
ಮನ್ನಿಸಿ ಕೇಳುವುದಿದನು.

ಕನಕ ಪುರಂದರ ಚಂಡಿ ನಾನಕರ
ವಿನುತ ಕಬೀರ ರವೀಂದ್ರ ಕವೀಂದ್ರರ
ಮನೆಯೊಳಿಗದೊರ್ವ ಬಾಲನವರ
ಇನಿನ್ನುಡಿಯ ತೆರದಿ ನುಡಿಯಲು ತೊಡಗಿದೆ.

ಗಾನಲೋಲ ಕರುಣಾಕರನೆಮ್ಮ
ಶ್ರೀನಿವಾಸನೊಲಿದೆನ್ನೊಳು ನಿಂದು
ತಾನೆ ಇಂತು ಪಾಡಿಸುತಲಿಹುದನು ನಿ
ದಾನಿಸಿ ಅರಿದು ಲಾಲಿಸಿ ವಿಬುಧರು
ಮನ್ನಿಸಿ ಕೇಳುವುದಿದನು.

ಇಳೆಯೊಳಿಹುದು ಒಂದೇ ಮನ ; ಅದರೊಳು
ಸುಳಿಯುತೆ ಕೊಳಲನು ಹರಿ ನುಡಿಸುವನು ;
ತಿಳಿವುದೊಮ್ಮೆ ಅದು, ತಿಳಿಯದಿನ್ನೊಮ್ಮೆ ;
ತಿಳಿಯಲೆನ್ನ ನುಡಿ ಎಲ್ಲರ ನುಡಿಯು.

.

ಪೂಜೆ

ಯದುಕುಲ ಕಾಂಭೋಜಿ

ಯಾವ ರೂಪದೊಳು ನಿನ್ನನು ಪೂಜಿಸಿದೊಡೇನು ?
ಯಾವ ನಾಮದಿ ನಿನ್ನ ಕರೆದರೇನು ?

ಚಿನ್ನಕೇಶವ ನೀನು ; ಶ್ರೀನಿವಾಸನು ನೀನು ;
ಸನ್ನುತ ಪಿತಾಮಹ ಮಹೇಶ್ವರನು ನೀನು ;
ಪೊನ್ನವೆಟ್ಟನಮೇಲೆ ವಿಹರಿಸುವರೆಂದೆನುವ
ಮುನ್ನೂರಮೂವತ್ತುಕೋಟಿ ದೇವರು ನೀನು.

ದೇಶಾಂತರಂಗಳಲಿ ನೂರಾರು ಕಾಲದಲಿ
ಸಾಸಿರಾರು ಹೆಸರನಿಟ್ಟು ಕರೆದು
ದೇಶ ದೇಶದ ಜನರು ಗೆಯ್ದ ಪೂಜೆಗಳು ಜಗ
ದೀಶ ನಿನ್ನಡಿಗಳನು ಸೇರಿದವಲೇ ?

ಜೀವಕೋಟಿಗಳ ಮನದಾಸೆಗಳನನುಸರಿಸಿ
ಭಾವ ಭೇದಕೆ ತಕ್ಕ ರೂಪಗಳ ತಳೆದು
ಸಾವಿರಾರು ನಾಮಗಳನು ಪೊತ್ತಿಲ್ಲರ
ಸೇವೆಯನು ಕೊಳುವವನು ಒರ್ವ ನೀನು.

ಪ್ರಣಾಮ

ಮಧ್ಯಮಾವತಿ

ನಿನ್ನಯ ತಾವರೆ ತೆರನಡಿಗಳಲಿ
ಎನ್ನವೆಂಬ ಈ ತನು ಮನಗಳನು
ಚೆನ್ನಕೇಶವಾ ಇರಿಸುತೆ ಒಂದು
ಬಿನ್ನಹ ಕುಸುಮವನಿದನೀಡಿರುವೆನು.

ಹರಿ ನೀ ನೋಡುತೆ ಸೊಬಗಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿ
ಕರದೊಳು ಹಿಡಿದಾಘ್ರಾಣಿಸಿ ಸುಖಿಸಿ
ಶಿರದಲಿ ಧರಿಸಲು ಸರಿಯೆನೆ ಮೆರೆಯುವ
ಪರಿಮಳಪೂರಿತ ಪುಷ್ಪವಿದಲ್ಲ.

ದೊರೆಯೇ ನಿನ್ನಡಿ ಸುಳಿವೆಡೆಗಳಲಿ
ಇರುತಲಿ ನಿನ್ನಯ ಪದಗಳ ಅಮರ
ಸ್ವರುಶದ ಸುಖವನು ಅರಿವುವು ಪರಿಪರಿ
ತೆರನ ವಸ್ತು ಆ ಸುಖವಿದಕಿರಲಿ.

ಬಿನ್ನಹವಿದು ನಿನ್ನಡಿಗಳಲಿರಲಿ ;
ಎನ್ನಯ ತನು ಮನ ನಿನ್ನ ಅರಿಯಲಿ ;
ಎನ್ನದು ಎನ್ನುವುದೆಲ್ಲವು ಸಂತತ
ಚೆನ್ನಕೇಶವಾ ನಿನ್ನೊಳು ನಿಲಲಿ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಚಿತ

ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಯಶೋಧರಾ (ನಾಟಕ)
ಬಿನ್ನಹ (ಗೀತೆಗಳು)	ಮಲಾರ (ಪದ್ಯಗಳು)
ಶಾಂತಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೪
ಸಾವಿತ್ರಿ (, ,)	ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರರು
ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೫
ಸಾಹಿತ್ಯ (ಉಪನ್ಯಾಸ)	ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ
ಅರುಣ (ಪದ್ಯಗಳು)	ತಿರುಪಾಣಿ (ಗೀತಪ್ರಧಾನ ನಾಟಕ)
ವಿಮರ್ಶೆ ೧ (ಲೇಖನಗಳು)	ಕರ್ಣಾಟಕದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ
ಉಷಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ಕಾಕನಕೋಟಿ (ದೃಶ್ಯ)
ಸುಬ್ಬಣ್ಣ (ಕತೆ)	ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ
ತಾಳೀಕೋಟಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ವಿಮರ್ಶೆ ೪ (ಲೇಖನಗಳು)
ವಿಮರ್ಶೆ ೨ (ಲೇಖನಗಳು)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೬
ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ (ಪದ್ಯ ಕಥೆ)
ಕನ್ನಡದ ಸೇವೆ (ಭಾಷಣ)	ರಾಮನವಮಿ , ,
ಮಂಜುಳಾ (ಸಾಮಾಜಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು , ,
ತಾನರೆ (ಪದ್ಯಗಳು)	ತಾಯ್ನಾಡಿಯ ತಮ್ಮಡಿ (ಭಾಷಣ)
ಕರ್ಣಾಟಕದ ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ	ನವರಾತ್ರಿ ೨, ೪ (ಕಥನ ಕವನ)
ಚೆಲುವು (ಪದ್ಯಗಳು)	ಚಿತ್ರಾಂಗದಾ (ಭಾಷಾಂತರ)
ಶಿವ ಭಕ್ತಪತಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಸುನೀತ (ಪದ್ಯಗಳು)
ವಿಮರ್ಶೆ ೩ (ಲೇಖನಗಳು)	ನವರಾತ್ರಿ ೩

ಪ್ರಸಂಗ

(ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ)

Popular Culture in Karnataka Short Stories (4 Vols.)
 The Poetry of Valmiki Subbanna (Story)
 Rabindranath Tagore.

ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ದೊರೆಯುವ ಸ್ಥಳಗಳು :—

ಸತ್ಯಶೋಧನ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ, ಕೋಟಿ, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
 ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು ರೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
 ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ಬಸವನಗುಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರು
 ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಅರುಣ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ

ನೊದಲ ಮುದ್ರಣ ೧೯೨೪
ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೪೬

ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರ ಕಾದಿದೆ

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್
ಮೈಸೂರು ರೋಡು, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
೧೯೪೬

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣದ ಮುನ್ನುಡಿ

ಸಿರಿಯರಸನ ಕೃಪೆಯಿಂದಾಂ
ವಿರಚಿಸಿದೀ ಕಿರಿಯ ಕಾವ್ಯಮಾಲೆಯನೀಗಳ್
ಸರಸಿಗಳೆ ನಿಮ್ಮ ಮುಂಗಡೆ
ಯಿರಿಸಿರುವೆಂ ಮಮತೆಯಿಂ ವಿಭಾವಿಸಿರಿದನೀಂ.

ಪೊಸತೆಂಬ ದೋಷಮಂ ಮ
ನ್ನಿಸಿಯೆಂದಾಂ ಬೇಡಿನೀಗ ದೋಷವ್ರಾತಂ
ಮಸಗಿರ್ಪೆನ್ನೀ ಕೃತಿಯೊಳ್
ಪೊಸತೆಂಬಾ ಸ್ಪಷ್ಟದೋಷಮುಂ ಮರೆಗುಮಲೇ.

ಕೃತಿಯಂ ಗೆಯ್ಯದಕಾಂ ಪಂ
ಡಿತನಲ್ಲವು ಸಂಸ್ಕೃತದೊಳು ಕನ್ನಡದೊಳಮೇ
ನತಿ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ ನಾಂಭೆಯಿ
ದತಿಯಾಗಿದೆ ಸೇವೆಗೆಯ್ಯೆ ನಾಡಿನ ನುಡಿಯೊಳ್.

ಶಾಲೆಯಲಿ ಪಾಠಮಾಯ್ತು ವಿ
ಶಾಲ ಸುವಾಙ್ಮಯದಿ ಮರೆನ ಹೂಣರ ನುಡಿಯೊಳ್ ;
ಮೇಲಾದ ಸರಸ ಕವಿತೆಯ
ಮಾಲೆಯ ನೋಡಿರ್ಪೆನವರ ಕವಿಗಳ ಕೃತಿಯಂ.

ಪರಭಾಷೆಯಂ ಕಲಿತವಂ
ವಿರಚಿಸೆ ತೊಡಗಿಹನು ಕನ್ನಡದಿ ಕವಿತೆಯನೆಂ
ದೊರೆಯುವರೇ ಪ್ರಾಜ್ಞರ ಸಂ
ಚರಿಸುವುದಲೆ ಕಾವ್ಯಶಕ್ತಿಯೆಲ್ಲ ನುಡಿಯೊಳಂ.

ಕೇಣವ ತೋರಲಾರದಲಿ ಮತ್ಸ್ಯತಿಯೊಳ್ ವಿಬುಧಾಳಿಯೆಂತು ನಾಂ
ಹೂಣರ ಭಾಷೆಯಂ ಕಲಿತು ಕನ್ನಡದೊಳ್ ಕೃತಿಗೆಯ್ದನಾದೊಡಂ ;
ವಾಣಿಯೆ ಮಾತೆಯೆಲ್ಲ ನುಡಿಯೊಳ್ ಕವಿಮಂಡಲಿಗೆಂಬ ತತ್ವಮಂ
ಕಾಣರೆ ಪಂಡಿತರ್ ಕಲಿಯಲಾಗದೆ ಕಾವ್ಯಮನಸ್ಯಭಾಷೆಯೊಳ್ ?

ಹೂಣರ ಭಾಷೆಯಂ ಕಲಿಯೆ ಕನ್ನಡ ಮಾತಿನ ಸೇವೆಗೇನದೊಂ
ದೂಣೆಯಮಾದುದೇ ? ತಿಳಿವು ಮನ್ಮಥನದೊಳ್ ತಲೆದೋರ್ಪಮುನ್ನಮೇ
ಕಾಣೆನೆ ನಾಡಿ ನೀ ನುಡಿಯ ? ತದ್ರಸಮಂ ಕಿವಿಯಿಂಟ ಬುದ್ಧಿಯೊಳ್
ತಾಣವಗೆಯ್ದದಂ ನಿಲಸದೇ ? ನುಡಿ ಪಾಠದಿನಿಂತು ಬರ್ಕುಮೇ ?

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನೊಳ್ ಜನಿಸಿ ಕನ್ನಡಮಂ ಮೊದಲಿಂದೆ ಕೇಳ್ವರೆ
ನ್ನನ್ನರೊಳಾವನುಂ ಕೃತಿಯಗೆಯ್ದುದು ಸೋಜಿಗಮಾಯ್ತೆ ? ಕಾಣೆ ನಾ
ನನ್ನೆಯಮೆಂದಿದಂ : ಕಲಿತ ಸಾಸಿರ ಮಂದಿಯ ಪೆತ್ತ ನಾಡವಿ
ಚ್ಚಿನ್ನ ಕೃತಿಪ್ರವಾಹವನು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿದು ಕಾಣದಿರ್ಪುದಂ.

ವೀಣೆಯ ತಂತ್ರಿಯಿಂದುಗುವ ಸುಂದರ ಸುಸ್ವನದಂತೆ ಚೆಲ್ವು, ನೀ
ತಾರಣದ ಕೇಳಿಯೊಳ್ ನಗುವ ಬಾಲೆಯರಿಂಚರದಂತೆ ಮಂಜುಳಂ,
ಜಾಣಿನಭಾರದಿಂ ಕೆಡದ ಬಾಲನ ಮೆಲ್ಲುಲಿವೊಲ್ವಿವೋಹಕಂ,
ವಾಣಿಯ ಕೂರ್ಮೆಯಿಂ ಬೆಳೆದು ಪೆರ್ಚಿದ ಭಾಷೆಯಿದೆಮ್ಮ ಕನ್ನಡಂ.

ಉನ್ನತಿವೆತ್ತ ದೇಶಮಿದು ಭಾರತವರ್ಷದ ನೂರು ದೇಶದೊಳ್,
ಮನ್ನಣೆಯಿಂದೆ ಬಾಳ್ವ ನುಡಿಯೆಮ್ಮಯ ಕನ್ನಡ ಮಾತು, ಭಾವಿಸಲಾ
ಚಿನ್ನಿಗರಾಯನೊಲೈಯಲಿ ಸುಂದರಕಾವ್ಯ ಸುಶಿಲ್ಪಚಿತ್ರಮಂ
ಮುನ್ನನೆಗಳ್ಳರಾ ಸದಮಲ ಪ್ರತಿಭಾಂಚಿತರೆಮ್ಮ ನಾಡವರ್.

ಆ ಮೈಮೆವೆತ್ತ ಕವಿಗಳ
 ಸೀಮೆಯೊಳೇಂ ಕವಿತೆ ಸುಲಭಮಾದುದೆ? ಅಥವಾ
 ಧೀಮಂತರ್ ಪ್ರಾಜ್ಞರೆನಿಸಿ
 ದಾಮಹಿಮಾನ್ವಿತರ ಜನಕೆ ಕವನಂ ಸಹಜಂ.

ಅದರಿಂದಲೆನ್ನ ಚಪಲತೆ
 ಗದಿಸರ್ಪೀ ಕೃತಿಯ ಸಹೃದಯರ್ ಸೈರಣೆಯಿಂ
 ದೆದೆಯೊಳೆಡೆಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುವು
 ದುದಾರಿಗಳ್ ರಸಿಕರೆನ್ನನಾಡ ಜನಂಗಳ್.

ಹರಿಯೊಲೈಯಿಂದೆ ಕೃತಿಯುದು
 ಸರಳಂ ಸರಸಂ ಸುಬೋಧಮುಕ್ತಮು ; ಜನರೊಳ್
 ಸ್ಥಿರಮುಕ್ತೆ ಕೃತಿ ರಸಜ್ಞತೆ
 ಧರಣಿಯೊಳೇ ಸ್ವರ್ಗಸುಖದ ಪರಿಯನರಿಯಿಸಲ್.

ಮಧುಗಿರಿ, ರಕ್ತಾಕ್ಷಿ ಸಂ }
 ಆಷಾಢ ಶುದ್ಧ ಪಂಚಮಿ. }

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ವಿಷಯ ಸೂಚಿ

ಮುನ್ನುಡಿ

೧. ಅರುಣ

೨. ತೆಂಗಾಳಿ

೩. ತಿರಸ್ಕೃತ

೪. ಭಯಪಟ್ಟ ಅಳಿಲು

೫. ಕುರುಡರು

೬. ಹಾಳೂರು

೭. ಅಭಿಮನ್ಯು

೮. ಹರಿದಾಸನ ಪದಗಳು

೯. ಸ್ಥಳಗಳ ಹೆಸರು

೧೦. ನೀತಿ

೧೧. ತ್ಯಾಗಭೀಗ

೧೨. ಆತ್ಮಗೀತೆ

೧೩. ಪಾರಿಜಾತದ ಕತೆ

೧೪. ಇಂದುಮತಿ

೧೫. ಜಿಜ್ಞಾಸೆ

ಮಂಗಳಾಚರಣ

ಶ್ರೀ
ಅರುಣ

ಅರುಣ

ವಿನತಾಪುತ್ರಾ
ದಿನಸತಿಸೂತಾ
ಅಪರಾಜಿತ ಚಿರತರುಣಾ
ವಿಶ್ವವಿಬೋಧಕ
ಶಶ್ವನ್ನೋದಕ
ಪರಿಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣಾ
ನಿರ್ಮಲ ಭಾಸಾವರಣಾ
ಅರುಣಾ

ದಿನಬಹಮುನ್ನವೆ ಅಂಡವ ಭೇದಿಸಿ
ಜನಿಸಲು ನೀತೊಡಗಿರುವುದನೋಡಿ
ಮಾತೆವಿನತೆ ಬಹುಭೀತಿಯ ತಳೆದಳು
ಕಾತರಳಾಗುತೆ ನಿನಗಿಂತೊರೆದಳು :

“ಅತುರವೇಕೆ
ಜನಿಸದಿರೀಗಲೆ
ದಿನಬರುವುದುತಡೆ
ಮಾತನುಕೇಳು.”

ಎಂದು ಮಾತೆ ಮೊರೆಯಿಡುತ್ತಿರೆ ಕೇಳದೆ
ಮೋಡಿಯಮಾಡುತೆ ನೀನೈತಂದೆ ;
ಜೆಂದದನಗೆಯಿಂ ಮೊಗ ಸೊಗಯಿಸುತ್ತಿರೆ
ಕೂಡಲೆ ಚಿಪ್ಪನುಸೀಳುತೆ ಬಂದೆ.

ತೊಳಗುವ ಮುಖ ನೆರೆಮೆರುಗುವ ಕದವು;
ಬೆಳಗುವ ಕಣ್ಣು ಸರಳೊಲು ತೋಳ್ಳು;
ಜಿಂದದ ಸರಸದ ಮಂದಹಾಸ, ಬಹು
ಅಂದವಾದ ಮೇಲೊಡಲಿಂ ಜನಿಸಿದೆ:

ಕಾಲಕೆಮುನ್ನ

ಜನಿಸಿದ ಕತದಿಂ

ತನುವರೆಯಾದುದು

ಕೇಳೊಡಲಿಲ್ಲ;

ಮಾತೆ ನೋಡಿದಳು, ಮರುಗುತೆ ನಿನ್ನನು
ಪತಿಯೆಡೆಗೊಯ್ದಳು, ನಮಿಸುತೆ ನುಡಿದಳು;
“ಪಾತಕವೇನನುಗೆಯ್ದೆನೊ ಕಾಲಿಲಿ
ಸುತನಂ ಪಡೆದೆಂ ಪೊರೆಯುವುದಿವನಂ.

“ಗರುಡನುಪೇಂದ್ರಗೆ ವಾಹನನಾಗರೆ,
ಕಿರಿಯಂ ಕಾಲಿಲಿಯಾಗುತೆ ನೆಲದಲಿ
ಸುಳಿದಾಡುವುದೇತರ ಬಾಳುವೆಯಿದು?
ಕಳವಳವನು ನಾಂ ತಡೆಯಲಿಕಾರೆನು.

ಎನ್ನಯ ಮಾತೆ

ಲಾಲಿಸಿ ಬಾಲಗೆ

ಕೇಳೊಡಲನು ಕೊಡಿ

ಕುನ್ನಿಯ ಸಲಹೆ.”

ಎಂದು ನಿನ್ನ ಮುನಿಯಡಿಗಳೊಳಿಟ್ಟಳು;
ಮರುಗುತೆ ನಿನ್ನಯ ಮೊಗವನು ನೋಳ್ಳಳು
ಜಿಂದದ ಮುಖ ಜಿಂದದ ಮೇಲೊಡಲಿದು
ಮುರಿದೊಡಲಾದುದೆ ಎಂದು ಮರುಗಿದಳು.

ಅರುಣ

ಸುಮನಸತಾತಂ ಸತಿಯಂ ಸುತನಂ
ಸ್ತಿಮಿತ ನಯನದಿಂ ನೋಡುತೆ ನುಡಿದಂ :
“ ಮರುಗದಿರಿವನುಂ ಪೆರ್ಮೆಯಪಡೆವಂ
ಸುರರೈಲ್ಲ ಯುವಕರಹರಲೆ ; ಬಾಲರು
ಅವರೊಳಗಿಲ್ಲ ;
ಬೋಳೆಯರೋಳಿಗೆ
ಬಾಲಕನಹನೀ
ಕುವರಂ ಭದ್ರೈ ;
ಮನಮೋಹನ ಸುಂದರರೂಪನವನ
ಅರುಣಾ ಎಂಬರು ದಿವಿಜರು, ಮಂಗಳೆ ;
ಅನುಮಾನವಬಿಡು, ಧೈರ್ಯದಿನಿನಡೆ
ಬರೆ ಕಜ್ಜದ ದಿನ ಕರೆಯುವರಿವನಂ.”

ಕೆಲದಿನ ಬಹುಮೊದಲದಿತಿಯ ಕುವರರು
ಬಳಿಗೆಬಂದು ವಿನತೆಗೆ ಪೊಡಮಟ್ಟರು ;
“ ಮೂರುಲೋಕಗಳ ಬೆಳಗಲು ಗಗನದಿ
ತೇರಲಿತಿರುಗಲು ಇನನೊಪ್ಪಿರುವನು :
ಜತೆಯಲಿ ಕುಳಿತು
ತೇರನು ನಡೆಯಿಸೆ
ಸಾರಥಿಯಿಲ್ಲವು ;
ಇತರರು ನಾವು

ಉತ್ತಾಹ ಶಾಂತಿ ಸೈರಣೆ ಬಾಲ್ಯದ
ಸರಸತೆಯನು ಬೇಕನಿತನು ಕಾಣೆವು ;
ಉತ್ತಾಹಶಾಲಿ ಶಾಂತಂ ಸೌಮ್ಯಂ
ಅರುಣಂ ; ವಾಗತೇ ಕಳುಹುವುದಿವನಂ ;

“ ಉದಯಿಸುತರ್ಕನು ಖರಕಿರಣದಿ ಬರೆ
ಬೆದರಿ ಜೀವಗಳು ಗುಹೆಗಳ ಹೊಗುವುವು ;
ಹಗಲಿರುಳಿಲ್ಲದೆ ತಿಮಿರದಿ ಬೆಳೆಯುತೆ
ಜಗವು ಮುಂಬರಿಯದಂತೆಯೆ ನಿಲುವುದು ;

ಸಾರಥಿಯಾಗಿ

ಅರುಣನು ಸೂರ್ಯನ

ಕಿರಣವ ತಡೆಯಲು

ತೋರದು ಬೇಗೆ ;

ಅರುಣನ ಮಂದಸ್ಥಿತವನು ನೋಡಿ
ನೆಮ್ಮಿ ಜೀವಗಳು ಹೊರಗೇ ನಿಲುವುವು ;
ನೆರೆಯಲು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಿ ಬೆಳಕಿನ ಝಳ
ಸಮ್ಮನೆ ನೋಳ್ಳುದ ಕಲಿಯುತೆ ಬೆಳೆವುವು.”

ಎಂದಾದಿವಿಜರು ಮೊರೆಯಿಡೆ ವಿನತೆ

ಸಂದೇಹವನುಳಿದಾಗಳೆ ನಿನ್ನಂ

ಕಳುಹಿದಳರುಣಾ ; ನೀನೈತಂದು

ಕುಳಿತು ಚಂಡಮಾರುತಾಂಡನ ಮುಂಗಡೆ

ಸಾರಥಿಯಾಗಿ

ಅಂದಿನಾಮೊದಲು

ಇಂದಿಗುಮುಂದಕು

ತೇರೋಡಿಸುವೆ.

ಲೋಕವಸುತ್ತವುದೆಂಬುದ, ನಿರ್ಜರ

ವತ್ಸಾ, ನೀನೊಂದಾಟವೆಂದೆಣಿಸಿ

ಈ ಕೇಳಿಯೊಳೆಲ್ಲೆಡೆ ಸಾರ್ದೆಲ್ಲವ

ಉತ್ಸಾಹಶೀಲ ನಲಿಯಿಸುತ್ತಿರುವೆ.

ಕೋಟ್ಯಂತರ ಯೋಜನದಾಗಸದಲಿ
 ನಾಟ್ಯದಿ ತೊಡಗಿಹ ಉಡುಗಳ ಸಾರುವೆ ;
 ಅವರೊಡನಾಡುತ ಪರಿವಹ ನೊದಲಹ
 ಪವನಾನರಣಗಳಲಿ ನೀಂ ಸುಳಿಯುವೆ ;
 ಗೋಳವೊಂದರಿಂ
 ಪಾರಿ ಮೇರುವನು
 ಮಾರುತೆ ಬೇರೆಯ
 ಗೋಳವ ಸಾರುವೆ ;
 ಏಕದಿನಾರಾತ್ರಿಯೋಳಿಸೃಷ್ಟಿಯ
 ಏಳುಗಾಳಿಯಲಿ ಸುಳಿಯುತೆ ಸುತ್ತಿ
 ಶೋಕದೊಳಲ್ಲಿ ಡೆಗಾಟವ ತರುವುದು
 ಬಾಲಕೇಳಿಯಾಗಿರುವುದು ನಿನಗೆ.

ತಿಳಿನೀರಲಿ ಮರಿಮಾಂಗಳು ಹಿರಿಯರ
 ಬಳಿಯಲಿ ಚಲಿಸದೆ ನಿಂದವೊಲುದಯದ
 ಕಿರುತಾರಗೆ ಕಣ್ಮಿಸುಕದೆ ನಭದಲಿ
 ಹಿರಿತಾರೆಗಳೊಡನಿರುತ್ತಿರೆ, ನೀನು
 ಹುಡುಗನ ತೆರದೆ
 ಬೆರಳತೋರಲವು
 ಹರಿದೋಡುವುವು ;
 ಸಡಗರದಿಂದೆ

ತಿರುಗಿ ಮಾರ್ಗದಲಿ ಕೆಲದಲಿ ನಿಲ್ಲುತೆ,
 ಇಲ್ಲಿಗುಬಹನೋ ಎಂದವು ನೋಡಲು,
 ಮರಳಿ ಬಂದು ಅವಹೆದರಿಸಿ ಓಡಿಸಿ
 ಚೆಲ್ಲಾಟವನಾಡುವೆ ನೀ ಸತತವು.

ನಿನ್ನ ಬರವನಾಕಾಯುತೆ ನಿಂದಿರೆ
ಮುನ್ನಿಹ ಹರಹಿದಕೊಂಬೆಯ ಬೇವಿನ
ಮಿಸುಕದೆಲೆಯ ಬರಿರೇಖೆವೊಲಾಗಿಸಿ
ಪ್ರಸರಿಸುತಿದೆ ನಿನ್ನಯ ನಿರ್ಮಲ ಪ್ರಭೆ.

ಕರಗಿದ ಹೊನ್ನ

ತೆಳುರಸದಂದದ

ಕಳೆ ಮುಂಬರಿದಿರೆ,

ಮರ ಎಲೆ ಮಧ್ಯೆ,

ಸವನಿಸಿದಾಕಾರಿನದಿನ ಮಿಂಚಿಂ

ಸಂತಸವೊಗೆದಿರೆ ಗರಿಯನು ಹರಹಿದ

ನವಿಲನು ಚಿತ್ರದೆ ರಚಿಸಿರುವಂದದೆ,

ನಿಂತಿದೆ ಮನವನು ಗಲುತಿಹ ಚೆಲ್ವಿಂ.

ಸುಮಧುರ ಸರಸಾಲಾಪ ವಿನೋದದೆ
ರಮಣಿಯರಸನೊಡನಿರುತರೆನಿಶಿಯೊಳ್
ಇನಿದಾಗದ ನಿದ್ರೆಯಸೇರ್ಪಡೆಯದಿ
ಕನಸೊಳಾಸುಖವ ಮರಳಿ ಪಡೆಯುತಿರೆ,

ನೀನೈತಂದು

“ ಕತ್ತಲು ಹರಿದುದು,

ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತಲಿದೆ,

ಮಾಸಿನಿ,” ಎಂದು

ಮಲರಗಣ್ಣು ಎಮೆಮಧ್ಯದಿ ನೋಡುತ್ತ

ಮೃದುಲ ಕಿರಣ ಸಂಸ್ಪರ್ಶದನೆಳ್ಳಿಸಿ

ಚೆಲುವೆಯ ಮೊಗದಲಿ ಪೊಸದಿನಕೊಪ್ಪುವ

ಎದೆವುಗುವ ಬೆಳಗ ನಿಲಿಸುತೆ ನಡೆಯುವೆ.

ಆಯದಿ ಮುಂಜಾನೆಯೊಳೆಳೆವಕ್ಕಿ
ತಾಯತುಪ್ಪುಳ ಸುಖೋಷ್ಣಾ ವರಣದಿ
ಪೊಡೆ ಪಸಿದಿರೆ ಮಂಪರದಲಿ ಗುಟುಕನು
ಕೊಡುತಿರುವಳು ತಾಯ್ ಎನ್ನುವ ಭ್ರಮೆಯಲಿ

ಕೊಕ್ಕನು ತೆರೆದು

ಸುಮ್ಮನಿರಲು ನೀಂ

ತನ್ನಾ ಎನ್ನುತೆ

ಪಕ್ಕಕೆಬಂದು,

“ ದಿಮ್ಮನೆ ಕನಸಲಿ ಬಾಯ್ದೆರೆದಿರೆ ಪೊಡೆ
ತುಂಬುವುದುಂಟೇ? ಮರಳೇ, ಏಳು;
ಒಮ್ಮೆಗೆ ಗಜಬಿಜಿಮಾಡೈ; ಮಾತೆ
ತಿಂಬುದ ತಡಳೆಂ” ದೆಬ್ಬಿಸಿ ಮರೆಯುವೆ.

ನವ್ಯಸಂಸಾರದೊಲುಮೆಯ ಶಯ್ಯೆಯ
ಭವ್ಯಸುಖದೆ ನಿದ್ರಿಪ ದಂಪತಿಗಳ
ಪ್ರಣಯವಾಕ್ಯತಿಯ ಪಡೆದವೊಲೆಸೆಯುವ
ಅಣುಗನುಮಲ್ಲಿಯ ನಿದ್ರೆಯೊಳಿರುತಿರೆ

ಹೊತ್ತಿಗೆಮುನ್ನ

ಹಾರಿಬರುವೆ ನೀಂ

ಸಾರುತೆ ಹಸುಳೆಗೆ

ಮುತ್ತನು ಕೊಡುವೆ.

ನಲಿದು ನಗುತೆ ಮಗು ಏಳಲು, ಜೊತೆಯಲಿ
ಎರಡು ನಿಮಿಷ ಆಡುತೆ, ಬಾಲಕನಿಗೆ,
ಮಲರೇ ಮಾತಾಪಿತರನು ಎಬ್ಬಿಸಿ
ಮರುಳರ ಮಾಡಂತೆನ್ನುತೆ ನಡೆಯುವೆ.

ದೂರದೆ ಸಾಗರವಕ್ಷದೆ ಮಲಗಿಹ
 ಧೀರಸಮಾರನನೆಬ್ಬಿಸಿ ಪೇಳುವೆ:
 “ ಸಕಲಸುರಭಿಸುನುಸಂಕುಲವರಳಿ
 ಅಕುಟಲ ಹೃದಯದಿ ಕಾದಿವೆ ಮಾರುತ ;
 ಮಂದಗಮನದಿ
 ಬಳಿಯನು ಸಾರುತೆ
 ಕೊಳುನೀನವರಿಂ
 ಗಂಧವನೀಗ.”

ಎಂದಾಯುವಕ ಮರುತನಂ ಕಳುಹಿಸಿ
 ಸುಮಗಳ ಜೊತೆಗವನಾಡುವ ಸರಸದ
 ಚಂದವನೋಡುತೆ ಹಿಂದೆಯೆ ಸಾರುವೆ,
 ವಿಮಲಹೃದಯ ಚಿರಬಾಲಾ ನೀನು.

ಇಂತು ಲೋಕದಲಿ ಸುಂದರ ಸುರುಚಿರ
 ಸಂತಸಕೆಡೆಯಂದೆನಿಸಿರುವೆಲ್ಲಕು,
 ದಿನಸತಿಸೂತಾ, ನವಸುಭಗತೆಯನು
 ಅನುದಿನ ಉದಯದಿ ಬಿಡದೆತರುವೆನೀಂ ;
 ಚೇತನಗಳೊಳು
 ಎಳೆತನದಿಂದಲೆ
 ಬೆಳಕನು ಎಳಸುವ
 ಪ್ರೀತಿಯನಿಡುವೆ ;
 ಹೆಳವನಾದೊಡಂ ನಗುವೊಗದಿಂದಲೆ
 ಲೋಕವನಲಿಯಿಪ ಕಾರ್ಯದಿ ತೊಡಗಿ
 ಇಳಿಬಾಂದಳಗಳೊಳೆಲ್ಲೆ ಡೆ ಸುಳಿಯುತೆ
 ಶ್ರೀಕರಾಂಶು ನೀಂ ಸುಖವನು ಕಾಣುವೆ.

ಅರುಣಾ

ನಿನತಾವುತ್ರಾ

ದಿನಪತಿಸೂತಾ

ಅಪರಾಜಿತ ಚಿರತರುಣಾ

ವಿಶ್ವವಿಬೋಧಕ

ಶಶ್ವನ್ನೋದಕ

ವಿಮಲಸುಪ್ರಭಾವರಣಾ

ಪರಿಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣಾ

ಜೀವರ ಹೃದಯದಿ

ಪಾವನ ಸಿನ್ಧಯ

ಉತ್ಸಾಹವಿಸಿಸಿರಿಸಿ

ನಿರ್ಮಲ ಪ್ರತಿಭೆಯತರಿಸಿ

ದೋಷಹಾರಿ ಸಂಚರಿಸು ;

ಇಂತು ಲೋಕವನು ಪ್ರೇರೆಯುತೆ ಅರುಣಾ

ಸಂತತ ಬಾಳ್ವೆ ನಿರ್ಜರ ತರುಣಾ.

ತೆಂಗಾಳಿ

ಬಾರ ಮುಂಬೇಸಗೆಯ ಮೆಲುನಡೆಯಮಾರುತ

ಬಾರಯ್ಯ ಮಧುಮಾಸದೈತರನ ಸಾರುತ

ಬಾರ ಲೋಕಕೆ ಹರಿಸದೈಸಿರಿಯ ಬೀರುತ

ಬಾರ ಸೊಗಸಿನ ತೆರನ ಜನಕೆಲ್ಲ ತೋರುತ.

ಮೊದಲವತ್ತರದ ಹಣ್ಣೆಲೆ ಬಣ್ಣವಾಸಿ

ಉದುವದಿನ ಬಹುವನರೆಭಯದಿ ಹಾರೈಸಿ

ಇದಿನೋಳ್ಳುದರ ಮೇಲೆ ಮೆಲುಮೆಲನೆಬೀಸಿ

ಸದಯ ಬೆಸುಗೆಯಬಿಡಿಸಿ ಅದನು ಕಡೆಹಾಯ್ಸು.

ತರುಲತಾರಾಜಿಗಳ ಬಾಡಿರುವಮೆಯ್ಯ
ಕರುಣೆ ಕೂರ್ಮಯತೋರುನೀ ನಿನ್ನಕ್ಕೆಯ
ಸರಸಸಂಪರ್ಕದಿಂ ನಲಿಸುತ್ತಕ್ಕೆಯ್ಯ
ಸರಸತ್ವವಲ್ಲಿ ತಳಿವಂತೆ ಹರಸಯ್ಯ.

ಎಲ್ಲ ಲತೆಗಳನೋಳ್ ಮೊದಲಿಲ್ಲಿಬಂದು
ನಲ್ಲನೀಮರೆದಿರಲು ವಿರಹದಲಿನೊಂದು
ತಲ್ಲಣಿಸುವಿಮಲ್ಲಿಗೆಯನು ತರಿಸಂದು
ಲಲ್ಲಿಯಿಂ ಸಂತೈಸಿ ಪೊರೆ ದೀನಬಂಧು.

ಎನ್ನಜೀವನ ನಿನ್ನ ಪೊಗದಿನಾವರಿಸು
ಹಣ್ಣೆಲೆವೊಲೆನ್ನ ಹಳೆಗನಸುಗಳ ಹರಿಸು
ಚೆನ್ನಹೊಸಬಾಳ ಹೊಸರಸಗಳನೊಸರಿಸು
ಚೆನ್ನಹೊಸತಳಿರು ಸುಮಫಲಗಳನು ತರಿಸು.

ಅರಿಯದವರಾವು ಎಮ್ಮಯಮನದ ನೂರು
ವಿರಸತೆಯ ತೊಟ್ಟುಗಳ ಕಳಜಿ ಅನ ತೂರು
ಮರಣದಲಿ ಜೀವನದ ಮೊಳೆಯಿಹುವ ತೋರು
ಸರಮಾತ್ಮನುಂಟು ಸುಖದೊಳಮೊಂದು ಸಾರು.

ಮೆಲುಮೆಲನೆ ಪಸರಿಸುತೆ ತೆಂಕಣಂ ಬಾರ
ಪಲವಿಧದ ಸಿಂಗರನ ವರ್ಣಗಳೆ ತಾರ
ನಲವಿನಂಕೆಯ ನಿತ್ಯತೆಯ ತೋರು ಧೀರ
ಚೆಲುವು ದೊರೆಯಾಳ್ಕುದನು ಸಾರೈ ಸವಿಾರ.

ತಿರಸ್ಕೃತ

ನಯದನಡೆಯಿಂ ನೊರಜುಕಲ್ಗ ಳೊಡನಾಡುತ್ತ
ಹರಿಯುತಿಹ ತಿಳಿನೀರ ಸಣ್ಣ ಸರಳೇ
ದಯೆಯಮರೆದವಳೆನ್ನೊಳ್ಳುಲಿಯದಿಹ ಮೆಲ್ಲಾತ
ಸರಳತೆಯತೋರಿ ನೀನುಲಿ ಎನ್ನೊಳ್ಳು ;
ಪ್ರಿಯೆಮುನಿದಿರುವಳಿಗ ಮಾತನಾಡದೆ ಇಹಳು
ದಯೆತೋರಿ ಸಂತಸವನೀಡುನೀನು.

ತಳಿರಮಧ್ಯದಿ ಕುಳಿತು ಸ್ವರಗಳನು ಸುರಿಯುತಿಹ
ಸವಿಯಗಾನದ ಸೊಗಸಗರಿಯ ಪಕ್ಕಿ
ಮುಳಿದೆನ್ನದಯಿತೆಯೆನ್ನೊಳ್ಳುನುಡಿಯದಾ ಮಧುರ
ರವದೊಲುಮೆವಾತನೀನೆನೆಗೆ ಪಾಡು ;
ಲಲನೆಯಾ ದನಿಯ ಕೇಳಲು ತವಕಸಡುತಿಹೆನು
ಸಲಿಸು ತವಗೀತದಿಂದಾಸೆಯದನು.

ಶಾಂತತೆಯ ಸೊಬಗ ತಿಳಿಪೊಂಬೆಳಗಿನಲಿಹರಹಿ
ದೆಸೆದೆಸೆಗೆ ಪಸರಿಸಿಹ ಸೊಗದುದಯವೇ
ಕಾಂತೆ ಆಲಿಂಗನದಿ ಕೊಡದ ಸುಖವನು ನಿನ್ನ
ಜಸದಿನಾವರಿಸಿ ನೀನೆನೆಗೆ ನೀಡು ;
ಪಂತಮಾಡುತಲವಳು ನೀಡದಿಹ ಹಿರಿಯ ಆ
ಆಂತರ್ಯ ಶಾಂತಿಯನು ನೀನು ನೀಡು.

ಕ್ರೂರಿಯಾಗಿಹವಳು ಕೋಪವನು ಹಿಡಿದಿಹಳು
ದೀನನಾಗಿಹ ಎನ್ನಕಡೆನೋಡಳು ; .
ಪಾರಿವದ ಕೂಜನದ ಸೊಗದ ಮೆಲ್ಲುಡಿಗಳನು
ಮೌನೆ ಚೆಂದುಟೆಗಳಿಂ ತಡೆದಿರುವಳು ;
ನೀರಿ ಕೋಪಿಸೆ ಕೃಷ್ಣ ಪಕ್ಷಾಂತ ನಿಶಿಯ ಮು
ನ್ನೀರಂತೆ ಎನ್ನಮನ ತಳಮಳಿಪುದು.

ಭಯಪಟ್ಟ ಅಳಿಲು

ಅಳಿಲೊಂದಿದೆನ್ನ ಬಳಿ
 ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದೆನ್ನ
 ಘಳಿಲನೆಯೆ ನೋಡಿ ಹರಿದಾಡಿ ಓಡಿ
 ಬಳಿಯ ಮರವಿದನೇರಿ
 ಕಳೆಯಮೇಲ್ಗಿಡೆ ಕುಳಿತು
 ಮುಳಿದೊಂದು ದನಿಯಿಂದ ನೊರೆಯುತ್ತಿಹುದು.

ಖಳನೊರ್ವ ಬಂದಿಹನು
 ಕುಳಿತಿಹನು ಬಳಿಯೊಳೆಂ
 ದಿಳಿಯರಿಗೆ ಪೇಳ್ವೆಯೋ ಎಂತು ಅಳಿಲೆ
 ಖಳನೊರ್ವನಿಹನಿಲ್ಲ
 ಸುಳಿಯದಿರು ಬಾರದಿರು
 ಬಳಿಗೆಂದು ಸತಿಗೆ ನೊರೆಯುತ್ತಲಿರುವೆಯೋ ?

ಮುಳಿಸು ಬೇಡಲಯ್ಯ ;
 ಖಳನಲ್ಲವೈಯ ನಾ
 ನಳಿಲಿತ್ತಿನ್ನುವ ಮನುಜನಲ್ಲವಯ್ಯ ;
 ಎಳೆಯಳಿಲಕಂಡಿನೆನೆ
 ಕೊಳೆನ್ನೆಯನಾನದನು ;
 ಎಳೆಯರುಂಟಿನಗೆ ನಿನಗೆಂತಂತೆಯೆ.

ಭಯವನುಳಿಯಯ್ಯ ನಾಂ
 ನಯವರಿತ ಮನುಜನೈ ;
 ದಯೆಯಿರುವುದೆನ್ನ ಮನದಲಿ ; ನಿನ್ನಯಾ
 ದಯಿತೆ ಬಳಿಸಾರೆ ನಾ
 ನೊಯಿದವಳ ಪಸೆನಿಲೆನು ;
 ದಯಿತೆಯೆನ್ನವಳು ಬೇರೊರ್ವಳಹಳು.

ಮನುಜನಾದೊಡೆಯೇನು
 ದನುಜನಾನ್ಲವಲೆ ?
 ವಿನಯದಲ್ಪವ ನಾವು ಕಲಿತಿರುವೆವು.
 ವಿನುತನಾದಳಿಲಕುಲ
 ದನಿತು ನಯಮಿಲ್ಲದೊಡ
 ಮಿನಿತನಿತು ನೀತಿಯನು ಪಡೆದಿರುವೆವು.
 ಕೇಳದೆನ್ನಯಮಾತ
 ಬಾಳವೊಲು ಗಾಳಿಯನು
 ಸೀಳುತಿಹ ದನಿಯನೀ ಸಣ್ಣೊಡಲಿನ
 ಆಳದಿಂದೆಳೆಯುತ್ತೆ
 ಸೂಳೆಯಿಸುತಿಹುದೆನ್ನ
 ಚಾಳಿಯನು ನೆಮ್ಮಲಾರದೆ ಅಳಿಲಿದು.

ಕುರುಡರು

ಕುರುಡನಯ್ಯಾ ಕಬೋದಿಯೋ ಶಿವ
 ಧರುಮನೀಡಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸುತಂದೆ
 ಕುರುಡಗೆ ಧರುಮವನೀಡಿ ರಕ್ಷಿಸು
 ತಾಯಿ ತಂದೇ ಶಿವ ;

ಎನಗೆ ಕಣ್ಣುಗಳ ಶಿವಕೊಡಲಿಲ್ಲ
 ನಿನಗೆ ಕಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟಿರುವನು ದೇವ
 ನಿನಗೆಂದಿಗು ಶಿವನೊಳಿತು ಮಾಡಲಿ
 ತಾಯಿ ತಂದೇ ಶಿವ ;

ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದ ಪರದೇಶಿಯ ನೋಡು
 ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮನೆನ್ನುತೆ ಕಾಪಾಡು
 ಕಣ್ಣಿಲಿ ಕುರುಡಗೆ ಧರುಮವನೀಡು
 ತಾಯಿ ತಂದೇ ಶಿವ ;

ಕಣ್ಣಿರುವ ನಿನಗೆ ಆ ಶಿವ ತಂದೆ
ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದೆನಗು ಶಿವನೇ ತಂದೆ
ಅಣ್ಣ ನಾಮರೆತೆ ನೀ ಕೇಳಿಬಂದೆ
ತಾಯಿ ತಂದೇ ಶಿವ :

ಎನ್ನ ನೋಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಶಿವ
ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕೊಡುತಿಹನಯ್ಯ
ನಿನ್ನ ಧರ್ಮ ನಿನ್ನವರ ಕಾಯುವುದು
ತಾಯಿ ತಂದೇ ಶಿವ ;

ಕುರುಡನಯ್ಯಾ ಕಬೋದಿಯೋ ಶಿವ
ಧರ್ಮವ ಮರೆಯದೆ ಕೊಡು ನೀ ತಂದೆ
ಕುರುಡನ ಪೊರೆಯಲು ಶಿವ ನಿನ್ನೊಳಿಹನು.
ತಾಯಿ ತಂದೇ ಶಿವ.

ಹಾಳೂರು

ಹಾಳೂರನೋಡು
ಹಾಳು ಗೋಡೆಗಳ
ಹಾಳಾದ ಹೊಲಮಡಿಯ
ಹಾಳುಗುಡಿಯ.

ಬೋರೆಮರದಲಿ ಹಣ್ಣು
ತುಂಬಿ ಉದುರಿರಲು
ಆರಿಸುವರಿಲ್ಲ ಅದ
ತಿಂಬರಿಲ್ಲ.

ಅಗಳಿನಲಿ ನೀರಿಲ್ಲ
ಅದರ ತಳದಲ್ಲಿ
ಮಿಗಿಬಳೆದ ಮುಳ್ಳುಗಿಡ
ನೋದಿಯಾಗಿದೆ.

ಅರೆಬಿದ್ದ ಮನೆಗಳು
ನೆಲಸಮದ ಮನೆಗಳು
ಮುರಿದ ಬಾಗಿಲಕಟ್ಟು
ಹೊಲದ ಮುಟ್ಟು.

ಹಾದಿ ನಡೆಯುವರಿಲ್ಲ
ದನಕರುಗಳಿಲ್ಲ
ಬೀದಿಯಲಿ ಜನವಿಲ್ಲ
ಮನೆಯೊಳ್ಳಿಲ್ಲ.

ಮುಂಗಡೆಗಳನು ಗುಡಿಸಿ
ಸಾರಿಸುವರಿಲ್ಲ
ರಂಗು ಕಾರಣೆ ಇಡುವ
ನಾರಿ ಇಲ್ಲ.

ಮಾಳಿಗೆಯ ಮನೆಯದು
ಅರಳಿಸೊಸಿಯಲ್ಲಿ
ಪಾಳಿಸಲುಗೋಡೆಯದು
ಬಿರಿಯುತಲಿದೆ.

ಅಂಗಳದೊಳೆಡೆಬಿಡದೆ
ಬಗೆಬಗೆಯ ಮುಳ್ಳು ;
ರಂಗವಲ್ಲಿಗೆ ಬದಲು
ಉಗಿನಿಯಂಬು.

ಅಂಗಡಿಯಮನೆಯಿದು ;
ಕೊಟ್ಟುಕೊಳಲಿಲ್ಲ.
ಸಿಂಗರಿಸಿ ಕೊಂಡಿಲ್ಲಿ
ಶೆಟ್ಟಿಯಿಲ್ಲ.

ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಲಿರಲು
ಬಾಲಕರ ನುಡಿಯ
ಮಂಜುಳ ನಿನದವಿಲ್ಲ
ಕೇಳಿಯಿಲ್ಲ.

ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಂಜೆ
ಮನೆಯನೆಯ ಸೊಡರ
ಹಚ್ಚಿ ಬಾಗಿಲೊಳಿರಿಸೆ
ವನಿತೆಯಿಲ್ಲ.

ಇಂದುವಿಗೆ ಕಳೆಯೆಲ್ಲ
ತುಂಬಿರಲು ನೋಡಿ
ಚೆಂದುಮಾನು ಬಾಬ
ಎಂಬರಿಲ್ಲ.

ತಿಳಿಯ ತಿಂಗಳ ಹೊಸಲು
ಹರಿಯುತಿರೆ ನೆಲದಿ
ಒಲಿದ ಜವ್ವನಿಗರ
ಸರಸವಿಲ್ಲ.

ಅಂದುನೋಡಿದ ಸೊಬಗು
ಏನಾಯಿತೆಂದು
ಚಂದಿರನು ನೋಡುವನು
ಮ್ಲಾನನಾಗಿ.

ದೇಗುಲದಿ ಸೊಡರಿಲ್ಲ
ಹೂವು ಕಾಯಿಲ್ಲ
ಗೂಗೆ ಕೂಗುತಲಿಹುದೆ
ಸೇವೆಯಿಲ್ಲ.

ನಿಶಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನು
ಲಾಲಿಪರಬದಲು
ಹಸಿದ ತೋಳವು ನರಿಯು
ಊಳಿಡುವುವು.

ಹಿಂದಣಾ ಬದುಕೂ
ಚಂದವೂ ಸೊಬಗೂ
ಅಂದಿಗೇ ಮುಗಿದುವು
ಇಂದಿಗಿಲ್ಲ.

ಅಂದಿನಾಸಂತಸ
ಮಂದ ಹಾಸಗಳು
ಕಂದಗಳ ಲಾಲನೆ
ಅಂದಿಗಾಯ್ತು.

ದುಡಿವನಿತು ದಿನ ದುಡಿದು
ಮಕ್ಕಳನು ಸಾಕೆ
ಕಡೆಗೆ ಶಕ್ತಿ ಕುಗ್ಗಿ
ಸೊಕ್ಕಿತೂರು.

ತನ್ನದಿನ ಬಂತೆಂದು
ಕಣ್ಣುಗಳ ಮುಚ್ಚಿ
ಇನ್ನು ಸಾಕೆನಗೆಂದು
ತಣ್ಣಗಾಯ್ತು.

ಕಂದಕದಿ ನೀರೊಣಗಿ
ವಿಗಡಿಸಲಿ ಕಾಡು;
ಇಂದು ಈ ಊರಿಗೆ
ಹಗೆಗಳಿಲ್ಲ.

ಹಾಳೂರ ನೋಡು
ಹಾಳು ಗೋಡೆಗಳ
ಹಾಳಾದ ಹೊಲಮಡಿಯ
ಹಾಳು ಗುಡಿಯ.

ಆರುಣ

ಅಭಿಮನ್ಯು

ಮಗನಳಿದ ಶೋಕದ ಸುಭದ್ರೆ ಮುಳುಗಿರೆ ಸಕಲ

ಜಗದೇಕ ರಕ್ಷಕಂ ಬೇಗದಿಂ ಬಂದು ತಂ

ಗಿಗೆ ಕುವರನಳಿದಿಲ್ಲ ತನ್ನೊಳಹನೆಂಬೊಂದು ತತ್ವವಂ ತಿಳಿಯಿಸಿದನು.

ಕಾಳೆಗದೊಳಭಿಮನ್ಯು ಮಡಿದ ದುಃಖದ ವಾರ್ತೆ

ಪಾಳೆಯದೊಳ್ಳೆಲ್ಲ ಕಿವಿಗಳನಿರಿದುದೆದೆಯೊಡೆದ

ಊಳಿಗದ ಜನ ವೇಗದಿಂ ಬಂದು ಪೇಳಲಾರದೆ ಪೇಳ್ವರಂತವುರದೆ ;

ಕೇಳಿ ದುಃಖದ ವಹ್ನಿಯಲಿ ಬೆಂದರೆಲ್ಲರುಂ

ಪೇಳಲೇಂ ಶಶಿರೇಖೆಯುಬೈಗವ ಪತ್ತವಳ್

ತಾಳಲಾರದಶೋಕಭರದಿಂದೆ ನೆಲದೊಳೂಳಿಡುತೆ ಬಿಳ್ವಳುಸುಭದ್ರೆ.

ಹಾ ಕಂದ ಪ್ರೋದೆಯಾ ಬಾಳ್ವೆನ್ನಿನ್ನೆಂತುಟೋ

ಎಕೆ ನೀಂ ರಣಕ್ಕೆದಿದ್ದೆ ಬೇಡವೆಂದೊಡೆಯು

ಮಾಕೆವಾಕ್ತನವ ಸಾಯದಿರೆ ಜನಪ್ರೋಳದೇ ಪ್ರೋಗದೇ ಬೇರೆ ಸೇನೆ

ಹಾ ಕುವರ ಬಾಲ್ಯದೊಳೆ ಮಡಿಯಲೆನ್ನದರದೊಳ

ದೇಕೆ ಜನಿಸಿದೆ ಶೋಕಸಾಗರದೊಳಾಳೆಂದು

ನೂಕಿದೆಯತಾಯನೆನ್ನಯ್ಯ ನೀ ಪ್ರೋದೆಯಾ ಬಾಳಲೇನಾನೆಂದಳು.

ಮಾವನೇ ನಿನಗೆ ಕೃಷ್ಣಂ ಫಲ್ಲುಣಂ ಪಿತನೆ

ಭಾವ ಭೀಮಂ ನಿನಗೆ ಪಿರಿಯಯ್ಯನಹನೆ ಸಹ'

ದೇವನಕುಲರ್ ನಿನ್ನನೆತ್ತಿನಲಿದಾಡಿಸಿದ ಕಿರಿಯಯ್ಯಗಳೆ ಎಲ್ಲರುಂ

ಹೇವರಿಸದೆಂತು ನಿನ್ನನು ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಲಿ

ಸಾವನ್ನೆದೆಂದು ಕಳುಹಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿದರ್ಪೆ

ಅವ ನಚ್ಚಿನ ನಂಟನಿನ್ನುನೆನೆಯಲಿಬಹುದೊ ಎನ್ನಯ್ಯ ಎನ್ನಕಂದಾ.

ಅಕ್ಷಾಹಿಣೀ ಸೇನೆಗಳನು ನಡೆಯಿಸಿದ ಬಹು
 ದಕ್ಷ ಸೇನಾನಿಗಳೊಳಾವನೊರ್ವಂ ಶತ್ರು
 ಸಕ್ಷದಾವ್ಯೂಹಮಂ ಭೇದಿಸಲ್ ಬಾರನೇ ನಿನ್ನನಟ್ಟಿದರೇತಕೋ
 ಲಕ್ಷದಿನ ಬಾಳಲಿಹ ಬಾಲನಂ ತಮ್ಮಯ ಸ
 ಮಕ್ಷದೊಳೆ ಕೊಲೆಯಾಗೆಬಿಟ್ಟು ಬಾಳುವ ಬಹು ವಿ
 ಲಕ್ಷಣದ ಶೌರ್ಯಮಂ ತೋರಿದರೆ ಸಾಯಲಾರದೆ ಪ್ರೋದರೇ
 ಪ್ರಾಥರು ?

ಅನ್ನಯವನೆಂದಿಗುಂ ತಾಳದಿಹ ಧರ್ಮಜಂ
 ನಿನ್ನಸದೆವಡಿವಮಾತಿಗೆ ಸಮ್ಮತಿಸಿದನೇ
 ಕುನ್ನಿಯನ್ನನೆ ಚಿನ್ನಕುವರನೆನ್ನನೆ ಇನ್ನುಮೆಳೆವರೆಯ
 ಮನನೆ? ಕೃಷ್ಣಂ
 ಎನ್ನನೆಸದಾದೊಡೆಯು ಪಾಲಿಸನೆ ಅರ್ಜುನಂ
 ತನ್ನಕುವರಂ ತನಗೆ ಸರಿಯೆನ್ನಲೆಳಸಿದೊಂ
 ದುನ್ನತಿಯು ಪೇರಾಸೆ ಬಯಲಾದುದೇ ಯಾವ
 ಪಾಸಕಿದು ಫಲವೊಮ್ಮೇಣು.

ಅಳಲುತಿರಲಿಂತುಟುಸುಭದ್ರಕಡುದುಃಖದಿಂ
 ನಳಿನನಾಭಂ ಬಂದನವನ ನೋಡುತ್ತೊಡನೆ
 ಯಳಲು ನಾಲ್ಕಡಿಯಾಗೆ ಬಂದುಕಾಲೊಳುಬಿಳ್ಳು
 ತಾರೆನ್ನ ಮಗನನೀಗ
 ಎಳೆಹಸುಳೆಯಂ ತಿಳಿಯದೆನ್ನಣುಗಕುವರನಂ
 ಕೊಳುಗುಳದೊಳೇಕೆ ಕೊಲಿಸಿದೆ ಏನಮರೆತೊಡೆಯು
 ಮಳೆಯನೆನಬೇಡವೇ ಬೇರೆಯವರಂತೆ ಕೊಲಿಸುವುದೆ
 ಬಾಲನನೆಂದಳು.

ಅರುಣ

ಬಳಸಿಪಿಡಿದೆತ್ತಿ ಮುರರಿಪು ತನ್ನ ತಂಗಿಯಂ
 ಕಳೆಯುಳಿದ ನೋಟದಿಂ ಕರುಣದಿಂ ನೆರೆನೋಡಿ
 ಕೊಳುಗುಳದ ಕಾರ್ಯದೊಳ್ ನಂಟನೋಡುವರೆ ಪಾರ್ಯವ
 ನೋಡಿ ಕಳುಹಿಸುವರು
 ತಿಳಿಯದವಳೇ ನೀನು ಕಾರ್ಯವನು ಸಾಧಿಸುವ
 ರಿಳೆಯೊಳಿಂತಪ್ಪ ಶೋಕವ ತಡೆಯವೇಳ್ಳುಮಲೆ
 ಎಳೆತನದೊಳಿಡೊಡಂ ಕೀರ್ತಿನಡೆದಂ ಕುವರ
 ನೆಂದೆನುತೆ ಸಂತಯಿಸಿದಂ.

ಬರಿದಾಗಿ ಜೀವಿಸುವ ಬಹಳಸಂವತ್ಸರಗ
 ಳರವಿನಿಂ ಬಂದಫಲವೇನು ಹುಲ್ಲನುತಂದು
 ಹಿರಿಯ ಹೊರೆಯೊಳು ಹೊರೆಯನೊಟ್ಟಿ ತೋರದ
 ಬಣವೆನಾಡಿ ಕೊನೆಯಲಿಕಿಡಿಯನು
 ಇರಿಸುವಂದದಿ ಪೊಳ್ಳುದಿನದ ಭಾರದಿ ಬೆಳೆದ
 ಬರಿಯಬಾಳನು ಸಾವಿಗಿತ್ತಾದುದೇಂ ಕೊನೆಗೆ
 ಗುರುತಿಲ್ಲದಂತಳಿವುದಲ್ಲೆನಿಸ್ಸಾರಮಾಬಾಳುಬಾಳ್ವಭದ್ರೇ.

ಕಾರ್ತಿಕದ ಚಂದಿರನ ವಿಶದ ಪ್ರಭೆಪೊಲೈರೆವ
 ಕೀರ್ತಿಯಂ ದಶದಿಶೆಗೆ ಪಸರಿಸಿದ ವಿಕ್ರಮದ
 ಮೂರ್ತಿಯಂ ಗರ್ಭದೊಳ್ ಧರಿಸಿದಾಪೆರ್ಮೆ
 ಸಾಲದೆ ಪೇಳ್ವುಭದ್ರೆ ನಿನಗೆ .
 ಪೂರ್ತಿಯಾಗದೆ ನಿನ್ನ ಕುವರನಿಂ ಪಾಂಡವರ
 ಕೀರ್ತಿ ಕೈಲಾಸಗಿರಿ ಶಿರದ ಕುಡುವೆರೆಯಿಂದೆ
 ಪೂರ್ತಿಯಪ್ಪಂತೆ ಭಾವಿಸುತಿದನು ಮನದೆ ನೀಂ
 ಶಾಂತತೆಯ ತಾಳು ತಂಗೀ.

ಎಂದೆನಿತು ಪೇಳ್ವೊಡಂ ಖೇದವಾರದೆ ಸುದತಿ
 ನಂದನನ ನೆನೆನೆನೆದು ಗೋಳಿಡುತೆ ಮೇಲೆಮೇ
 ಲಿಂದೆ ಬಡಿಯುತೆಬರುವ ತೀವ್ರಝಂಝಾನಾರುತದ
 ಜೊತೆಯ ವರ್ಷದಂತೆ
 ಇಂದು ಮುಗಿಯದಿಬೆಂಬತೆರದೆ ಖೇದದೊಳಾಳು
 ತೊಂದುಕ್ಷಣದಲಿ ಸೋತು ಬಿರುಮಳೆ ನಿಲುವ ತೆರದೆ
 ದಂದುಗದ ಬಳಲಿಂದೆ ಮೆಯ್ಯರೆದು ಕೃಷ್ಣನಡಿದಾ
 ವರೆಗಳೊಳುರುಳ್ಳಳು.

ಕಾಲಬಳಿಬೀಳ್ತ ತಂಗಿಯನು ಪಿಡಿದೆತ್ತಿ ಗೋ
 ಪಾಲನಲ್ಲಿಯೆ ಕುಳಿತು ತೊಡೆಯಮೇಲ್ಮಲಗಿಸುತೆ
 ತಾಳಲಾರದ ದುಃಖ ಬಂದುದೇ ನಿನಗೆಂದು ಮನದೆ
 ಮರುಗುತೆ ಶೋಕಕೆ
 ಮೂಲವಹವೋಹವಂಕಳೆವತಿಳಿವಿಲ್ಲದಿರೆ
 ಮೇಲಣಿನ್ನೆನಿತ ಮಾತಿಂ ಶಾಂತಿ ಬಾರದೆಂ
 ದಾಲಲನೆಗಾಗ ಮಾನಸಪಟದೆ ತೆರತೆರನ
 ಚಿತ್ರವಂ ಪಸರಿಸಿದನು.

ದ್ವಾರಕಾನಗರದುದ್ಯಾನದೊಳು ಬಾಲ್ಯದಿ ವಿ
 ಹಾರದೊಳಗಂದಿದ ರೀತಿಯನುಭವಮಾಯ್ತು
 ಸಾರಿದುದು ಮುಗ್ಧೆಯರಮನನ ಕುಡಿವರಿಯಿಸುತೆ
 ಮಧುಮಾಸವೆಂದಿನಂತೆ
 ಸಾರಿದುವು ಗಿಳಿಗಳಾಗಸದಿ ತೋರಣಗಟ್ಟಿ
 ಸಾರಿಸದ ಮಿಥುನವತಿ ಪ್ರೇಮದಿಂ ಮೊಳಗಿದುವು
 ಸಾರಿದುದು ಕೋಗಿಲೆಯದನಿ ಯುವತಿಯರೊಳು
 ಪ್ರಣಯದ ಮುಗುಳ್ಳಳಕರೆಯುತೆ.

ಬಂದಂಕಿರೀಟಿಸನ್ಯಾಸದೊಳ್ ಘಾಲ್ಕುಣದ
 ಚಂದಿರಂ ಹಿಮದೊಳ್ಳೆತರುವಂತೆ ಸುಲಭದೊಳ್
 ಸುಂದರಿಯ ಹೃದಯವಂ ಸ್ನೇಹಸಾಗರದೊಳೀ
 ಡಾಡಿದಂ ಕೈಯನೀಡಿ
 ಸುಂದರೀ ಬಾರೆಂದ ಕರೆದು ಬಳಸೇರ್ವಳನ
 ಮಂದಗಾಢಾಲಿಂಗನದಿ ಪಿಡಿದನೊಮ್ಮೆಗಾ
 ನಂದಾಬ್ಧಿಯೊಳ್ ತೇಲಿ ಸುದತಿಪ್ರಿಯನನ್ನೋಡಿ
 ಯೆವೆಯಿಕ್ಕಿ ನಿಂದಿದರ್ಳು.

ಅರೆನಿಮಿಷದಲಿ ಕಣ್ಣ ತೆರೆಯೆ ಪಿಡಿದಿದರ್ವಂ
 ನರನಲ್ಲವಭಿಮನ್ಯುವಾಗಿ ಕಂಡಂ ಬೆಚ್ಚಿ
 ಹರಹರಾ ಎಂದು ಕೈಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೆ ಸರಿದ
 ಳಂತುಕನಸದು ಮರೆದುದು
 ಮರಳಿ ಕೆಲಕಾಲ ಕಳೆದಂತಿರಲು ಹಸ್ತಿನಾ
 ಪುರಕೆ ನವವಧುವಾಗಿ ಬಂದಂತೆ ನಾಟಕದ
 ತೆರೆ ಬೇರೆಯಪ್ಪಂತೆ ಮಾನಸಪಟದಮೇಲೆ
 ಚಿತ್ರಮಿನ್ನೊಂದೊಗೆದುದು.

ತೋರಿದುದು ಕುವರನಂ ಕರದಿಪಿಡಿದಂತೆ ಕ
 ಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದಳು ಹೃದಯದಲಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯರಸ
 ಮೇರೆ ಮಾರುತೆ ಪರಿಯಲವನ ಕಣ್ಣೊಗತುಟೆ
 ಕುರುಳ ಸಾಲ್ಕಳಂ ಮೋಹದಿಂ
 ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ಮುದ್ದಿಸುವಳು ಕುವರನ ಹಿಡಿದು
 ಬಾರಿಬಾರಿಗೆ ಹೃದಯಕಪ್ಪಿರುವಳನುಭವಕೆ
 ಸಾರಮಾಯಾನಂದಮನೆ ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚಿ ಮನವನು
 ತೆರುವಳಾಸಾಖ್ಯಕೆ.

ಇಂತೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ತೆರೆಯ ಕೈಯೊಳಗಿದ
ವಂ ತನಯನಲ್ಲ ತನ್ನನು ವರಿಸಿ ಕೈವಿಡಿದ
ಕಾಂತನೆನೆ ತೋರಲಿನ್ನೊಮ್ಮೆನೋಡಲು ಕುವರ

ನಿಂತು ಪೇಳ್ವಂತಾದುದು :

ಕಾಂತೆ ಭಾರತಯುದ್ಧ ಕರ್ಜುನರ್ ಬೇಕಿವ
ರಂತೊರ್ವನಳಿವನಿನ್ನೊರ್ವನುಳಿವಂ ಕೊನೆಗೆ
ಕುಂತಿಕುಮಾರನಾನೆನೆ ಕೇಳ್ವು ಚಕಿತೆ ಬಿ
ಟ್ಟವನನೊಡನೆಚ್ಚಿತ್ತಳು.

ಮರಳಿ ಕನಸಿನ ಸೀಮೆಯಲಿ ನಡೆಯೆ ತೊಡಗಿದಳು
ಬರುತಿರ್ಪರೊಂದೆಡೆಯೊಳಭಿಮನ್ಯು ಪಾರ್ಥ ಕೃ
ಷ್ಣರು ಸುದತಿ ದೂರದಿಂ ಮೂವರಂ ನೋಡುತ್ತೆ

ಸಂತೋಷದಿಂದೆ ಬಳಿಗೆ

ತ್ವರೆಯಿಂದೆ ನಡೆತಂದು ಕರೆಯೆ ಮೂರ್ವರುಮವಳ
ನರಿಯದವರಂತೆ ನೋಡುತೆ ಸುಮ್ಮನೆಯೆ ನಿಲಲ್
ತರಳನಿಲ್ಲಿಹನು ಮಡಿಯನು ಮರುಳು ನಾನೆನು
ತ್ತವನ ಪಿಡಿಯಲ್ ಸಾರ್ದಳು.

ಪಿಡಿಯಲಭಿಮನ್ಯುವಂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂ ಮುಂಬರಿಯೆ
ಒಡನೆಯಾ ಆಕಾರಕರ್ಜುನಾಕೃತಿಯು ಸಂ
ಗಡಿಸಿದತ್ತರ್ಜುನನ ರೂಪವಭಿಮನ್ಯುರೂಪವ
ನಾಂತುದಾ ಪೊಸಬನಂ

ತುಡುಕಲ್ಕೆ ಪರಿಯಲಾಕಡೆ ಕೃಷ್ಣನಾದುದದು
ಪಡೆದುದಾಮೊದಲ ಕೃಷ್ಣಾಕಾರವಭಿಮನ್ಯು
ವೊಡಲನಿಂತೋರೊರ್ಮೊಗೊಂದೊಂದು ವಿಗ್ರಹಂ
ಕಂಡುದಭಿಮನ್ಯುವಂತೆ.

ಪಡೆವುದಿಂತೊಂದೊಂದುಮುಖಮುನ್ಯುರೂಪವಂ
ಪಿಡಿನ ಭರದಿಂ ಮಾತೆ ಸಾರೆ ಮಾರ್ಪಟ್ಟುಹುದು
ನಡೆದಳಿಂತೊಂದರಿಂದೊಂದಕೆ ಸುಭದ್ರೆ ತಾಂ

ತನಯನಂ ಪಿಡಿವಾಸೆಯಿಂ

ನಡೆದಾಯಸದ ನಿರಾಶೆಯ ಕತದಿ ನಿಟ್ಟುಸಿರ
ಬಿಡುತೆ ಕೃಷ್ಣನಕೇಳ್ತು ಎಂದು ಕೃಷ್ಣಾಕೃತಿಯ
ಪಿಡಿಯೆಬರೆ ಕೈಗೆ ಸಿಲುಕಿತದು ಕಾಲ್ಗೆ ರಗಿದಳು
ರಕ್ಷಿಸಣ್ಣಯ್ಯ ಎನುತ.

ಕನಸಿನಲಿ ಮರಿವೊಕ್ಕರಾದೊಡೇಂ ಕೊರೆ ಪಾಲಿ
ಸನೆ ದೇವನೆಚ್ಚರದೆ ಮರಿವೊಕ್ಕರಂತೆಯನೆ
ಕನವರಿಸಿ ಕಂದೆರೆವ ನಿಮಿಷದಲಿ ಕೆಲದೆ ಕುಳ್ಳಿದುರ್

ಭೈರ್ಯವನೀವವೊಲ್

ತನುವಾದ ಕೈಯಿಂದವಳ ಕೈಯತಡವುತ್ತೆ
ಕನವರಿಸದಿರುತಾಯಿ ಏನಾದುದಮ್ಮಯ್ಯ
ಎನುತೆ ಮೆಲ್ವಾತಿನಿಂ ನೋವವಾರಿಸುವಂತೆ
ಕೃಷ್ಣನವನಂ ಕೇಳ್ದನು.

ಮಾತನಾಡದೆ ಕೃಷ್ಣನಂ ದಿಟ್ಟಿಸುತೆ ಕನಸಿ
ನಾತಿರನ ನೆನೆದು ಮನದಾಳದಲಿ ಚಿಂತಿಸು
ತ್ತೀತನೇ ಪಾರ್ಥನಿವನಭಿಮುನ್ಯುವೆಂದು ಜೀ
ವಾತ್ಮದಲಿ ಹೊಳೆಯೆ ತಿಳಿದು

ಏತಕಣ್ಣಯ್ಯ ಎನ್ನೊಡನಾಟ ಬಾಲ್ಯದಲಿ
ನೂತನದ ಗೊಂಬೆಗಳ ಕೊಟ್ಟು ಕೀಳುತ್ತೆ ಸರಿ
ಯೇ ತನಯನಂಕೊಟ್ಟುಕೀಳ್ತುದಿದು ಬಾಳಿದೇಂ
ಬಾಲಕೇಳಿಯೆ ಎಂದಳು.

ಬಿರುಮಳೆಸುರಿದುನಿಲಲ್ ಹಿಂದೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಬೀಳು
ನೆರೆಡುಹನಿಯಂತೆ ಮೆಲ್ಲುಡಿಯಲಿ ಸುಭದ್ರೆ ಮುರ
ಹರನಿಗಿಂತೊರೆಯೆ ಕೇಳ್ವ ಸುರಾರಿ ತಡೆದ ಕಂಬನಿ

ವೊನಲ್ವಿಪರೀತದಿಂ

ಅರೆನಗೆಯೆನಿಸಿ ಮೊಗದೆ ತೋರೆ ಪೇಳ್ವಂ ಪಾಮು
ರರು ನುಡಿಯಲಿಂತುಟಾಶ್ಚರ್ಯಮಲ್ಲಮದು ಸಂ
ಗರಮುಖದೆ ಪಾರ್ಥಂ ವಿಮುಖನಾದುದುಂ ನೀನೊ
ರೆವುದು ಮಿಂತಚ್ಚರಿಯಿದು.

ನಿನಗೆ ಬೇಕಿರ್ವರಣ್ಣನಿಗೆ ಬೇಕಿರ್ವರ
ಜುಫನಗೆ ಬೇಕಿನ್ನಿರ್ವರೆಂದು ಮೋಹದ ಸಲಹೆ
ಗನುವಾಗಿ ಮನದೊಳೆಡೆಗುಡಲಿನ್ನು ಧರ್ಮಮೇಂ

ಧರ್ಮಸಂಸ್ಥಾ ಪನಮದೇಂ

ಮನುಜರೀಯುದ್ಧರಂಗದೆ ನಿಲ್ವುದೇಂ ಶರಾ
ಸನದೊಳಂಬನು ಹೂಡಲೇನೆಲ್ಲರನುಮವರ
ಜನಪದದೆ ದುಷ್ಟರಂ ಶಿಷ್ಟರಂ ಬಿಡವೇಳ್ವು
ಮಲ್ಲಿ ಅವರಿಷ್ಟದಂತೆ.

ಪ್ರಿಯವಸ್ತುವೆನಗೆನೀಂ ಪಾರ್ಥನುಂ ಪ್ರಿಯನೆನ್ನ
ಳಿಯನುಂಪ್ರಿಯಂ ಮಿಕ್ಕ ಪಾಂಡವರ್ ಪ್ರಿಯರಂತೆ
ದಯೆಗೆಪಾತ್ರರ್ ದೇವಿಗಾಂಧಾರಿ ಯಾತ್ಮಜರುಮಿಲ್ಲಿ
ನೆರೆದಿರುವ ಸೇನಾ

ದ್ವಯದೊಳಿಹ ಸೈನಿಕರೊಳೊರೊರ್ವನುಂ ಪ್ರಿಯಂ
ಸಯೆಬಡಿವೆನಾರಬದುಕಿವೆನಾರಪೇಳ್ ತಂಗಿ
ಜಯವಹುದು ಧರ್ಮಕಿನ್ನೆಂತು ಪೇಳೊರ್ವನುಂ
ಮಡಿಯದಿರೆ ಸಮರಮುಖದಿ ?

ಯಾರಪಾಪಕೆ ಯಾರಕೊಲ್ಪುದಣ್ಣಾ ಎಂದು
ವಾರಿಜಾಕ್ನೆಯುಸುರ್ದುನಿಟ್ಟುಸಿರಬಿಡಲು ಕಂ
ಸಾರಿ ನುಡಿವನು ತಿಳಿದ ನಿನಗೆ ನಾನೇನೆಂಬೆ

ನೋಡುವರೆ ಲೋಕವೆಲ್ಲ
ಬೇರೆಬೇರೆಯ ಲಕ್ಷ್ಯಭಾಗಮಲ್ಲೊಂದು ಸಂ
ಸಾರದಂತಪ್ಪುದದರಿಂದೆ ಮಂದಿಯ ಪಾಪ
ಸೇರುವುದು ಮಂದಿಯೊಳಗಿರುವರೆಲ್ಲರನು
ತಪ್ಪಿಸಲಾಗದಿದನೆಂದನು.

ಕಿಡಿಬೀಳ್ತು ಮನೆಯ ಮೇಲೆಲ್ಲೆಡೆಯನಾವರಿಸಿ
ಸುಡುತೆಬರೆ ನೀರನೆಲ್ಲವನದಕೆ ಸುರಿಯುವರು
ತಡೆಯರರವಟ್ಟಿಗೆಯ ಕೇಸರಿಯ ಕದಡಿರುವ ನೀರ
ಸುರಿಯದಿರೆನ್ನುತೆ
ಕಡೆಗೆ ದೇವಾರ್ಚನೆಗೆ ಮಂತ್ರಿಸಿದನೀರನಾ
ದೊಡೆಯು ಕುಡುವರ್ ಧರ್ಮವಂಪೊರೆವಕಾರ್ಯದಲಿ
ಮಡಿಯಬೇಕೆನೆ ಕಡೆಯಪಾದಚರನೇನಿನ್ನು
ಸೇನಾನಿಯಳಿಯನೇನು ?

ಕೊನೆಗಾಣುತಿರುವುದೀಯುಗಮಿಗ ಲೋಕದೊಳ್
ಜನದೆಧರ್ಮಜ್ಞಾನಮಳಿದಿಹುದು ಪೆರ್ಚಿದುವು
ದನುಜಗುಣಗಳ್ ನಾಡೆ ಹಗಲಶಾಕಿನಿಡಾಕಿನಿಗಳಂತೆ
ಜೀವನದಲಿ

ಇನಿಸುಮರೆಯಿಲ್ಲದೊಡಲನು ತೋರುತಿಹವು ಸಂ
ಜನಿಸುತಿದೆ ಧರ್ಮದಿಂ ಫಲವೊಂದುಬಹುದೆ ಎಂ
ಬನುಮಾನ ಮಾನವರ ಸಜ್ಜೀವನದ ಸೂತ್ರ ವಿಚ್ಛೇದ
ಮಾಗುತಿಹುದು.

ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹದ ಯಜ್ಞದಲಿ ಪಶುವಾಗುವುದು
 ಶಿಷ್ಟಜೀವನ ಶಿಷ್ಟರಾಚಾರ ಸೌಜನ್ಯ
 ಸೃಷ್ಟಿಯಲಿ ಕೆಟ್ಟದನು ಗೆಲಿದೊಳ್ಳಿತನು ನಿಲಿಸ
 ಲುತ್ತಮ ದ್ರವ್ಯಗಳು
 ನಷ್ಟವಾಗಲೆಬೇಕು ಸಂಚಿತದ ಪಾತಕವ
 ದೆಷ್ಟು ಪಿರಿದಷ್ಟು ಕಷ್ಟವು ಜನಕೆ ಸವನಿಪುದು
 ಶಿಷ್ಟರುಂ ಲೋಕಕೊಳಿತಾಗಲೆಂದನುಭವಿಸಬೇಕು
 ಕಷ್ಟವನು ಭದ್ರೇ.

ಅಳಿದನಭಿಮನ್ಯುವೆಂದಳಬೇಡ ಪಾರ್ಥನಿಂ
 ದುಳಿದನೆಂದೆಣಿಸು ಕಾದಲ್ಕೀಂ ಧನಂಜಯಂ
 ತಳಿದನೋ ದೇಹದ್ವಯವನೆಂಬ ತೆರದೆ ತೋರಿದರು
 ಪಿತಸುತರು ರಣದೆ
 ಕೊಳುಗುಳದೊಳರ್ಜುನನನುಳಿಸಲ್ಪಿ ಸುತನ ನೀಂ
 ತಳಿದ ದಿಟಮಿದು ಪಾರ್ಥನಭಿಮನ್ಯುವಹನು ಕೇ
 ಳಳಿದಿಲ್ಲವಭಿಮನ್ಯು ಸಾರಿರುವನೆಲ್ಲರಂ ಪಡೆದೆನ್ನ
 ಪೊಡೆಯನಿಂದು.

ಎಂದು ಮುರವಿಧ್ವಂಸಿದುಗುಡದಿಂದುಡಿದನುಡಿ
 ನೊಂದಮನಕರೆವಾಸಿಪುಗುತಿರೆ ಸುಭದ್ರೆ ತಾಂ
 ಕಂದನಂ ನೆನೆನೆನೆದು ಮರುಗುತಣ್ಣನಮಾತನರಿಯುತ್ತೆ
 ಕನಸನೆನೆದು
 ಬೃಂದಾರಕಾರ್ಚಿತ ಪದಾರವಿಂದನನಿಮ್ಮಿ
 ನಂದನಂ ಸಾಯನಿವನಂ ಸೇರ್ದನೆಂದರಿದು
 ಸಂದೇಹವಳಿದು ಖೇದಂ ಮಂದಮಾಗಿರಲಾ ಹರಿಯುಡಿಯ
 ಪಿಡಿದಿದಳು.

ಅರುಣ

ಹರಿದಾಸನ ಪದಗಳು

(ಕಾವ್ಯಖಂಡದಿಂದ)

ಪ್ರಾಸಪದ್ಯವೆಂತು ವೀಸೊಂದುಹಣವೆಂತು
ಸಾಸಿನೆಯಕಾಳು ಕುಂಬಳಕಾಯ ತೋರೆಂತು
ಲೇಸನರಿಯೆಂದ ಹರಿದಾಸ.

ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದಮಾತು ವರೈಯಿಲ್ಲದ ಬಾವಿ
ಅರ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಬಕುತಿ ಇವುಮೂರು ಲೋಕದಲಿ
ವ್ಯರ್ಥದಿಟನೆಂದ ಹರಿದಾಸ.

ಗಣಮಾತ್ರ ಕೃತಿಯಲ್ಲ ನೊಣಮಾತ್ರ ಜೇನಲ್ಲ
ಹಣಿಗೆಮುಡಿಯಲಿಧರಿಸೆತೊಡವಲ್ಲ ಇದನರಿಯೆ
ಗುಣವುಂಟು ಎಂದ ಹರಿದಾಸ.

ಭಾವವಿಲ್ಲದ ಕವಿತೆ ಜೀವವಿಲ್ಲದ ದೇಹ
ದೇವರಿಲ್ಲದದೇಗುಲ ಇವರ ಸಿಂಗರವು
ಹೇವರಿಕೆಯೆಂದ ಹರಿದಾಸ.

ಬಿಲ್ಲ ಶಿವನಿಗೆ ಬೇಕು ಹಲ್ವಮಗನಿಗೆ ಬೇಕು
ನಲ್ಲಾತು ಕವಿಗೆ ಬೇಕು ಇದು ತಿಳಿಯೆ
ಚೆಲ್ಲುಬದುಕೆಂದ ಹರಿದಾಸ.

ಸ್ಥಳಗಳ ಹೆಸರು

ನಮ್ಮಸೀಮೆಯ ಕೆಲವು ಊರಹೆಸರಿನ ಅರ್ಥ
ಬಹು ರಮ್ಯವಾಗಿ ಬಹು ಭಾವಗರ್ಭಿತವಾಗಿ
ರಸಪುಷ್ಪವಾಗಿಹವು. ಇವಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಲು
ನಮ್ಮ ಜನಗಳ ಮನಸು ಎಷ್ಟು ಎಳಸಾದುದು
ಎಷ್ಟು ಸರಳ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು; ಅಲ್ಲದೆ
ರಾಮಾಯಣದ ಕತೆಯು ಭಾರತದ ಕತೆಗಳು
ನಮ್ಮವರ ಭಾವನೆಯೊಳೂರಿಹುದು ತಿಳಿಯುವುದು ;
ಕತೆಯವಿವರದಿ ಜನರ ಊಹೆ ಸರಸತೆಯಿಂದ
ನಲಿದು ಮೃದುಹಾಸ್ಯದಲಿ ಹರಿದಿಹುದು ತಿಳಿಯುವುದು ;
ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಒಂದುದುಃಖದ ಕತೆಯ ನೆನೆದು ಜನ
ಅನುತಾಪದಿಂದ ಮರುಗುವ ತೆರನು ತಿಳಿಯುವುದು ;
ನಿಮಗೆ ಬೇಸರವಾಗದಿರೆ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ
ಒಂದೆರಡು ಇಂತ ಹೆಸರನು ಕುರಿತ ಒಂದೆರಡು
ಕತೆಗಳನು ಹೇಳುವೆನು.

ಪಾವುಗಡ ತಾಲ್ಲೂಕು
ಯಾವುದೋ ಸಮ್ಮತು—ಹೆಸರು ಜ್ಞಾಪಕಬರಮ—
ಅಲ್ಲಿ ಲೇಪಾಕ್ಷಿ ಎಂಬೊಂದು ಹೆಸರಿನ ಊರು.
ಲೇಪಾಕ್ಷಿ : ಈ ಹೆಸರಕೇಳಿ ಯಾರಾದರೂ
ಆ ಊರಜನರನೋ ಆ ಕಡೆಯ ಜನರನೋ
ಇದರರ್ಥ ಕೇಳುವರು ; ಎನ್ನಂತಮುದುಕರನು
ಕೇಳಿದರೆ ಫಲವುಂಟು ; ಈಗ ಜನದಲಿ ಇಂತ
ಸರಸತೆಯು ಮರೆದಿಹುದು ; ಅಲ್ಲದಿರೆ ಚಿಕ್ಕವರು
ಏನಾದರೂ ಕೆಲಸಕಾಗಿ ಕುಡುಗೋಲನೋ
ಕೊಡಲಿ ಮಚ್ಚನೊ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಿರಬಹುದು ;
ನಿಂತು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತಿರಲವರಿಗೆ

ಹೊತ್ತಿಲ್ಲದಿರಬಹುದು ; ಮುದುಕರನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ,
 ಅವರಿಗೆಂತೂ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ, ಕಟ್ಟೆಯಮೇಲೆ
 ಬಿಸಿಲುಕಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿಹರು, ನೀವನರ
 ಮಾತನಾಡಿಸಿದರೆಯೆಸಾಕು, ಕತೆಹೇಳುವರು.
 ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀರಾಮದೇವರು ಕಾಡಿನೊಳಗಿರಲು
 ಸೀತಾಮೃತನವರ ರಾವಣನೊಯ್ದು ಹೋದಾಗ
 ಸತಿಯ ಹುಡುಕುತಲವರು ಕಾಡಿನಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತ
 ಕಾರದಿವಸದ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲವ ಪೋಲುತಿಹ
 ಮೊಗದಿಂದ ಬಂದರೀಸ್ಥಲಕೆ ; ಲಕ್ಷ್ಮಣಹಿಂದೆ.
 ಬರುವ ಮುನ್ನವೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಏನೋ ಇಲ್ಲಿ
 ಬಿದ್ದಿಹುದಕಂಡರು ; ಒಂದು ಸಕ್ಕಿಯಮೊಲಿದೆ ;
 ಹರಿದಿರುವಗರಿ ; ಸುರಿದನೆತ್ತರು ; ನೋಡುವರೆ
 ಘೋರವಾಗಿಹುದು. ಶ್ರೀರಾಮದೇವರು ನೋಡಿ
 ಕನಲಿದರು ; “ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ ಸೀತೆಯನು ಕೊಂದಿರುವ
 “ರಾಕ್ಷಸನು ಬಿದ್ದಿಹನುನೋಡು ; ಸೀತೆಯನಿವನು
 “ಕೊಂದು ತಿಂದಿರಬೇಕು ; ಬಿಲ್ಲುಬಾಣವನು ಕೊಡು ;
 “ಈಗಲೇ ಇವನ ಕೊಲ್ಲುವೆನು.” ಎಂದುದಕೇಳಿ
 ತಮ್ಮಲಕ್ಷ್ಮಣನೆಂದ, “ಅಣ್ಣಯ್ಯ ನೋಡುವರೆ
 “ಇಲ್ಲಿಬಿದ್ದಿಹುದು ರಾಕ್ಷಸನಲ್ಲ ; ಯಾವುದೋ
 “ಸಕ್ಕಿ ವೆಟ್ಟನುತಂದು ಬಿದ್ದಿಹುದು ; ಸಾಯುತಿದೆ ;
 “ಯಾರೆಂದು ನೋಡುವೆನು.” ಎನೆ ರಾಮದೇವರು
 ಆಗಲಿ ಎಂದು ಜೊತೆಯಲೆ ಬಂದು ನೋಡಿದರು.
 ಸಕ್ಕಿ ಅದು ; ಜೀವ ದೇಹವಬಿಡಲು ತುಡಿಯುತಿದೆ,
 ಆದರೂ ಬಿಡದೆ ತಡೆದೇಕೊ ಬಿಗಿಹಿಡಿಯುತಿದೆ.
 ಕಣ್ಣು ಮೇಲ್ಗಡೆ ಬಿಳಿಯಪರೆ ಮುಸುಕಿಯೊಮ್ಮೆಮ್ಮೆ.

ತೆರೆಯೆ, ಕಣ್ಣಿನ ತೀವ್ರ ಕಾಂತಿ ಕುಗ್ಗಿ ದೊಡೆಯು
 ಬರಮಿಂಚಿನಂತೆ ಮಸಮಸಕಾಗಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ.
 ತೊಳಲುತ್ತಿಹ ಜೀವನನು ನೊಂದಿರುವ ದೇಹವನು
 ಸುರಿದಿರುವ ನೆತ್ತರನು ನೋಡಿ ರಾಮನ ಮನದಿ—
 ಸರ್ವಲೋಕಶರಣ್ಯನಲ್ಲವೇ ದೇವರು—
 ಕನಿಕರವು ಮೊಳೆಯಿತು. ಇವನು ಯಾರೇ ಇರಲಿ
 ಇವನ ಸಲಹುವುದೆ ಸರಿಯೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ತನ್ನ
 ಎಳೆತಳಿರ ತೆರದ ಕೋಮಲವಾದ ಬೆರಳುಗಳ
 ಮೆದುವಾದ ಸೋಂಕೆಂದೆ ಮೆಲುಮೆಲನೆಯದ ತಟ್ಟಿ,
 ಸತಿಗೆ ಮರುಗುವ ಕತದಿ ಇನಿಸು ದೈನ್ಯವ ತಳೆದ
 ಇನಿಯ ನುಣ್ಣಿನಿಯಿಂದೆ, ಪಕ್ಷಿಯನು ಎಬ್ಬಿಸಲು
 ತೆಲುಗುಮಾತಿನಲಿ “ಲೇ ಪಕ್ಷಿ” ಎಂದುಸುರಿದನು.
 “ಲೇಪಕ್ಷಿ” ಎನ್ನುವುದು ತೆಲುಗು; ಕನ್ನಡದೊಳದು
 “ಎಳು ಪಕ್ಷಿ” ಎಂದು ಅರ್ಥವನು ಕೊಡುತ್ತಿಹುದು.
 ಲೇ ಪಕ್ಷಿ ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮನೆಬ್ಬಿಸಲಾಗ
 ಸೀತೆಯನು ಕೊಂಡೊಯ್ದು ಕಾಲದಲಿ ರಾವಣನ
 ತಡೆದು ಹೋರಾಡಿ ದೇವಿಯ ಬಿಡಿಸುವರೆ ನೋಡಿ
 ಮರಣಘಾತವ ಪಡೆದು ಬಿದ್ದು ಶ್ರೀರಾಮನಿಗೆ
 ಸೀತಾಮ್ಮನವರ ಈಹದನ ತಿಳಿಸಲಿಕಾಗಿ
 ತೀವ್ರ ಯಾತನೆಯನಾದರು ಸಹಿಸಿ ಜೀವನನು
 ಧರಿಸಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾ ಜಟಾಯು, ಸರಮಾತುಮನ
 ಕರದ ಅಮೃತಸ್ಪರ್ಶದಿಂದಲೂ, ಕಿವಿಗಳಿದ
 ಸೊಗದಮಂಜುಳವಾಣಿಯಿಂದಲೂ, ಬೇನೆಯನು
 ಮರೆದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ನಡೆದುದ ಹೇಳಿ
 ದೇವದೇವನ ಕಾರ್ಯದಲಿ ಜೀವನನು ತೊರೆದು

ಅವನಡಿಯೊಳೊಡಲನಿರಿಸಿದನು. ಬಲ್ಲಿರಿ ಇದನು.
ಆಮೇಲೆ ನಡೆದುದನು ರಾಮಾಯಣದೊಳ್ಳಿ
ಕೇಳಿತಿಳಿದಿರುವರು. ಜಟಾಯುವನು ದೇವರು
ಎಬ್ಬಿಸಲಿಕೆಂದು ಲೇಸಕ್ಕೆ ಎಂದಾಸ್ಥಲದಿ
ಜನರು ಒಂದೂರಕಟ್ಟಿ, ಅದನುಲೇಸಕ್ಕೆ
ಎಂದು ಕರೆದರು ; ಅದೇ ಲೇಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿಹುದು.

ಈ ಕತೆಯ ಕೇಳಿ ಯಾರೂ ರಾಮದೇವರು
ತೆಲುಗು ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದಿರಿ.
ನಿಮಗೆ ನಮಗೆರಡು ಮೂರೇಮಾತು ಬರಬಹುದು ;
ದೇವರಿಗೆ ಬಾರದಿಹ ಮಾತುಂಟೆ ? ಆ ಮೇಲೆ,
ದೇವರಂತಿರಲಿ, ಜಟಾಯುವನು ಎಬ್ಬಿಸಲು
ತೆಲುಗೇಕೆ, ಅವನಿಗೂ ತೆಲುಗು ತಿಳಿಯುತ್ತಲಿತ್ತೆ ?
ಇದುಕೂಡ ಸರಿಯಾದ ಮಾತಲ್ಲ. ನಿದ್ರಿಸನ
ಎಬ್ಬಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವಮಾತೇನು ? ತಟ್ಟಿದರೆ
ಏಳುವನು ; ಜೊತೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತಹೇಳುವರು.
ತೆಲುಗಿನಲಿ ಏಕೆ ಹೇಳಿದರು ಎಂದಚ್ಚರಿಯೆ ?
ತೆಲುಗು ಸೀಮೆಯಲಿ ಬಿದ್ದಿಹ ಪಕ್ಷಿಯನು ಕರೆದು
ಮಾತನಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ತೆಲುಗುಮಾತನು ಬಿಟ್ಟು
ಇನ್ನಾವ ಮಾತನಾಡುವರು ? ಇನ್ನಾವುದನು
ಆಡಿದೊಡೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯುವುದು ? ಅದರಿಂದಲೇ
ರಾಮದೇವರು ತೆಲುಗಿನಲಿ ಮಾತನಾಡಿದರು.
ರಾಮಾಯಣದಲಿ ಲೇಸಾಕ್ಷಿ ಎಂಬೀಮಾತು
ಇಲ್ಲವೆನೆ, ವಾಲ್ಮೀಕಿ ಮುಂದೆನಡೆದುದನೊರೆವ
ಅವಸರದಿ ಇದನು ಬಿಟ್ಟಿರಬೇಕು.

ಇನ್ನೊಂದು

ಇಂಥ ಹೆಸರಿಹುದು. ಚಿಕನಾಯಕನ ಹಳ್ಳಿಯನು
ಬಿಟ್ಟು ತುಮಕೂರ ಕಡೆ ಬರುವ ದಾರಿ ಅದೊಂದು
ಕಣಿವೆಯಲಿ ಬರುತ್ತಿಹುದು ; ಅದನ್ನು ಮದಲಿಂಗನ
ಕಣಿವೆಯೆನ್ನುವರು. ಈ ಬಳಿಯ ಕತೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ
ಯಾರಮನನಾದರೂ ಕರಗುವುದು. ಹಿಂದೆ ಬಹು
ವರುಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಈ ಬಳಿಯ ಒಂದೂರಿನಲಿ
ಅಕ್ಕತಂಗಿಯರು ಹುಡುಗಿಯರಿಬ್ಬರಿದ್ದರು.
ಬಹಳ ಚೆಲುವೆಯರು. ಅವರಲಿ ಹಿರಿಯಹುಡುಗಿಯನ್ನು
ಅವರ ಮಾವನ ಮಗ, ಮದಲಿಂಗ ಎಂಬುವನು,—
ಮದಲಿಂಗ ಎನ್ನುವುದು ಇಟ್ಟಹೆಸರೋ, ಇಲ್ಲ
ಮದವಣಿಗೆ ಎನ್ನುವುದು ಮದಲಿಂಗನಾಯಿತೋ,
ನಾನರಿಯೆ—ಮದಲಿಂಗ ಮದುವೆಯಾದನು ; ಕೆಲವು
ದಿನ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಕರೆವುದಕ್ಕೆ ಬಂದು
ಒಳ್ಳೆದಿನವ ನೋಡಿ ಹೊರಟೆಹನು. ಹೊಸದೆಂದು
ಹೆಂಡತಿಯ ಚೊತೆಗತ್ತಿ ನಾದಿನಿಯರೂ ಹೊರಟು
ಬರುತ್ತಿಹರು. ಮದಲಿಂಗ ಕಟ್ಟಾಳು ; ನೋಡಲಿಕೆ
ಸಂತೋಷವಾಗುವುದು. ಅಗಲವಾಗಿರುವ ಎದೆ ;
ಅಗಲವಾಗಿಹ ತುಂಬು ಮುಖ ; ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣುಗಳು ;
ನಕ್ಕನೆನೆ ತುಟಿಹಲ್ಲು ಕುಡಿವಾಸೆಗಳ ಚಿಂದ
ಬಹುಚಿಂದ. ಹೆಂಗಸರು ಮೂವರೂ ಇವನನ್ನು
ಮೊದಲಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವರು ; ದಾರಿಯಲಿ
ಇವನೊಡನೆ ಹಾಸ್ಯಮಾಡುತ್ತ ಸರಸವಾಡುತ್ತ
ನಡೆಯುತ್ತಿರುವರು. ಇವನ ನಾದಿನಿ ಅಕ್ಕನನ್ನು
“ ಅಕ್ಕಯ್ಯ ನೀನು ನಮ್ಮನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವರೆ
“ ಮನಸು ಬರುವುದೆ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅಕ್ಕನಿಗೆ

ಕಣ್ಣಿನಲಿ ನೀರು ಚಿಮ್ಮಿತು; ಮದುವೆಯಾದವಳು
 ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು; ಆದರೆ ತಾನು
 ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಒಡನಾಡಿ ಜೊತೆಯಲಿ ಬೆಳೆದು
 ಜೀವದಲಿ ಜೀವವೆಂಬಂತೆ ಮೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದ
 ತಂಗಿಯನು ಬಿಡಬೇಕು. ಅವಳು ತಂಗಿಯ ನುಡಿಗೆ
 ಕಂಬನಿಯ ಸುರಿಸಿದಳು. ತಾಯಿ ಕಿರಿಯಳ ಕುರಿತು
 “ನಾಳೆ ಗಂಡನ ಮನೆಗೆ ನೀ ಹೋಗದಿರುವೆಯಾ
 “ಎಲ್ಲರೂ ಹೋಗುವರು. ಮನಸು ಬರುವುದು” ಎಂದು
 ಹೇಳಿದಳು. ನನಗಾವ ಗಂಡನೂ ಬೇಡೆಂದು
 ಹುಡುಗಿ ತಲೆಯನು ಒಂದುಕಡೆಗೆ ಹಾರಿಸಿ ಹುಬ್ಬು
 ಗಂಟೆಕ್ಕಿ ಹೇಳಿದಳು. ಮದಲಿಂಗ ನಸುನಗುತೆ
 “ಬಲ್ಲೆ ನೀ ಆಟಗಳ, ಎಲ್ಲರೂ ಹೀಗೆಯೇ
 “ಬೇಡ ಬೇಡಾ ಎಂದು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವರು,
 “ಯಾವನೋ ಬಂದು ಕರೆಯುವ ಮುನ್ನ ಓಡುವರು,
 “ಹುಡುಗಿಯರ ಆಟವೇ ಹೀಗೆ” ಎಂದನು. ಅದಕೆ
 ಹುಸಿನಗೆಯ ಮುಖದ ಹೊಳೆಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣಿನ ಹುಡುಗಿ
 “ಭಾವನಿಗೆ ಮದಿವ್ಯಾಗಿ ಮೂರು ದಿನವಾಗಿಹುದು,
 “ಆಗಲೇ ಎಲ್ಲವನು ತಿಳಿದಿರುವನಂತೆ, ಅಹ
 “ಎಷ್ಟುಗಟ್ಟೆಗನೊ” ಎಂದುಸುರಿದಳು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ;
 ಎಲ್ಲೆಡೆಯು ಬೆಳಕು ತುಂಬಿಹುದು; ಸಂತಸದದಿನ;
 ಹುಡುಗ ಹುಡುಗಿಯರು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಅಗಿದಿರುವರು;
 ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸರಸದಲಿ ಆಸೆ; ಈ ನಾದಿನಿಯೊ
 ಸರಸದಲಿ ಸಂತವನು ಹೂಡಿ ಮಾತಾಡುವಳು;
 ಸಂತವನು ಹೂಡಿ ಹರೆಯದ ಹುಡುಗಿ ನುಡಿಸುತೀರಿ
 ಸಂತವಾಡದ ಜವ್ವನಿಗನುಂಟೆ? ಮದಲಿಂಗ

ನಾದಿನಿಯ ಕಡೆ ನಗುತೆ “ಬಲ್ಲೆ ನೋ ಇಲ್ಲವೋ
 “ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯುವುದೆಂತು? ಅಕ್ಕನನು ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ
 “ನಿನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದರೆ ಬಿಡದೆ ನೀನೂ ಒಡನೆ
 “ಬಾ ಆಗ ತಿಳಿಯುವುದು” ಎನಲು ನಾದಿನಿ ನಾಚಿ
 ತಲೆಬಾಗಿ ತಾಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದಳು. ಆಮೇಲೆ
 ಮಾತನಾಡದೆ ಎಲ್ಲ ದಾರಿ ನಡೆಯುತ್ತಲಿಹರು.
 ಅರ್ಧ ಹರಿದಾರಿ ನಡೆಯುವ ಮುನ್ನ ಹಿರಿಯಳು
 “ಅಮ್ಮ, ತಂಗಿಯನೆನ್ನ ಜೊತೆಗೇ ಕಳುಹಿಸಮ್ಮ;
 “ಇವರು ಒಪ್ಪುವರು; ಜೊತೆಯಲಿ ಬೆಳೆದ ತಂಗಿಯನು
 “ಬಿಟ್ಟು ನಾನಿರಲಾರೆ; ಎನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದವರು
 “ಇವಳ ಕೈಯನು ಹಿಡಿದು ಸಾಕಲಾರರೆ?” ಎಂದು
 ಗೋಗರೆದು ಕೇಳಿದಳು. ಮದಲಿಂಗನಿಗೆ ಆಸೆ
 ಮನದಿ ನಿಜವಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಹುಡುಗಿ ಬಹು ಚೆಲುವೆ.
 ತುಟಿಯ ರಂಗು; ಮೂಗು ಮೂಗುತಿ; ಬಾವಲಿಯ
 ಕಿವಿ; ಹಣೆಯ ಕುಂಕುಮದ ಬಟ್ಟು; ಭಾರದ ಹೆರಳು;
 ಹೆರಳಿನಲಿ ತೊಟ್ಟ ಮಲ್ಲಿಗೆಹೂವು, ಕೊಪ್ಪು: ಇವ
 ಕಂಡು ಮನಸೋತನವನು; ಅತ್ತೆಯನು ನೋಡಿ
 ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು. ಅವನ ನಾದಿನಿ ತಾಯ ಕಡೆ
 ನೋಡು ನೋಡುತೆ ಸುಮ್ಮನಿಹಳು. ಇವರಿಬ್ಬರಿಗೆ
 ಮನ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರಲಿ ನೆಟ್ಟಿತು. ಇದು ಎಂತು
 ಇಷ್ಟು ಬೇಗದೊಳಾಯಿತೆನಲು, ನಾನರಿವೆನೆ?
 ಆಗಸದಿ ವಾಯುಮಂಡಲದ ರಾಜರ ತೆರದೆ
 ಗೃಧ್ರಗಳು ಗರಿಹರಡಿ ಹಾರುತ್ತಿರುವುದ ನೀವು
 ನೋಡಿರುವಿರೋ? ಹೆಣ್ಣುಗಂಡು ಗರಿಯನು ಹರಡಿ
 ಮೇಲುಮೇಲಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಮೇಲ್ಗಡೆಗೆ ಹಾರುವುವು;

ಒಂದರೊಡನೊಂದು ಮಾತಾಡುವುವೆ? ಸನ್ನೆಯಲಿ
 ಆಸೆಯನು ತೋರುವುವೆ? ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಒಂದೊಂದು
 ನೀಳವಾಗಿಹ ತಮ್ಮ ಸಿಕ್ಕಿರುವನಿಯಲಿ ಕೂಗಿ
 ಏರಿದೆವು ಎಂದು ಜಯಘೋಷವನು ಹಾಕುವುವು.
 ಇದ ನೀವು ನೋಡುವಿರಿ ಕೇಳುವಿರಿ ; ಆ ಮಧ್ಯೆ
 ಗಂಡುಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮೋಡದಿಂದ ಮೋಡಕೆ ಹರಿದ
 ತೆಳುಮಿಂಚಕಿಡಿಯಂತೆ ಮನದಾಸೆ ಹರಿಯುವುದ
 ನೋಡಿರುವಿರಾ? ಮಧ್ಯೆ ಹಾರುವುದ ನಿಲ್ಲಿಸುತೆ
 ಅವು ಎರಡು ಒಂದು ಪರಮರನ ತಲೆಮೇಲಿಳಿದು
 ಕೆಳೆಯ ಬೆಳೆಸುವುವು. ಇದು ದೇವದೇವನ ಮಾಯೆ.
 ಮದಲಿಂಗನಿಗೆ ಅವನ ನಾದಿನಿಗೆ ಯಾವಾಗ
 ಮನದೊಲುಮೆಯಾಯಿತೋ ಎಂತಾಯಿತೋ ನಾನು
 ಏನರಿವೆ? ಓರೊರ್ವರಿಗೆ ಮನವತೆತ್ತವರು
 ತಾಯಿ ಏನೆಂಬಳೋ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿಹರು.
 ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆಯ ನಡೆದು ತಾಯಿ “ನಿಮ್ಮಂತವರು
 “ತುಂಬುಹರೆಯದ ಹೆಂಡಿರಿಬ್ಬರನು ಆಳುವುದು
 “ಯಾರಿಂದಲಾದೀತು ಯಾವ ಮಾತಿದು ಬಿಡು”
 ಎಂದು ಹಿರಿಯವಳಿಗಿಂದಳು. ಅದಕೆ ಮದಲಿಂಗ
 “ಅತ್ತಿಮ್ಮ, ನಾನೇನು ಮುದುಕನೇ ; ಹುಡುಗಿಯರು
 “ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲವೇ ; ನೀಕೊಡಲು
 “ಇವಳನೂ ನಾಸಾಕಲಾರೇನೇ ; ಇಬ್ಬರೂ
 “ಎನಗೆ ಸಂಸಾರವನು ಮಾಡರೇ ; ಎಲ್ಲಿಯೂ
 “ಒಬ್ಬ ಗಂಡಗೆ ಹೆಂಡಿರಿಬ್ಬರಿರರೇ?” ಎಂದು
 ತವಕದೊಳಗಾಡಿದನು. ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರು
 ಈ ಕಣಿವೆ ಇರುವಬಳಿ ಸೇರಿದರು. ಕಣಿವೆ ಇದು

ಬಹು ಎತ್ತರದ ಒಂದು ಗುಡ್ಡದಡಿಯನು ಬಳಸಿ
 ಮತ್ತೆ ಆ ಕಡೆಗೆ ಸೇರುವುದು. ಬುಡದಲಿ ದಾರಿ
 ಒಂದು ಹರಿದಾರಿಯಾಗುವುದು. ಗುಡ್ಡವನ್ನೇರಿ
 ಆಕಡೆಗೆ ಇಳಿದು ದಾರಿಯ ಮತ್ತೆ ಸೇರುವರೆ
 ಅದರೊಳಾರರಲೊಂದು ಪಾಲಿಹುದು. ಕೆಚ್ಚಿದೆಯ
 ಗಡುಸುಗಾರರು ಕೂಡ ಬಳಸಿಯೇ ಹೋಗುವರು ;
 ಗುಡ್ಡವೇರುವದಷ್ಟು ಕಷ್ಟ. ಹುಡುಗಿಯರಮ್ಮ
 “ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಮಕ್ಕಳಾದರೇನಪ್ಪಯ್ಯ,
 “ಬಾಳುವರೆ ಸರಿಯಾದ ಗಂಡನೇಯಿರಬೇಕು.
 “ನೀನಿವಳನೂ ಮದುವೆಯಾಗಲಿಳಿಸುವುದಾಗೆ
 “ಹಿಂದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದು ಹತ್ತಿ ಗುಡ್ಡವನ್ನೇರಿ
 “ಆ ಕಡೆಗೆ ಇಳಿದು ದಾರಿಯ ಸೇರೆ ಒಪ್ಪುವೆನು.
 “ಎರಿ ಇಳಿಯುವೆಯ” ಎಂದಳು. ಅವಳು ಹೇಳಿದುದು
 ಮೂರುಪಾಲಿಗೆ ಸರಸ ; ಸುಮ್ಮನಿರದಾಡಿದಳು.
 ಮದಲಿಂಗ ಕಟ್ಟಾಳು ; ಹರೆಯದವ ; ಹುಡುಗಿಯನು
 ಪಡೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆನೆ ಪಡೆವುದಕ್ಕೆ ಆಸೆ ಇದೆ ;
 ಅವರಮ್ಮ ಬೇರೆ ಈ ಪಂತವನು ಹೂಡಿದಳು.
 ಪಂತವನು ಹೂಡಿ ಹೆಂಗಸು ಮಾತನಾಡಿಸಲು
 ಪಂತಕೊಪ್ಪದ ಜವ್ವನಿಗನುಂಟೆ ? ಮದಲಿಂಗ
 “ಒಪ್ಪಿದೆನು ; ಗುಡ್ಡವನು ಹಿಂದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎರಿ
 “ಇಳಿದು ಬರುವೆನು. ಆಗ ಹುಡುಗಿಯನು ಕೊಡು ಎನಗೆ
 “ದಣಿದುನಾಬರುವ ನೇಳೆಗೆ ಇವಳ ಕೈಯಿಂದ
 “ಈ ಚೊಂಬುನೀರಹೊಯ್ಯಿಸಿ ಕೈಗೆ ಇವಳಿಂದ
 “ಕುಡುವುದಕ್ಕನೀರ ಕೊಡಿಸು” ಎಂದು ಒಂದುಸಲ
 ನಾದಿನಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿ ಬೆನ್ನಗುಡ್ಡದ ಕಡೆಗೆ

ತಿರುಗಿಸುತ್ತೆ ಎರ ತೊಡಗಿದನು. ಬಹುಬಿಸಿಲು ;
 ಬಹು ಎತ್ತರದ ಗುಡ್ಡ ; ಅದನ್ನೇರತೊಡಗಿದನು.
 ಸ್ವಲ್ಪ ಹತ್ತಿದಮೇಲೆ ಅತ್ತೆ ಅಳಿಯನ ನೋಡಿ
 ಈ ಬಿಸಿಲಿನಲಿ ಹತ್ತಿ ಇಳಿದು ಇವ ಬದುಕುವನೆ
 ಎಂದು ಬಹುಭಯದಿಂದ “ ಎರಿದುದು ಸಾಕಷ್ಟು.
 “ ಇಳಿದು ಬಾರಸ್ವಯ್ಯ ” ಎಂದು ಹುಯಿಲಿಟ್ಟಳು.
 ಮದಲಿಂಗ “ ಇಳಿದು ಆಕಡೆ ಬರುವೆ, ಕುಡಿವುದಕೆ
 “ ನೀರಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಿ ” ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತೆ ಅಂತೆ
 ಎರಿವರಿ ಹೋದ. ತಾಯಿಯೂ ಮಕ್ಕಳೂ
 “ ಅಯ್ಯೋ ಸರಸದ ಮಾತು ವಿರಸವಾಯಿತು ” ಎಂದು
 ಬೇಗಬೇಗನೆ ನಡೆದು ಗುಡ್ಡದಡಿಯನುಬಳಸಿ
 ಆ ಕಡೆಯ ಸೇರಿದರು. ಬಿಸಿಲಿಂದೆ ಬಹುದಾಹ.
 ಇರುವುದೊಂದೇ ಚೊಂಬುನೀರು. ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ
 ನೀರೊಂದು ತೊಟ್ಟಲ್ಲ. ಸೋತಿರುವ ಅಮ್ಮನಿಗೆ
 ಹಿರಿಮಗಳು “ ಅಮ್ಮ ನೀ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿ ” ಎಂದಳು.
 ಕಿರಿಮಗಳು “ ತಡೆಯಮ್ಮ, ನಾವಿಷ್ಟು ಸೋತಿರಲು
 “ ಭಾವನಿನ್ನೆಷ್ಟು ಸೋಲುವನೊ, ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು
 “ ಮಿಕ್ಕದ್ದ ನೀಕುಡಿಯುವೆಂತೆ ” ಎಂದಳು ; ತಾಯಿ
 “ ಅಮ್ಮಯ್ಯ, ನೀನು ಹೇಳುವುದು ದಿಟ, ಗುಡ್ಡವನು
 “ ಬಳಸಿ ಬಂದಿಹ ನಮಗೆ ಇಷ್ಟು ದಾವರವಾಗೆ
 “ ಎರಿ ಬರುವನಿಗೆಷ್ಟು ದಾವರವೋ ! ಬರಲಮ್ಮ,
 “ ಅವನ ಕೈಗಿಷ್ಟು ನೀರನು ಹಾಕು, ಕುಡಿವುದಕೆ
 “ ಕೊಡು, ಮಿಕ್ಕ ನೀರ ನಾ ಕುಡಿಯುವೆನು ” ಎಂದಳು.
 ಮದಲಿಂಗ ಬರುವುದಕೆ ಅವರಿಂತು ಕಾದಿಹರು.
 ಈಗಲೇ ಕತೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದಾಯಿತು ಇದು ;

ಇನ್ನವನು ಹತ್ತಿದುದು ಇಳಿದುದನು ಬಣ್ಣ ಸೆನು.
 ನಡುಬೇಸಗೆಯಲಿ ನಡುಹಗಲಿನಲಿ ಗುಡ್ಡವನು
 ಹಿಂದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿ ಹಿಂದುಹಿಂದಕ್ಕೆ ಇಳಿದು
 ದಾರಿಯನು ಸೇರುವರೆ, ಬಳಲಿದನು, ಬೆಮರಿದನು,
 ಬಸವಳಿದು ಸೋತನೆಂಬುದ ನಿಮಗೆ ನಾನೀಗ
 ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕೆ? ಮದಲಿಂಗ ಬಹು ಬಾಯಾರಿ
 ಬಹು ಹೊತ್ತು ಕಳೆದು ದಾರಿಗೆ ಬಂದುಸೇರಿದನು.
 ಗಂಟಲಲಿ ತೇವ ಒಣಗಿದೆ. ಜೀವ ತೇಲುತಿದೆ.
 ದಾರಿಯನು ಸೇರಿ ನಾದಿನಿಯಕಡೆ ನೋಡಿದನು.
 ಮಾತನಾಡಲು ಬಾಯಿಬರದು ; ಸನ್ನೆಯಮಾಡಿ
 ನೀರಕೇಳುತೆ ಹುಡುಗ ಗೆಲ್ಲ ಸಂತಸದಿಂದ
 ಸ್ವಲ್ಪ ನಗುವನು ತೋರಿ ಅತ್ತೆಯನು ನೋಡುತ್ತೆ
 ಕುಡಿವುದಕ್ಕೆ ಬೊಗಸೆಹಿಡಿದನು. ಅವನ ನಾದಿನಿ
 ತನ್ನ ಜಿನ್ನಿಗ ಗೆದ್ದ ಸಂತೋಷ ಕಣ್ಣಿನಲಿ
 ಗೆದ್ದವನಿಗೊಂದು ಮರ್ಯಾದೆಯನು ನೀಡಲಿಕೆ
 ಮುತ್ತುಗಳ ತಂದಂತೆ ಕಣ್ಣೀರು ತಲೆದೋರೆ
 ಬಹು ತವಕಪಡುತೆ ಚೊಂಬಿನ ನೀರ ತಂದಳು.
 ಅವನ ಕೈಯಲಿ ಅದನು ಸುರಿಯೆ ಬಗ್ಗಿಸಿದಳು.
 ಸಂತಸದ ಆತುರದಿ ಅದಬಗ್ಗಿ ಸುವುದರಲಿ
 ಕೈಚಾರಿ ಅದನು ಕೆಡವಿದಳು. ನೀರೆಲ್ಲವೂ
 ಚಿಲ್ಲಿಹೋಯಿತು. ದಾಹದಿಂದಸುರ ತೇಲುತಿರೆ
 ಮದಲಿಂಗ ಬೇದದಿಂದೊಮ್ಮೆ ಅವಳನು ನೋಡಿ
 ಅಲ್ಲಿವುಲಗಿದನು. “ಅಯ್ಯೋ” ಎಂದು ಅವರತ್ತೆ
 ಬಂದು ಬಳಿಯಲಿ ಕುಳಿತು ಸೆರಗಿನಲಿ ಬೀಸಿದಳು.
 ಹಿರಿಹುಡುಗಿ ಎನ್ನ ಗಂಡನಕೊಂದೆ ನೀನೆಂದು

ಅಮ್ಮನನು ಬಯ್ಯಳು ; ತಂಗಿಯನು ಬಯ್ಯಳು ;
 ಎನ್ನ ಸುಖವನು ನೋಡಿ ಧರಿಸಲಾರದೆ ನೀನು
 ಇವನ ಕೊಲ್ಲಲು ನೀರ ಚಿಲ್ಲಿದೆಯ ಎಂದಳು.
 ತಂಗಿ ಒಂದಾದರೂ ಮಾತನಾಡದೆ ಜೊಂಬ
 ಹಿಡಿದಿತ್ತಿ ನೀರ ತರಬೇಕೆಂದು ಹತ್ತಿರದ
 ಊರು ಎಲ್ಲಿಹುದೋ ಎಂದೋಡಿದಳು. ಮದಲಿಂಗ
 ಅವಳು ಬಹ ಮುನ್ನವೇ ಮಡಿದನಾ ಕಲ್ಲಿನಲಿ.
 ಇನ್ನಾದುದನು ಹೇಳಲೇಕೆ ? ಬೆಳೆಯುವ ಪೈರು
 ಭಾದ್ರಪದದೊಳೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ಮದಲಿಂಗ
 ಆ ಕಣಿವೆಗಂದು ಹೆಸರನು ಕೊಟ್ಟ. ಆ ದಿನದ
 ಖೇದವನು ನೋಡಿ ಸಂಕಟಪಟ್ಟ ಕಲ್ಲುಗಳು
 ಈಗಲೂ ಮರುಗುವವೊಲಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮದಲಿಂಗ
 ಈಗಲೂ ದಾಹದಲಿ ಅಲೆಯುತಿಹನೆಂದು ಜನ
 ಅಡಿಕೊಳ್ಳುವರು ; ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಕೆಲಕೆಲವರು
 ಕಾಣುವನೊ ಎನೊ ಎನ್ನುವ ಭಯದಿ ನಡೆಯುತ್ತ
 ಕಂಡನೆಂಬಂತೆ ನೆನೆಯುವರು ಭಯಪಡುವರು.

ತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿಯ ಸಮಾಪದಲೊಂದು ಹಳ್ಳಿ ಇದೆ.
 ಬಂದಳಿಕೆ ಎಂದು ಕರೆಯುವರದನು. ಈ ಒಂದು
 ಊರ ಮಾತನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವೆನು. ಮದಲಿಂಗ
 ಸತ್ತಮಾತನು ಕೇಳಿ ನೀವು ಮರುಗತಲಿರಲು
 ಮಾತನ್ನಿಲ್ಲಿಸಲೇಕೆ ? ಹಿಂದೆ ಪರಮೇಶ್ವರನು
 ಪಾರ್ವತಿಯ ಜೊತೆಗೆ ಬಹುಕಾಲ ಸಂತೋಷದಲಿ
 ಸಂಸಾರಮಾಡಿ ಬೇಸರದಿಂದ ಒಂದು ದಿನ
 ಇವಳ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲಾದರೂ ಹೋಗಿ ಕೊಂಚ ದಿನ
 ಇರಬೇಕು ಎಂದು ಸರಿರಾತ್ರಿಯಲಿ ಹಾಸಿಗೆಯ

ತೊರೆದು ಪೊರಮಟ್ಟನು. ಸಂಸಾರಮಾಡಿರುವ
 ಎಲ್ಲ ಜನಕೂ ಇಂತ ಆಸೆಬರುವುದು ಒಮ್ಮೆ;
 ಬಿಟ್ಟು ಕೆಲಕಾಲ ಇರೆ ಮತ್ತೆ ಮನೆ ಮಠವೆಂದು
 ಆಸೆಯಾಗುವುದು. ಪರಮೇಶ್ವರನು ಪೊರಮಟ್ಟು
 ಗುರುತುಸಿಕ್ಕದವೊಲು ಕಿರಾತವೇಷವ ಧರಿಸಿ
 ಒಂದುಕಾಡನು ಹೊಕ್ಕು ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿರುವನು.
 ಭಾರತದೊಳರ್ಜುನನು ಶಿವನೊಡನೆ ಹೋರಾಡಿ
 ಪಾಶುಪತವನು ಪಡೆದ ಕತೆಯ ಕೇಳಿರುವಿರಲೆ;
 ಶಿವನಿಂತು ಕಾಡಿನಲಿ ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ
 ಅದುವಡೆದುದು. ಇತ್ತ ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯರು
 ನಿದ್ಧೆಯಲಿ ಹೊರಳಿ ಪತಿ ಇರುವಕಡೆ ಕೈಹಾಕಿ
 ಬರಿಯ ಹಾಸಿಗೆ ಕೈಗೆಸಿಕ್ಕಿ ಏನಿದು ಎಂದು
 ಎದ್ದು ನೋಡಿದರಂತೆ. ಪತಿ ಓಡಿಹೋಗಿಹನು !
 ರಾಮೇಶ್ವರಕೆ ಹೋದರೂ ಶನೇಶ್ವರ ಬಿಡನು,
 ರಾಮಾಯಣ ಓದಿದರು ಮನೆಯವಳು ಬಿಡದಿಹಳು,
 ಎಂದು ಜನವೆಂಬಂತೆ ಪಾರ್ವತಾಂಬಾ ಅವರು
 ಎನ್ನ ಬಿಟ್ಟವರು ಹೋಗಲು ಇವರ ಕಷ್ಟಸುಖ
 ನೋಡುವರು ಯಾರೆಂದು ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟರು.
 ಪರಮೇಶ್ವರನು ಕಾಡುಸುತ್ತಿ ಈ ತಾಣವನು
 ಸೇರುವಂದಿಗೆ ಅವನನಾಕೆ ಹಿಡಿದರು. ಹಿಂದೆ
 ಸಪ್ತಳಾದುದಕ್ಕೇಳಿ ಪರಶಿವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ
 ನೋಡಿ ಪಾರ್ವತೀವಿ ! ಬಿಟ್ಟೋಡಿಬಂದಿರಲು
 ಇಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದಳಿವಳೆಂದು ಬೇಸರದಿಂದ
 “ಬಂದಳೀಕೆ” ಎಂದು ತನಗೆ ತಾನೆಂದನು.
 (ಇವಳು ಎನ್ನುತೆ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನು ಹೆತ್ತವಳ

ಏಕವಚನದಲಿ ಕರೆಯುವುದು ತಿಳಿದವರಲ್ಲಿ
ಮರ್ಯಾದೆಯಿಲ್ಲ.) ಪರಮೇಶ್ವರನು ಪಾರ್ವತಿಯ
ಜೊತೆಯೊಳಾಮೇಲೆ ಕಾಡಿನಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದು
ಪಾರ್ವತೀದೇವಿ ತನ್ನನು ಬಿಡದೆ ಬೆನ್ನಹತ್ತಿ
ಬಂದುದೇ ಸರಿಯೆಂದು ತಿಳಿದರು ; ಅದಂತಿರಲಿ.
ಬಂದಳಿಕೆ ಎಂದು ದೇವನಂದುಸುರಿದಾ
ತಾಣದಲಿ ಒಂದು ಊರಾಯ್ತು. ಅದ ಜನರೆಲ್ಲ
ಬಂದಳಿಕೆ ಬಂದಳಿಕೆ ಎಂದು ಹ್ರಸ್ವವಮಾಡಿ
ಕರೆಯತೊಡಗಿದರು. ಆ ಊರಿಗದೆ ಹೆಸರಾಯ್ತು.

ರಾಮಾಯಣದಲಿ ಒಡೆಯನ ಕಾರ್ಯದಲಿ ಪಕ್ಷಿ
ತೋರಿದತಿಶಯಭಕ್ತಿ, ರಾಮದೇವರ ಕರುಣೆ ;
ಆಸೆಕೈಸೇರಿರುವ ಸಂತಸದ ಮಧ್ಯದಲಿ
ಬದುಕು ಮುಗಿಯುವ ಬಾಳ ಶೋಕದಾವರ್ತ ; ಜನ
ಸಂಸಾರದಲಿ ಬರುವ ಬೇಸರನು ದೇವರಿಗೆ
ಅನ್ವಯಿಸಿ ಹಾಸ್ಯಮಾಡುವ ರೀತಿ ; ಇದನೆಲ್ಲ
ಈ ಮೂರು ಹೆಸರ ಕತೆಯಲಿ ನೋಡುವಿರಿ ನೀವು.
ಇದರಿಂದ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ಜನದ ಮನವೆಷ್ಟು
ಎಳಸಾದುದೆಂಬುದನ್ನು ಸರಳವೆಂಬೆಂಬುದನ್ನು
ಅರಿಯಬಹುದಲ್ಲವೆ ? ಇನ್ನಿಂತಹೆಸರುಗಳು
ಇವೆ ಬೇರೆಕಡೆಗಳಲಿ ; ನಾನು ಕೆಲವನುಬಲ್ಲೆ ;
ನಿಮಗಿನ್ನು ಕೆಲವು ತಿಳಿದಿರಬಹುದು ; ಹೇಳಿದರೆ
ಕೇಳುವುದಕೆನಗಾಸೆಯುಂಟು ; ನಿಮಗಾಸೆ ಇರೆ
ಎನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ಇನ್ನೂ ಬೇರೆಕಡೆಗಳನ್ನು
ಇನ್ನು ಯಾವಾಗಲಾದರು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುವೆನು.

ಅರುಣ

ನೀತಿ

ಹೊಲೆಯನೆನ್ನುತದೂರ

ಹಾರಬೇಡ.

ಹೊಲೆಬರದು ಹೊರಗಿಂದೆ

ಒಳಗಡೆಯೆ ಇಹುದೆಂದು

ತಿಳಿದ ದಾಸರು ಎಲ್ಲ

ಸಾರಿರುವರು.

ಹೊಲೆಯನನು ಹೊಲೆಯೆಂದು

ದೂರಬೇಡ.

ಇತರರೇಳ್ಗೆಯ ನೋಡಿ

ಕರುಬಬೇಡ.

ಜಗದೊಳಾರುಂ ನಿನಗೆ

ಮಿಗಿಲಾಗಬಾರದೆನೆ

ಸೊಗಸಾದ ಗತಿಬಂತು

ಹರಿಸೃಷ್ಟಿಗೆ.

ಮತಿಯೊಳಾರಯಿಸಲಿದ

ಅರಿವೆ ನೀನೆ.

ಆಸೆಬೇಡಂಬನಿಗೆ

ತ್ಯಾಗವಿಲ್ಲ.

ಹಸಿವರಿತು ತಡೆದವನ

ಋಷಿ ಯೋಗಿ ಎನ್ನುವರು

ಹಸಿವನರಿಯದೆ ಇರಲು

ರೋಗಿಯವನು.

ಆಸೆಯಿಂ ಗಳಿಸಿಬಿಡೆ

ತ್ಯಾಗವಹುದು.

೪೪

ಜಾತಿ ಬರಿಹುಟ್ಟೆಂದೆ
 ಬರುವುದಿಲ್ಲ.
 ಮೇಲಾದ ನಡತೆಯಿಂ
 ಮೇಲಹುದು ಜಾತಿಯುಂ
 ಕೀಳುನಡೆಯಿಂ ಜಾತಿ
 ಕಿರಿದಪ್ಪುದು.
 ನೀತಿಯನು ಬಿಡದಿಹುದು
 ಹಿರಿಯಜಾತಿ.

ಬದುಕಲಾರದೆ ಬಾಳ
 ಹಳಿಯಬೇಡ.
 ಈಸಬೇಕು ಇದ್ದು
 ಜೈಸಬೇಕು ಎಂದು
 ದಾಸರಾಡಿದ ಮಾತ
 ತಿಳಿದು ಬದುಕು.
 ಎದೆಮಾಡಿ ತಾನುಸನ
 ನುಳಿದು ಬದುಕು.

ಒಡಲೊಳಗೆ ಹರಿಯಿಹುದ
 ಮರೆಯಬೇಡ.
 ಸತ್ಯದಧಿವೇನತಿ
 ನಿತ್ಯನಿನ್ನೊಳಗಿಹನ
 ಅತ್ಯಾಚರಣೆಯಿಂದೆ
 ಮರುಗಿಸದಿರು.
 ಗುಡಿಯಪ್ಪುದೊಡಲಿದು
 ಹರಿಯೆ ದೈವ.

ಜನಪೋಗಳದೆಂದು ನೀ
ಮರುಗಬೇಡ.
ಪೋಗಳುವುದು ಪಿರಿದಲ್ಲ
ತೆಗಳುವುದು ಪಿರಿದಲ್ಲ
ನೆಗಳಲ್ಲೆಕೆ ಸಿರಿದು.
ಅರಿದು ನಿಜವ
ಮನದ ಅಭಿಮಾನವನು
ತೊರೆ ಜನದಲಿ.

ಅಸೆಬಿಡು ಎನ್ನುವವ
ಮರುಳನಹುದು.
ಈಶನಡಿ ದಾವರೆಯ
ಆಶಿಸದ ಮನುಜನಿಗೆ
ಲೇಸವ್ವದೆಂತುಟೋ
ಒರೆಯಲವನು.
ಅಸೆಯನು ಒಳ್ಳೆದಕೆ
ತಿರುಹಬೇಕು.

ಕಿರಿದೆಂದು ದೋಷವನು
ಎಸಗಬೇಡ.
ಕಿರಿದಾದ ದೋಷವೇ
ಪಿರಿದಾದ ಹಾನಿಯನು
ತರುವಂತೆ ಜೀವನದಿ
ಮಸಗಬಹುದು.
ಹರಿಯಸೂತ್ರವನರಿಯೆ
ಅಸದಳವಲೆ.

ದೈವಕೊಟ್ಟುದ ಕೊಡದೆ
ಹುಗಿದಿಡದಿರು.

ಮಳೆಯಾಗಿ ಸುರಿದ ಜಲ
ಹೊಳೆಯಾಗಿ ಸಾಗರಕೆ
ಇಳಿಯೆ ಕರೆಯಲು ಮತ್ತೆ
ಮುಗಿಲಪ್ಪುದು.

ಆವುದಲ್ಲಿಯೆ ನಿಲಲು
ಮಿಗೆ ಕೆಡುವುದು.

ತ್ಯಾಗಭೋಗ

ಸುಖದ ಮಧ್ಯದೊಳಿರ್ದು ಹರಿಯೊಳರ್ಪಿಸೆ ಭೋಗ
ಸುಖಕೆಲ್ಲ ಹರಿಮಿಗಿಲು ಎಂದು ತ್ಯಜಿಸಲು ತ್ಯಾಗ
ಹರಿಯಿತ್ತುದೆಲ್ಲವೂ ಒಳ್ಳೆತೆಂದೆನೆ ಭೋಗ
ಹರಿಬೇಕು ಹರಿ ಇತ್ತುದೆನಗೆ ಬೇಡೆನೆ ತ್ಯಾಗ
ಪರಮಾತ್ಮನೆನ್ನನೂ ಗಣಿಸುತಿಹನೆನೆ ಭೋಗ
ಪರಮಾತ್ಮನೆಲ್ಲಿ ನಾನೆಲ್ಲಿ ಎಂದೆನೆ ತ್ಯಾಗ
ಬಾಳು ಪರಸುಖವಸೇರಲು ದಾರಿಯೆನೆ ಭೋಗ
ಬಾಳು ಪರಸುಖವಲ್ಲವೆಂದು ಗಣಿಸಲು ತ್ಯಾಗ
ದಾರಿನಡೆಯುತೆ ಸೊಗಸನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಲು ಭೋಗ
ದಾರಿಮುಗಿದೆಂದು ಫಲಬರುವುದೋ ಎನೆ ತ್ಯಾಗ
ಪ್ರಣವವಕ್ಷರಮಾಲೆಯಾಗಿ ತೋರ್ಪುದು ಭೋಗ
ಪ್ರಣವದೊಳಗಕ್ಷರಗಳೆಲ್ಲವಡಗಿರೆ ತ್ಯಾಗ
ಸೂರ್ಯರಶ್ಮಿಯ ಬಿಡಿಸಿ ಬಣ್ಣ ಮಾಡಲು ಭೋಗ
ಸೂರ್ಯರಶ್ಮಿವೊಲು ಬಣ್ಣಗಳ ಸೇರಿಸೆ ತ್ಯಾಗ
ರಾಗದಾಲಾಪನೆಯಕೇಂದ್ರಭಾಗವು ಭೋಗ
ರಾಗದಾದ್ಯಂತ್ಯಗಳ ಸರಳಭಾವವು ತ್ಯಾಗ
ಸೃಷ್ಟಿ ಹಗಲಲಿಧಿಪ ವರ್ಣವಸ್ತ್ರವು ಭೋಗ

ಸೃಷ್ಟಿ ಇರುಳಲಿ ಹೊದೆವ ನೀಲವಸನವು ತ್ಯಾಗ
 ಕೂಸಿನಾಟದಿನಲಿವ ನೂರುಚಳವಳ ಭೋಗ
 ಕೂಸುನಿದ್ರೆಯ ಕರದಿ ನೆಮ್ಮಿ ನಿಲುವುದು ತ್ಯಾಗ
 ಎಲ್ಲವನು ತೆರೆದಿಡುವ ಸೂರ್ಯತೇಜವು ಭೋಗ
 ಎಲ್ಲವನು ಮರೆಯಿಸುವ ತಾರೆಗಳಪ್ರಭೆ ತ್ಯಾಗ
 ತಿರುಳ ಹೊರಗಡೆತೋರ್ಪ ಸಹಕಾರಫಲ ಭೋಗ
 ತಿರುಳ ಮರೆಯಿಸಿತೋರ್ಪ ನಾರಿಕೇಳವು ತ್ಯಾಗ
 ನೆಲ ತನ್ನಬದುಕ ಮೇಲ್ಗಡೆ ತೋರುವುದು ಭೋಗ
 ಜಲಧಿ ತೆರೆಯಿಂ ಬಾಳ ಮರೆಯಿಸಿವುರ್ವುದು ತ್ಯಾಗ
 ಉದಯದಲಿ ಉದಯದಂದಕೆ ನಲಿಯುವುದು ಭೋಗ
 ಉದಯದಲಿ ಸಂಜೆಯಾಗಸವ ನೆನೆಯಲು ತ್ಯಾಗ
 ಲೋಕದೊಳಗಾಹಾರವೆಷ್ಟಿರುವುದೆನೆ ಭೋಗ
 ಲೋಕದಲಿ ಹಸಿದವರೆನಿಬರಿಸರ್ಪನೆ ತ್ಯಾಗ
 ಈಕ್ಷಣದೊಳೊಂದುಯುಗಮೊದಲಾಯಿತೆನೆ ಭೋಗ
 ಈಕ್ಷಣದೊಳೊಂದುಯುಗ ಕೊನೆಯಾಯಿತೆನೆ ತ್ಯಾಗ
 ಕಾರ್ಯದಲಿ ಹರಿಗೆ ನೆರವಾಗಿ ತೊಡಗಲು ಭೋಗ
 ಕಾರ್ಯವನು ಬಿಟ್ಟು ಕುಳಿತವನ ನೆನೆವುದು ತ್ಯಾಗ
 ಮಿತ್ರನಾಗಿಹೆನ್ನೆಳುಜನ್ಮಗಳೊಳೆನೆ ಭೋಗ
 ಶತ್ರುವಾಗುವೆ ಮೂರುಜನ್ಮಗಳೊಳೆನೆ ತ್ಯಾಗ
 ಪರಮಾತ್ಮ ವಿಷ್ಣು ರೂಪದಿ ಕಾಣುವುದು ಭೋಗ
 ಪರಮಾತ್ಮ ಶಿವರೂಪದಿಂದೆ ಕಾಣ್ಬುದು ತ್ಯಾಗ
 ಭೋಗದಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯೆ ಸುಖಬಹುದು ದಿಟ
 ತ್ಯಾಗದಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ನಿಲಲರಿವುಬಹುದು ದಿಟ
 ತ್ಯಾಗಭೋಗದೊಳಿಹುದು ಇಹುದು ತ್ಯಾಗದಿ ಭೋಗ
 ಇದನರಿದು ಜೀವನದಿ ನಡೆಯುವುದು ಯೋಗ.

ಅರುಣ

ಆತ್ಮಗೀತೆ

೧

ಪೂರ್ವ ಗೀತೆ

ಅರಿವೆನಾನೇನುಂ ಮಹಾತ್ಮನಲ್ಲೆಂಬುದನು—

ಎನ್ನ ಹರಿಯೇಕೆ ಪಿರಿಯನ ಮಾಡನೋ—

ಅರಿದುಮೆನ್ನಯಹೃದಯವೀದಿನದಿಕೇಳುತಿದೆ

“ಇನ್ನೆಗಿಪ್ಪತ್ತಾರು ವರುಷಗಳು

“ಜೀವನದೆಮುಗಿದುವು; ಈ ವರೆಗೆ ಬಾಳಿನಲಿ

“ಎನೊಂದುಕಜ್ಜವನು ಎಸಗೆನಲ್ಲೆ;

“ಆವಕೆಲಸವ ಮಾಡಲಿರುವೆನೋ ಮಾಳ್ವೆನೋ

“ನಾನರಿಯೆನಿನ್ನುಬಹ ವರುಷಗಳಲಿ.”

ಬುದ್ಧಿಹೇಳುವುದಿದಕೆ: “ಹೋದ ಬಹ ದಿನಗಳಲಿ

“ಎನಾದುದಾಗುವುದು ಎನಲು ನೀನು

“ಸಿದ್ಧಾರ್ಥನೋ ಮೇಣುಶಂಕರನೊ ಮಿಲ್ಪೆನ್ನೊ?

“ಎನಿನಿತುಕಳವಳ? ದಿನಕಳೆವುದು;

“ಮಾಸಗಳು ಮರೆಯುವುವು; ವರುಷಗಳು ಹರಿಯುವುವು;

“ಉಗ್ಗಡಿಸದೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸರಿವುವು;

“ವೀಸಕೆಲಸವ ಮಾಡದಿದೊಡೆಯು ಕೊನೆಗೆ ಅವು

“ಹಗ್ಗಚಿತಿ ಉಗ್ಗಂಗಳನು ತರುವುವು”

ಇದನೊಪ್ಪದೀಹೃದಯ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಹೇಳುವುದು

“ನೆಲೆಯುಂಟು ಈ ಬಾಳಿಗೆಂದರಿವೆನು.

“ಇದಕೆಸಂಶಯವಿಲ್ಲ; ನೆಲೆಯಿಹುದು ನಿಶ್ಚಯವು;

“ಫಲವೊಂದು ಇಹುದು; ಇರುವುದು ದಾರಿಯೂ.

“ ಎನಗೆ ಕಾಣದ ಒಂದು ಕತದಿ ದಾರಿಯು ನೆಲೆಯುಂ

“ ಇಲ್ಲವೆಂದೆನಲು ಸರಿಯಹುದೆ ಮಾತು ?

“ ನಿನಗೆನಗೆ ಸುಲಭದಲಿ ಕಾಣದಿದೆ ; ಆದೊಡೆಯು

“ ಸುಳ್ಳಾಗಲಾರದಲೆ ಇರುವದಾರಿ ”

“ ದಾರಿ ಇಹುದೋ ? ಎಲ್ಲಿ ? ” “ ಅದನೆನಾನುಂ ಕೇಳ್ವೆ.

“ ನೀಹಳಿದುಕೇಳ್ವೆ ; ನಾನಂಬಿಕೇಳೆ

“ ನೂರುಯತ್ನವನಾಡಿ ನಿನ್ನನೂ ಎನ್ನನೂ

“ ಸಾಹಸದಿ ಇಬ್ಬರನು ಬದುಕಿಸುವೆನು.

“ ಎನ್ನಭರವಸೆ ಹಿರಿದು ; ಅರಿವೆನಿದಮನದಲ್ಲೆ ;

“ ಇಳೆಯ ರಚಿಸಿದ ದೈವ ಪರಿಕಿಸುವರೆ

“ ಎನ್ನನ್ನರಿಗುಮಿರಲಿ ಎಂದು ಗೆಯ್ದಿಹನಿಳೆಯ ;

“ ಕೆಲವರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೆಂದಿದಗೆಯ್ಯನು ;

“ ಹಿರಿಯರಾದವರು ದಾರಿಯ ಮೊದಲು ನೋಡುವುದು,

“ ಈ ಕೆಲಸಕೆಂದು ಆ ಕೆಲಸಕೆಂದು

“ ಹರಿ ಅವರ ಕರೆಯುವುದು, ಅವರಸಲುವಾಗಲ್ಲ,

“ ಲೋಕವೆಲ್ಲಕೆ ಒಳ್ಳೆಯದನೆಸಗಲು ;

“ ಸವನಿಸುವುದವರಿಗೀ ಬಾಳುಮಾಶಕ್ತಿಯುಂ

“ ಕಿರಿಯರಿಗೆ ದಾರಿಯನು ತೋರಲೆಂದು ;

“ ಅವರು ನಡೆದಂದದಲಿ ನಡೆಯೆ ನಾಂ ತೊಡಗುವೆನು ;

“ ಅರಸಿಕಂಡುದನರಸೆ ಯತ್ತಿಸುವೆನು.

“ ಭಾಸ್ವರ ಪ್ರಭೆಯಿಂದೆ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ದಾರಿಯನು

“ ತೋರರಕ್ಷಿಸಿ ಮುಂದಕವರನೊಯ್ದು

“ ಶಾಶ್ವತ ಜ್ಯೋತಿಯಿಂದಲೆ ಬಂದ ಕಣವೊಂದು

“ ದಾರಿಯಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವನು ತೋರಲೆನಗೆ.

- “ ಹಿರಿಯರೆಸಗಲು ಹಿರಿಯಕಜ್ಜಂಗಳಿಸ್ಕಂತೆ
 “ ಕಿರಿಯರೆಸಗಲು ಕಿರಿಯಕಜ್ಜಮಿಹುದು ;
 “ ಅರಸುತಿಲ್ಲವು ನಾನುಮಾತ್ರವಾಕಜ್ಜನನು,
 “ ಬರುತಿಹುದು ಕಜ್ಜವೂ ಎನ್ನನರಸಿ.
 “ ಬಾಳೆಮುಂದಣಗತಿಯತೋರ್ಪು ಪಟವೊಂದೆನಗೆ
 “ ಇಲ್ಲೇಗಕಾಣದಿರೆ ಹೋದುದೇನು ?
 “ ಮೇಲೇಳ್ವು ಶಿಖರಗಳು ಕಾಣದಂತೆಯೆ ಬೀಳ್ವು
 “ ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳವು ಈಗ ಭಯಪಡಿಸದು.
 “ ರಾಜನಾರ್ಗ ಬಹುದೊ ಕಾಡುದಾರಿ ಇಹುದೊ
 “ ಎಂದು ಭಯಪಡುತಲಿಲ್ಲಿಯೆ ನಿಲ್ಲೆನು ;
 “ ಸಾಜವಿದು ಸರಿಯೆಂದು ತೋರ್ದನಿತು ದೂರವನು
 “ ಹಿಂದೆಗೆಯದಡಿಯಿಟ್ಟು ನಡೆವೆ ನಾನು.
 “ ಜೀವನದಪಥದಿನಾಂ ನಡೆದಿಂತು ಪೂರ್ವದಲಿ
 “ ಹಿರಿಯರಾದವರೊರ್ವರೊರ್ವರಾಗಿ
 “ ಯಾವಶೈಲದತಳವನುಳಿದು ಆರೋಹಿಸುತೆ
 “ ಶಿರವಸೇರುತೆ ಶಾಂತಿಯನು ಪಡೆದರೊ
 “ ಆಗಿರಿಯಕೀಳ್ತಸ್ವಲನು ಸೇರುವೆನು ; ಅದೇ
 “ ನೆಲೆಯಪ್ಪುದೆಮ್ಮಾರ್ವರಿಗೆ ನೋಡಲು ;
 “ ಹೋಗುವಣ ಬಾ ; ಗಿರಿಯಬುಡವಕುರಿತೆಡೆಬಿಡದೆ
 “ ಭಲದಿಂದೆನಡೆವ ; ಬಾ ; ನಂಬಿಬಾರ.”

೨

ಉತ್ತರಗೀತೆ

- ಅಂದು ಈ ಎದೆ ಬಾಳ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ ಮೊದಲು
 ಏಳುವರುಷಗಳು ಕಳೆದಿರುವುವೀಗ ;
 ಅಂದು ಹೃದಯದೊಳಿರ್ಪ ಸಂದೇಹ ಹರಿದಿಹುದು
 ಆಳದೊಳಗಣ ಜಂಭಹರಿದಿರುವುದು.

ದಾರಿಯಾವುದು ಎನ್ನ ಕೆಲಸವಾವುದು ಎಂದು
ತವಕಪಡುವುದು ಬರಿಯಕಷ್ಟ ; ಬದುಕು
ಯಾರಿಂದ ಬಂದುದೋ ಯಾರಿಂದ ಬಳಿದುದೋ
ಅವನೆ ಎಲ್ಲವನು ಸರಿಸಡಿಸುತಿಹನು.

ಹಿರಿಯರಾದವರು ನಡೆವಾದಾರಿ ನಡೆಯುವೆನು
ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳಕೆ ಹೆದರದಿರುವೆನೆಂದು
ಭರವಸೆಯ ಮಾತನಾಡಿದೆನಾಂ ಸ್ವತಂತ್ರನೊಲು
ಪೊಳ್ಳುಮಾತದು ಎಲ್ಲ ಯೋಚಿಸುವರೆ !

ಅವರುಗೆಯ್ದಂತೆ ಕಜ್ಜವನುಗೆಯ್ವೆನು ನಾನು
ಎಂದು ನಾನೆಣಿಸಿದೆನು ; ಕಷ್ಟವಿನಿಸು
ಸವನಿಸಲು ತಡೆವ ಆ ಕೆಚ್ಚು ಬಹುದೆಂತೆನೆಗೆ ?
ಮಂದಮತಿ ಅರಿಯೆನೇ ಇದರಪರಿಯ !

ಕೆಲಸವೆನ್ನನು ಅರಸಿಬಹುದೆಂಬ ಮಾತುಂಟೆ ?
ಅದನು ಮಾಡಲು ನಾನೆ ಎಂಬುದುಂಟೆ ?
ಹಲವಿಧದ ಕೆಲಸಗಳ ಹರಿಯಸೇವಕರೆನಿಸಿ
ಮುದದಿಂದೆ ಮಾಡುವರೆ ಹಲಬರಿಹರು.

ನೆಗಳುವರೆ ಬಲವನ್ನಿತ್ತರೆ ಬಲಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ
ನಿರವಿಪನು ಕಜ್ಜವನು ಹರಿ ಮನುಜಗೆ ;
ನೆಗಳುವರೆ ಬಲವಕೊಡದಿರಲದಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ
ಬರಿಯ ಆಟವನು ನಿರವಿಪನು ನಿನಗೆ.

ಗಿರಿಯನ್ನೇರುವ ಬಲವಕೊಟ್ಟು ಏರೆನ್ನುವನು
 ನಡೆವಶಕ್ತಿಯಕೊಟ್ಟು ನಡೆ ಎಂಬನು ;
 ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆವುದಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರುವೆಳೆಗೂಸ
 ಹಿಡಿದೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಮೇಲ್ಗಡೆಗೊಯ್ದನು.

ಬಾಳು ಸಾರ್ಥಕವಾಗಲೆಂದು ನೀ ಕಾಡದಿರು
 ಅವುದೊಂದನುವ್ಯರ್ಥ ಮಾಡನವನು ;
 ಮೇಲಾಗಿ ನೀಬಾಳುವುದು ನಿನ್ನ ಭಲವಲ್ಲ
 ದೇವನ ವಿಶಾಲಮಮತೆಯ ಫಲವದು.

ಸಾರಿಜಾತದ ಕತೆ

ಮಳೆನಿಂದು ಚಳಿಬಂದು ಮೋಡವಳಿದಿರುವೆಂದು
 ಚಳಿಗಾಳಿ ವನಗಳಲಿ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿರುವೆಂದು
 ಉಳಿದ ಹೂ ಚಳಿಯಿಂದೆ ಬೆರೆತು ಬಾರದೆ ಇರಲು
 ತಳಿರದಿನಕೆಂದು ವನ ಇದಿರುನೋಡುತ್ತಲಿರಲು
 ಬಳಿಯ ಉದ್ಯಾನವನದಂತರದೊಳೊಂದು
 ಎಳೆಮಲರು ಸಾರಿಜಾತ ತಾನುಬಂದು
 ಎಲೆಯಮರೆಯೊಳು ನಿಂದಿದೆ.

ಅಭ್ರವಿನಿಸಿಲ್ಲದಾ ಆಗಸದ ಮಧ್ಯದಲಿ
 ಶುಭ್ರದ್ಯುತಿಯಭರದಿ ಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲವನು
 ವಿಭ್ರಮಣಗೊಳಿಸುತಿಹ ಕಳೆಯ ಸೊಬಗಿಂಮೆರೆದು
 ವಿಭ್ರಾಜಿಸುತ ಚಂದ್ರನೈತಂದು ತನ್ನೊಂದು
 ಚಂದವನು ಬಹಳ ಸರಳತೆಯಿಂದ ತೋರಿ
 ಮಂದಹಾಸದ ಸೊಗವ ವನದೆಡೆಗೆ ಬೀರಿ
 ಬಂದಿಯಾಯ್ದದಕೆ ಮಲರು.

ಮೆದುವಾದ ಬೆಳ್ಳಂದೆ ಮಡಿಲುಶೋಭಿಸುತಲಿರೆ
 ಪುದುವಾದ ರಾಗಸಂಪದವು ಹೃದಯದೊಳೆಸೆಯೆ
 ಮೃದುಹಾಸದಿಂದೆ ಹೂ ಅನುರಾಗವನು ತೋರಿ
 ಮುದದಿಂದೆ ಚೇತನದೊಳರಳಿ ಪೆರ್ವೆಯಸಾರಿ
 ಎನ್ನಮನದನ್ನನೀನೇ ಚೆನ್ನ ಎನ್ನ
 ನಿನ್ನವಳು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಈಗತನ್ನ
 ಮನ್ನಿಸೆಂಬಂತಿದುರು.

ನೆಲದ ಹೂವಾಗಸದ ಹೂವಿನಂದಕೆ ಸೋತು
 ಕೆಳೆಯನಾಶಿಸಿನಿಂದ ಪರಿಯ ನೋಡುತೆ ವನದ
 ಉಳಿದ ಚೇತನವೆಲ್ಲ ಇದಕೆ ಕೊನೆಯೇನೆಂದು
 ಎಳೆಮಲರಿಗರಿವಿಲ್ಲವೆಂದು ಕನಿಕರದಿಂದ
 ಮರುಳುತನ ನಿನಗೇನು ಬಂದಿಹುದು ನೀನು
 ಸರಿಯಪ್ಪುದುಂಟೆ ಚಂದ್ರನಿಗೆ ನಿನಗೇನು
 ಮರುಳುತನ ಬಂತೆಂದುವು.

ಯಾಮಿನಿಯ ಪ್ರಣಯಪ್ರೇರಣೆಯೂರಿ ಚೇತನದಿ
 ಭಾಮಿನಿಯರಾಂತರ್ಯವನು ಸಲುವಸಮಯದಲಿ
 ಆಮಲರುಮರೆಯನುಳಿದೊಲವ ಪರಿಯನು ತಿಳಿಸಿ
 ಪ್ರೇಮಭಿಕ್ಷೆಯಬೇಡಿ ನಾಣುಳಿದು ಕೈನೀಡಿ
 ಮೆಲ್ವಾತನುಸರ್ವ ಪರಿಯೆ ಮೆರೆವ ಸೊಗದ
 ಚಿಲ್ವಕಮೈಲರಸೂಸುತೆ ತನ್ನ ಮೊಗವ
 ಲಲ್ಲೆಗೆನೆ ಮುಂದಿಟ್ಟುದು.

ವನಚೇತನಗಳಿದನು ನೋಡಿ ನೀರವವಾಗಿ
ಮನದೊಂದುಗಿರೆ ಹೂವ ಗೆಲ್ಲುವನು ಬಾಂದಳದೆ
ಇನಿಸುಕಳವಳವ ತೋರದೆ ಶಾಂತಭಾವದಲಿ
ಘನಿಸಿರುವ ಹಾಸವನು ತೋರುತಿಳಿಯುತ್ತಲಿಹನು.

ಚಳಿಗಾಳಿಯೊಂದು ಮೃದು ಮೃದುವಾಗಿ ಬೀಸಿ
ಮಲರಬಳಗೈತಂದು ಮಗು ನಿನ್ನ ಆಸೆ
ಒಳಿತ್ತಲ್ಲ ಬಿಡು ಎಂದುದು.

ಕೊಟ್ಟುಮನವನು ಮರಳಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಮಲರು
ಇಟ್ಟಿನಾನೆನ್ನ ಮನದನ್ನನಡಿಗಳೊಳಸುವ
ದಿಟ್ಟಿಸಿದನಿವನೆನ್ನನಿದೆ ಎನಗೆ ಪೂರ್ಣಸುಖ
ಮುಟ್ಟಿದನು ತನ್ನ ಕರದಿಂದೆನ್ನ ಬಿಡನಲ್ಲೆ

ಎನ್ನಕೊಳ್ಳುವನಿವನು ದಿಟವೆಂದು ಹೂವು
ತನ್ನ ಪ್ರಿಯನೆಡೆಗೆ ಹಾರುವ ಎಂದು ಕಾವ
ಇನ್ನುಳಿದು ಬಿತ್ತು ನೆಲಕೆ.

ಸದಯನಾಗಿಹ ಚಂದ್ರನನು ಸೇರ ನೋಡಿ ಹೂ
ಉದುರಿ ನೆಲದಲಿ ದೂಳಸೇರಿರುವುದನು ನೋಡಿ
ಅದುರಿ ವನವೆಲ್ಲ ಅನುತಾಪದಿಂ ಮರುಗಿದುದು
ಬದಿಯ ಚಳಿಗಾಳಿ ಕನಿಕರದಿಂದೆಸುಯುತಿಹುದು

ಯಾಮಿನಿ, ಹಂತ ಪ್ರೇರಿಸಿದೆನೇ ನಾನು
ಕೋಮಲೆಯನಿದಕೆಂದು ಖೇದದಲಿ ತಾನು
ಮೋಮದಲಿ ನೆರೆಮರುಗಿತು.

ಎಳೆಮಲರು ಚಂದ್ರನಿಗೆ ಸೋತು ಕೆಟ್ಟಾಹದನ
 ಬಳಿಕಬಂದದರ ಸೋದರಿಯರಿಯುತೆ ಮರುಗಿ
 ನೆಲದೆ ಬಿದ್ದಿರಲೆಮ್ಮ ಸೋದರಿ ನಾವಿಲ್ಲಿ
 ಸಲೆಮೆರೆಯುವುದು ಚಿಂದವಲ್ಲೆಂದು ಉರುಳಿದುವು
 ಅದು ಮೊದಲು ಈ ಹೂಗಳೆಲ್ಲ ಈವರೆಗು
 ಉದಯವಾಗುವ ಮುನ್ನ ಅದ ನೆನೆದು ಮರುಗಿ
 ಉದುರಿ ನೆಲವನು ಸಲುವುವು.

ಮಳೆನಿಂದು ಚಳಿಬಂದು ಮೋಡವಳಿದಿರುವಂದು
 ಕಳೆದುಂಬಿ ಚಂದ್ರನಾಗಸದಿ ನಿಂದಿರುವಂದು
 ಎಳೆಯ ಆ ಪಾರಿಜಾತದ ಗತಿಯ ಯಾಮಿನಿ
 ಸಲೆನೆನೆಯುತ್ತೊಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮರುಗಿ ಮಸಕಾಗುವಳು
 ವನ ಅದನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನೆನೆದು ನಡುಗುವುದು
 ಘನಿಸಿದಂತಿಹ ಗಾಳಿಯಂತೆಸುಯ್ಯುವುದು
 ಮನವಮರೆದಂತಲೆವುದು.

ಇಂದುಮತಿ

ಅಜನ್ಮಪತಿ ಸತಿಯಳಿದವೇದದಿಂದಳಲಲಿ ದಿ
 ವಿಜಲೋಕದಿಂದೂರ್ವ ದೂತನೈತಂದವಗೆ
 ನಿಜತತ್ವಮಿದು ಸಾವು ಜೀವನದೊಳೆಂಬುದನು ತಿಳಿಸಿ ಸಂತಯಿಸಿ ಪೋದಂ
 ಸೂರ್ಯಸುತ ಮನುವಿನನ್ವಯಕೆ ನಿಜವೆನಿಸಿದೊ
 ದಾರ್ಯ ಶೌರ್ಯೋತ್ಸಾಹ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಗಳಿಂ
 ದಾರ್ಯ ಧರ್ಮವ ರಕ್ಷಿಸುವುದೆಂಬ ಬಳಿಯವ್ರತದೊಳು
 ವಿಚಕ್ಷಣವನೆನಿಸಿ
 ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯೊಳ್ಳಿರಿಗೆ ಮಿಗಿಲೆನಿಸಿದಾ
 ಜಾರ್ಯನನು ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಯೊಳನುಸರಿಸಿ ನೃಪ
 ವರ್ಯನಜನಿದನಾ ಕೋಸಲದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ
 ಕರ್ಮದಲಿ ನಿರತನಾಗಿ.

ಮಡದಿಯಾತಂಗೆ ನಾನಿನ್ನಿ ಭೋಜಕುಲವೆಂಬ
ಕಡಲೊಳುದಯಿಸುತ್ತಮ್ಮ ತಚಂದ್ರಲಕ್ಷ್ಮಿಯರೆಲ್ಲ
ರೊಡವೆರೆಯುತ್ತೊಂದಾಗಿ ಸುಂದರೀರೂಪತಳೆದರೊ
ಎಂದು ತೋರುತಿಹಳು

ಕಡುಚೆಲ್ವರೂಪು ರೂಪದಕೆ ಗುಣಶೀಲಮವು
ಪಡೆಯೆನಲು ರೂಪವತಿ ಗುಣವತಿ ಸುಶೀಲೆ ತ
ನ್ನೊಡೆಯನಿಗೆ ನಿಜದೊಳರ್ಥಾಂಗಿ ಧರ್ಮದಪತ್ನಿ
ಕಾಂತೆ ಇಂದುಮತಿದೇವಿ.

ಮಾಮರದಿ ಕೋಗಿಲೆಯು ಪಂಚಮದಿ ಕೂಗಲಾ
ರಾಮವಳಿಗಳರವದಿ ವೀಣೆವೊಲು ಕೂಜಿಸಲ್
ಶ್ಯಾಮಸುಂದರಮಾಗೆ ವನರಾಜಿ ಸೊಗಯಿಸುವ
ತಳಿರ ಕುಸುಮದ ಪೆರ್ಚಿನಿಂ
ರಾಮೆಯರನೀ ಸೊಬಗವೇದಕುಪನಿಷತೆಂದು
ಕಾಮಿಸುವ ಜೀವನದ ನವ್ಯ ಯೌವನದೊಳಭಿ
ರಾಮಗುಣರೂಪಗಳ ಕಣಿಯವಳನಜನ್ಮಪತಿ ಪಡೆದಂ
ಸ್ವಯಂವರದೊಳು.

ಸಡಗರದೊಳವಳ ಪಡೆಯಲಿಕೆಂದು ಬಂದ ನೃಪ
ಗಡಣ ಮಂಟಪವ ನಿಬಿಡಂ ತುಂಬಿರಲ್ ನೃಪತಿ
ಯುಡುಗಣದ ಮಧ್ಯದಲಿ ಚಂದ್ರನಂತಿರಲವನೊ
ಳರ್ಪಿಸಿದಳಾತುಮನನು
ಕಡೆಯಾದುದೇನು ತನ್ನನೆ ಸೋತಳೆಂದೆನಲ್
ಪಡೆದಳಲೆ ನೃಪನ ವಿನಿಮಯದೆ ಪಾತ್ರವನೋಡಿ
ಕೊಡುವರ್ಗೆ ಧರ್ಮಕಾಮಾರ್ಥಂಗಳೆಲ್ಲ ಬರ್ಪುದು
ನಿಕ್ಕುವಂ ನೋಡಲು.

ಅಂತಾ ಸ್ವಯಂವರದಿ ಚೆನ್ನೆಯಂ ಕೈವಿಡಿದು
ಸಂತಸದಿ ನಗರಿಗಜನೈತರಲ್ ರಘುನೃಪತಿ
ಯಿಂತೆಂದು ನೃಪನೀತಿ ಸೂತ್ರ ತನ್ನಿಂದುದಾಹೃತ
ವಾಗಲೆಂಬ ತೆರದೆ

ಸಂತತಂ ಪೊತ್ತು ಸಾಕೆನಿಸಿದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯ
ಮಂ ತನ್ನ ಕುವರನೊಳ್ ನಿಲಿಸಿ ವನವನು ಕುರಿತು
ಪಿಂತಣವರಂತೆ ಸತಿವೆರಸು ತೆರಳಿದನು ಶಾಂತಿಯಸುಖ
ವನನುಭವಿಸಲು.

ಧರಣಿಯನು ಪೊರೆವುದಕ್ಕೆ ಹೆಗಲಿತ್ತನಜನೃಪಂ
ಹರಿಯದಲಿ ಭಾರವಂ ಕಾಣದಿಹ ವೃಷಭವದ
ಹೊರುವಂತೆ ಸುಲಭದಿಂದವನ ಸಂತಸದೊಳನವರತ
ಸೇವಿಸುತ್ತರಸಿತಿ

ಹರುಷವನು ತರುವುದುಂ ಧರ್ಮದೊಳ್ಳಿಲಿಪುದೆಂ
ಬೆರಡುಪಥವೊಂದಾದರಲ್ಲದಾರಿಗುಬರದ
ಪರಮ ಸುಖವನು ಕಂಡಳವನ ಜೀವನದುದಯ
ತಾರೆಯೊಲುಶುಭ್ರಳಾಗಿ.

ದಿನಕಳೆಯೆ ಸುತನೊರ್ವನಂ ಪೆತ್ತಳಾಕೆ ಕುವ
ರನ ನೋಡಿನೃಪತಿ ಪಿತ್ತಮುಣಮಂದು ತನ್ನಿಂದ
ಕೊನೆಯಾದುದೆಂದು ಹರುಷವ ತಳೆದನಾಸುತನ
ಕತದಿಂದಲನ್ನೆವರೆಗಂ

ಮನದಿನಿಯಳಾಗಿದ ಸತಿ ದೊರೆಗೆ ಕಂಡಳಲೆ
ಇನಿಯಳಲ್ಲದೆ ಪೂಜ್ಯಕೆಂದು ಸರಿಯಿದುನೋಡೆ
ವನಿತೆ ಬರಿವೆಂಡಿರಾಗಿರೆ ಬರದ ಪಾರಮ್ಯ ಹೊದೆವು
ದವಳಂ ತಾಯ್ ಎನೆ.

ಕಾಲಕೆಲವನು ಕಳೆದರಿಂತು ಸುಖದೊಳ್ ದಿನದ
ಸಾಲು ಜೀವನದೊಡು ಹೊನ್ನದಾರವ ಹಿಡಿದು
ಮಾಲೆಯಂ ಪೋಣಿಸಿದ ನಕ್ಷತ್ರಗಳತೆರದೆ

ನೈರ್ಮಲ್ಯದಿಂ ಬೆಳಗಲು

ಆಲಯಂ ಸಗ್ಗಮಲೆ ಸತಿಪತಿಯರೆರಡು ಮನ
ಮೇಳಯಿಸಲಾಗ ನಡೆನುಡಿಯೆಲ್ಲ ಪಾಲಿಸುವು
ದಾಲವಾಲದ ಜಲಂ ಚಿಂಗುಡಿಯಲತೆಯನೆಂತಂತೆ
ಬಾಳಿನ ಸುಖವನು.

ಅರಸನೊಮ್ಮೆ ಮೈಗರಮನೆಯವನದಂತರದೊ
ಳರಸಿಯೊಡಗೂಡಿ ನಡೆಯುತಲದರೊಳಲ್ಲಲ್ಲಿ
ಅರಸಂಜೆ ಸುಳಿಯುತಿಹ ತಿಳಿ ನೀರ ಕೊಳಗಳನು ಬಿರಿದ

ತಾವರೆ ಪೂವನು

ಕರಿಯನೈದಿಲನುಮಲ್ಲಲ್ಲಿ ತನ್ನನೆ ತಾನು
ಮರೆದು ಬೆಳೆದಿಹ ವೃಕ್ಷವನು ಹಿಡಿದ ಲತೆಯನು ವಿ
ಹರಿಸೆ ಗೆಯ್ದಿರುವ ಕ್ರೀಡಾಪರ್ವತಂಗಳನು ಹೊದೆದ
ಸೊಬಗಂ ನೋಡುತೆ,

ಅಟಕೆಸಗಿದಮಲೆಯ, ಬಿರಿದಿರುವತಾವರೆಯ,
ನೋಟವನುಗೆಲುವಂಜೆಗಳಕೊಳದ, ಚಂದಿರನ
ಮಾಟಕರೆಸೋತನೈದಿಲೆಯ, ವೃಕ್ಷವಕೂರ್ತ

ಮಡದಿಯೊಲು ಹಿಡಿದಲತೆಯ,

ಧಾಟಿಯೊಂದಾದೊಡೆಯುಮರಸಿತಿಯ ಸೊಬಗಿಗದು
ಸಾಟಿತಾನಲ್ಲೆಂದು ಭಾವಿಸುತೆ ಮತ್ತವಳ
ನೋಟದಿಂದಾವರಿಸಿ ಮನದಿ ನನೆಕೊನೆವೋಗಿ ತೇಲ್ವ
ನಂತಾನಂದದೊಳ್.

ಒಂದುದಿನವಿಂತುಟುದ್ಯಾನದಲಿ ನೃಪತಿಯಾ
ನಂದದಿಂ ಸತಿವೆರಸುವಿಹರಿಸುತೆ ತಮ್ಮಣುಗ
ಕಂದನಂಕುರಿತ ಸಲ್ಲಾಪದೊಳು ನಡೆಯುತಿರೆ

ಬೀಳುತಾಕಾಶದಿಂದೆ

ನಂದನದೆ ಪಾರಿಜಾತದ ಓಲಗದಿ ಸುಳಿವ
ಮಂದಮಾರುತನ ಸರಸನ ನೆನೆದು ನಗುವ ಒಂ
ದಂದದಿಂ ನೆರೆಮೆರೆವ ಕಮ್ಮಲರಮಾಲೆಯೊಂದವಳ
ಕೊರಳಂ ಸೇರ್ಪುದು.

ಆಮಲರಮಾಲೆಯೊಡಲನು ಸೋಂಕಿತೆಂದೊಡನೆ
ಕೋಮಲಾಂಗಿಯು ಜೀವನಳಿದು ಬಿಳ್ಳಳು ನೆಲಕೆ
ಶ್ಯಾಮವಾದುದು ತಾವರೆಯ ತೆರದ ಮೊಗವು ತುಟೆ

ಕಣ್ಣುಲರ್ ಮರೆಗೊಂಡುದು

ಕಾಮಿಸಿಯ ಪರಿಯದೇನೆಂದರಿಯದಾನ್ಯಪಲ
ಲಾಮನಲ್ಲಿಯೆ ಕುಳಿತು ಬೀಸಿ ವಸ್ತ್ರದಿ ಕೇಶ
ದಾಮವಂ ಪರಿಸಡಿಸಿಯುಪಚರಿಸುತೆಚ್ಚರಿಸಲೆಂದು
ಚಣದೊಳ್ಳೊಡಗಿದಂ.

ಕಳೆಯಲರೆಗಳಿಗೆಯರಿದನು ದೇಹವನು ಜೀವ
ನುಳಿದು ಹೋಗಿಹುದೆಂದು ಕಂಪಿಸುತೆ ಹಾಯೆನ್ನ
ನುಳಿದುಹೋದೆಯ ದೇವಿ ಇನ್ನು ಜೀವದ ಹೊರೆಯ

ನಾನೆಂತು ತಾಳಲಯ್ಯೋ

ಮುಳವ್ವು ಬೇಸರೊ ಮೇಣು ಮಾಯೆಯೋ ಎಂಡು ದೊರೆ
ಯಳಲೆ ಅಕ್ಕಾರಿ ಬಸನಳಿದು ನೆಲದೊಳುರುಳ್ಳು
ಬಳಲಿ ಮೆಯ್ಯರೆದು ಮತ್ತರೆದು ಮರುಳಾಗಿಯರೆತಿಳಿವನಲಿ
ಮೊರೆಯಿಟ್ಟನು.

ಇಂತು ಬೇದದಿ ದಹಿಸಿ ಜೀವ ದೇಹವನುಳಿದು
ಕಾಂತಿಯೊಡನೋಗಲೆಣಿಸುತಲಿಹುದೊ ಪೇಳ್ವುದೆಂ
ಬಂತೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಸೆಳೆಯುತಿರೆ ಸಗ್ಗದಿರ್ನೊರ್ವದೂತನ್ನೆ
ತಂದು ಬಳಿಗೆ

ಶಾಂತಭಾವಂ ಮನಕೆ ಬರುವಂತೆ ಪಿಡಿಯುತೆ ದು
ರಂತದುಃಖವ ಶಮನಗೊಳಿಸಂತೆ ಸವಿಯಾದ
ಸಂತಯಿಸ ದಾಂತವಚನವನುಡಿದು ಪೇಳ್ವನೆಲೆ
ನರಸ ಲಾಲಿಸು ತತ್ತ್ವವ.

“ ಅಳಲಬಾರದು ಹೋದವರಿಗಿಂತುಟಿರಿದರ್ಕ
ಳಳಲದೆಯೆನಿಲಲು ಮನಬಾಗದಿದು ದಿಟಮಪ್ಪು
ದಳಲುವರೆಯರೆನಿಮಿಷವಳೆಸರಿಯೈಸೆ ಒಡನೆಯೆ
ಮನದಿ ಧೀರತೆಯನು
ತಳೆದು ನಡುವನುಕಟ್ಟಿ ದೇವರೆಸಗೆಂದು ಕೊ
ಟ್ಟುಳಿದಿರುವ ಕಾರ್ಯವನು ಮಾಡುವುದು ಧರ್ಮವಿದು
ಅಳಲಲೇತಕೆ ನೆನೆಯುತಾಕೆಯನು ಧನ್ಯಳಾರಯಿ
ಸುವರೆ ನಿನ್ನದೇವಿ.

“ ದೇವದೇವನು ನೇಮಿಸಿದ ಕಾರ್ಯವನು ಮುಗಿಸಿ
ಯಾವ ಕುಂದನು ತರದೆ ಜೀವನದಿನಡೆದು ಸಂ
ಭಾವನೆಯ ಕೊಂಡಂತೆ ಸಾವ ಹೂಮಾಲೆಯಲಿ
ಧರಿಸಿದಳು ನಿನ್ನರಾಣಿ
ಪಾವನೆಯು ದೇವಿ ನೀನವಳಂತೆ ನಡೆ ದೊರೆಯೆ
ದೇವನಿತ್ತಿಹಕಜ್ಜವನುಗೆಯ್ದು ಜೀವನಕೆ
ಸಾವನಂತ್ಯದ ಮಹಾ ಸಂಭಾವನೆಯದೆನಿಸಲಿಂತಂತೆ
ನಡೆಪಥವನು.”

ಜಿಜ್ಞಾಸೆ

ಒಂದೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನವಳುಕಿ ಕೇಳುವುದು

“ ನೀನಿರುವ ಮಾತು ನಿಜವೋ ”—

ಒಂದೊಂದು ವೇಳೆ, ವಿಚ್ಛಿತ್ತಿಯನೆ ಕಾಣದೆ

ಆನುಪೂರ್ವಿಯಾಗಿ

ಬಂದಿರುವ, ಬರಿಯ ಬಾಳೆಂದೆಂಬ ವ್ಯಾಘ್ರಕ್ಕೆ

ತೀನಿಯೊದಗಿಸುವುದೆಂಬ

ಒಂದು ಕರ್ತವ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ, ತಿಳಿವಿನನೋಟ

ಮ್ಲಾನವಾಗಿರಲು ನಾನು

ಅಂಧನಾಗುತ್ತೆ ತೊಳಲಿ ಸಂದೇಹದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ

ನೀನಿಹೆಯ ಎಂದೆಂಬೆನು.

ನೀನಿಹುದು ನಿಶ್ಚಯವು. ನೀನು ಇಲ್ಲದೆ ಇರಲು

ನಿನ್ನ ಭಾವವಿದೇತಕೆ ?

ನಾನರಿವೆ ಮನದ ದೂರಪ್ರಾಂತ ಸೀಮೆಯಲಿ

ಇನ್ನೆಂತ ಕಂದರದಲ್ಲಿ

ಎನಾನುಮುದಯಿಪುದೋ ಹಿರಿದೊಳ್ಳಿತೆನಿಸುವುದೋ

ನನ್ನಿ ಅದು ನಿತ್ಯವಹುದು ;

ನಾನಾವುದನು ಹಿರಿದು ಸುಂದರವಿದೊಳಿತೆಂದು

ಎನ್ನೊಳೇ ಎಳಸುತಿಹೆನೊ

ಎನೆಂದ ಬಿಡದೆ ಸನ್ನತ ಎಲ್ಲವನು ನಾನು

ನಿನ್ನೊಳನುಭವಿಪೆನೆಂದು.

ಅರುಣ

ನೀನಿರ್ಪೆ ; ಇರ್ಪೆನಾಂ ; ಅವ್ಯಯಾ ಅಕ್ಷರಾ
ದೂರಗಾಮಿಗಳೆನಿಸುವ
ಮಾನವನ ಮಾತುಗಳ ಮಾರಿದನೆ, ಭಾವನೆ
ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಸಾರಿ
ಯಾನದಲಿ ಸೋತಿರಲು ಸಿಲುಕದಿಹ ತತ್ವವೇ,
ತೋರುತಿಹ ತೆರೆಯ ಹಿಂದೆ
ನೀನಿಹೆ ಸನಾತನ ಅನಂತಾ ಅನಾರಬ್ಧ
ಸಾರಿ ಉತ್ತಮರಥಮರು
ಮಾನವರು ಕೃತಿಗಳಕೃತಿಗಳು ನಿನ್ನೊಳು ಕೊನೆಗೆ
ಸೇರುವೆವು ಶಾಂತರಹವು.

ಮಂಗಳಾಚರಣ

ಸಿರಿಯರಸಂ ಕರುಣಾನಿಧಿ
ಪಿರಿಯಂ ಹರಿ ತಿಸುಳಿಯೆನಿಸಿ ಜಗವಿದನೆಲ್ಲಂ
ಪೆರುವ ಪೊರೆಯುವಳೆಯಿಸುವಾ
ಪರಮಾತ್ಮಂ ನೀಡಲೆಲ್ಲರಿಗೆ ಪರಶಿವಮಂ

ಇರವರಿವಾನಂದಂಗಳ್
ಸರಿಸಮತೆಯೆನೊಂದೆ ಮೆರೆವ ಶ್ರೀಪರವಾಸಂ
ಸ್ಥಿರತರದಿರವರಿವಂಪರಿ
ಪರಿಹರಿಸವನನವರತವು ನೀಡುಗೆ ನಮ್ಮೊಳ್

ಉತ್ತಮ ಕವಿತೆ ಬಳೆವ ಸಂ
ಪತ್ತಿಲ್ಲವ ಪಡೆಯಲೆಮ್ಮ ಕರ್ಣಾಟದ ನಾ
ಡುತ್ತಂಗದ ಶ್ರೀಯವ ಪುರು
ಪೋತ್ತಮನಿತ್ತಿಲ್ಲ ಜಗವ ಸಲಹುಗೆ ಶ್ರೀಶಂ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಚಿತ

ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಯಶೋಧರಾ (ನಾಟಕ)
ಬಿನ್ನಹ (ಗೀತೆಗಳು)	ಮಲಾರ (ಪದ್ಯಗಳು)
ಶಾಂತಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೪
ಸಾವಿತ್ರಿ (, ,)	ರವೀಂದ್ರನಾಥ ತಾಕೂರರು
ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೫
ಸಾಹಿತ್ಯ (ಉಪನ್ಯಾಸ)	ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ
ಅರುಣ (ಪದ್ಯಗಳು)	ತಿರುಪಾಣಿ (ಗೀತಪ್ರಧಾನ ನಾಟಕ)
ವಿಮರ್ಶೆ ೧ (ಲೇಖನಗಳು)	ಕರ್ಣಾಟಕದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ
ಉಷಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ಕಾಕನಕೋಟಿ (ದೃಶ್ಯ)
ಸುಬ್ಬಣ್ಣ (ಕತೆ)	ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ
ತಾಳೀಕೋಟಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ವಿಮರ್ಶೆ ೪ (ಲೇಖನಗಳು)
ವಿಮರ್ಶೆ ೨ (ಲೇಖನಗಳು)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೬
ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ (ಪದ್ಯ ಕಥೆ)
ಕನ್ನಡದ ಸೇವೆ (ಭಾಷಣ)	ರಾಮನವಮಿ , ,
ಮಂಜುಳಾ (ಸಾಮಾಜಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು , ,
ತಾನರೆ (ಪದ್ಯಗಳು)	ತಾಯ್ನುಡಿಯ ತಮ್ಮಡಿ (ಭಾಷಣ)
ಕರ್ಣಾಟಕದ ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ	ನವರಾತ್ರಿ ೨, ೪ (ಕಥನ ಕವನ)
ಚೆಲುವು (ಪದ್ಯಗಳು)	ಚಿತ್ರಾಂಗದಾ (ಭಾಷಾಂತರ)
ಶಿವ ಭಕ್ತಸತಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಸುನೀತ (ಪದ್ಯಗಳು)
ವಿಮರ್ಶೆ ೩ (ಲೇಖನಗಳು)	ಪ್ರಸಂಗ (ಭಾಷಣ ಲೇಖನಗಳು)

(ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ)

Popular Culture in Karnataka. Short Stories (4 Vols.)
 The Poetry of Valmiki Subbanna (Story)
 Rabindranath Tagore.

ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ದೊರೆಯುವ ಸ್ಥಳಗಳು :—

ಸತ್ಯಶೋಧನ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ, ಕೋಟಿ, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
 ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು ರೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
 ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ, ೪೩-೪೪, ಗವಿಪುರದ ವಿಸ್ತರಣ, ಬಸವನಗುಡಿ ಟಿಪಾಲು
 ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ತಾ ನ ರೆ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬಸವನಗುಡಿ
ಬೆಂಗಳೂರು

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೩೦
ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೪೭

ಬೆಲೆ: ೧೪ ಅಣೆ

ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕಾದಿದೆ

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು ರೋಡು, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣದ ಮುನ್ನುಡಿ

ಈ ಕಾವ್ಯಮಾಲೆಯನ್ನು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಘದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಈ ಸಲ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಅರ್ಪಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದರಲ್ಲಿದಾರೆ. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೂ ನನ್ನ ಗುರುವರ್ಯರೂ ಆದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬೆಳ್ಳಾವೆ ವೆಂಕಟನಾರಣಪ್ಪನವರು ನನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸಸೂಚಕವಾದ ಹಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು. ಕಾಣಿಕೆಯ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡದ್ದೇ ಸಂಘದವರಿಗೆ ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿರುವ ಅತಿಶಯವಾದ ಆದರವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇವರಿಂದ ಆದರವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ನನಗಂತೂ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಿಹೋಯಿತು. ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಶ್ರೀಮಾನ್ ವೆಂಕಟನಾರಣಪ್ಪನವರಿಗೂ ಸಂಘದವರಿಗೂ ವಂದನೆಗಳನ್ನರ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜಿನ ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಘವು ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷದ ಕೆಲಸದಿಂದ ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೂ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾದ ತಳಕಿನ ವೆಂಕಣ್ಣಯ್ಯನವರೂ ಅಂಬಳೆ ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳೂ ಮೂರು ದೇಹವುಳ್ಳ ಒಂದು ಜೀವದಂತೆ ಸಂಘದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಂದು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಡೆಯಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಕಾಲೇಜಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಈ ಹಿರಿಯರ ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಹಣವನ್ನೂ ಕಾಲವನ್ನೂ ಹರ್ಷದಿಂದ ಕೊಟ್ಟು ಕನ್ನಡದ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಶುಭೋದಯದ ಚಿಹ್ನೆ. ಹೀಗೆ ನಾಡಸೇವೆಯಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮುಖವಾಗಿ ಉಚ್ಚಧೈಯದಿಂದ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ನಮ್ಮ ಜನರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಾಡಿಕೆಯಾಗಲೆಂದು ನಾನು ಹಾರೈಸುತ್ತೇನೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರಮೋದೂತ ಸಂ॥ }
ಶ್ರಾವಣ ಬಹುಳ ಏಕಾದಶಿ }

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ವಿಷಯಸೂಚಿಕೆ

	ಮುನ್ನುಡಿ	ಪುಟ
೧.	ತಾವರೆ	೧
೨.	ಗಾಂಧಿಯವರ ದರ್ಶನ	೬
೩.	ಕೋಗಿಲೆ	೯
೪.	ಮಾಂಜಿ	೧೨
೫.	ನಟರಾಜ	೨೫
೬.	ನಾಲ್ವತ್ತರ ನಲುಗು	೨೮
೭.	ಹನುಮನ ಗಿರಿ	೩೦
೮.	ಕನಕದಾಸರ ಕತೆಗಳು	೩೪
೯.	ಗೋಮಟೇಶ್ವರ	೪೫
೧೦.	ಕಣ್ಣು	೪೮
೧೧.	ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಕುರಿತು	೫೦
೧೨.	ಸೋಮತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ	೫೪
೧೩.	ಮಾವಳೆಗಳ ಗೀತೆ	೫೮
೧೪.	ಗುರುವಿಗೆ	೬೧

ತಾವರೆ

೧

ಕೆಸರಿನಲಿ ಹುಟ್ಟಿಯೂ ಹೆಸರಾದೆ ನೀ ಜಗದೆ
ತಾವರೇ ನಿನ್ನ ಗುಣದತಿಶಯದಲಿ ;
ಬಗೆಯ ಮೆಲ್ಲನೆ ಹಿಡಿದ ಸೊಗಸಿನನುನಯ ನಿನ್ನ
ಕಾವು ದಳ ಮಡಿಲಿನಲಿ ಪಸರಿಸಿಹುದು.
ವಿಮಲವಿಶದತೆಗೆ ಸರಿಸಮನಾಗಿ ಪಾವನತೆ
ಕೋಮಲತೆ ಬೆರೆತಿರಲು ಸುಗುಣಕೆಲ್ಲ
ಆಕರನು ನೀನೆಂದು ಲೋಕದಲಿ ಕಲಿತವರು
ಪಾನುರರು ಎಲ್ಲ ಮೆಚ್ಚಿಹರು ನಿನ್ನ.

೨

ನೀರೊಳಗನುಳಿದು ಗಂಭೀರಭಾವದೊಳೆದ್ದು
ಬಳುಕಿ ನಿಂದಿಹ ನಿನ್ನ ಕಾವ ಬೆಡಗು ;
ಮೇಲೆ ದಳವನು ದಳಕೆ ಕೀಲಿಸಿಹ ಕುಂದಣದ
ಚೆಲುಗೆಲಸದಲಿ ಕಾಂಬ ಹಿರಿಯ ಚಳಕ ;
ಬಳಸಿ ನಿಂದಿಹ ನೂರುದಳದ ಮಧ್ಯದೊಳೆಸೆವ
ಮೆದುವೊಡಲ ಮೇಲ್ಮೈಯ್ಯ ಪೀಠದೇಸಕ ;
ಇವನೆಲ್ಲ ಒಂದುಕಡೆ ಹವಣಿಸಿಹ ರೀತಿಯಿವು
ಪುದುವಾಗಿ ಬೆಳಸಿಹವು ನಿನ್ನ ಸೊಗಸ.

೧

೩

ಕೆಂಪು ಬಿಳುಪನ್ನು ತೆಗೆದು ಸೊಂಪಾಗಿ ಸೇರಿಸುತ
ಕಣ್ಣು ಮನಗಳಿಗೆ ಹಿತವೀಯಲೆಂದು,
ಮೃದುನೆಂಬ ಗುಣಕೆಲ್ಲಿ ಒದವಿತೋ ರೂಪೆನಲು
ಬಣ್ಣನೆಗೆ ಸಿಲುಕದಿಹ ಮೆಲುದಾರದಿ
ಎಸಗಿದಂತಿಹ ದಳದ ಪಸರಿಸಿದ ಸೊಬಗಿದನು
ಇನ್ನೆನಿತು ಹೊಗಳಿದರು ಅತಿಯಾಗದು.
ಒಡಲ ಮಾರ್ಧವವಿಂತು ಗೆಡೆಯಾಗೆ ವರ್ಣದಲಿ
ಚಿನ್ನವನು ನರುಗಂಪು ನೆರೆದಂತಿದೆ.

೪

ರೂಪದೊಳಗಿಂತೊಂದು ಸೈಪು ಮೈವೆತ್ತಂತೆ
ಈ ಸೌರಭದೊಳೊಂದು ಸೈಪೆವೆವುದು.
ತಿಳಿದು ತಿಳಿಯದ ನಿನ್ನ ಮೆಲುಸೋಂಕ ಮೆಯ್ಯಂಪು
ನಾಸಿಕದ ಸೀಮೆಯನು ಸೇರ್ವ ಮೊದಲೆ
ಹೃದಯದೊಳಹೊಗುತೆ ಅದ ಕದಿಯುವುದು; ಕೃತ್ರಿಮವ
ಅರಿಯದೆಳೆಯರು ತಮ್ಮ ಕಾಣದವರ
ಬಗೆಯ ಸಿರಿಮೊಗದಿನಿಸು ನಗೆಯಿಂದ ಗೆಲ್ವಂತೆ;
ಸರಿ ಅವರ ಮಾಯೆಗೀ ನಿನ್ನ ಮಾಯೆ.

೫

ಅತಿಯಾಗೆ ವಿಷವಹುದಮ್ಮ ತವಹುದು ಮಿತದಿಂದ
ಎಂದು ಲೋಕಕೆ ಕಲಿಸಲೆಂಬ ತೆರದೆ,
ಕುಸುಮಗಳ ಕುಲದಲತಿಹೆಸರಾದ ಗೆಳತಿಯರ
ಸೌಂದರ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸೌರಭವನು

ತಾವರೆ

ಮಿತಿವಿಾರದೊಲು ಜಗಕೆ ಹಿತವಾಗಿ ಸೊಗಯಿವೊಲು
ಮೇಳವಿಸಿ ಸೊಬಗಿಗಾದರ್ಶವಾಗಿ
ಹರಿಯ ಸೃಷ್ಟಿಯೊಳಿದಕೆ ದೊರೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಜಗ
ಬಾಳುವೆಗೆ ಬೆರಗಾಗೆ ಮೆರೆವೆ ನೀನು.

೬

ಇದರಿಂದಲೇ ಜಗದೆ ಪದದ ಸೊಗದಲಿ ಅರ್ಥ
ಬೆರೆದು ಕಾವ್ಯದ ಜಾತಿ ಉದಯವಾದ
ಅಂದಿನಿಂದೀವರೆಗೆ ಬಂದ ಕವಿಗಳ ನುಡಿಯ
ನೆರಿಗೆಗೆಲ್ಲಕು ನೀನು ವಿಷಯನಾಗಿ,
ಸಿರಿಯ ಮನೆಯೆಂದು ನೇಸರನ ಪ್ರಿಯಸಖಿಯೆಂದು
ಬೊಮ್ಮನಿಗೆ ತಾರೆಂದು ಕೀರ್ತಿವೆತ್ತು
ಕುಸುಮಗಳ ಕುಲದ ಹಿರಿಜಸದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆಂದು
ಸನ್ಮಾನವನು ಧರಿಸಿ ಜಗದೆ ನಿಂತೆ.

೭

ಹಿರಿಯತನವಿದು ನಿನಗೆ ಅರಸಿ ಬರಲಿಲ್ಲವಲೆ
ಯಾರನೂ ನೀ ಕೂಗಿ ಕರೆವುದಿಲ್ಲ;
ಬೆಳೆದ ತಾಣದಿ ನೀನು ಕಳೆವೆರೆದು ನಿಂದಿರಲು
ದಾರಿಹೋಕರು ನಿನ್ನ ನೋಡಿ ತಣೆದು,
ತಮ್ಮ ತಾವರಿಯದಂತುಮ್ಮಗಳನು ಮರೆದು
ಅರಿಯದೆಯೆ ಮನದೆ ಶಾಂತಿಯ ಪಡೆವರು;
ಒಳಗಿರುವ ಗುರು ಜನಕೆ ತಿಳಿಯದೆಯೆ ಚೇತನವ
ಸರಿಪಡಿಸುವಂತಾಯ್ತು ನಿನ್ನ ಹದನು.

ತಾವಲೆ

೮

ಪಂಕದಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಅದರಂಕದಲೆ ಹಿರಿದಾಗಿ
ಅದರ ವಿಮಲಾಂಶವನು ಬೇರೆವಡಿಸಿ
ಚಾರುರೂಪವ ಧರಿಸಿ ನೀರಿನೊಡನಾಡುತ್ತಲಿ
ಚದುರನಗೆಯಿಂದೆ ಗಾಳಿಯನು ಸಾರ್ದು
ನೆಲನಿಂದಲೆಂತಂತನಿಲನಿಂದ ಜಲದಿಂದ
ಒಳ್ಳೆದಹ ಕಣಗಳನೆ ಆಯ್ದು ತೊಟ್ಟು
ಒಳಹೊರಗೆ ಚೆಲುವ ನೀನಳವಟ್ಟು ರೀತಿಯಿದು
ಉಲ್ಲೇಖಿವುದು ನಿನ್ನ ಸೌಜನ್ಯವ.

೯

ಘನತೆ ಇದು ನಿನಗೊಗೆಯೆ ಎನಿತು ಯುಗ ಯತ್ನಿಸಿದೆ
ದೋಷವೆನಗೇಕೆ ಗುಣವಿರಲಿ ಎಂದ ?
ಎನಿತು ಸಾಸಿರ ಜನ್ಮ ಅನವರತ ಅಶಿಸಿದೆ,
ಮಾಸಲಾಗಿಸಿದೆ ಈ ನೆಲೆಗೆ ಬದುಕ ?
ಹರಿ ನಿನಗೆ ಆತುಮವನೆರೆವ ದಿನದಲಿ ಅವನ
ಯಾವ ವರವನು ನೀನು ಕೇಳ್ವ ಕತದಿ
ಎಲೆಗಳಲಿ ಬೇರಿನಲಿ ದಳಗಳಲಿ ಕಾವಿನಲಿ
ಈ ವಿವೇಚಕಗುಣವ ಹೊಯ್ದನವನು ?

೧೦

ದೇವನಿರವಿಗೆ ಜಗದೆ ಪಾವನತೆ ಸಲೆ ಸಾಕ್ಷಿ
ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಪ್ರೇಮಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ;
ಪ್ರೇಮ ಕಾಂಬುದತಿಕ್ಷಮಾನುತಿಯೊಳೊಮ್ಮೊಮ್ಮೆ
ಅಘದೊಡನೆ ನೇಹವನು ಬೆಳೆಸಿದಂತೆ ;

೪

ತಾವರೆ

ಚೆಲುವು ಬಲ್ಲುದು ಮನವ ಗೆಲುವುದನು, ಬಹುವೇಳೆ
ಎದೆಯ ತುಂಬದು ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ;
ಪಾವನತೆಯೊಂದು ಇದ ಗೈವುದೆಲ್ಲೆಡೆ ಸಮಯ ;
ಅದರಿಂದೆ ನಿನಗೆ ನಾ ವಂದಿಸುವೆನು.

೧೧

ಹಿಂದಾವ ಜನಕೆ ಏನೊಂದು ಸತ್ಯವ ಸಾರಿ
ನಯದೊಳವರನು ನೀನು ನಡೆಯಿಸಿದೆಯೊ ;
ಇಂದು ನನ್ನವೊಲೆನಿತು ಮಂದಿಗಿನ್ನಾವುದನು
ದಯೆಗೆಯ್ದು ನೀನಿಂತು ತಿಳಿಸುತಿಹೆಯೊ ;
ಮುಂದೆ ಬಹ ಬಹುಶಿಷ್ಯವೃಂದಕಾವುದನಂತೆ
ಕಲಿಸಲಿಹೆಯೋ ದೇವದೂತ ನೀನು ;
ಸುಂದರಾಕೃತಿಯೆ ಆನಂದದಾಶ್ರಯವೆ ಇದ
ನಿಲುಕಲಾರದೆ ಇಹೆನು ಎನ್ನ ಮನದಿ.

೧೨

ಬಾಳ್ವೆಯ ದೇವವೈತಾಳಿಕನೆ ಬಹುಕಾಲ ;
ಮೆಲುನುಡಿಯೊಳೊಡೆಯನನು ಇಂತು ಸಾರು ;
ಸ್ತುತಿಸವನ ಕಾರುಣ್ಯದತಿಶಯವನವನಿಂತು
ಹಲಗುಣವ ನಿನಗೆ ದಯೆಗೆಯ್ದು ಕತದಿ ;
ಫಲಿಸುವೊಡೆ ಬಾಳು ಹರಿಯೊಲವು ಬೇಕದರಂತೆ
ತೃಷೆ ಬೇಕು ಹೃದಯದಲಿ ಎನುತೆ ನಿನ್ನ
ಎದೆವೊಗುವ ರೀತಿಯಲಿ, ಚದುರ, ಲೋಕಕೆ ಸಾರಿ
ಎಸೆದು ನಿಂದಿರು ಇಂತು ನಿತ್ಯನಾಗಿ.

ಗಾಂಧಿಯವರ ದರ್ಶನ

ಇಂದು ನಮ್ಮ ಮಹಾತ್ಮ
ಗಾಂಧಿಯನು ನೋಡಲಿಕೆ
ಬಂದೆವಿಲ್ಲಿಗೆ ಲೋಕ
ಬಾಂಧವನ ದರುಶನಕೆ.

ಜನದ ಸೇವೆಯಲಿ ಮೆಯ್
ಸೋತನಿವನೆಂದರು.
ಅನುಮಾನ ಬರಿದು ಇದು,
ಭೀತಿ ಬಹುಬರಿದು.

ಸೋತವನ ಮೆಯ್ಯೆ ಇದು?
ಅಲಸಿದನೆ ಇವನು?
ಈತ ಸೋತಿಹನೆನಲು
ಗೆಲಿದವರು ಎಲ್ಲಿ?

ಎಳೆಯ ಮಗುವಿನ ಮೊಗದ
ನಗೆಯಿಹುದು ಮೊಗದೆ;
ಇಳೆಯರಸರಿಗೆ ಬರದ
ಬಗೆಯ ಗಾಂಭೀರ್ಯ;

ತಾವರೆ

ಅನುಜರೊಡನಾಡುತಿಹ
ಹಿರಿಯನುರುಸರಸ ;
ಮನುಜರಾಟವ ನೋಡಿ
ಕರಗಿರುವ ಕರುಣೆ ;

ತಾಸಸ ವೃತ್ತಿಯಲಿ
ಘನಿಸಿರಲು ತೇಜ
ದೀಪವೋ ದೇಹವೋ
ಎನಿಸುತಿಹ ಒಡಲು.

ಸೋಲೆಂಬ ಮಾತುಂಟೆ
ಕರುಮವೀರನಿಗೆ ?
ಮೇಲಮೇಲ್ಮೈಲಲ್ಲೆ
ಹರಿಯ ದಾಸರಿಗೆ ?

ಹರಿಯ ಹಿರಿಯಾಳವನು
ಗಾಂಧೀ ಮಹಾತ್ಮ.
ಕರುಣಿಸನು ಹರಿ ತನ್ನ
ಬಾಂಧವಗೆ ಶುಭವ.

ಸಾಕು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇವೆ
ಎಂದು ಹರಿ ಇವನ
ಬೇಕೆಂದೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ
ನಿಂದಿಹನು ಕೆಲದೆ.

ತಾವರೆ

ಬಿಡುವ ಕೇಡೆಂದೆನುವ
ಮರುಳುತನ ಒಂದು
ಕಡೆಗಿರಲಿ; ಬಂದೆಲ್ಲ
ಎರಗಿ ಹಿರಿಯನಿಗೆ.

ಭರತಮಾತೆಯ ಹಿರಿಯ
ಕುವರನಿಗೆ, ಹರಿಯ
ಹಿರಿಯ ದಾಸಗೆ, ಬಂದು
ಇವನಿಗಿಂಡೆರಗಿ.

ಇವನ ಧರಿಸಿದ ಭೂಮಿ
ಪುಣ್ಯಭೂಮಿ ಇದು;
ಇವನ ನೋಡಿದ ನಾವು
ಧನ್ಯರಾವೆಂದು.

ಕೋಗಿಲೆ

ಕೋಗಿಲೆ! ಕೋಗಿಲೆ!

ಎಂತ ಹೆಸರು ಊರಿಗೆ!

ಹೇಗೆ ಇಹುದೋ, ಎನಿತು ಸೊಗಸೋ,

ಇಂತ ಹೆಸರ ಊರದು!

ಕೊಟಗೆಹರ ತೆರುವಿಗೆ

ಏಳು ಕೂಗು ದೂರದೇ,

ಎಟುಕಿಸಿಕೊಳಬಹವೊಲಿರುವ

ಮಾಲೆಯಾದ ಮಲೆಯೆಡೆ;

ಮೂರು ನೀರನುಳಿಯುತ

ಮಲೆಯ ತಲೆಯ ಮುಟ್ಟುತ

ಧೀರವಾಗಿ ಪಡುವಣೆಂದ

ಸುಳಿಯುವೆಲರೊಳಾಳುತ;

ತಳಿರು ಹೂವು ಸೊಗಯಿಸೆ

ಪರಿಮಳಿಸುವ ವನದಲಿ;

ಮಲೆಯ ನೀರು ಸೇರಿ ನಡೆವ

ಸರಳನೊಂದು ಬದಿಯಲಿ;

ತಾವರೆ

ಇಲ್ಲಿ ಇಹುದು ಕೋಗಿಲೆ.
ಎಂತ ಸೊಗಸ ಊರದು !
ಮೆಲ್ಲನುಸುರು ಹೆಸರನು ;
ಅಂತ ಸೊಗಸ ಹೆಸರದು.

ತಳಿರ ಮರೆಯೊಳಿರುತ ಕರೆದು
ಕಾಣದಿಹುದೆ ಕೋಗಿಲೆ ;
ಸಲುವುದಿದೇ ಬಣ್ಣನೆ
ಜಾಣು ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ.

ಉಳಿದ ಊರು ಮನೆಯ ಗುಂಪು,
ಕಡೆಗೆ ಎರಡು ಮರಗಳು ;
ಮಲೆಯೆ ವನವೆ ಊರು ಇಲ್ಲಿ ;
ನಡುವೆ ಎಲ್ಲೊ ಮನೆಗಳು.

ಉಳಿದ ಊರು ಬರಿಯ ಜನದ
ಬಾಳು ಬೀಳು. ಕೋಗಿಲೆ
ಎಲರ ಮಲರ ಕಂಪು ಸೊಂಪು
ಮೇಳವಿಸಿದ ಆರವೆ.

ಪಾರಿವಗಳ ಕೂಜನದ,
ಗಿಳಿಯ ನಲವ ಕೂಗಿನ,
ನೂರು ತೆರನ ಹಕ್ಕಿಯ
ಉಲಿವ ಮೇಳ ಕೋಗಿಲೆ.

ತಾವರೆ

ಹೇರಿಳಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ
ಜೇನು ಹೂವ ಬಳ್ಳಿಯು
ಬೇರಿಸಿಂದ ಕಾವಹಲಸ
ತಾಣ ನಮ್ಮ ಕೋಗಿಲೆ.

ನನ್ನ ಜನದ ಮನದ ನಯ
ಸಂತಸವನು ಸಾರುವ
ಚಿನ್ನದಂತ ಹೆಸರ ಮೆರೆವ
ಶಾಂತಿಯೋಣ ಕೋಗಿಲೆ.

ಕೋಗಿಲೆ! ಕೋಗಿಲೆ!
ಎಂತ ಹೆಸರು ಊರಿಗೆ!
ಹೋಗಿ ನೋಡು, ಊರನು,
ಶಾಂತಿಯೊಂದು ನೆಲೆಯನು.

ಮಾಂಬಿ

೧

ಮಾಂಬಿ ನಮ್ಮ ನಾಯ ಹೆಸರು.
ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಹತ್ತು ದಿವಸ
ತುಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೆ ಅದನ್ನು
ಕೊಂಗರವನು ಕರಿಯನೊಬ್ಬ
ನಾಯಿ ಮರಿ ಬೇಕೆ ಎಂದು
ನಮ್ಮ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ತಂದ.
ತಾಯಮೊಲೆಯ ಬಿಡಿಸಿ ಇಷ್ಟು
ಚಿಕ್ಕಮರಿಯ ತರುವರೇನೊ
ಎಂದು ಅವನ ಬಯ್ಯು ಅಮ್ಮ
ನಾಲ್ಕು ಹಣಕೆ ಕೊಂಡಳದನು.
ಅಂದು ಮಾಂಬಿ ನಮ್ಮದಾಯ್ತು ;
ನಮ್ಮ ಮಾಂಬಿ, ಮುದ್ದು ಮಾಂಬಿ.

೨

ಮಾಂಬಿ ಹೆಸರು ಮಾಂಬಿ ಅಲ್ಲ ;
ರೂಬಿ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ಅಣ್ಣ
ಸಾಂಬಮೂರ್ತಿ ಅದನ್ನು ಅಂದೆ
ರೂಬಿ ಎಂದು ಕರೆದ ; ತಾತ
ನಾಯಿಗೆಕೊ ನಾಮಕರಣ
ಎಂದು ಕೊಪಿಸಿದರು. ಶುಂಡಿ,
ಬಾಯಿ ತಿರುಗದಿರುವ ಕೂಸು,
—ನಮ್ಮ ಹಾಗೆ ಮಾತು ಬರದು—

ತಾವರೆ

ತೊದಲಿ ಮಾಂಬಿ ಎಂದಳದನು.
ಅವಳಿಗಾಗಿ ನಾವು ಕೂಡ
ಮೊದಲು ಆಟಕಂತೆ ಕರೆಯೆ
ಮಾಂಬಿ ನಿಂತು ರೂಬಿ ಹೋಯ್ತು.

೩

ಬಂದ ದಿವಸ ನಮ್ಮ ಮಾಂಬಿ,
ತಾಯ ನೆನೆದುಕೊಂಡೊ ಏನೊ,
ಕಂದನಲ್ಲೆ, ಮಂಕನಂತೆ
ಸುಮ್ಮನಿತ್ತು. ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ
ಇಳಿಸಿದೊಡನೆ ಬಹಳ ದಿವಸ
ಮನೆಯ ಕಂಡ ನಾಯಿಯಂತೆ
ಚಳಿಗೆ ಅಡಕವಾದ ಒಂದು
ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿತು. ಇದು
ಏಕೊ ಎಂದು ನಾವು ಹೋಗಿ
ಎಬ್ಬಿಸೋಣೆ ಎನಲು, ಅಮ್ಮ,
ಸಾಕು ಬಿಡಿರೆ, ಹೊಸದು, ಪಾಸ,
ಇರಲಿ, ಎಂದು ಗದರಿಸಿದಳು.

೪

ನಮ್ಮ ಮುದ್ದು ಮಾಂಬಿ ಅಂದು
ಒಂದು ದಿವಸ ಮಾತ್ರ ತನ್ನ
ಅಮ್ಮನನ್ನು ನೆನೆದು ಮರುಗಿ
ಬಳಿಕ ಅವಳ ಮರೆತೆಹೋಯ್ತು.

ತಾವರೆ

ಮಾರನೆ ದಿನ ನಾವು ಎಲ್ಲ
ಏಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಎದ್ದು
ತಾರಮಾರ ಮನೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲ
ಅಲೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು ಎದ್ದು
ಹಾಸಿಗೆಯಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು,
ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಬಾಲವನ್ನು
ಕಾಸಿನಷ್ಟು ಆಡಿಸುತ್ತ
ನ್ಯಾಸ್ತ ಬೇಡಿ ನಿಂತಿತ್ತಲ್ಲಿ.

೫

ಎಂತ ಮುದ್ದು ನಾಯಿ ಮಾಂಚಿ!
ಅದರ ಮೂಗು, ಅದರ ಬಾಯಿ,
ದಂತದಂತ ಅದರ ಹಲ್ಲು,
ಕೆಂಪು ಹೊಳಪ ಅದರ ಕಣ್ಣು,
ಜೋಲು ಕಿವಿ; ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನ!
ಚೆಲುವನಾಯಿ ನಮ್ಮ ಮಾಂಚಿ.
ಬಾಲ ಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ ಬಾಗಿ
ಎಲ್ಲಕಿಂತ ಬಹಳ ಚೆನ್ನ;
ಹುಬ್ಬುನೋಡೆ ಸಿಂಹದಂತೆ
ಭೀತಿಯಾಗುವಂತೆ ಇಹುದು;
ಅಬ್ಬರಿಸುವ ಕೂಗು ಬೇರೆ;
ಎಳೆಯ ಸಿಂಹ ನಮ್ಮ ಮಾಂಚಿ.

ತಾನರೆ

೬

ಹಾಲಿಗೊಂದು ತಟ್ಟೆ ಅದಕೆ ;
ಕೊರಳಿಗೊಂದು ತೊಗಲಪಟ್ಟೆ ;
ಮಾಲೆಯಂತೆ ಎರಡು ಅಡಿಯ
ತೆಳುವ ಕೊಂಡಿ ಸರಸಳಿ ;
ಮಲಗುವುದಕ್ಕೆ ಗೋಣಿಪಟ್ಟೆ ;
ಇರಲು ಬೀದಿ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ
ಚಳಿಗೆ ಬೆಚ್ಚಗಿರುವ ಮೂಲೆ ;
ಎಲ್ಲ ನೆಟ್ಟಗಾಯಿತಿಂತು.
ಒಳ್ಳೆ ಸುಟಿಯ ನಾಯಿ, ಮಾಂಬಿ ;
ಇದನು ನೋಡಿ ಇನ್ನು ತಾನು
ಇಲ್ಲೆ ಇಹುದ ತಿಳಿದು ಮನೆಯ
ಹೊಂದಿಕೊಂಡಿತೆನ್ನದೆಂದು.

೭

ಯಾರು ಬರಲಿ, ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ
ಗೊರ್ ಎಂದು ಹೆದರಿಸುವುದು ;
ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಜನರು ನಡೆಯೆ
ಅವರ ನೋಡಿ ಬಗುಳುವುದು ;
ತಾನು ಏನೊ ಹಿರಿಯ ಕೆಲಸ
ಮಾಡಿದಂತೆ, ಜಂಭದಿಂದ
ಏನೊ ಒಂದು ರೀವಿಯಿಂದ,
ನಮ್ಮ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವುದು ;
ಒಮ್ಮೆ ನಾವು ಬರಲು ಬಗುಳಿ,
ನಾವು ಎಂದು ತಿಳಿದಮೇಲೆ
ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಮೂಲಗುತ್ತ
ಕ್ಷಮೆಯ ಬೇಡಿ ಎರಗುವುದು.

೮

ಮಾಂಬಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ
ಸುಂದರೀಗೆ ಆಡುವುದಕ್ಕೆ
ಗೊಂಬೆ ಬೇಡವಾಯ್ತು; ಅವಳು
ಅದರ ಬಳಿಯೆ ಕುಳಿತು ಅದರ
ಕಾಲ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು, ಕಿವಿಗೆ
ಕೈಯನಿಕ್ಕಿ ಆಡಿಸುವಳು;
ಬಾಲ ನುಲಿಚಿ ಗೊರ್ ಎನಲು
ನೋಡಿ ಬಹಳ ನಗುವಳು;
ವೇಟಿಯಿಂದ ತಂದ ಗೊಂಬೆ
ಹೀಗೆ ಇಹುದೆ? ಇನ್ನು ಇವಳ
ಕಾಟ ಇಲ್ಲ ಗೊಂಬೆಗೆಂದು
ಅಮ್ಮ ಅಂದು ಹೇಳಿದಳು.

೯

ನಾವು ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟ ಬೆಲೆ
ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿ ಎನ್ನಬೇಕು.
ಕಾವಲಾಯ್ತು ಮನೆಗೆ, ನಮಗೆ
ಜೊತೆ, ನಮ್ಮ ಸುಂದರೀಗೆ
ಗೊಂಬೆ; ಎಲ್ಲ ನೋಡಿ ತಾತ
ನಾಯಿಮರಿಯ ಕೊಂಡುದೇನೋ
ತುಂಬ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸವಾಯ್ತು,
ಎಂದು ಒಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದರು.
ಅಣ್ಣ ಅದಕ್ಕೆ, ಮಾಂಬಿಗಿಂದು
ಪ್ಯಾಸು ಆಯ್ತು ಎಂದು ನಕ್ಕ.
ಸಣ್ಣನಾಯಿ; ಅದರೇನು?
ಋದ್ಧಿ ಇರಲು ಪ್ಯಾಸು ಇಲ್ಲೆ?

೧೦

ಹೀಗೆ ಇರಲು, ಒಂದು ವರುಷ,
ಮಾಂಬಿಯೊಡನೆ ಆಟದಲ್ಲಿ
ಹೇಗೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದಂತೆ
ಒಂದು ವರುಷ ಕಳೆದುಹೋಯ್ತು.
ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲು ನಮ್ಮ ಮಾಂಬಿ;
ಮನೆ ಬೀದಿ ಕೋಟೆ ಪೇಟೆ
ಹಳ್ಳಿ : ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯು ನಮ್ಮ
ಜೊತೆಯೊಳಿಹುದು ; ನಮ್ಮ ಸುತ್ತ,
ಇವರ ಮನೆಯ ನಾಯಿ ಬಹಳ
ಒಳ್ಳೆ ನಾಯಿ, ಎಂದೆನುವರು ;
ಅವರು ಇವರು ಇಲ್ಲ, ಎಲ್ಲ
ಜನನ ಮಾಂಬಿ ಮೆಚ್ಚಿಸಿತ್ತು.

೧೧

ಒಂದು ದಿನಸ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ
ಅಣ್ಣನೊಡನೆ ಹೋಗಿ, ಒಂದು
ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ ಮಾಂಬಿ
ದಾರಿ ತಪ್ಪಿ ಎಲ್ಲೊ ಹೋಯ್ತು ;
ಸುತ್ತಲೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿ ಅಣ್ಣ
ಸಿಕ್ಕದಿರಲು ಚಿಂತೆಯಿಂದ
ಎತ್ತ ಹೋಯ್ತು ಎಂದು ಮನೆಗೆ
ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಬಂದರಂದು.
ಹೋದ ನೋವ ನುಂಗಿ ನಾವು,
ಮಾತನಾಡೆ ಅಣ್ಣನನ್ನು
ಬೈದಹಾಗೆ ಆಗೊದೆಂದು,
ಬಾಯತೆರೆಯದಿದ್ದೆವೆಲ್ಲ.

೧೨

ಮೂರು ದಿವಸ ಹೀಗೆ ಇರಲು
ಮಾಂಬಿ, ಗ್ರಹಣ ಹಿಡಿದು ಬಿಟ್ಟ
ಸೂರ್ಯನಂತೆ, ನಾಲ್ಕನೆ ದಿನ
ಉದಯದಲ್ಲಿ ಮನೆಗೆ ಬಂತು.
ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಕಾಲ
ಓಟದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಿಹುದು ;
ಎದುರಿಹುದು ಓಡಿ ಓಡಿ ;
ಎನು ಅದರ ಸಂತಸವೋ !
ಎನು ಹೆಮ್ಮೆ ಎನು ಕುಣಿತ !
ಎನು ಓಟ ತಾರಾಟ !
ಮಾನ ಇಷ್ಟು ಇಲ್ಲದಂತೆ
ಆಡಿತು ಅತಿಸಂತಸದಲಿ.

೧೩

ನಮಗು ಬಹಳ ತುಷ್ಟಿಯಾಯ್ತು ;
ಅದನು ಮೆಚ್ಚಿ ಮುದ್ದಿಸಿದೆವು ;
ಭ್ರಮೆಗೆ ಅಮ್ಮ ಮೂರುದಿನದ
ಹಾಲ ಒಮ್ಮೆ ಕೊಟ್ಟಳದಕೆ.
ತಾತ, ಮಾಂಬಿ ಒಳ್ಳೆ ನಾಯಿ,
ಮನೆಯರಿಯಿತು, ಇನ್ನುಮೇಲೆ
ಭೀತಿಯಿಲ್ಲ ದಾರಿತಪ್ಪಿ
ಎತ್ತಹೋಯ್ತೊ ಎನೊ ಎಂದು,
ಎಂದು ಅದನು ಹೊಗಳಿದರು.
ಮೂರು ದಿವಸ ಅಳುತ್ತಲಿದ್ದ
ಸುಂದರೀಗೆ ಆಟಕದರ
ಬಾಲ ಮತ್ತೆ ಸಿಕ್ಕಿತಂದು.

ತಾವರೆ

೧೪

ನನಗೆ ಒಂದು ನೋವು ಈಗ.
ನಮ್ಮ ಅಳು ನರಸ, ಅವನ
ಮನೆಯಲಿರಡು ಪಾರಿವಾಳ
ಸಾಕುತಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿವಸ
ಮಾಂಬಿ ಅವನ ಜೊತೆಗೆ ಹೋಗಿ
ಅಂಗಳದಲಿ ಕುಳಿತು ಇದ್ದು,
ನಂಬಿಕೆಯಲಿ ಪಾರಿವಾಳ
ಬಳಿಗೆ ಬರಲು, ಅದನು ಹಿಡಿದು
ಕೊಂದಿತಂತೆ. ನರಸ ಅದನು
ಬಿಡಿಸಲೆಷ್ಟೊ ಮಾಡಿದನು.
ಒಂದೆ ಪಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಅದನು
ತಿಂದೆಬಿಟ್ಟಿತಂತೆ ಮಾಂಬಿ.

೧೫

ಮಾಂಬಿಗಂದು ಅಣ್ಣನಿಂದ
ಬಹಳ ಏಟು. ಅವರು ಅದನು
ಕಂಬಕದರ ಸರಪಳಿಯಲಿ
ಕಟ್ಟಿ, ಅದರ ಮುಖದಮೇಲೆ,
ಕಾಲಮೇಲೆ, ಬೆನ್ನಮೇಲೆ,
ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ನೋಡದಂತೆ,
ಸೀಳುವಂತೆ ಹೊಡೆದರದನು.
ಇಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಇಲ್ಲ, ಎಂದು
ಹೇಳುವಂತೆ, ಮಾಂಬಿ ಬಹಳ
ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಅತ್ತಿತಂದು.
ಹಾಳು ಹಕ್ಕಿ ಬಳಿಗೆ ಬರಲು
ಮಾಂಬಿಗಿಷ್ಟು ಗಾಸಿಯಾಯ್ತು !

೧೬

ತಾವರೆ

೧೬

ಮರಳಿ ಮಾಂಬಿಯನ್ನು ಯಾರೊ
ಕದ್ದು ಕೊಂಡು ಹೋದರೊಮ್ಮೆ.
ಅರಿತ ನಾಯಿ ಸಮಯನೋಡಿ
ಮನೆಗೆ ತಾನೆ ಬರುವುದೆಂದು
ನಮ್ಮ ತಾತ ಹೇಳಿದರು.
ಮಾರನೆದಿನ ಬಂದೆಬಂತು.
ಚಿಮ್ಮಿಹಾರಿ ಕುಣಿದು ತನ್ನ
ಸಂತಸವನು ಸೂಚಿಸಿತು.
ಓಡಿಹೋಗಿ ಮರಳಿ ಬಹುದು
ಆಟವಾಯ್ತು, ನಿನಗೆ ಏನು
ಧಾಡಿ ಬಂತು, ಎಂದು ಅದನು
ಮತ್ತೆ ನಾವು ಮುದ್ದಿಸಿದೆವು.

೧೭

ಎರಡನೆ ಸಲ ಹೀಗೆ ಹೋಗಿ
ಬಂದ ಮಾಂಬಿ, ಏಕೆ ಏನೋ,
ಚುರುಕು ತಪ್ಪಿ ಮಂಕನಾಯ್ತು;
ಅದರ ಹೊಟ್ಟೆ ಉಬ್ಬರಿಸಿತು;
ಏನು ಇಲ್ಲ ಎಂದೆ ಇರಲು
ಕುಡಿನ ಹಾಲು ಕಡಿಮೆಯಾಯ್ತು;
ಮೌನವಾಗಿ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ
ಮಲಗಿ ಇಹುದು ಬಹಳವಾಯ್ತು;
ದನದ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿ
ಅದಕ್ಕೆ ಏನೋ ಒಂದು ರೋಗ,
ಗುಣಕೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ, ನಾಯಿ
ಉಳಿವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದರವರು.

ತಾವರೆ

೧೮

ಮೂಗು ಜೀವ ! ಹೇಳಬರದು ;
ಅದರೇನು ನೋವು ಉಂಟು ;
ರೋಗ ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆಯ್ತು ;
ದಿನಕೆ ದಿನಕೆ ಹಾಲೆ ಬೇಡ.
ತಾತ, ಅದರ ಸಾಡು ನೋಡಿ,
ಅಯ್ಯೋ ಸಾಪ ಎಂದು ಬಹಳ
ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ,
ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಡಿ, ಎನ್ನುವರು,
ಎನಲು ಮೊದಲು ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಕ್ಕಿ,
ಬಾಯ್ಗೆ ಬೇಡ, ಸುಮ್ಮನಿಹುದು.
ತನಗೆ ಕೃಪೆಯ ತೋರಿದುದಕ್ಕೆ
ವಂದಿಸುತ್ತ ಮೂಲಗುವುದು.

೧೯

ದಿನಕೆ ದಿನಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಂಬಿ
ಮರುಗಿ ಕೊರಗಿ ಕುಸಿದು ಹೋಯ್ತು
ಕೊನೆಯ ದಿವಸ ಮನೆಯ ಹೊರಗೆ
ಕಲ್ಲು ಮಂಚದಡಿಗೆ ಹೋಗಿ,
ಮುನ್ನ ಕಾಲ ಚಾಚಿ, ತಲೆಯ
ನೆಲದೊಳಿಟ್ಟು ಮಲಗಿತಲ್ಲಿ.
ಚಿನ್ನ, ಮಾಂಬಿ, ಹೇಗಿರುವೆ,
ಎಂದು ನಾವು ಹೋಗಿ ನುಡಿಸೆ,
ಕಷ್ಟವೆಂದು ಹೇಳುವಂತೆ
ಮೂಲಗುವುದು ಮರುಗುವುದು.
ಅಷ್ಟುದಿನದ ಆಟದ ಸುಖ
ನೋವಲೆನುಗೆ ಮರೆಯಿತಂದು.

ತಾವರೆ

೨೦

ಅಂದು ಸಂಜೆ ಹೋಯ್ತು ವಾಂಬಿ.
ನಾನು ನೋಡಲಾರದತ್ತೆ ;
ಸುಂದರೀಗೆ ಇನ್ನು ಜೀವ
ಗೊಂಬೆಯಿಲ್ಲ ಎನುತ ತಾತ
ಮೋರೆಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆಗೆ
ತಿರುಗಿಸಿದರು ; ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ
ನೀರು ; ಅಣ್ಣ ಅಮ್ಮ ಎಲ್ಲ
ಕಣ್ಣಿನೀರು ಹಾಕಿದರು ;
ಕೊನೆಗೆ ನರಸ ಶವವನೆತ್ತಿ
ಹೂಳುವುದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡುಹೋದ ;
ನನಗೆ ಮನಸು ಮನೆಗೆ ಮನೆಯೆ
ಬರಿಯದಾದ ರೀತಿ ಇತ್ತು.

೨೧

ಆಳದೊಂದು ಹಳ್ಳವಾಡಿ
ನಾಲ್ಕು ಹಿಡಿ ಉಪ್ಪುಹಾಕಿ
ಹೂಳಿ ಅದನ್ನು ನರಸ ಮತ್ತೆ
ಬರಿಯ ಕೈಲಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ.
ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಊರಲೆಲ್ಲೊ
ಹೋಗಬಾರದಿತ್ತೆ ವಾಂಬಿ !
ಮಾರನೆಯಲೊ ಮೂರರಲ್ಲೊ
ಮನೆಗೆ ಮರಳಿ ಬರುತಲಿತ್ತು !
ಬರದೆ ಇದ್ದರೂವೆ ಸಮನೆ ;
ಜೀವದಿಂದ ಇರಲು ಸಾಕು.
ಮರಳಿ ಬರದ ತೆರದಿ, ಎಲ್ಲು
ಇರದ ತೆರದಿ, ಹೋಯ್ತು ವಾಂಬಿ.

೨೨

ಅಣ್ಣ, ಅದನು ಒಂದು ದಿವಸ
ಬಹಳ ಹೊಡೆದೆ, ಎಂಬರೊಮ್ಮೆ;
ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅನ್ನಹಾಲು
ಕೊಡದೆ ಹೋದೆ ಎಂಬಳಮ್ಮ;
ಸಾಂಬಮೂರ್ತಿ, ಅದನು ಬಹಳ
ಓಡಿಸಿದೆನು, ಎನುತಲಿಹನು;
ಮಾಂಬಿಯನ್ನು ನಾನು ಕೂಡ
ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ
ಕಾಣಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದು
ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಯೋಚಿಸುವೆನು;
ಎನುಮಾಡುವುದಕ್ಕು ಈಗ
ಸಮಯವಲ್ಲ; ಮಿಂಚಿಹೋಯ್ತು.

೨೩

ಮಾಂಬಿ ಹೋಗಿ ಇಂದಿಗೀಗ
ಹತ್ತುದಿವಸವಾಗಿ ಹೋಯ್ತು;
ನಂಬುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ
ಇಷ್ಟದಿವಸವಾಯಿತೆನಲು;
ಮಾಂಬಿ ಎಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕ ಎಂದು
ನನ್ನ ತಂಗಿ ಇಂದುಕೇಳೆ
ಸಾಂಬಮೂರ್ತಿ ಅಳುತ್ತ ನಿಂತ;
ಅಣ್ಣ ಅದಕ್ಕೆ, ಯಾಕೆ ಅಳು,
ಬೇರೆ ನಾಯಿ ತರುವ, ಎನಲು
ಸಾಂಬಮೂರ್ತಿ ಕೋಪದಿಂದ,
ಯಾರಿಗಣ್ಣ, ನನಗೆ ಬೇಡ,
ಎಂದ. ನಾನು ಹಾಗೆ ಎಂದೆ.

೨೪

೨೪

ಮಾಂಬಿ ಹೋದಮೇಲೆ ಇನ್ನು
ಬೇರೆ ನಾಯಿ ಏಕೆ ನಮಗೆ?
ರಂಭಿಯಂತ ನಾಯಿ ಮಾಂಬಿ.
ಇನ್ನು ಅಂತ ನಾಯಿ ಉಂಟೆ?
ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ
ಮಾಂಬಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು
ನನ್ನ ಮಾಂಬಿ, ಸತ್ತೆ ನೀನು
ಎಂದೆವಲ್ಲ, ಸುಳ್ಳು ಅದು!
ಎನುತ ಅದನು ಹಿಡಿಯಹೋಗಿ
ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಕನಸನರಿತೆ.
ಕನಸೆ ಸರಿ, ಇನ್ನು ಮಾಂಬಿ,
ಬರಿಯದೊಂದು ಕನಸು ನೆನವು.

ನಟರಾಜ

ನಿನ್ನ ನಾಟ್ಯವನು ಬಣ್ಣಿಸೆ, ಪರಶಿವ,
ಪನ್ನಗೇಶನಿಗು ಅಸದಳವಪ್ಪುದು ;
ನಿನ್ನ ನಾಟ್ಯವಿದು ಭಾವಕು ಅಸದಳ
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಉಂಗುಟದಂಚಿನ ತುದಿಯೊಳು ನಿಂದಿಹ
ಅಂಗೋಪಾಂಗದ ವೈಖರಿಯಂದದ
ಭಂಗಿಯು ಚಿತ್ರವಿಚಿತ್ರವಾಗಿಹುದು
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ತಾಂಡವದಾನರ್ತದೊಳಖಿಳ ಬ್ರ
ಹ್ಮಾಂಡದ ಸರಣಿಯನೆಸಗುತಲ್ಲವ
ಭಾಂಡವನೊಡೆವವೊಲೊಡೆಯುವೆ ನೀನೇ
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಭೂಲೋಕ ಭುವಲೋಕಾದಿ ಲೋಕ
ಮಾಲೆಯ ಸಾಲ್ಗಳು ನಿನ್ನ ನಾಟ್ಯದಲಿ
ಕಾಲದಿ ಬರುವುವು ಕಾಲದಿ ಮರೆವುವು
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ತಾಂಡವವಿದರೀ ಭರದೊಳಖಿಳ ಮಾ
ತಾಂಡರು ಚಂದ್ರರು ಉಡುಗಣ ಗಗನದ
ಭಾಂಡದಂತರದೆ ಚಲಿಸುತಲಿರುವರು
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ತಾವರೆ

ಕಡುವೇಗದಿ ನೀ ಸುತ್ತುತಲಿಂತಿರೆ
ಪಡು ಮೂಡಲು ಕೀಳ್ಕೈಲೆಂಬದು
ಬಡಗು ತೆಂಕಣವು ಮರೆದಿವೆ ನಿನೊಳ್ಳು
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಕೇಶದಾಮವಿದು ನಾಟ್ಯದ ತೀವ್ರಾ
ವೇಶದಿ ಕೆದರುತೆ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ತಾನಾ
ಕಾಶದ ವಿಸ್ತರವಾಗಿ ಕಾಣುತಿದೆ
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ವೇಗದ ಸುತ್ತಿನ ರಭಸದಿ ಪೃಥ್ವಿ
ಸಾಗರ ಬಾಂದಳ ತಿರುವ ಬುಗರಿಯೊಲು
ವೇಗದೊಳೇ ನಿಶ್ಚಲಮೆನೆ ತೋರ್ಪುವು
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ತಾರುವಾರು ಓಡಾಡುತಲಿಹವೊಲು
ತೋರುವ ಲೋಕದ ನಡೆನುಡಿಯೆಲ್ಲ
ಸೇರಿಯೆ ಇಹುದೀ ನಾಟ್ಯದ ಲಯದಲಿ
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಡಮರುಕ ಡಕ್ಕಿಯ ಶಬ್ದವಿತಾನ
ಕ್ರಮದಿಂ ಸೃಷ್ಟಿಯನೆಲ್ಲ ತುಂಬಿರಲು
ಭ್ರಮೆಯಿಂ ಚೇತನ ನಾನೆನ್ನುತಲಿವೆ
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ತಾಸರೆ

ಕುಬ್ಜ ಮಾನಸನ ನಿನ್ನಯ ಮೃದುಪದ
ದಬ್ಬದ ತುದಿಯಂ ತುಳಿದಿಹೆ; ಉದಯದ
ಅಬ್ಜದವೊಲು ಮೊಗ ಕಣ್ಣಳು ನಗುತವೆ.
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಭೀಕರವಾಗಿದೆ ಕಾಲಿನ ತುಳಿತ;
ಆಕಾರವೆತ್ತ ದಯೆಯೊಲು ನಗೆಯಿದೆ;
ಶ್ರೀಕರ ಶುಭಕರ ಶಂಕರ ಪರಶಿವ,
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಕೆಟ್ಟದ ಕಳೆದದರೆಡೆಯಲಿ ಒಳ್ಳಿದ
ಇಟ್ಟದನೆಲ್ಲೆಡೆ ಸಂತತ ಬೆಳೆಯಿಸ
ದಿಟ್ಟತನದ ನಟವಿದ್ಯೆಯದಪ್ಪುದು
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಎನ್ನೀ ಹೃದಯದ ದೋಷವನೆಲ್ಲವ
ನನ್ನಿಯ ನಗೆಯಲಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಳಚಿ
ನಿನ್ನಡಿಗಡೆಯನು ಮಾಡಿಕೊ ನನ್ನಲಿ
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ಅಂದೀ ಬಾಳಿದು ಶಾಂತಿಯ ಕಾಂಬುದು,
ಚಿಂದದ ನಿನ್ನಯ ನಾಟ್ಯದಿ ಕಲೆವುದು,
ಕುಂದದ ಸುಖದಲಿ ತನ್ನನು ಮರೆವುದು,
ನಟರಾಜಾ ! ನಟರಾಜ.

ನಾಲ್ವತ್ತರ ನಲುಗು

ಪನಿ :

ಅತ್ತಿಯ ಮಗಳೆ, ಮುತ್ತಿನ ಚೆಂಡೆ,
ಯಾವೆಡೆಯಿಂದ ಹೊರಟನ್ನಾವೆಡೆ
ಸುತ್ತಿ ಸುಳಿದು ನನ್ನನು ಕಂಡು
ಜೀವನವಿದ ಬೆಳಗಲು ನೀ ಬಂದೆ ?

ಮಾವನ ಮಗಳೆ, ಮಲ್ಲಿಗೆಯರಳೆ,
ಲೋಕದ ಮಾತೆ ನನ್ನಯ ಬಾಳ
ಪಾವನಗೆಯ್ಯಲು ತಾನೊಲುಮೆಯಲಿ
ಸಾಕಿದ ನಿನ್ನನು ಕಳುಹಿದಳಹುದು.

ಬಾಳಿನ ಬೆಳಕೆ, ಜೀವದ ಕಳೆಯೆ,
ಒದವಿದ ಸೊಗಸೆ, ನೀತಿಯ ನೆಲೆಯೆ,
ಹೇಳದೆ ಧರ್ಮವ ಕಲಿಸುವ ಗುರುವೆ,
ಬದುಕಿದು ಬದುಕೆ ನೀನಿದನುಳಿಯೆ ?

ತಾವರೆ

ಮಾರ್ದನಿ :

ಎನ್ನರಸ, ಚೆನ್ನರಸ,
ನಿನ್ನಡಿಯ ಸೋಂಕಿನಲಿ
ಎನ್ನೆದೆಯ ಕಲ್ಲರಳಿ
ಹೆಣ್ಣಾದೆ ನಾನು.

ಎನ್ನರಸ, ಪೊನ್ನರಸ,
ಚೆನ್ನಿಗನೆ ನೀನಾಗಿ
ತನ್ನದೆಂದೆನ್ನಸುವ
ಮನ್ನಿಸಿದನಹುದು.

ಚೆನ್ನರಸ, ದೊರೆ, ಎನ್ನ
ಕಣ್ಣಿ ತಣಿಸುವ ಹಸುರೆ,
ಎನ್ನು ಸಿರಿನೊಳ ಉಸಿರೆ,
ರನ್ನ, ಸಂಪನ್ನ.

ಹನುಮನ ಗಿರಿ

ಹನುಮನಗಿರಿಯೆ ಸೊಗಸಿನ ನೆಲೆಯೆ.

ಎನಿತೀ ನಿನ್ನಯ ಸೊಗಸೆನಿತು ;

ಎನಿತೀ ನಿನ್ನಯ ಶಾಂತಿಯ ತನಿರಸ

ಎನಿತೀ ನಿನ್ನಯ ವಿಮಲತೆಯು.

ನಿನ್ನನು ನೋಡಿದ ಮೊದಲಲೆ ನಾನು

ಸೋತೆನು ನಿನ್ನೀ ಗುಣಗಳಿಗೆ ;

ನಿನ್ನಯ ಸಖ್ಯವನಾತಿಸಿ ನಿನ್ನನು

ಪ್ರೀತಿಸಿ ಬಳಿಯನು ಸಾರಿದೆನು.

ಅಡಿಯಲಿ ಸುಳಿಯುತ ಭುಜದಲಿ ನಡೆಯುತ

ನೋಡುತ ನೋಡುತ ನಿನ್ನನು ನಾ,

ಕಡೆಮೊದಲಿಲ್ಲದ ನಿನ್ನೀ ಸೊಬಗಿನ

ಗಾಡಿಯನರಿತೆನು ಬಳಕೆಯಲಿ.

ಊರನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊಲದಲಿ ಬಿದ್ದು

ಅಡಿಯನು ಸೇರುತಲೀ ದಾರಿ

ಎರುವುದಿವೈಯ ನೆಳಲಲಿ ನಿನ್ನಯ

ನಡುಗನು ಕಾಣದ ಭುಜದೆಡೆಯ.

ಬಹುದಿನ ನಿನ್ನಯ ಸ್ನೇಹದಿ ಬೆಳೆದಿಹ

ಅರಳಿಯ ಮರವಿದು ಸೊಗಸುವುದು.

ಸಹಜ ಸಖ್ಯವಿದು, ವಿಮಲತೆ ಉನ್ನತಿ

ಸರಳತೆಯಲಿ ಸರಿಯಹ ನಿಮಗೆ.

ತಾವರೆ

ಭುಜದಲಿ ನಿಂದು ಈ ಕಡೆ ನೋರೈನೆ
ನೂರರ ಸಾವಿರದಲಿ ನೆರೆದ
ಪ್ರಜೆಯನು ಪೊರೆಯುವ ನಗರವು ದಿಕ್ಕಿನ
ಮೇರೆಗೆ ಹಬ್ಬಿದೆ; ಈ ಕಡೆಗೆ

ತಳಿರಿನ ಮರಗಳ ದೂರದ ಊರ್ಗಗಳ
ದಾರಿಯ ಗುರುತಿನ ಸಿಂಗರದಿ
ಮೆಲಾಮೆಲನಿಳಿಯುತ ಮೆಲಾಮೆಲನೇಳುತ
ಮೇರೆಗೆ ಹರಡಿದೆ ಹೊಲಬಯಲು.

ಸುತ್ತಲು ಸೊಗಸಿನ ತಾಣಗಳಲ್ಲಿ;
ಅವುಗಳೆಲ್ಲಕು ಮಿಗಿಲಾಗಿ
ಉತ್ತಂಗಾಕೃತಿಮಧ್ಯದಿ ನೀನಿಹೆ;
ರವಿಯೆನೆ ಗ್ರಹಗಳ ವ್ಯೂಹದಲಿ.

ಇಲ್ಲಿ ತೋವು; ಗೋವುರ ಕಟ್ಟಹ
ನರಹರಿರಾಯನಗಿರಿ ಇಲ್ಲಿ;
ಇಲ್ಲಿ ಊರು; ಸಾರೆಗೆ ಗೌಡನ
ಕೆರೆಯುರುನೀರಿನ ಹರಹಿಲ್ಲಿ.

ಒಂದೆಡೆ ಮರಳಿನ ಶಯ್ಯೆಯ ಕಾಲುವೆ
ಹೊಂಗೆಯ ಮರದಡಿ ಕಾಣುವುಮು;
ಒಂದೆಡೆ ಮರಗಳ ಮನೆಗಳ ಮಧ್ಯದೆ
ಗಂಗಾಧರನೀ ದೇಗುಲವು.

ತಾವರೆ

ದೂರದೆ ತಗ್ಗಿನ ಹೊಲದಲಿ ಕೊಳ; ಆ
ಬದಿಯಲೆ ಮಂಟಪ; ತಗ್ಗಿನಲಿ
ಓರಣಿ ಮರೆಯದೆ ಮರಗಳ ಸಾಲು
ಹುದುಗಿದೆ ದೆಸೆಗಳ ಕೊನೆವರೆಗೆ.

ನಿನ್ನೊಳು ನಿಂದು ಎಲ್ಲವ ನೋಡಲು
ಎಲ್ಲವ ಸೊಗಸಲಿ ನೀ ತೋರ್ಪೆ;
ನಿನ್ನನು ಎಲ್ಲಿಂ ನೋಡಿದನಾದರು
ಎಲ್ಲಕೆ ನೀ ಮಿಗಿಲೆನೆಕಾಂಬೆ.

ಗೋವುರಗಳಲಿ ನೆರೆಯಾಗಿರಿಗಳು
ತೊಳಗಲು ನೀನದ ನೋಡುತ್ತಲಿ
ತಾಪಸವೃತ್ತಿಯ ಶಾಂತಿಯೊಳಾಳುತ
ಎಳೆಯರ ಪೆರುಮೆಯೊಳುಬ್ಬಿರುವೆ.

ನೀನೇ ಪಾವನ; ತಿರದಲಿ ಹನುಮನ
ಧರಿಸುತೆ ಪಾವನತೆಯ ಮಡಿಸಿ,
ಸಾನುಕ್ರೋಶದಿ ಕೊಡುತಿಹೆ ಸಾರುವ
ಕರಗದ ಹೃದಯಕೆ ಶಾಂತಿಯನು.

ಹಿಮಗಿರಿ ಹಿರಿದು, ವಿಂಧ್ಯವು ಹಿರಿದ :
ಆದರೆ ಅವು ಸರಿ ಹಿರಿಯರಿಗೆ;
ವಿಮಲನೆ ಅಲ್ಲದೆ ಸುಲಭನು ಆಗಿ
ಸೋದರ ನೀನಹೆ ಕಿರಿಯರಿಗೆ.

ನಿನ್ನಯ ಭುಜದಾಶ್ರಯವನು ಸೇರಿ
ಕವಿತೆಯನೆಸಗಿದೆ ನಾನೊಮ್ಮೆ;
ಅಣ್ಣನ ಭುಜವಡದೇಳೆಯನು ಹರುಷದ
ತವಕದೆ ನುಡಿಯುವ ಜಲ್ಪದೊಲು.

ಒಳ್ಳೆಯನಲ್ಲವು ನಿನ್ನೊಲು ನಾನು;
ಆದರು ನಿನ್ನಯ ಸಖನಾಗೆ
ಮೆಲ್ಲನೆ ಆಶಿಸಿ ಬಂದೆನು ನಿನ್ನೆಡೆ;
ಸಾದರನಾಗುತ್ತೆ ನೋಡೆನ್ನ.

ನಿನ್ನಯ ವಿಮಲತೆ ಸೌಮ್ಯತೆ ಸರಳತೆ
ನಿನ್ನೀ ಉನ್ನತಿ ಪರತ್ಯಸ್ತಿ
ಇನ್ನಿನಿಸಾದರು ಬೆರೆಯಲಿ ನನ್ನಲಿ;
ಅಣ್ಣಾ ಸಖನಾಗಿರು ನನಗೆ.

ಹನುಮನಗಿರಿಯೆ ಸೊಗಸಿನ ನೆಲೆಯೆ
ಎನ್ನಯ ನಿನ್ನಯ ಕೆಳೆಯಂತು
ಅನುದಿನ ಬೆಳೆಯಲಿ, ನಿನ್ನೀ ಹಿರಿತನ
ಎನ್ನೀ ಬಾಳಲಿ ಕಾಣೆಸಲಿ.

ಕನಕದಾಸರ ಕತೆಗಳು

ಮುನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಾ ನಿಮಗೆ ನಮ್ಮ ಸೀಮೆಯ ಕೆಲವು
 ಊರ ಹೆಸರನು ಕುರಿತ ಕತೆಗಳನು ಹೇಳಿದೆನು;
 ನೆನವಿಹುದೆ ಅದು? ಇಂದು ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ಜನಕೆ
 ತಿಳಿವ ತರಲೆಂದ ಹೇಳಿರುವ ಕತೆಗಳು ಕೆಲವು
 ಹೇಳುವೆನು, ಲಾಲಿಸಿರಿ. ಇವು ಬರಿಯ ಕತೆಯಲ್ಲ.
 ರಾಮದೇವರು ತೆಲುಗು ಮಾತನಾಡಿದರೆನಲು
 ನೀವಿಂದು ನಂಬಿರಲೆ; ಪರಶಿವನು ಕನ್ನಡದಿ
 ಬಂದಳಿಕೆ ಎಂದು ಪಾರ್ವತಿಯ ಹೇಳಿದನು
 ಎಂದು ನಾನೆನೆ ನಂಬಲಾರಿರಲೆ. ನುಡಿಯೆಲ್ಲ
 ದೇವನಿಂದಲೆ ಬಹುದು; ದೇವನನೆ ಹೊಗಳುವುದು;
 ಗೀರ್ವಾಣ ಭಾಷೆ ಹೂಣರ ಭಾಷೆಯಲಿ ಎಂತೊ
 ಅಂತೆ ಕನ್ನಡವೆಂಬ ತೆಲುಗಿಂಬ ನುಡಿಗಳಲಿ
 ಕೇಳಿಸುವುದವನ ನುಡಿಯೊಂದೆ. ಬದುಕಲಿ ನಡೆಯೆ
 ದೇವರಾಡುವ ಮಾತು ಇಂತ ಅಂತಹುದಲ್ಲ,
 ಯಾರಿಗೇತರಮಾತು ಬೇಕೆನಲು ಅದರಂತೆ
 ಅವನು ನುಡಿಯುವನೆಂದು ತಿಳಿಯುವಿರಿ. ಅದು ಇರಲಿ.
 ಇಂದು ನಾ ಹೇಳಲಿಹ ಕತೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯವು.
 ಹರಿದಾಸರಲಿ ಹಿರಿಯರಲಿ ಗಣ್ಯರಾಗಿರುವ
 ಕನಕದಾಸರ ಕುರಿತ ಕತೆ. ಅವರ ಬಾಳಿನಲಿ
 ಅನುಭವಿಸಿ ತಿಳಿದ ಸಂಗತಿ. ಇದನು ಭಕ್ತಿಯಲಿ
 ಸಾವಧಾನದಿ ಕೇಳಿ; ನಾ ಹೇಳ್ವ ರೀತಿಯಲಿ
 ತಪ್ಪಿರಲು ಮನ್ನಿಸಿರಿ.

ಕನಕದಾಸರ ಜನ್ಮ

ಕುರುಬರಲಿ ಎಂಬುದನು ಕೇಳಿರುವಿರಲೆ. ಅವರು

ಜೇಡರಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದರೆಂದು ಕೆಲಜನರು
 ಹೇಳುವರು; ಇದು ತಪ್ಪು; ದಾಸರೇ ಒಂದು ಕಡೆ
 “ನಾವು ಕುರುಬರು ನಮ್ಮ ದ್ಯಾವರು ಬೀರೈಯ”
 ಎಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ಆ ಕೃತಿಯ ನಾ ಬಲ್ಲೆ.
 ಯಾರೋ ಅವರನ್ನು ಇವನು ಕುರುಬ ಎಂದಿರಬೇಕು;
 ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ದಾಸರು ಕೋಪಮಾಡದಲಿ,
 ನಾವು ಕುರುಬರು ಅಹುದು, ನಮ್ಮ ದ್ಯಾವರು ಕೂಡ
 ಬೀರೈಯ, ನಮ್ಮಜ್ಜ ಕುರಿಗಳನು ಮೇಯಿಸುವ,
 ಸರಕುರಿಗಳನು, ಎಂದು ಮೊದಲಾಗಿ ಹೇಳಿದರು
 ಎಂದು ಅರಿವಹುದೆನಗೆ. ದಾಸರಿಗೆ ಗುರುಗಳಲಿ
 ಬಹುಗಾಢಭಕ್ತಿ. ಈ ತೆರನ ಗುರು ಬಲ್ಲರು;
 ಅದರಿಂದ ದಾಸರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಲಿ ನುಡಿಸುವರು.
 ಸಲಿಗೆಯಲಿ ಬರುತ ಹೋಗುತ್ತ ಗುರುವ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ
 ಮಾತನಾಡುತ್ತ ನಿಲುವ ಕುರುಬರವನನು ನೋಡಿ
 ಶಿಷ್ಯವರ್ಗದಲಿ ಕೆಲಜನಕೆ ಅಸಮಾಧಾನ.
 ಏನು ಇವನದು ಹೆಮ್ಮೆ, ಎಷ್ಟಾದರೂ ಇವನು
 ಕುರುಬರವ, ಜಾತಿಯಲಿ ನಮಗೆಲ್ಲ ಕಡಿಮೆಯವ,
 ಇವನಿಗೇನೋ ನಮ್ಮ ಗುರು ಮರುಳುಹೋಗಿಹರು,
 ಎಂದು ಈ ಜನ ಒರವೊರವರಲಿ ಗೊಣಗುವರು.
 ಗುರುಗಳಿಗಿದೇನು ತಿಳಿಯದೆ? ಅವರು ಒಂದು ಸಲ
 ಈ ಮೂಢಜನಕೆ ಬುದ್ಧಿಯ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದು
 ಎಲ್ಲರೂ ಇರುವಂದಾ ಇಂತೆಂದು ನುಡಿದರು.
 “ಬುದ್ಧಿ ಸರಿಯೆಂದ ಮಾತ್ರಕೆ ತತ್ತ್ವ ಹೃದಯದಲಿ
 ಸಿದ್ಧಿಯಾಡುತ್ತಲ್ಲ; ಬಹು ಕಷ್ಟ. ನಾನೆಲ್ಲ

ದೇವರೆಲ್ಲಿಹನೆನಲು ಎಲ್ಲೆಡೆಯು ಇಹನೆಂದು
 ಒಡನೆ ನುಡುವೆವು. ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಇವ ತಿಳಿದಿಹುದು.
 ಆದರೂ ನಾವು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯದೊಳು
 ಹರಿ ಇಲ್ಲಿ ಈಗ ಇಹನೆಂದು ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ.
 ಬುದ್ಧಿಯೊಪ್ಪಿದ ತತ್ತ್ವ ಎಲೆಯ ಮೇಲಿಹ ಉಟಿ.
 ಬದುಕಿನಲಿ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವ ಮುನ್ನ ಅದು ನಮ್ಮ
 ಹೃದಯದೊಳಹೊಕ್ಕು ರಕ್ತದಲಿ ಸೇರಿರಬೇಕು,
 ಅಸ್ಥಿಗತವಾಗಿ ಬಾಳನು ತಿದ್ದಿ ನಿಲಬೇಕು.”
 ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿದ ಗುರುಗಳ ಮಾತ ಕೆಲಜನರು
 ನಿಜವೆಂದು ಮನದೊಳೊಪ್ಪಿದರು. ಕೆಲಜನ ಇದಕೆ
 “ದೇವರಿಹುದನು ಹೃದಯದೊಳಹೊಗಿಸಿ ರಕ್ತದಲಿ
 ಸೇರಿಸೆಂದರೆ ಏನು? ಅಸ್ಥಿಗತವಾಗಲಿಕೆ
 ಅದು ಏನು ಜ್ವರವೆ? ದೇವರು ಇರುವನೆಂಬ ನುಡಿ
 ನಿಜವೆ ಸರಿ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಹನು. ಇದನರಿಯೆವೆ?
 ಇದ ಮರೆದು ನಡೆವುದೆಂದರೆ ಏನು? ಏನು ಇದು?”
 ಎಂದು ತಮ್ಮೊಳು ತಾವೆ ನೆನೆದುಕೊಂಡರು. “ಕನಕ,
 ನೀನು ಇದಕೇನು ಹೇಳುವೆ” ಎಂದು ಗುರು ಕೇಳಿ,
 “ನನ್ನೊಡೆಯ, ನಿಮ್ಮಡಿಗೆ ಇದ ಬಿನ್ನಯಿಸಲೇಕೆ?
 ಪಾವನರ ಬದುಕಿನಲೆ ಬುದ್ಧಿಗೊಪ್ಪಿದ ತತ್ತ್ವ
 ಎದೆಯನಪ್ಪುವ ಮುನ್ನ ಕಾಲ ಕಳೆದಿರಬೇಕು.
 ಅದರಿಂದ ಇಂತು ಅಸ್ವನೆಯಾಯ್ತು; ತಾವು ದೊರೆ,
 ಉಳಿದವರು ಆಳು; ತಮಗಾದುದಕೆ ನೂರುಮಡಿ
 ಕಷ್ಟ ಇತರರಿಗಾಗಬೇಕು; ಇದು ನಿಶ್ಚಯ.
 ಬುದ್ಧಿಯೊಪ್ಪಿದ ಪಾಟಿ ಮದುವೆದಿಬ್ಬಣದಾಟಿ;

ಸಿದ್ಧಿ ಮನವನು ಮನಕೆ ಮೆಚ್ಚಿಸುವ ತಿಳಿನೋಟ.
 ನನ್ನ ದೇವರ ಇರನ ನಿಮ್ಮನುಗ್ರಹದಿಂದ
 ಇಂದು ತಿಳಿದಿಹೆನು. ಇನ್ನೆಂದು ಕರುಣಿಸುವಿರೋ,
 ಇನ್ನು ತಾವರೆತೆರನ ಅವನ ಪದಗಳನೆಂದು
 ನಿಮ್ಮ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಕಾಣುವೆನೋ” ಎಂದರು ಅವರು.
 ಗುರು ಇದಕೆ ತಲೆಯ ತೂಗಿದರು; ಸಂತೋಷದಲಿ
 “ಕನಕಣ್ಣ ತತ್ತ್ವವನು ವಿವರಿಸುವ ರೀತಿಯಿದು
 ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯರ ರೀತಿಯನು ಮನಕೆ ತರಿಸುವುದು.
 ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದನು,” ಎಂದವರ ಹೊಗಳಿದರು.
 ಶಿಷ್ಯರಲಿ ತೃಪ್ತಿಗೇಡಿಗಳು ಇದ ಕೇಳುತ್ತೆ,
 ಕುರುಬದಾಸನ ವೇಷ ನೋಡು. ಭೇಷಜ ನೋಡು,
 ಕುರುಬ ಬಹು ಆಶಾಫಲಾತಿಥಾವನು ಎಂದು
 ತಮ್ಮ ತಮ್ಮಲೆ ನೆನೆದರು. ವಾರನೆಯ ದಿವಸ
 ಗುರು ಇವರನೊಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಓರೊರ್ದರನೆ ಕರೆದು
 ಓರೊರ್ದನಿಗೆ ಒಂದು ಕಳಿತ ಬಾಳೆಯಹಣ್ಣು
 ಕೈಗಿತ್ತು, “ಈ ಹಣ್ಣು ತಿನಲು ನಿನಗೊಳಿತಹುದು,
 ಒಬ್ಬನೇ ಹೋಗಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದೆ ನೋಡಿ
 ಇದ ತಿಂದು ಬಾ” ಎಂದು ಕಳುಹಿದರು. ದಾಸರನು
 ಬಳಿಗೆ ಕರೆದವನಿಗಿತ್ತಂತೆ ಅವನು ಒಂದು
 ಹಣ್ಣಿತ್ತು ಅವನಿಗಂದಂತೆಯೇ ಹೇಳಿದರು.
 ಸಂಜೆಯಲಿ ಮತ್ತೆ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ
 ಬಂದು ಸೇರಿರಲು ಹಣ್ಣನು ಕೊಂಡ ಶಿಷ್ಯರಲಿ
 ಗುರು ಒಬ್ಬನನು ಕರೆದು ಎಲ್ಲರಿದುರಲಿ ಅವನ
 ಹಣ್ಣನಾವಡೆ ತಿಂದೆ ಎಂದು ಕೇಳ್ದರು. ಅವನು

“ ಊರ ಮುಂಗಡೆ ತೋಸಿನಲಿ ದೊಡ್ಡ ಮರನಿಹುದು,
 ಅದರ ಮರೆಯಲಿ ತಿಂದೆ” ಎಂದದಕೆ ಹೇಳಿದನು.
 ಗುರು ಅದಕೆ ಒಳಿತಾಯ್ತು ಎಂದು ಮತ್ತೊರ್ವನನು
 ನೀನು ಯಾವೆಡೆ ತಿಂದೆ ಎಂದು ಕೇಳಲು ಅವನು
 “ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದೇವರ ಮಂಟಪದ ಹಿಂದೆ
 ಕತ್ತಲಾಗಿಹುದು, ಆ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಭುಜಿಸಿದೆನು”
 ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಗುರು ಲೇಸಾಯ್ತು ಲೇಸಾಯ್ತು
 ಎಂದೆನುತ ಮತ್ತೊರ್ವನನು ಕೇಳಲವನೆಂದ
 “ ದೊಡ್ಡ ಕೊಳದಲಿ ನೀರಿನಲಿ ಮುಳುಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಅದ
 ತಿಂದು ಎಷ್ಟೆನು” ಎಂದು. ಹೀಗೆ ಗುರು ಎಲ್ಲರನು
 ಓರೊರ್ವನಾಗಿ ಕೇಳುತ ಬರಲು ಅವನವನು,
 ಕದದ ಸಂದಿಯಲಿ ತಿಂದೆನು ಎನ್ನುವವನೊಬ್ಬ,
 ಕೋಣೆಯಲಿ ಕುಳಿತು ಬಾಗಿಲಿಗಗಳಿಹಾಕಿರಲು
 ಒಬ್ಬನೇ ಕುಳಿತು ತಿಂದೆನು ಎನ್ನುವವನೊಬ್ಬ,
 ಹಿತ್ತಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮರೆಯಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ನಿಂತು
 ತಿಂದೆನೆನ್ನುವನೊಬ್ಬ, ಈ ರೀತಿ ಎಲ್ಲರೂ
 ಒಂದೊಂದ ಹೇಳಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ದಾಸರ ಕೇಳಿ
 “ ಗುರುದೇವ ನಿಮ್ಮಡಿಗೇ ನಾನು ಹಿರಿಯಪರಾಧಿ.
 ಒಳಿತಹುದು ತಿನ್ನೆಂದು ಆ ಪ್ರಸಾದವನೆನಗೆ
 ಕೊಡುವಂದು ಯಾವನೂ ನೋಡದೆಡೆ ತಿನ್ನೆಂದು
 ಆಣತಿಯ ಮಾಡಿದಿರಿ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೋ ಹೋದೆ
 ತಿನ್ನಲಾಗದೆ ಹೋಯ್ತು. ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ
 ದೇವನಿರುವನು, ನಮ್ಮ ಕರ್ಮವನು ನೋಡುವನು,
 ಎಂದು ತಾವೆಂದ ನುಡಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಯು ನೆನವಾಯ್ತು.

ಎಲ್ಲಿ ತಿನ್ನುವುದು ಗುರು ಹರಸಿತ್ತು ಫಲವಿದನು.
 ತಿನ್ನುವರೆ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಎನಗಿಲ್ಲವಾಯಿತು ಎಂದು
 ಮತ್ತೆ ತಂದಿಹೆನಿದನು” ಎಂದವರು ಹೇಳಿದರು.
 ಕೆಲದ ಶಿಷ್ಯರು ಕೇಳಿ ತಲೆಯ ತಗ್ಗಿಸಿದರು.
 ಗುರು ಆಗ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ “ ಎಲ್ಲ ತಾಣಗಳಲಿಯು
 ದೇವನಿಹನೆಂಬ ನುಡಿ ತಿಳಿಯದಿಹ ಜನರಿಲ್ಲ.
 ತಿಳಿದ ಈ ತತ್ತ್ವವನು ನೆನೆದು ನಡೆವವರಿಲ್ಲ.
 ಬುದ್ಧಿ ಅರಿತರಿವು ಹೃದಯದಿ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವರೆ
 ಬಹುಕಾಲ ಕಳೆಯುವುದು. ತಿಳಿದುದನು ಮರಮರಳಿ
 ಮನದಲೇ ತಿರುವಿ ಹಾಕುತ್ತ, ಸಿದ್ಧಿಯಲಿ ಕೂಡ
 ಹೃದಯ ಆ ತತ್ತ್ವವನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆವಂತೆ
 ಸಾಠವಾಡಲು ತೊಡಗಬೇಕು” ಎಂದುಸುರಿದರು.

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಗುರು ಶಿಷ್ಯಮಂಡಲಿಯ ಮಧ್ಯದಲಿ
 ಕನಕದಾಸರ ಕುರಿತು “ ಕನಕಣ್ಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ
 ಯಾರಿಗೆಷ್ಟೆಷ್ಟುಜನ್ಮಕೆ ಮೋಕ್ಷ ದೊರೆಯುವುದು
 ಹೇಳುವೆಯ” ಯೆಂದರು. ದಾಸರಾ ನುಡಿಕೇಳಿ
 “ ಗುರುಗಳರಿಯದ ವಿಷಯವೇನಿಹುದು? ಆದರೂ
 ಕೇಳಿದರೆ ಹೇಳುವೆನು” ಎಂದು ನುಡಿದರು. ಅದಕೆ
 ಗುರು “ ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳನ್ನೆನಿತು ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ
 ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯುವರು ಹೇಳು” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.
 ಕನಕದಾಸರು “ ನಾಲ್ಕು ಜನ್ಮದಲಿ” ಎಂದರು.
 ಗುರು “ ನಾನು” ಎಂದೆನಲು ಕನಕದಾಸರು ಅದಕೆ
 “ ಆರು ಜನ್ಮದಲಿ” ಎಂದರು. ಗುರುಗಳಾಮೇಲೆ

“ಹಾಗಾದರೇ ಜನ್ಮ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಹೋಗುವರು
 ಇಲ್ಲವಾದರೆ? ನೀನೋ?” ಎಂದೆನಲು ದಾಸರು
 “ನಾನು ಹೋದರೆ ಹೋಗಬಹುದು” ಎಂದುಸುರಿದರು.
 ಶಿಷ್ಯನಾಡಿದ ನುಡಿಯ ಕೇಳಿ ಗುರು ನಗುತ್ತಿರಲು
 ಮಂಡಲಿಯ ಜನರೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಕನಲಿದರೊಡನೆ.
 “ಅತಿಯಾಯಿತೀನಮ್ಮ ಕುರುಬದಾಸನ ಜಂಭ.
 ಗುರುಗಳಿಗೆ ಆರು ಜನ್ಮಗಳು ಕಳೆಯಲು ಮುಕ್ತಿ;
 ಗುರುವ ಗುರುವಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಜನ್ಮ ಕಳೆಯಲು ಮುಕ್ತಿ;
 ಗುರುವ ಗುರುವಿನ ಹಿರಿಯ ಗುರು ನಮ್ಮ ಕುರುಬನಿಗೆ
 ಈ ಜನ್ಮ ಕಳೆದೊಡನೆ ಮುಕ್ತಿ! ಬಹು ಚೆನ್ನಾಯ್ತು
 ಇಂಥ ಕೊಬ್ಬಿನ ಮಾತ ಕೇಳಿಯೂ ನಮ್ಮ ಗುರು
 ನಗುತ್ತಿಹರು. ಇವರಿಂತು ಸಡಿಲ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಾಗಿ
 ಗುರುಶಿಷ್ಯತನದ ಮರ್ಮದೆಯೇ ಅಳಿಯುವುದು”
 ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿಹರು. ಗುರು ಅವರ ಮುಖವರಿತು
 “ಕನಕಣ್ಣು ನುಡಿದ ನುಡಿ ಕೇಳಿ ಕೋಪಿಸದಿರಿ.
 ಗುರುವಿಗೂ ಹಿರಿಯಗುರುವಿಗೂ ಇಲ್ಲದಿಹ ಮುಕ್ತಿ
 ತನಗೆ ಈ ಜನ್ಮಮುಗಿದೊಡನೆ ದೊರೆಯುವುದೆಂದು
 ಅತ ಹೇಳುವನೆ? ನೀನೋ ಎಂದು ಕೇಳು ದಕೆ
 ನಾನು ಹೋದರೆ ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದುದರರ್ಥ
 ಮಮತೆ ಹೋದುದು ಎಂಬುದು. ನೋಡೆ ಮನುಜರಿಗೆ
 ‘ನಾನು’ ಎಂಬುದು ಹೋದರಲ್ಲದಿಲ್ಲವು ಮುಕ್ತಿ.
 ನಾನು ಹೋದರೆ ಹೋಗಬಹುದು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮನುಜ.
 ನಾನಿರುವ ತನಕ ಸಂಸಾರದಲಿ ತೊಳಲುವನು.
 ಇದನೆ ಕನಕಣ್ಣು, ಜನವನು ಮರುಳುಮಾಡುವರೆ,

ತಾನು ಈ ಜನ್ಮ ಕಳೆದೊಡನೆ ಮುಕ್ತನು ಎಂದು
ಡಂಭ ಹೇಳುವ ತೆರದ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದನು.
ಕನಕಣ್ಣನಂತೆ ಸಿದ್ಧಿಯಲೀಸುತಿಕ ಜನಕೆ
ಮುಕ್ತಿ ದೊರೆವರೆ ಜನ್ಮ ಕಳೆವ ಮಾತೇನುಂಟು
ತಿಳಿದು ನಡೆಯುವ ಮನುಜನಿಗೆ ಒಂದು ದಿವಸದಲಿ
ಹಲಜನ್ಮ ಕಳೆಯುವುದು, ಮುಕ್ತಿ ಕೈಯೊಳಗಿಹುದು ”
ಎಂದು ವಿನರಿಸಿ ದಾಸರಥನನು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಇನ್ನೊಂದು ಕತೆ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವೆನು. ಒಂದು ದಿನ
ಕನಕದಾಸರ ಪತ್ನಿ ಅಡಿಗೆಮನೆಯಲಿ ಕೆಲವು
ರೊಟ್ಟಿಗಳ ಸುಡುತಿರಲು ಕನಕದಾಸರು ಅಲ್ಲಿ
ಬಳಿಯೊಳೇ ಕುಳಿತಿಹರು. ಕೆಲವು ಬೆಂದಿಹ ರೊಟ್ಟಿ
ಕೆಳಗೆ ಎಲೆಯೊಳಗಿಹವು, ಕೆಲವು ಬೇಯುತಲಿಹವು,
ಕೆಲವು ರೊಟ್ಟಿಯನಾಕೆ ತಟ್ಟುತಿರುವರು. ಆಗ
ಬೀದಿಯಲಿ ನಾಯೊಂದು ಹೋಗುಹೋಗುತ್ತ ಇಲ್ಲಿ
ರೊಟ್ಟಿಯನು ಸುಡುತಿರುವರೆಂದು ವಾಸನೆಯಿಂದ
ತಿಳಿಯಿತು. ಬೀದಿಯಲಿ ಸುಳಿಯುತಿಹ ಸೊಣಗನಿಗೆ
ಹಸಿವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕೇನು? ಗೌಡನ ಮನೆಯ
ಜೀತದಲಿ ವೈ ಹೊರೆವ ಮೇಲ್ತರದ ನಾಯಿಗೂ
ಬೇಕೆನ್ನುವಷ್ಟು ಹಿಟ್ಟಲ್ಲ. ಬೀದಿಯ ನಾಯ್ಗೆ
ಹಸಿವೆ ಹೊಟ್ಟೆಯ ತುಂಬ. ರೊಟ್ಟಿ ಸುಡುತಿಹರೆಂದು
ಊಹೆಯಲಿ ತಿಳಿದ ಸೊಣಗನು ಆಸೆಯಲಿ ಸಿಲುಕಿ
ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ ಇಣಕಿ ನೋಡಿತು.
ರೊಟ್ಟಿ ಬಹು ಶಬ್ದಿಯಾಗಿಹುದು; ಬಿಸಿಬಿಸಿ ರೊಟ್ಟಿ.
ಮೆಲ್ಲನೊಳಗಡೆ ಬಂದು ಸುತ್ತ ನೋಡಿತು ನಾಯಿ.

ಇಲ್ಲಿ ದಾಸರು ಕುಳಿತಿರುವರು ; ಈ ಕಡೆ ಅವರ
 ಪತ್ನಿ ರೊಟ್ಟಿಯ ಸುಡುತಲಿಹರು. ವಾಸನೆ ಬಹಳ
 ಹತ್ತಿರಾದುದರಿಂದ ಆಸೆ ಬಹು ಬಲವಾಯ್ತು.
 ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೊಯ್ದು ನಡೆನೆನೇ ಎಂದೆನುತ
 ಯೋಚನೆಯೊಳರ್ಥಚಣ ಆ ಸೊಣಗ ನಿಂದಿಹುದು.
 ಕನಕದಾಸರು ಇದನು ನೋಡಿದರು. ಬಡನಾಯಿ
 ಬಹಳ ಹಸಿದಿಹುದೆಂದು ಮನವರಿತು, ಮನೆಯಾಕೆ
 ಇದ ನೋಡಿ ಎಲ್ಲಿ ಹೊಡೆಯುವಳೊ ಎನ್ನುತ ಮನದ
 ಇನಿಸು ಚಿಂತಿಸುತಿಹರು. ಎಲ್ಲ ಅರೆಚಣದರ್ಥ.
 ಈಸುಹೊತ್ತಿಗೆ ನಾಯಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯವಮಾಡಿ,
 ರೊಟ್ಟಿಯಿಹ ಕಡೆಗೆ ಮೆಲುಮೆಲನೆ ಮುಸುಡಿಯ ನೀಡಿ,
 ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿಯ ಕಚ್ಚಿ, ನೋಡಿದರೊ ಎಂದಂಜಿ,
 ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ನೇಗದಿಂದ ಹೊರಹೊರಟಿತು.
 ಕನಕದಾಸರ ಪತ್ನಿ ಆಗ ಇದ ನೋಡುತ್ತ,
 ಗಂಡನನು “ಇದು ಏನು ಸುಮ್ಮನೆಯೆ ಕುಳಿತಿಹಿರಿ?
 ನಾಯಿ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನೊಯ್ಯೆ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿಹುದೆ?”
 ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ದಾಸರು ಅದಕೆ “ಅಯ್ಯಯ್ಯೊ
 ಮರೆತೆನೇ? ನನ್ನ ದೇವರು ಎಷ್ಟು ಹಸಿದಿಹನೋ?
 ಬರಿಯ ರೊಟ್ಟಿಯ ಕದಿಯೆ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಲೆದಾಡಿ
 ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತೂ ಟಿವಿಲ್ಲದೆ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿಹನೋ?
 ಬರಿಯ ರೊಟ್ಟಿಯನೆಂತು ತಿನ್ನುವನು” ಎಂದೆನುತ
 ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತುಪ್ಪ ಬೆಲ್ಲವ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದು
 ನಾಯ ಹಿಂದೆಯೆ ಓಡಿದರು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿ
 ಇದು ಏನು ಮಾಡುತಿಹರೆಂದು ಅಚ್ಚರಿಯಿಂದ
 ಬಾಗಿಲಲಿ ನಿಂದು ನೋಡುತಲಿರಲು ದಾಸರು

ಬಹಳ ಭ್ರಮೆಯಿಂದ ಸೋಣಗನ ಕರೆದು “ನನ್ನೊಡೆಯ
 ಬರಿಯ ರೊಟ್ಟಿಯ ಕೊರಕಲೇಕೆ? ಬಾ ನನ್ನಪ್ಪ,
 ತುಪ್ಪವನು ತಂದಿಹೆನು, ಬೆಲ್ಲವನು ತಂದಿಹೆನು,
 ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನದೆಂದೆಣಿಸು, ಬಾ, ಇದ ಕೊಳ್ಳು.”
 ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ದಾಸರ ಪತ್ನಿ ನೋಡುತ್ತಿರೆ
 ನಾಯಿ ದಾರಿಯಲೆ ನಿಂದುದು. ದಾಸರದರಿಡೆಗೆ
 ಸಾರಿ ತುಪ್ಪವನು ಬೆಲ್ಲವನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು.
 ನಾಯಿ ಸಂತೋಷದಲಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿರೆ, ದಾಸರು
 ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತದನು ಸಂತಸದಿ ನೋಡುತ್ತಲಿಹರು.
 ಇದನು ದಾಸರ ಪತ್ನಿ ಅರೆನಿಮಿಷ ನೋಡುತ್ತಿರೆ,
 ನಾಯಿ ಮರೆದುದು. ಅದರ ಬಳಿ ನೀಲಮೇಘದೊಲಾ
 ಮನವ ಮರುಳಾಗಿಸುವ ಸೋಗದ ವರ್ಣದ ಒಂದು
 ರೂಪು ಕಣ್ಣೆಸೆದು ತೋರಿತು. ನಾಲ್ಕು ಕೈಗಳಿವೆ.
 ಒಂದು ಕೈಯಲಿ ಚಕ್ರ; ಶಂಖ ಗದೆ ಪದ್ಮಗಳು
 ಉಳಿದ ಕೈಗಳಲಿ. ದಾಸರು ರೂಪವನು ನೋಡಿ
 “ನನ್ನ ದೊರೆಯೇ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ ಎನಿತು? ಸೇವಕನು
 ಮನೆಯ ಒಣ ರೊಟ್ಟಿಯನು ಕೊಡುವುದಕೆ ಹೆದರುವನು
 ಎಂದೆನುತ ನೀನೆ ಶುನಕನ ರೂಪದಲಿ ಬಂದು,
 ಕೌರವನ ಭವನವನು ಬಿಟ್ಟು ವಿದುರನ ಮನೆಗೆ
 ಅಂದು ನಡೆತಂದಂತೆ ಸುಖದುಣಿಸುಗಳ ಬಿಟ್ಟು
 ಇಲ್ಲಿ ದಾಸನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದೆಯಾ ನನ್ನೊಡೆಯ?”
 ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿ ನಮಿಸಿದರು. ರೂಪು ಮರೆಯಾಯ್ತು
 ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನ ಸೋಣಗ ರೊಟ್ಟಿಯನು ಬೆಲ್ಲವನು
 ತಿನ್ನುತ್ತಿದೆ. ತಿಂದು ಮುಗಿಸುತೆ ಓಡಿ ಹೋಯಿತದು.
 ಇತ್ತ ದಾಸರು ಮರಳಿ ಮನೆಗೆ ನಡೆತಂದರು.

ಶಾವರಿ

ಎಲ್ಲವನು ಕಂಡ ಹೆಂಡತಿ ಇವರ ಪುಣ್ಯದಲಿ
ತನಗೆ ದೇವರ ನೋಟ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದೆಣಿಸುತ್ತ
ವಿನೋದ ಮತನಾಡದೆ ದಿನದ ಕೆಲಸದಲಿ
ಎಂದಿನೊಲು ತೊಡಗಿದರು.

ಜೇಸರಾಯಿತೆ ಅಣ್ಣ ?

ಮುಗಿಸಿದೆನು. ಇಂತ ಕತೆ ದಾಸರವು ಬಹಳ ಇವೆ.
ಒಂದೊಂದು ಕತೆ ಒಂದು ರತ್ನ. ಇವುಗಳೊಳ್ಳಿಲ್ಲ
ಹಿರಿಹಿರಿಯ ತತ್ತ್ವ ದಿನದಿನದ ಕಿರಿಮಾತಿನಲಿ
ಹಸುಳೆಯಲಿ ಜೀವಾತ್ಮನಡಗಿಹವೊಲಡಗಿಹವು.
ಇವನು ನಮ್ಮವರು ನಮ್ಮಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ
ಹರಿಕಥೆ ಪುರಾಣದಲಿ ಪಾಠಸ್ತಸಂಗದಲಿ
ಮರಮರಳಿ ಹೇಳುವರು. ನನ್ನ ಈ ಬದುಕಿನಲೆ,
ಹತ್ತಾರು ಸಲ ಚಿಂತೆ ಬಂದಾಗ, ನೆರೆಯವರು
ಹಿಂಸೆಯನು ಕೊಟ್ಟಾಗ, ನಾನು ಬೇರೆಯ ಜನಕೆ
ಕಾಠಿನ್ಯ ತೋರುವುದಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದಾಗ,
ಹರಿ ಎಲ್ಲಕಡೆ ಇಹನು—ಎಲ್ಲ ಜೀವದೊಳಿಹನು—
ನಾನೆಂಬ ಮನುತೆಯಿಂದಲೆ ಕೋಪ—ಇದರಿಂದ
ಬದುಕು ಸೊಟ್ಟಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದು—ಎಂಬೀ ತೆರದ
ನೆನವು ಬರೆ, ಚಿಂತೆ ಮರೆದಿಹುದು ; ಕೆರಳಿದ ಕೋಪ
ಮರಳಿ ತಗ್ಗಿಹುದು ; ಜನದಲಿ ಪ್ರೇಮ ಹುಟ್ಟಿಹುದು.
ಕನಕದಾಸರು ಇಂತು ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ನಮ್ಮ
ಶುಭಕಾಗಿ ನೆಲದಿ ಬೆಳೆಯಿಸಿ ನೆನವ ಬಿಟ್ಟಿಹರು.
ಇಂತ ಕತೆಗಳ ನೀವು ಆರೆಯಿಸಿ ಮನವರಿದು
ಜನಕೆ ತಿಳಿಯಿಸಿ ನಡೆಯೆ ಬದುಕು ಹಸನಾಗುವುದು.

ಗೋಮಟೇಶ್ವರ

ಘನಿಸಿತು ಸತ್ತ್ವ
ಘನಿಸಿತು ಚಿತ್ತ
ಘನಿಸಿತು ಆನಂದ ;

ಘನಿಸುತ ಬೆರೆದು
ಮನುಜನ ಕಣ್ಣು
ತಣಿಸುತಲಿಹವಿಲ್ಲಿ.

ಬೆರೆದುವು ಇವನು
ಹಿರಿತನ, ತೇಜ,
ಕರುಣೆಯ ಚೆಲುವು, ಬಲ ;

ನಾರಕಗಣವ
ಹೋರಿದಯುಕುತಿ,
ತಾರಕ ಶಕುತಿಗಳು ;

ಎಲ್ಲವು ಬೆರೆದು
ಕಲ್ಲಲಿ ಒಡನೆ
ಪಲ್ಲವಿಸಿವೆ ನೋಡು.

ಧಾರುಣಿ ನೆನೆದ,
ಧಾರುಣಿ ನೆನೆಯದ,
ಧೀರತೆ, ಗಾಂಭೀರ್ಯ ;

ಕಾಣುವುವಿಲ್ಲಿ.
ಏನಿದು ರಚನೆ !
ಮೇಣವೋ ಕಲ್ಲೋ ಇದು ?

ತಾವರೆ

ಮೇಣವೊ ಕಲ್ಲೊ ?
ಮಾಣದು ಮಾಯೆ.
ಎನೆಸಗಿದೆ, ಶಿಲ್ಪಿ !

ಎಸಗಿದೆ ನೀನು ;
ಎಸಗರು ಹಲರು ;
ಎಸಗರು ನಿನ್ನವೊಲು.

ಕಚಕುಚಗಿಚಕೆ
ಉಚಿತವೆ ಬದುಕು ?
ಕುಚಗಿಚಗಳ ಕೊರೆವ

ಅಲ್ಪದ ಕುಟುಕು
ಶಿಲ್ಪವೆ ಕಲೆಯೆ ?
ಕಲ್ಪಗಳನು ಮಲೆವ

ಒಳಗಣ ಚೆಲುವು
ಶಿಲೆಯನು ಬೆಳಗಿ
ಹೊಳೆವವೊಲಿಸಗುವೊಡೆ

ಚೆಲುವು ಇದೆಂದು
ಉಲಿಯಲು ಶಿಲೆಗೆ
ಕಲಿವೊಡೆ, ಅದು ಶಿಲ್ಪ.

ಗೋಮುಟ ಗುರುವೆ,
ಪ್ರೇಮದ ತಾರೆ,
ನೇಮದ ಹಿರಿನೆಯೆ ;

ತಾನರೆ

ಲೋಕದ ಮನುಜಗೆ
ಸಾಕೈ ಸಂಕಟ
ನಾಕವ ಹಿಡಿ, ಎందు ;

ಹಿಡಿಯೈ ನಾಕವ,
ಹಿಡಿ ಅದು ನಿನ್ನೊಳೆ
ಅಡಗಿರುವುದು, ಎందు ;

ಕೆರಿದಾಗಿರುವುದು,
ಮರೆದಿರುವುದು, ಅದ
ಅರಳಿಸು ಹೋಗಿಂದು ;

ಒರೆದೂ ಒರೆಯದೆ
ಸರಸದಿ ನಗುತಿದ
ದೊರೆಗಳ ದೊರೆ, ಹಿರಿಯ,

ಹೊಗು ಎನ್ನೆದೆಯ ;
ಹೊಗುತೀ ಬಗೆಗೆ
ಸೊಗಸಿನ ನಿಜವರಿವ

ನೀತಿಯ ಕಲಿಸು ;
ಪ್ರೀತಿಯ ತೋರು ;
ವೀತರಾಗ, ವಿಬುಧ.

ಕಣ್ಣು

ಕಣ್ಣು ನಕ್ಷತ್ರದವೊಲಿಹುದೆಂಬ ಮಾತ
ಕವಿಯ ಬಣ್ಣನೆಯ ನುಡಿಯೆಂದೆನೀವರೆಗೆ.
ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ಬೆಳಕು ನೋಳ್ಪುದಕೆ ಮುನ್ನ
ಸವಿಯ ಬರಿಮಾತಲ್ಲದದು ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

ಮಲ್ಲಿಗೆಯ ಮಲರ ಮೆದುಬಿಳುಪು ಜಸವೆಸೆನ,
ತಾವರೆಯ ದಳದ ವಿಶದತೆ ನಿಗಾ ಹರಿದನ,
ಫುಲ್ಲನೀಲೋತ್ಪಲದ ಕಾಂತಿ ಹರಹಿರುವ
ಭಾವಸರಸಿಯ ತುಂಬುನೀರಂತೆ ಕಾಂಬ,

ನೀರೊಳಿಹ ವಿನಂತ ಚಲನ ಆಕೃತಿಯ,
ಈಯೆಲ್ಲತರದ ಕಣ್ಣು ನೋಳ್ಗೆ ಹಿಂದೆ;
ತಾರೆಯವೊಲಿಹವೆಂದು ಬಣ್ಣಿಸುವ ಕಣ್ಣು
ಮಾಯೆಯನು ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ಕಂಡೆನಿಂದೆ.

ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಆಗಸದ ತೇಜ ಈ ಮುಖದೆ
ತುಂಬಿ ಹರಿಯುತಲಿರಲು ಅದರಲ್ಲಿ, ಹೆಣ್ಣೆ,
ಚಿನ್ನ ನಯನದ ಶುಭ್ರತೇಜ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ
ಇಂಬಾಗಿ ಎರಡು ತಾರೆಯ ಬೆಳಕು ತೆರೆದೆ.

ಅಂತೆ ನಿರ್ಮಲತೇಜ; ಅಂತೆಯೇ ಹೊಳವು;
 ಮರೆಮರೆದು ಮಿರುಗುತಿಹ ಸೊಬಗಂತೆ ಇಹುದು ;
 ಕಾಂತಿಯಲಿ ಬಣ್ಣದಲಿ ಬೆಳಕು ಸರಸದಲಿ
 ಸರಿಬಹವು ತಾರೆಯಲಿ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಳಿವು.

ಸರಿಯೆಂದೆನಲ್ಲೆ ? ಮಿಗಿಲೆನಬೇಕು ಇನಿಸು.
 ತಾರೆಗಳು ಒಂದೆ ಭಾವದಲಿ ಹೊಳೆಯುವುವು.
 ಅರಿಯವವು ಒಂದನೊಂದನುಸರಿಸಿ ಬರುವ
 ನೂರುಭಾವದ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣು ಹಿರಿಕಲಿವ.

ಕಣ್ಣು ತಾರೆಗೆ ಮಿಗಿಲೆ ಎಂದು ಅಚ್ಚರಿಯೆ ?
 ಎರಡನೂ ರಚಿಸಿದವನೊರ್ವನೇ ನೋಡೆ.
 ತನ್ನ ಕುಶಲತೆಯ ಹಂಚಿಹನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ.
 ಸರಿಯೆಂದೊಡೇನು ಮಿಗಿಲೆಂದೊಡೀನು ?

ಅಲ್ಲಿ ವಾರ್ಪಡದೊಂದೆ ಬೆಳಕು ಕಳೆ ಇಟ್ಟು
 ಜೀವವನು ಅದರ ಜೊತೆಗಿಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಹನು ;
 ಅಲ್ಲಿ ಅಮರತೆ ಇರಲು ಇಲ್ಲಿ ಮರ್ತ್ಯತೆ ಕೊಟ್ಟು
 ಭಾವದಿಂದಲೆವ ಬೆಡಗಿದನಿಟ್ಟನು.

ಸೃಷ್ಟಿಯಲಿ ಇಂತ ಸೊಬಗಿರಿಸಿದಗೆ ವಂದನೆ.
 ಇದರಿಂದ ಊಹಿಪೆವು ಅವನಿರವನು.
 ಕಷ್ಟ ಅವನರಿವು; ನಿನ್ನೀ ಕಣ್ಣು ಮಾತ್ರ
 ಸದಯನವನೆಂದು ನಮಗೊರೆಯುತಿಹವು.

ಒಂದು ಹಕ್ಕಿಯನ್ನು ಕುರಿತು

ನಿನ್ನಸೊಮ್ಮೆ ಅರಿವೆ ನಾಸು

ಹಕ್ಕಿ ಬಾಲ್ಯದಿ;

ಮುನ್ನ ನಿನ್ನನರಿತು, ಇಂದು

ಆಣ್ಣ ಅದನು ಮರೆತು, ಇಂಥ

ಬಣ್ಣ ದುಡುಸು ಸೊಗಸು ಕಂಡು,

ಯಾರಿದೆಂಬೆನು.

ಅಂದು ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ

ಬಳೆವ ದಿನದಲಿ,

ಒಂದು ಚಿಂತೆ ಆಸೆ ಭಯದ

ಕುಂದನರಿಯದೆಳೆಯತನದ

ಚಿಂದದೊಂದು ಕನಸದಿನವೆ

ನಿನ್ನನರಿವೆನು.

ದಾರಿಗಳಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಒಮ್ಮೆ

ನಡೆಯುತ್ತಿರಲು ನಾ,

ಹಾರಿ ಬಂದು ನೀನು, ಬಳಿಯ

ಕಾರೆ, ಹೊಲದ ತೊಗರಿ, ಹಲಸ,

ನೇರಿಳೆಯಲಿ, ಲಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ,

ನಲಿದು ಸುಳಿಯುವೆ.

ತಾವರೆ

ಅಂದು ಕೂಡ ಹಕ್ಕಿ ನೀನು
ಸೊಗಸ ವಂದಿಯೇ ;
ಚಂದವಾದ ಸಿನ್ನ ಸೊಗೆಯ
ಕಂದಿ ನೀಲಿ ಕಪ್ಪ ನಾನು
ಮಂದವಾದ ಕೆಂಪ ನೋಡಿ
ಮನದೆ ಮೆಚ್ಚಿದೆ.

ಕೊಕ್ಕು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ದ ಹೆಚ್ಚು
ನಿನಗೆ ಅಲ್ಲವೆ ?
ಚಿಕ್ಕ ಮೈಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿರಿದು ;
ಚಿಕ್ಕದಲ್ಲ ತೋಕೆ ಕೂಡ ;
ಹಕ್ಕಿ ನಿನಗೆ ಕೋಪವೇಡ
ನಿಜವ ನುಡಿದರೆ.

ಉದ್ದ ಕೊಕ್ಕು ; ಆದರೆ, ಅರೆ,
ನೀರ ಮರೆಯಲಿ
ಕದ್ದು ಸುಳಿವ ವಿನಾ ಹಿಡಿದು
ಮೆದ್ದರಲ್ಲದಿಲ್ಲ ಬದುಕು ;
ಉದ್ದ ಅದಕೆ ಕೊಕ್ಕು ; ಏನ
ಮಾಳ್ವ ? ಅಲ್ಲದೆ,

ತಾವರೆ

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನೋಡೆ ಹಿರಿದು
ಕಿರಿದು ಎನಿಸುವ
ಮೋರೆ ತೋಕೆ ಮೈಯಿವೆಲ್ಲ
ಸೇರೆ, ಅಮ್ಮ, ನಿನ್ನ ಸೊಗಸು
ಮೀರಿ ಎಂತು ನಮ್ಮ ಮನವ
ಗೆಲುತ್ತಲಿರುವುದು !

ಇದು ವಿಚಿತ್ರವಲ್ಲ ನೋಡೆ ;
ಬಲ್ಲ ಕರ್ಮಿಯು
ಎದೆಯ ಗೆಲುವ ಗೆಯ್ಯೆಗಳಿ
ಕುದುರಿದೊಂದು ಕಾಶಲದಲಿ
ಒದವಿಸುವನು ಸೊಗಸನಂತೆ.
ಎನಿದಚ್ಚರಿ ?

ಎಳೆಯ ದಿನದಿ ಬಲ್ಲ ನಾನು
ಮರೆದೆನಾದರೂ,
ಗೆಳೆಯ ನೀನು ಎನ್ನ ಬಿಡದೆ
ಬಳಿಗೆ ಮರಳಿ ಸಾರಿ, ಮುಂದೆ
ಸುಳಿದು, ಎನ್ನ ಮನದೆ ಆ
ಕಳೆದ ಕಾಲದ

ಹಾರಿ ಹೋದ ಸೊಗಸ ನೆನವ
 ಸುಳಿಸಿ, ಬದುಕಿನ
 ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರಿಯ ಬೀತ
 ಕಾರೆ ಬರಿಯುಲಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ,
 ನೇರಿಳಿದುದು, ಮಾವು ನಾನು
 ಇರುವೆವೆನ್ನುತ,

ಎದೆಗೆ ತಂಪು ತಳಿದೆ; ಮುಂದೆ
 ಬರುವ ದಿನದಲಿ,
 ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಎಂದೆ ಇರಲಿ,
 ಮುದದ ಬಣ್ಣ ಬಾಡಿ, ಕ್ಲೇಶ
 ಅದುಮಿ ಮನವ ಹಿಡಿದ ದಿನದೆ,
 ಮತ್ತೆ ಇಂತೆ ಬಾ;

ಬಂದ ಮರಳಿ ಇಂತೆ, ಅಣ್ಣ,
 ಕಣ್ಣ ಮುಂಗಡೆ
 ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಹಾರಿ, ತಿಳಿವ
 ಮಾಂದ್ಯವನ್ನು ಹರಿದು, ಬಾಳು
 ಚಿಂದವಪ್ಪುದೆಂದು ನೆನೆಸಿ
 ಬದುಕ ಬೆಳಗಿಸು.

ಸೋಮತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ

ಬಂದೆನಿಲ್ಲಿಗೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರೇರಣೆಯನನುಸರಿಸಿ
ಎನ್ನಣುಗುಕುವರಿ ಸುಮಕೋಮಲಿ ಶಕುಂತಲಿಗೆ
ಸಂದ ದುರ್ವೈವನನು ದರಿಸೆಂದು ಬೇಡುವರೆ.
ಮನ್ನಿಸಿ ಮೌಢ್ಯವನು ; ಪೊರೆ ಅವಳನು.

ಪ್ರೇಮದಿಂದವಳನೆನ್ನವಳೆಂಬುದಿದು ಮೌಢ್ಯ ;
ನಿನ್ನ ಬೇಡುವರೆ ಮಾಲಿಸಿಯ ತೀರವನುಳಿದು
ಸೋಮತೀರ್ಥಕೆ ಬಂದು ಬೇಡಬೇಕೆನೆ ಮೌಢ್ಯ ;
ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಚರೈ ಇದು ಬರಿಯ ಮೌಢ್ಯ.

ಅರಿವೆನಿದ ; ಆದೊಡೆಯು ಮಾಡದಿರಲರಿಯೆನ್ನೆ ;
ಎನೆಂದನಾಶಿಸದ ಮನವಿದವಳಿಗೆ ಶುಭವ
ಕರಕರಗಿ ಬೇಡುವುದು ; ಇದರ ಪರಿಯೇನೆಂದು
ನೀನುವೆ ದೇವ : ನಾನರಿವೆನೆಂತು ?

ಸಂಸಾರಿಗಳ ಬಾಳು ಬೇಡೆಂದು ಬಾಲ್ಯದೊಳೆ
ಒದರಿ ನಿಂದೆನಗೆ ಇನ್ನೂ ಆಸೆ ಉಳಿದಿತ್ತು ;
ಮಾಂಸದಾಸೆಯ ತೊರೆದು ದೂರದಲಿ ನಿಂದೊಂದು
ಮುದಿಮಾನ ಹೃದಯದಲಿ ಚಪಲವಿತ್ತು.

ತಾವರೆ

ಸಾವನಾಶಿಸಿ ನಿಂದ ತರುವ ಮಧ್ಯದಲಿನಿಷು
ಹಸಿ ಇರಲು, ಅವ ಮುಗಿಸೆ ತೆಂಗಾಳಿ ಅದರಲ್ಲಿ
ಹೂವ ಬಂದಣಿಕೆಯನು ತಂದಿರಿಸಿ ಸಲಹಿಸಿತು ;
ಉಸುರಲಳವೇ ನಿನ್ನ ಸೂತ್ರವಿದನು.

ಅಂದವಳ ತಂದು ಅದು ನಿನ್ನ ಪ್ರೇರಣೆ ಎಂದೆ ;
ಅವಳು ಬೆಳೆವಂದೆನ್ನ ಮನ ಉಬ್ಬಿ ನಲಿದಾಡೆ
ಎಂದೆನದನೂ ನಿನ್ನ ನಿತ್ಯ ಪ್ರೇರಣೆಯೆಂದು ;
ಸವನಿಸುವುದೆಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನದೆಂದೆ.

ಇಂತವಳ ಎಳೆಯ ಬಾಳಿಗೆ ಎನ್ನ ಜೀವವನು
ಹೂಡಿ, ಸಾರಥಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಿಸುತ, ಬಾಲಕಿಯ
ಸಂತಸವನೆಳಸುವಿ ಹೃದಯದೊಳದಾವುದೋ
ಕೇಡಾಗಲಿಹುದವಳೆಗೆಂದುಸುರುವೆ.

ತಾಪಸದ ನೋಟದಲಿ ಮುಂದೆ ಬರುವುದ ನೋಡಿ
ಒಳಿತ್ತಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುವ ಸಂಧಿಗಳ ತಡೆದು
ನಾ ಪ್ರೇರಿದ ಕಂದನಿಗೆ ಶುಭವೆಂಬುದನೆ ತರಲು
ಬಲವನ್ನಿತ್ತಿರುವೆ ನೀ ಕರುಣೆಯಿಂದೆ.

ಬಲವಿಹುದರಿಂದೆ ಮನ ಅಂತೆಸಗಲಾಶಿಪುದು ;
ನಿನ್ನ ಸೂತ್ರವ ತಡೆಯೆ ತಪಕಿಪುದು ; ನಿನ್ನೆದುರು
ಮಲೆವ ಈ ಮೌಢ್ಯವನು ಕಳೆದು ಪಾಲಿಸು ದೇವ,
ಎನ್ನರಿವು ಅವೆ ನಿನ್ನರಿವ ಮುಂದೆ.

ಅವನರಿವ ಪರಿಮಿತಿಯನನುಸರಿಸಿ ವಗನವನು
ಇದು ಒಳ್ಳಿತಿದು ಅಲ್ಲವೆಂದು ಭ್ರಮಿಸನು ; ಯುಗದ
ಜನನಿಕೆಯ ಮರೆಯ ಫಲಗಳನು, ಆ ಫಲಗಳಲಿ
ಹುದುಗಿರುವ ಫಲಗಳನು, ಎಂತರಿವನು ?

ಎನಾಗಲಿಹುದೆಂದು ಅರಿವ ಎನ್ನರಿವ ಪರಿ,
ಕೇಡವ್ವುದೆನೆ ಅದನು ತಡೆವೆನ್ನ ಬಲದ ಪರಿ,
ಮೌನಿವೃತ್ತಿಯ ಮರೆದ ನಾನು ಮಮತೆಯೊಳಿಳಿದು
ಮೂಢನಾಗುವ ಪರಿಯು, ಪರಿಕಿಸುವರೆ.

ನಾನವಳ ತಂದೆಯೆನೆ ನೀನು ನೂರ್ಮಡಿ ತಂದೆ ;
ಕಷ್ಟವಹುದವಳಿಗೊಂದೆನ್ನ ಹೃದಯದಿ ನಾನು
ಮ್ಲಾನವಾಗಿರುವುದಕೆ ನೂರುಮಡಿ ನೀ ಬೇವೆ ;
ದೃಷ್ಟವಿದು ; ತಥ್ಯವಿದು ; ಅರಿವೆನಿದನು.

ಈಗಾವ ನೋವನವಳೇಕೆ ಸಹಿಸಲಿಬೇಕೊ ?
ಲೋಕ ಮುಂದಾವ ಕಲ್ಯಾಣವನು ಪಡೆವುದಕೆ
ಬೇಗಿಯಿದು ಬೇಕಿಹುದೊ ? ನೀನಿದೆಲ್ಲವ ಬಲ್ಲೆ.
ಸಾಕುವನು ನೀನು, ನೂಕುವನು ನೀನು.

ತಥ್ಯವನು ನೋಡುವರೆ, ಅವಳ ಸಲುವಾಗಿಲ್ಲ
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು ಬಂದುದೆಂಬುದು ಅರ್ಧಮನ ಮಾತ್ರ ;
ನಿತ್ಯಸೂತ್ರವನು ನಾನೆಂತಾದರೂ ತಡೆದು
ವ್ಯರ್ಥಗೆಯ್ದೆನೊ ಎಂಬ ಭೀತಿ ಅರ್ಧ.

ತಾವರೆ

ನಡೆವುದನು ನೀ ಬಲ್ಲೆ, ನೀನೆ ನಡೆಯುತುತಿರುವೆ;
ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟವನರಿದು, ಅದ ಬಿಡದೆ ಮುಂದರಿದು,
ಒಡೆಯನಾಣತಿಯೊಳಿಹ ಸೇವಕನ ತೆರದೊಳರೆ,
ಧನ್ಯವಪ್ಪುದು ಬಾಳು; ಇಲ್ಲದಿಲ್ಲ.

ನಾಳೆ ಆಶ್ರಮದೊಳೇನೇನು ಎಂತಾಗುವುದು
ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯೊಳಹುದೊ ಅಂತೆ ಅದು ಆಗಲಿ;
ಮಾಲಿನೀತೀರದ ತಪೋವನವು ನಿನ್ನದು;
ಕುನ್ನಿ ನಿನ್ನವಳು; ನೀನವಳ ಪೊರೆವೆ.

ಮಾವಳಿಗಳ ಗೀತ

ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಶಿವರಾಯನ ಮಹದೇವನು ಒಮ್ಮೆ
ಬಾರಿಂದು ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸುತ್ತ
ಶಿವ ನೀ ಧರ್ಮವ ಸಲಹಲು ಬೇಗನೆ
ಭಾರತಭೂಮಿಗೆ ನಡೆಯೆಂದ.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಅಂಬಾಭವಾನಿ ಲೋಕದ ತಾಯಿ
ಶಿವನನು ಅಂದು ಹರಸಿದಳು
ಇಂಬಾಗಿ ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಸಂತತ
ಬವರವಿ ನಿನ್ನಲಿ ನಿಲಲೆಂದು.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಶಿವನಂದು ನಮ್ಮ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದ
ಹರನಾಣತಿಯನು ನಡೆಸಲಿಕೆ;
ಅವನಾಣತಿಯನು ನಡೆಸಿದ ಮಹಜಗೆ
ದೊರೆವುಮ ಸುಖ ಇಹಸರಗಳಿ.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಶಿವರಾಯ ನನ್ನ ಶಿವರಾಯ,
ಹಗೆ ಮುಗಿಲಿಗೆ ಇವ ಸವಮಾನ;
ಬವರದೊಳವನಾ ಉಜ್ವಲತೇಜವ
ಒಗೆವುದು ಸಾಧ್ಯವೆ ಮನುಜರಿಗೆ?
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಶಿವರಾಯ ನನ್ನ ಶಿವರಾಯ,
ಹಗೆಗಳಿಗಿವನು ಜವರಾಯ,
ಶಿವರಾಯನ ಜೆಸರುಸುರಿದ ಮನುಜಗೆ
ಒಗೆವುದು ನೆರೆ ತುಂಬಿದ ತೇಜ.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಶಿವರಾಯನ ಅಲ್ಪಕೆಯೇ ಅಲ್ಪಕೆ,
ಅವನೊಳಗವೇ ಊಳಿಗವು;
ಶಿವರಾಯನ ಅಣತಿಯಲಿ ನಡೆದಗೆ
ಸವನಿಸುವುದು ಸುಖ ಇಹಸರದಿ.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಭಾರತಭೂಮಿಯ ಸಲಹಲಿಕೆಂದು
ಶಿವರಾಯ ಬಂದ ಶಿವರಾಯ;
ಆರಿಯ ಧರ್ಮನ ನಿಲಿಸಲಿಕೆಂದು
ಶಿವರಾಯ ನಿಂದ ಶಿವರಾಯ.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ತಾವರೆ

ಶಿವರಾಯ ಶತ್ರುರಾಯರ ಗಂಡ ;
ಶಿವರಾಯ ಹಗೆಯ ಜವರಾಯ ;
ತವಕಿಸ ಮ್ಲೇಚ್ಛರ ಕತ್ತಲ ತಂಡಕೆ
ಶಿವರಾಯ ಚಂಡಮಾರ್ತಾಂಡ.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಶಿವರಾಯ ಸುಖದಿ ಸಂತತ ಬಾಳಲಿ ;
ಶಿವರಾಯ ನಮ್ಮ ಶಿವರಾಯ
ಭವನಾತಗೆ ಆಯುಷ್ಯವ ನೀಡಲಿ.
ಭವೆ ನೀಡಲಿ ನಿಜವಿಜಯವನು.
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಮಹದೇವ್ ಹರ ಮಹದೇವ್
ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಹರ ಮಹದೇವ್.

ಗುರುವಿಗೆ

ಗುರುದೇವ ನಿನ್ನಡಿಗೇ ಶರಣುಬಾಗಿದೆ ನಾನು ;
ವರವಿನಾಯಕನೆಂದು, ವರದೇ ಸರಸತಿಯೆಂದು,
ಹರಿಯೆಂದು ಹರನೆಂದು ಹಿರಿಯ ಕವಿಗಳು ಹಿಂದೆ
ಕರೆದೆಲ್ಲ ಹೆಸರಿಂದ ಕರೆದು ನಿನಗೆರಗಿ.

ಮೊದಲಿರಿಯದೀಸೃಷ್ಟಿ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ,
ಹುದುಗಿ ಕವಿದಿದ್ದ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯ ತಂಡಗಳ
ಹೃದಯದಲಿ ಬೆಳಕ ಕಿರಿಕಿರಿಯ ಕಣಗಳನಿರಿಸಿ
ಸದೇವಡಿದೆ ತಮದ ಹಿಂಡುಗಳ ನೀನಂದೆ.

ಮಂಗಳಾತುಮ ಬೆಳಕ ಕಣಗಳವು ಲೋಕದಲ್ಲಿ,
ಕಂಗಳಿಗೆ ಬೆಳಕೆನಿಸಿ ಮನಗಳಲಿ ತಿಳಿವೆನಿಸಿ,
ಸಂಗಡಿಸಿ ನಿಂದ ಜಡವನು ಜೀವನಾಡಿ, ಹೃ
ದ್ರಂಗದಲಿ ಅರಿವಾಗಿ ಸಸರಿಸುತ್ತಲಿಹವು.

ಒಳ್ಳಿತಹ ಯೋಚನೆ, ಒಳ್ಳಿತಹ ಭಾವನೆ,
ಒಳ್ಳಿತೆಂದೆನುವ ಬಹುಸರಿಯ ನಡೆನುಡಿ ಕಥೆ,
ಎಲ್ಲವೂ ನೀನಿಟ್ಟ ಬೆಳಕಿಂದ ಬಳಿದಿಹವು ;
ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆದಕೆ ನೀ ಗುರು, ದೇವದೇವ.

ಜಡದಿನಿಸ ತೆಗೆದದರ ಮಧ್ಯದಲಿ ನಿನ್ನಿರವ
ಕಿಡಿಯೊಂದನಿರಿಸಿ ನನ್ನನು ಮಾಡಿ, ನಾ ನಿನ್ನ
ಒಡೆಯ ಎಂದೆನೆ ಕಲಿಸಿ, ಎನ್ನ ಅಂತರ್ಯದಲಿ
ಒಡನಾಡಿಯಾಗಿ ನಿಂದಿರುವೆ ನೀ ದೊರೆಯೆ.

ತಾವರೆ

ಯುಗ ಯುಗ ಯುಗಾಂತರದೊಳುದಿಸಿದುದು ಮೊದಲಿನಗೆ
ಒಗೆದ ಬಹುಜನ್ಮದಲಿ, ಒಳ್ಳಿದನೆ ಅಶಿಸುತೆ
ಉಗುವ ಮನದಾಸೆಯನು, ಒಳ್ಳುಡಿಗೆ ಸೋಲುತಿಹ
ಬಗೆಯ ತಿರುವನು, ಕೊಟ್ಟು ಗುರುವಾದೆ ನೀನು.

ಅಂತೆನ್ನ ಹೃದಯದಲಿ ಮನದಾಸೆಯನು ಬಳೆಸಿ,
ಸಂತತವು ಜಗದೊಳೆಲ್ಲೆ ಡೆಯಿಂವೆ ಒಳ್ಳಿದನು
ಅಂತರಂಗಕೆ ಸೊಗಯಿಸುವ ರೀತಿಯಲಿ ತೋರಿ,
ಎಂತೆಂತು ಎಲ್ಲಿ ಅಂತಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕಲಿಸಿ ;

ಒಳಗಿಂದ ಎಡೆಬಿಡದ ಪ್ರೇರಣೆಯ ಹಿಂಡುಗಳ
ಚಲನದಲಿ, ಹೊರಗಿಂದ ಒಳತು ಸೊಗಸೆಂಬುದರ
ಒಲವ ಗೆಲುವಂದದಲಿ, ಮನವ ನೀ ಕರಗಿಸುತೆ
ಸುಲಭದಲೆ ಬಾಳನುದ್ಧರಿಸುತಿಹೆಯೈಸೆ.

ಎನ್ನ ಹೃದಯದಿ ನಿಂದು ಎಲ್ಲ ಬದುಕಲಿ ಕಂಡು
ಎನ್ನ ಬದುಕನು ಒಳ್ಳಿದಕೆ ತಿದ್ದಿ ಪೊರೆಯುತಿಹ
ಸನ್ನತಾ ಗುರುದೇವ ಲೋಕೇಶ ನಿನ್ನಡಿಗೆ,
ಪನ್ನಗಾದ್ರಿನಿವಾಸ, ನಮಿಸುವೆನು, ತಂದೆ.

ಚೆಲುವು

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬಸವನಗುಡಿ
ಬೆಂಗಳೂರು

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ ೧೯೩೧

ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೪೭
ಎಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರವನ್ನೂ ಕಾದಿದೆ

ಬೆಲೆ: ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್
ಮೈಸೂರು ರೋಡು, ಬೆಂಗಳೂರು ೨೬
೧೯೪೭

ಮುನ್ನುಡಿ

ಈ ಕವಿತೆಗಳ ಗುಚ್ಛದಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವ ಅಂಗಾಮಿ ಪ್ರೇಮಗೀತವು ಅಸ್ಸಾಮ್‌ದೇಶದ ಅಂಗಾಮಿನಾಗ ರೆಂಬ ಕಾಡು ಜನರ ಒಂದು ಗೀತದ ಅನುವಾದ. ಈಗ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದ ಸೆನ್‌ಸಸ್ ಕಮಿಷನರಾಗಿರುವ ಡಾಕ್ಟರ್ ಹಟನ್‌ರವರು ಈ ಜನರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ತಾವು ಬರೆದಿರುವ ಒಂದು ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಆ ಗೀತವನ್ನು ಇಂಗ್ಲೀಷಿಗೆ ಭಾಷಾಂತರಮಾಡಿದಾರೆ. ಅದನ್ನು ಓದಿದಾಗ ನನಗೆ ಕಾಡಿನವರೆಂಬ ಜನರ ಮನಸ್ಸು ಎಷ್ಟು ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಗಿರಬಹುದೆಂದು ತೋರಿ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿಯೇನೆಂಬ ಭೀತಿಯಿದ್ದರೂ ಅದು ನಮ್ಮ ಜನಕ್ಕೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಗೀತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೊರೊಳು ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಸ್ಥಳ; ಕೆಸ್ತೂರು ಎನ್ನುವುದು ಮೂಲದ ಕೆಟ್ಟೋರು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಭಾಷಾಂತರದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದ ರೂಪಾಂತರ.

ಬೆಂಗಳೂರು, ಪ್ರಜೋತ್ಕೃತಿ ಸಂ|| }
ಕಾರ್ತಿಕ ಬಹುಳ ತ್ರಯೋದಶಿ }

ಶ್ರೀನಿವಾಸ.

ವಿಷಯಸೂಚಿಕೆ

	ಪುಟ
ಮುನ್ನುಡಿ	
೧. ಚಿಲುವ ದೇವಿ	೧
೨. ಕಾಡುಹೂಗಳು	೫
೩. ಬೆಳವನ ಹಕ್ಕಿ	೯
೪. ಮುರಿದುಬಿದ್ದ ನೀರಕಲ್ಲು	೧೨
೫. ಸಾತ್ವಿಕ	೨೦
೬. ಅಂಗಾಮಿ ಪ್ರೇಮ ಗೀತ	೨೭
೭. ಕೆನ್ನೈದಿಲೆ	೨೯
೮. ಕರಿ	೩೨
೯. ನೀಲಗಾರ ಮಾದ	೩೬
೧೦. ಚಿಕ್ಕಮಲ್ಲಮ್ಮ	೪೨
೧೧. ಕೊಂಬು	೫೪
೧೨. ಒಂದು ಸಂಜೆ	೫೮
೧೩. ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ	೫೯
೧೪. ಅರಿಕೆ	೬೨

ಚೆಲುವ ದೇವಿ

ವಿಂಧ್ಯಪರ್ವತದ ಮಲೆಗಳ ಮಾಲೆ ಸುತ್ತ
ಸಾಗರದ ಅಲೆಯ ಮಾಲೆಯ ತೆರದೆ ಬಳಿದು,
ಚಿಂದದಲಿ ನೋಟವೋಡುವವರೆಗೆ ಹರಿದು,
ಆಗಸದ ಅಂಚನೆಲ್ಲೆಡೆಯು ಮುಟ್ಟಿಹುದು ;
ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಎಲೆಯ ಸೊಗಸಿನಲಿ ವನವು
ಕಣ್ಣ ತಣಿಸುತ್ತಲಿಹುದು ; ಸೋಲುತ್ತಿದೆ ಮನವು.

ನೇಸರಿಳಿದಿಹನು ಬಾಂದಳದ ಪಡುಗಡೆಗೆ,
ಪುಟವಿಡಿದ ಹೊಂದಟ್ಟಿವೊಲು ತೊಳಗುತ್ತಿಹನು ;
ವಾಸಲಾಯ್ತೆಲ್ಲ ಜಸವಿಲ್ಲೆಂದು ಕಣ್ಣ
ಮಿಟಕಿಸದೆ ನಭವು ಅವನನೆ ನೋಡುತ್ತಿಹುದು ;
ಕಟ್ಟಕಡೆಯಾ ಗಿರಿಯ ಆತುಮದ ಕೂಗು
ಮುಟ್ಟಿತವನನು ; ಅದನು ಸೇರುವನು ಬೇಗ.

ಸೇರುವನು ; ಸೇರಿ ಮರೆಯುವನು ಇನಿತರೊಳೆ ;
ಆಮುನ್ನ ಜಗವ ಬೆಳಕಿಂದ ತುಂಬಿಹನು ;
ನೂರು ವರ್ಣದ ಎಲೆಯ ಸೊಬಗೆಸೆವ ವನಕೆ
ಪ್ರೇಮಪೂರಿತ ಹಾಸವನು ಸೂಸುತ್ತಿಹನು.
ಕಣ್ಣಿನಾಸೆಯ ತೀವಿ ಬಗೆಯ ಮಗಮಗಿಸಿ
ಎನ್ನೊಳಗ ಸೋಕಿಹುದು ಸಂಜೆಯಿಾ ಸೊಗಸು.

ಚೆಲುವು

ಇಲ್ಲಿ ಮಲೆಗಳ ನಡುವೆ ಮಡುಗಳನ್ನು ಕೊರೆದು
ತಿಳಿಯ ನೀಲದ ನೀರ ಹಿಡಿದು ಹೊಳೆಯೊಂದು,
ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣಿನ ಹಾಸಿನಗಲದಲಿ ಹರಹಿ,
ಚಲಿಸುವುದೆ ತಿಳಿಯದೊಲು ಮೆಲುಮೆಲನೆ ಉರುಳಿ
ಹಿಂದಾದುದನು ನೆನೆವ ಮನ ನಿಂದು ನೆನೆದು
ಮುಂದರಿವ ತೆರದೆ ಮುಂದರಿಯುತಿದೆ ಜನಿದು.

ಮೆಲುಗಾಳಿ, ಪೂರುವದ ಗಿರಿಗಳೆಡೆಯಿಂದ
ಹರಿತಂದು, ಎದುರಿನಲಿ ಹರಿದು ಮುಂಬರಿವ
ತಿಳಿವೆಳಗ ಕಿರಣ ಸರಣಿಯ ಭರದೊಳಿಟ್ಟಿ,
ಸರಸದಲಿ ಅದರೊಡನೆ ನಲಿದಾಡುತ್ತಿಹುದು.
ಒರ್ವ ದೇವಿಯ ಅವಳಿವುಕ್ಕಳವರೊಲವ
ಸರ್ವವನ ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿತು ತಳೆದು ನಲವ.

ನೀರು ನೆಲ ಮಲೆಸಾಲು ಹೊಂಬಿಸಿಲು ಗಾಳಿ
ವನ ನಭಗಳನುಸರಣೆಯಲಿ ಸೇರಿ ಒಂದು
ಭೊರಣಿಯೊಳಿ ಸಂಜೆಗಿತ್ತ ಮೆರುಗಿದಕೆ
ಧನದ ಕನಕದ ಹೊರೆಯ ಚಿಂದ ಎಣಿಯಹುದೆ?
ತಾಯಿ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೊಗದವೀಕಾಂತಿ ಶಾಂತಿ;
ಈಯಂದ ಚಂದ; ಈ ಪ್ರೇಮವಿಭ್ರಾಂತಿ.

ಚೆಲುವು

ಕಣ್ಣೀಗ ಕಾಣುತ್ತಿಹ ಚೆಲುವ ನೋಟಕ್ಕೆ
ಮಿಗಿಲಾದ ಚೆಲುವು ಇರಬಹುದೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ?
ಇನ್ನಿದಕೆ ಮೆರುಗಿಡುವ ಕಲೆ ಒಂದು ಉಂಟೆ ?
ಸೊಗಸು ಇನ್ನಿನಿಸಾದರೂ ಮುಂಚಬಹುದೆ ?
ಎಂದು ಮನ ಅನಂದದಲಿ ಕೇಳುತ್ತಿರಲು
ಮುಂದೆ ಕಂಡುದು ಎಲ್ಲ ಚೆಲುವಿಕೆಯ ಹುರುಳು.

ನಗೆ ಮೊಗದ ತಿಳಿಗಣ್ಣು ನಳಿದೋಳ ಚೆಲುವೆ—
ಬಳಿಯೂರ ಬಾಳ ಬೆಳಕಾಗಿರ್ಪಳಹುದು—
ಚಿಗರಿಯಂದದ ಹಗುರವಾದ ನಡೆಯಿಂದ
ಹೊಳೆಗೆ ಕೊಡ ಹಿಡಿದು ತಾನಿಳಿತಂದಳಾಗ ;
ಮುಟ್ಟಿದುದು ಮುಗಿಲನಾಕ್ಷಣ ಚೆಲುವ ಶಿಖರ ;
ಸೃಷ್ಟಿಯಿಂದಕೆ ಹೆಣ್ಣಿನಂದ ಮಣಿಮುಕುರ.

ಮಗುವಾಗಿ ತಾಯ್ತಂದೆವಿರ ಮನವ ನಲಿಸಿ,
ಸತಿಯಾಗಿ ಪತಿಯ ಹೃದಯದ ಸುಖವ ಸಲಿಸಿ,
ಜಗದಂಬೆಯವತಾರದಂತೆ ಕಳಕಳಿಸಿ
ಸುತರ ಹಡೆದಿತ್ತಿ ಮುದ್ದಾಡಿ ಸಲೆಬೆಳೆಸಿ,
ಲಲನೆ ಅಂದುದ್ದೇಶಿಸದೆ ಕಣ್ಣು ತಣಿಸಿ
ಮಳಿದಳೆದುರಿಗೆ ನನ್ನ ಆತುಮವ ಮಣಿಸಿ.

ಚೆಲುವು

ಹೊರಗದಾವುದೊ ಚೆಲುವ ಮುಗುಳರಳುತಿಹುದು ;

ಒಳಗರಳುತಿಹುದಂತೆ ಅದನರಿವ ಶಕ್ತಿ ;

ನಿರುತವೂ ನಡೆನವೀ ಎರಡು ವಿನ್ಯಾಸ,

ಬೆಳೆವುದಿಂತನವರತ ಚೆಲುವಿನ ವಿಕಾಸ ;

ಅಂದಂದು ಕಾಂಬ ಚೆಲು ಹಿರಿದೆನಲು ಒಪ್ಪು ;

ಮುಂದುವರಿಯದು ಇನ್ನಿದೆನಲು ಅದು ತಪ್ಪು.

ಅದುಮೊದಲು ಆಗಾಗ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನಾನು

ಅಂದಿನಂದನನು ನೆನೆವೆನು ಮನದಿ ಮರಳಿ ;

ಕದಲದಿಹುದಾ ಚೆಲುವೆ ಹೊಳೆಗಿಳಿದು ಬಂದ

ಒಂದು ನಿಮಿಷದ ಚಿತ್ರ ಎಲ್ಲವನು ಮರೆಸಿ.

ಕೊಳೆ ಸೋಕದೊಂದು ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಉಕ್ಕಿ ಹರಿದು

ಒಳಗ ಬೆಳಗುವುದು ಬಣ್ಣಿ ಪ ನುಡಿಯ ಜರೆದು.

ಮನದ ಬಾಂದಳಕಿಂಥ ನೆನವು ನಕ್ಷತ್ರ ;

ತಾನೊಂದು ಬೆಳಗುವುದು ದೆಸೆಯೊಂದನೆಲ್ಲ.

ಮನುಜನನು ಗೆಲುವ ಚೆಲುವಿನ ತತ್ತ್ವ ಜಗದ

ಮಾನವತೆಯಿಂದೆನಗೆ ಕಲಿಸಿತಾ ಸಂಜೆ ;

ಮರೆಯ ಪರಮಾತುಮದ ಲೀಲೆಯೊಳಸಂಚು

ತೆರೆಯ ಮುಂದೆಸೆವೆಲ್ಲ ಚೆಲುವ ಸೆಳೆಮಿಂಚು.

ಕಾಡುಹೂಗಳು

೧

ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣು ಹೆಂಟೆ ಮುಳ್ಳು :
ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಇದೆಕೊ ರತ್ನ ;
ಮುಳ್ಳು ಮಣ್ಣು ನೊರಜಿನ ನಡುವೆ
ಇಕೊ ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸ ಹೊನ್ನ ಕ್ಷತ್ರ.

ಇದೆಕೊ ದಾರಿಯ ಬದಿಯಲಿ ಹುಲ್ಲಲಿ
ವಿಷ್ಣು ಕ್ರಾಂತಿಯ ಪರಿಮಿತ ನೀಲ ;
ಇಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವುದೊ ಬಹು ನೀಲದ
ಮಡಲಲಿ ಹಳದಿಯ ಕುಸುರಿಯ ಲೋಲ.

ರಾಗಿಯ ಪೈರಿನ ಮಧ್ಯದಿ ಮುಳ್ಳಲಿ
ಕೊಂಬಿನ ಸುಂದರ ಇಕೊ ಗುಬ್ಬಚ್ಚಿ ;
ಬದುವಿನ ಗಿಡದಲಿ ಊದಾ ಬಣ್ಣದ
ಚಳಿತುಂಬಿನ ಚೆಲುಹೂವಿನ ಕುಚ್ಚು.

ಹೊಲದಲಿ ಹೊಂಬಣ್ಣದ ಹೂಳೆ ಹರಿಸಿ
ದತ್ತೂರಿ ; ಅರಂಬದ ಕರೆಕರೆ ;
ನನ್ನವೊಲಲೆಯುವ ಸೋಂಬರ ಮೆಚ್ಚು ;
ಇಲ್ಲಿ ಇದರ ಸೋದರ ನೇಸರಮರಿ ;

ಚಿಲುವು

ಹತ್ತೋ ನೂರೋ ದಳಗಳ ನಡುವೆ
ಮಿನು ಮಿನುಗುವ ಈ ಬಟ್ಟನೆ ಪೀಠ :
ಅಲೆವೆಲರಿಗೆ ತಲೆಯೊಲೆಯದ ನಿಲುವು ;
ಚಿಂದ ಇದೆಸಗುವ ಸೂರ್ಯನ ಬೂಟ.

ಇಲ್ಲಿದೊ ಬೊಂತೆಯ ಕಳ್ಳಿ ಪಿಂಗಳ
ವರ್ಣದ ಹೂವಲಿ ತೋರಿದೆ ನಚ್ಚು ;
ಎಲ್ಲರ ಜೊತೆಯಲಿ ರೋಜಿ ಹೂತು
ಹರಡಿದೆ ತನ್ನ ಬಣ್ಣದ ಹುಚ್ಚು.

ಎನಿದೆ ಚುಕ್ಕಿ? ಅದೆ? ಕಣ್ಣೆಕ್ಕಿ
ನೋಡು ; ಅದು ದಳ ನಾಲ್ಕರ ಮೋಸ ;
ಹೂಮನೆತನದಲಿ ಮರಿಮಗ ; ಇದ್ದೂ
ಕಾಣದ ತಾರೆಯ ಕೂಸಿನ ಕೂಸು.

ಹೂದಳವಿಂತು ವಿಗಡಿಸೆ ನಿಂತು
ಹಂಬನೇಣಿಯಲಿ ಮರವನು ಏರಿ,
ಕಾಡಿನ ಹೂಗಳು ಜಗವನು ಗೆಲಿದೆವು,
ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದೆ ಇಲ್ಲಿ ತುತೂರಿ.

ಚೆಲುವು

೨

ತಿರೆಯಲಿ ಮನುಜರು ನೋಡುವ ನೋಡದ
ಎಲ್ಲೆಡೆ ಅರಳಿದೆ ಯಾವುದೋ ಚಂದ ;
ಬರಿ ನಗೆಯಾಟದಿ ಸಂತಸವಾಂತು
ಅದು ಯಾವುದೋ ನಲವಿನ ಚಕ್ಕಂದ.

ಮರೆಯಲಿ ಅಡಗಿಹ ಹೂಗಳೆ ನೀವು
ಕಣ್ಣುಚ್ಚಾಲೆಯನಾಡುತಲಿಹರೋ ?
ಎದುರಿಗಿದ್ದು ಕಾಣದ ಕಿರಿಚುಕ್ಕೆಯೆ
ಇಂದ್ರಜಾಲವನು ಮಾಡುತಲಿಹೆಯೋ ?

ನಿಮ್ಮಾನಂದದಿ ಆಡುತ ಕೂಗುತ
ನೀವಿರೆ ನೋಡದೆ ನಡೆವೆವು ನಾವು ;
ನೋಡರು ಎಂದು ಮುನಿಯುತೆ ಮರೆದಿರೋ
ಉಳಿವುದೇನು ? ಕೊಳೆ ಕಸಗಳ ರೇವು

ನೀವಿರೆ ನೆಲ ಚೆಲುವಿನ ಆಟದ ಹೊಲ ;
ಮರೆದಿರೋ ಚೆಲುವಿಗೆ ಅದೆ ಹಿರಿಮಸಣ.
ನಗುತಿರೆ ನೀವು ನಗುತಿಹೆವಾವು ;
ಮರೆದರೆ ಮಸಗದೆ ಲೋಕದ ವ್ಯಸನ ?

ಚೆಲುವು

ನೋಡಲಿ ಬಿಡಲಿ, ಮುನಿಯದೆ ಇಂತೇ
ಬಾಳಿರಿ ಬೆಳೆಯಿರಿ ಬಹು ಬಹು ಕಾಲ ;
ಎಂದಿಗು ಅರಿಯದೆ ಇರಿ ಜನ ನಿಮ್ಮನು
ನೋಡರು ಎಂಬ ಅತ್ಯಪ್ತಿಯ ಸೋಲ.

ಬಾಳ್ವಿರಿ, ಬಲ್ಲೆನು, ವಿಶ್ವವಿಧಾತನು
ನಿಮಗೀಯದ ಐಸಿರಿ ಒಂದಿಲ್ಲ ;
ಗಾತ್ರವು ಹರಕೆಯ ನುಡಿಸಿತು ಮನ್ನಿಸಿ ;
ಇದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಕುಂದಿಸಿಲ್ಲ.

ಕಾಣುವ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕಾಣದೆ ಸುತ್ತಿಹ
ಅನಂದಾಭಿಯ ಅಮೃತದ ತುಂತುರು
ನೆಲ ಮೊಗ ನಭದಲಿ ಹೂ ನಗೆ ತಾರೆಯ
ರೂಪಾಂತಿಹವು, ಅನಂತ ನಿರಂತರ.

ಆ ಅಬ್ಧಿಯೊಳಾಳ್ವಾತ್ಮದ ಪುಣ್ಯ
ಎಂದಿಗೆ ಬಹುದೋ ಬಾರದೋ ಕಾಣೆನು ;
ಬೆಳೆಯಲಿ ನಿಮ್ಮನು ನೋಡುತೆ ನಲಿವೇ
ಕಣ್ಣು ಪುಣ್ಯ, ಇದನೆಂದಿಗು ಮಾಣೆನು

ಬೆಳವನ ಹಕ್ಕಿ

ತೋಸಿನ ಮರದಲಿ ಮೊಳಗಲು ತೊಡಗಿವೆ

ಬೆಳವನ ಹಕ್ಕಿ ಸಖಿ.

ಓಸನ ಓಸಳ ಕೂಗಿದು ಜಗದಲಿ

ಹಳೆ ಕಾಲದ ಕೂಗು.

ಕೂಯೆನ್ನುವುದಿದು ಕೂಯೆನ್ನುವುದದು

ಅರೆ ಅರೆ ಚಣಬಿಟ್ಟು ;

ಆಯವರಿತು ಬರಬರುತ ಅಂತರನ

ಮರೆಯಿಸಿ ಮೊರೆಯುವುವು.

ಕೂ ಕೂ ಕೂ ಕೂ ಕೂ ಎನ್ನುತಲಿಹ

ಸ್ವರವಿದು ಇನಿತರೊಳೆ

ನೂಕುತ ನುಗ್ಗುತ ಕು ಕು ಕು ಕು ಎನ್ನುತ

ಹರಿವುದು ಎಡೆಬಿಡದೆ.

ಹೃದಯವ ತುಂಬಿದ ಪ್ರೇಮವು ಕಂಠವ

ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ಹೊರಹರಿದು

ಎದುರಾಳಿಯ ಮುಳುಗಿಸುವೆನು ಎನ್ನುತ

ನುಗ್ಗಿ ನುಗ್ಗಿ ಬಹುದು.

ಚಿಲುವು

ಪ್ರಿಯ ಪ್ರಿಯೆಯರ ಒಸಗೆಯ ಚಿಂಡಾಟವೋ ?
ಮುಗಿಲು ಮುಗಿಲಿನೊಲವ
ಪಯಣಕೆ ಪಥವಹ ಮಿಂಚಿನ ಹೊಳೆಯೋ ?
ರಿಗಮ ಪಥನಿ ಎಂಬ

ಗಾಯಕರಿಬ್ಬರ ಸ್ವರವಿನ್ಯಾಸದ
ಮೇಲಾಟವೋ ? ಎನಿಸ
ನ್ಯಾಯದಿ ಹಕ್ಕಿ ಇದೆರಡರ ಮೊಳಗು
ಗಾಳಿಯ ತೀವಿಹುದು.

ಲೋಹದ ತಂತಿಗೆ ತೊಗಲಿನ ನಾರಿಗೆ
ಈ ಸ್ವನಬಹುದುಂಟೆ ?
ಮೋಹವು ಮಿಡಿಯಲು ಜೀವವು ನುಡಿಯುವ
ಭಾಸ್ವರ ನಿನದವಿದು.

ಅವಳಿಜನಳಿಯಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಹುಟ್ಟುವುವು
ಎಂಬರು ಹಕ್ಕಿ ಇದ ;
ಬುವಿಯಲಿ ಬಾಳುವನಿತು ದಿನ ಬೆಳೆವುವು
ಸಂಬಂಧನ ಬಿಡದೆ ;

ಜೊತೆಯಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಹೆಣ್ಣೂ ಗಂಡೂ
 ಜೊತೆಯಲಿ ಬೆಳೆಯುವುವು ;
 ಜೊತೆಯಲಿ ಸುಳಿಯುತ್ತ ಜೊತೆಯಲಿ ಹಾಡು
 ಜೊತೆಯಲಿ ಬಾಳುವುವು ;

ಜೊತೆಯಲಿ ಮಡಿವುವು ; ಎಂಬರು ಜನರು :
 ಒಂದು ಜೀವ ಸೋತು
 ಗತಿಸಿ ನೆಲಕೆ ಬೀಳ್ವಂದಿನ್ನೊಂದೂ
 ನೊಂದು ಬೀಳ್ವುದಂತೆ.

ಭಾವ ಭಾವ ಮನ ಮನ ಒಂದಾಗುತ್ತೆ
 ತನುವೆರಡಾಗಿರಲು
 ಜೀವವೊಂದ ಎರಡೊಡಲಿಗೆ ಹಂಚಿದೆ
 ಎನಲೇನಚ್ಚರಿಯೆ ?

ತೋಪಿನ ಮರದಲಿ ಮೊಳಗನು ನಿಲಿಸುತ್ತೆ
 ಬೆಳವನ ಜೊತೆ ಒಲವ
 ಔಪಾಸನವನು ಮುಗಿಸಿವೆ ; ಬಾ, ಸಖಿ,
 ಕೆಳೆ ಬೆಳೆಸುವ ಇಂತು.

ಮುರಿದುಬಿದ್ದ ವೀರಕಲ್ಪು

ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಏನು ವೀರ?
ಮುನ್ನ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ
ಇನ್ನು ಯಾವ ಸಾಹಸವಲಿ,
ಜೀವ ನನ್ನ ದಲ್ಲವೆಂದು
ನೋವು ನನಗೆ ಸದರವೆಂದು
ಸಾವದಾಡೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು,
ಊರಜನದ ಮನವನುಲಿಸಿ
ವೀರನಹುದು ಇವನು ಎನಿಸಿ
ಯಾರ ಕಣ್ಣು ನೀರುಹರಿಸಿ
ಅಮರನಾದೆನೀ?

ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ದೋಚಬಂದ
ಕಳ್ಳಪಡೆಯ ನುಗ್ಗಿ, ತರಗ
ದಳ್ಳುರಿ ಗೆಲುವಂತೆ ಗೆಲಿದೊ;
ಮೇವ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಗೆ ಬರುವ
ಗೋವ ಹಿಡಿದ ಹುಲಿಯ ಸಂಜೆ
ಜಾವದಲ್ಲಿ ಕಾದಿ ತಡೆದೊ;
ನಾಡಿನೊಡೆಯನಾಣತಿಯನು
ಮಾಡಹೋಗಿ ಹಗೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ
ಹೇಡಿಯಾಗೆನೆಂದು ನುಡಿದೊ;
ಎಂತು ಮಡಿದೆನೀ?

ಚಿಲುಪು

ಗಾಯವಡೆದು ಬಂದ ನಿನ್ನ
ತಾಯಿ ಓಡಿ ಬಂದು ನೋಡಿ
ಸಾಯೆನೇಕೆ ನಾನು ಎಂದು ;
ದೇವರೇ ಇವನನುಳಿಸು
ಸಾವೆ ನಾನು ನನ್ನ ಕೊಳ್ಳು
ದೇವ ದೇವ ಎಂದು ಕೂಗಿ ;
ಹೆತ್ತ ಹೊಟ್ಟೆಯಳಲಿನಲ್ಲಿ
ಅತ್ತು ಮೊರೆದು, ನನ್ನ ಕಂದ
ಸತ್ತಿಯಾ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು,
ಎಂದಳಲ್ದಳು.

ಮುದುಕನೊಬ್ಬ, ನನ್ನ ಮಗನು
ಎದವಿ ಬಂದ, ಇನ್ನುಮೇಲೆ
ಬದುಕನವನು ನೋಡಿಕೊಂಬ,
ಎಂದು ಕನಸಲಿರುತ, ನಡುವೆ
ತಂದ ನಿನ್ನ ನೋಡಿ ಆಸೆ
ನಂದಿ ಜೀವ ಬೆಂದು ಮುದುಡಿ,
ಆಸೆ ತೋರಿ ನನಗೆ ಮೊದಲು
ಮೋಸನಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋದ,
ಈಶ್ವರಾಜ್ಞೆ ನನ್ನ ಕರ್ಮ,
ಎಂದನಪ್ಪುದು.

ಚಿಲುಪು

ಮದುವೆಯಾದ ಹೆಣ್ಣು, ಸುಖದಿ
ಬದುಕುವೆಂದು ಬೇರೆ ಜನದ
ಎದುರು ಬಳಿಗೆ ಬಾರದವಳು,
ನಿನಗದೇನೋ ಆಯಿತೆಂಬ
ಜನದ ನುಡಿಯ ಕೇಳಿ, ತನ್ನ
ಮನದಿ ನಡುಗಿ ಹೆದರಿ ಕರಗಿ,
ದೇವ ಇವನನಿಂದು ಸಲಹು
ಜೀವವುಳಿಯೆ ಒಂದು ವರುಷ
ದೀವಟಿಗೆಯ ಹಿಡಿವೆ ನಿನಗೆ
ಎಂದು ಬೇಡುತ;

ಜಾಣೆ ಮಗುವನೆತ್ತಿಕೊಂಡು
ನಾಣ ಮರೆತು ಓಡಿಬಂದು,
ಪ್ರಾಣ ಹೋಹ ಸವಾಯದಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ತಲೆಯ ಮಡಿಲೊಳಿಟ್ಟು,
ಕಣ್ಣಿನೀರನೊರಸಿಕೊಳ್ಳುತ,
ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಹರುಂಟೆ?
ನನ್ನ ಮಾತು ಇರಲಿ, ಇಕೋ,
ನಿನ್ನ ಮಗನ ನೋಡಿ ಬದುಕು,
ಕುನ್ನಿ ಕರೆಯುತ್ತಾನೆ, ನೋಡು.
ಎಂದುಸಿದಳು.

ಚಿಲು ವು

ಊರ ಜನರು ಬಂದು, ಎಂಥ
ಶೂರ ಇವನು, ಎಂಥ ಧೀರ,
ನೂರು ಜನರು ಇವಗೆ ಸಮನೆ,
ಗಂಡು ಕಾಣೋ, ಇವಗೆ ಒಂದು
ದಂಡು ಸಮನೆ, ಏನು ಇವನ
ಗುಂಡಿಗೆ? ಎನೆ ಅದನು ಕೇಳಿ
ಮನದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಖವನಾಂತು,
ಕನಿಕರದಲಿ ತಾಯಿತಂದೆ
ತನುಜ ವನಿತೆಯರನು ನೋಡಿ
ಸ್ವಲ್ಪ ಕುದಿದೆಯಾ?

ಇನಿಸು ಕುದಿದು ಮತ್ತೆ ಮನದಿ,
ಜನುಮ ಇಂದು ಸಫಲವಾಯ್ತು,
ಕೊನೆಗೆ ಬರಿಯ ಚಿಂತೆಯೇಕೆ?
ಬದುಕ ಕೊಟ್ಟ ದೈವ ಬಂದು
ಇದಿರು ನಿಂದು, ಇಂದು ನಿನ್ನ
ಎದೆಯ ರಕುತ ಬೇಕು, ಎನಲು
ಕೊಟ್ಟ ಸಾಲ ಕೊಡೆನು ಎನಲು
ಹುಟ್ಟು ಹೇಡಿಯೇ ನಾನು?
ದಿಟ್ಟ ತನದಿ ಸುರಿದೆನದನು
ಎಂದು ನೆನೆದೆಯಾ?

ಚೆಲುವು

ಜೀವಗಳನ್ನೆನಿಸಿ ಬಾಳ್ವ
ಹೇವ ಬಾಳೆ? ದಿಟ್ಟತನದ
ಸಾವು ಸಾವೆ? ಎಂದಿಗಹುದು ?
ಇಷ್ಟರಿವರು ಇವರ ಪಾಡು
ಕಷ್ಟವಪ್ಪುದೆಂದು ಓಡಿ
ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಬಾಳಬಹುದು ?
ಅವನೆ ಬಾಳ ಕೊಟ್ಟ, ಕೊಂಡ ;
ಇವರನವನೆ ಪೊರೆವ ; ನನಗೆ
ಬವಣೆಯೇಕೆ ಎಂದು ತಿಳಿದು
ಶಾಂತನಾದೆಯಾ ?

ನೋವು ಹೆಚ್ಚಿ, ಕಣ್ಣು ಮಿಂಚ
ಸಾವ ಮುಗಿಲು ಮರೆಸಿ ಮುಂಚಿ
ಕಾವಳವನು ಕಟ್ಟುತಿರಲು ;
ನೊಂದ ತಾಯಿ, ಬೇವ ತಂದೆ,
ಕಂದ, ಮಡದಿ, ಬಳಸಿನಿಂದ
ಮಂದಿ, ಇವರನೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ ;
ತೆರೆಯ ಮುಂದೆ ನಿನಗೆ ತಿಳಿದ
ಸರುವರೊಪ್ಪುವಂತೆ ಆಡಿ
ಗುರುವಿನಡಿಯ ನೆನೆದು ಕಣ್ಣು
ಮುಚ್ಚಿ ಮರೆದೆಯಾ ?

ಚಿಲುಪು

ಊರಿಗಾಗಿ ಜೀವವಿತ್ತು
ವೀರನೆಂದು ಗ್ರಾಮವೆಲ್ಲ
ಸೇರಿ ಮೆಚ್ಚಿ ಅತ್ತು ಮರುಗಿ ;
ಶೂರನೆಂದು ಹಾಡಿ, ಹೂವ
ಹಾರಗಳನು ಹೇರಿ, ಬಳಿಯ
ಊರುಗಳಲಿ ಹೊಗಳಿ ಮೆರೆಸಿ ;
ಇಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣುಮಾಡಿ, ಹೆಸರು
ನಿಲ್ಲಲೆಂದು ಕತೆಯ ಕೆತ್ತಿ,
ಕಲ್ಲ ನೆಲಸಿ, ಒಲವಗುಡಿಯ
ಅಂದೆ ಸಮೆದರು.

ಒಡಲ ಮುರುಕು ಮನೆಯೊಳಸುವ
ಸೊಡರು ಗಾಳಿ ಮಳೆಯೊಳೆಂದೊ
ಕೆಡುವುದೆಂದು ಅರಿವೆವೆಲ್ಲ ;
ನಡುವೆ ಒಮ್ಮೆ ಅದನು ಜಗದ
ಒಡೆಯಗಾರತಿಯನು ಬೆಳಗೆ
ಕೊಡುವ ಸಮಯ ಬಹುದು ಪುಣ್ಯ ;
ಇಂಥ ವೇಳೆ ಬಹಳ ಜೀವ
ಹಿಂತೆಗೆವುದು ; ಭೀತಿಯುಳಿದು
ನಿಂತು ಕೊಡುವ ಧೃತಿ ಒದಗುವ
ಪುಣ್ಯ ಮಿಕ್ಕುದು.

ಚಿಲುವು

ಇನಿತು ಪುಣ್ಯ ನಿನ್ನ ದಾಯ್ತು ;
ಜನುಮ ಇಂತು ಸಫಲವಾಯ್ತು ;
ನೆನವು ನಾಡ ದೀಪವಾಯ್ತು ;
ನಿನ್ನ ಕೃತಿಗೆ ಮೆರುಗಕೊಟ್ಟು,
ನಿನ್ನ ಹೊಗಳಿ ಹಾಡ ಕಟ್ಟಿ,
ನಿನ್ನವರನು ಸಂತಪಿಟ್ಟು,
ಬಹಳ ಕಾಲ ಸೀಮೆ ನಿನ್ನ
ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ನುಡಿಯುತ್ತಿತ್ತು ;
ಗಹನವಾದ ನಡೆಯ ನೆನೆದು
ಪೂಜೆ ಮಾಡಿತು.

ಅಂದಾ ನಿನ್ನ ಸೇವೆ ಕೊಂಡು
ಬಂಧುವೆಂದು ಪೂಜೆಗೆಯ್ದ
ಚಂದದೂರು ಮುದುಗಿ, ಈಗ
ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ಕತೆಯ
ಬಲ್ಲ ಜನತೆಯಿಲ್ಲ ; ನೆನೆವ
ಕಲ್ಲು ಮುರಿದು ಕೆಡೆದಿರುವುದು ;
ಒಡಲು ಅಂದು ಅಳಿದ ತೆರದೆ
ಮಡಿದಿರುವುದು ಕೀರ್ತಿ ಇಂದು
ಕೆಡಕಿ ಕಾಲ ನಿನ್ನ ಗುಡಿಯ
ಉರುಳಿಸಿರುವನು.

ಚಿಲುವು

ಲೋಕ ಮರೆಯೆ ನಿನಗೆ ಕೊರೆಯೆ ?
ತಾಕು ಸೋಕದುರುವ ಕೀರ್ತಿ
ನಾಕದಲ್ಲ ಬೆಳೆಯುತಿಹುದು ;
ನರರ ನೆನವು ಮುಗಿಲ ಬರಹ ;
ಬರೆದರಂದೆ ನಿನ್ನ ಹೆಸರ
ಸುರರು ಸ್ವರ್ಗ ಭಿತ್ತಿಗಳಲಿ ;
ಬಾಳ ನೀನು ಬಿಟ್ಟ ಕ್ಷಣವೆ
ನಾಳೆಯೊಂದಿ ಬಾಡದೊಂದು
ವೀಳ್ಯಕೊಡಿಸಿ ದೇವ ನಿನ್ನ
ಮೆಚ್ಚುತಿರುವನು.

ಸಾತ್ವಿಕ

ಸಾತ್ವಿಕನು ಕುಳಿತು ಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.
ಮುಂದೆ ಬರುವ ಮಾತೆಲ್ಲ ಸಾತ್ವಿಕನು ಅಡತಕ್ಕದ್ದೇ.

ಕೋಪವೆನಗಿಲ್ಲ, ತಾಪವೆನಗಿಲ್ಲ.

ಭ್ರಾಂತಿಯಿಲ್ಲ ;

ಆಸೆ ಎನಗಿಲ್ಲ, ಮೋಸವಿರಿಸಿಲ್ಲ ;

ಶಾಂತ ನಾನು.

ಜಗದ ಅಗಲದಲಿ ಹಗೆಯೆಂಬದೊಂದು

ಇಲ್ಲ ನನಗೆ ;

ಸೃಷ್ಟಿಯಲಿ ಎಲ್ಲ ಇಷ್ಟವೇ ಎನಗೆ

ಎಲ್ಲ ಇಷ್ಟ.

ಅರೆಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅಯುಧವನ್ನೂ ಬಂದು ಕರಿದ
ಕೂವನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಯೋಧನು ಕಾಣುತ್ತಾನೆ.

ಯಾರು ಮರೆಯಲ್ಲಿ ? ದೂರ ಇಹೆಯೇಕೆ ?

ಕೈಯೊಳ್ಳೆನು ?

ಕತ್ತಿಯೇ ಸಾವಿನ ಬುತ್ತಿಯೇ ? ಬಾ ತಾ

ಅಯ್ಯ ಬಾರ.

ಜೆಲುವು

ಹೊಡೆವೆನ್ನೆನ್ನೆವೆಯ ? ಕೊಡು ನಿನ್ನ ಕೈಯ,
ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮ;
ಕಡಿವೆನ್ನೆನು, ನಾನು ತಡೆಯೆ ; ಕಡಿಬಾರೋ
ನನ್ನ ಮೈಯ.

ನೀನಿರಿವ ಅಟ್ಟಿ ನಾನಲ್ಲ, ನೀನು
ನನ್ನ ಮುಟ್ಟಿ;
ಇರಿದರೂ ಇರಿಯೆ, ಅರಿಯ ಇದು ಒಂದು
ಕಣ್ಣ ಕಟ್ಟು.

ಜೀವನವು ಅಮೃತ, ಬೇವಯ್ಯ ಹಿಂಸೆ;
ಇದಕೆ ಅದನು
ಎರೆಯುವುದು ಮರುಳು ; ಅರಿತಿದರ ಹುರುಳು
ಬದುಕು ತಮ್ಮ.

ನಿನ್ನವರ ಕೊಲಿಸಿ ನನ್ನವರನುಳಿಸಿ
ಭೇಷಜದಲಿ
ಮುಷಿಯಂತೆ ತೋರಿ ವಿಷ ರಸವ ಕಾರಿ
ಮೋಸಮಾಳ್ಳ,

ಚಿಲುವು

ಪಾಪಿ ನಾನೆಂದು ಕೋಪ ಮಾಡದಿರು ;
ಜನತೆಯೆಲ್ಲ
ನನ್ನ ಜನ ನನಗೆ ; ಭಿನ್ನ ವೆಂಬೆಣಿಕೆ
ಮನದೊಳಿಲ್ಲ.

ಯಾವೊಂದು ಜೀವ ನೋವಿನಲಿ ಸಿಲುಕೆ,
ಸಿಲುಕೆ ನಾನೂ
ನೋವಿನಲಿ ನೋವೆ, ಸಾವಿನಲಿ ಸಾವೆ,
ಅಳಲೆ ಅಳುವೆ.

ನಿಮ್ಮವರ ಕಯ್ಯೆ ಅನ್ನವನು ಕೆತ್ತು
ನನ್ನ ಜನಕೆ
ಕೊಟ್ಟೆನೆಂದೆಣಿಸಿ ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡದಿರು
ಅಣ್ಣ ಕೇಳು ;

ಹಾಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೋಳು ಮಾಡುವರು
ತಿರುಗಿ ನೋಡಿ ;
ಅಂಬಲಿಯ ಬಯಸಿ ಹಂಬಲಲಿ ಮಡುವ
ನರಕ್ರಿಮಿಗಳ.

ಚಿಲುವು

ಅರ್ಯ ಮುಷಿ ದೇಶ ಭಾರತದ ಭೂಮಿ
ಎಂತೋ ಎನಗೆ
ಅಂಗಲರ ನೆಲವು ಮಂಗಲ ಗ್ರಹವು
ಅಂತೆ ತಾರು.

ವಿಶ್ವವಿದು ಒಂದು ಅಶ್ವತ್ಥ ವೆಂದ
ಮಾತನರಿಯಾ?
ಅವೊಂದು ಮರದಿ ನಾವು ಎಲೆಯೆನಲು
ನೀತಿ, ರೀತಿ.

ನನ್ನಲಿಹ ತತ್ತ್ವ ನಿನ್ನಲಿಹ ತತ್ತ್ವ
ಎಲ್ಲ ಜಗದ
ಜೀವನದ ತತ್ತ್ವ ದೇವನೆಂದರಿಯೈ;
ಇಲ್ಲ ಬೇರೆ.

ಎನ್ನ ನೀನೆಂತು ಅನ್ಯನೆನಬಹುದು?
ಹೊಕ್ಕು ನೋಡು;
ಇಡೀಲೋಕನಂಟು; ಬಿಡಿಸಿದರು ಬಿಡದ
ಸಿಕ್ಕು, ಗಂಟು.

ಚೆಲುವು

ನನ್ನ ಜನ ನಿಮ್ಮ ಬನ್ನಬಡಿಸಿದೊಡೆ,
ಆಗ ಇಂತೆ
ನೊರೆದು ಹೇಳುವೆನು ಕರೆದು ಬೇಡುವೆನು,
ಕೂಗಿ, ಕರೆದು.

ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಾನು, ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನೀನು,
ಗುರುವ ಕಂಡು
ನಡೆಯುವುದೆ ಚಿಂದ; ನಡೆಯದಿರೆ ಬಾಳು
ಬರಿದು, ಭಂಡು.

ಮಾನವನ ಬಾಳು ಕಾಣುವನ ಮನಕೆ
ತಾಳೆ ಹೊವು;
ಅರಿತು ಮುಡಿ ಗಂಧ, ಮರೆತು ಹಿಡಿ ಮುಕ್ಕು;
ಬಾಳು ಇಂತೆ.

ಕುತ್ತಿ ನೀನೆನ್ನ, ಸತ್ಯ ಸಾಯುವುದೆ?
ನಿನ್ನ ಕೃತಿಯು
ಗೊಬ್ಬರವನುಂಡು ಹಬ್ಬದೇ ಮುಂದೆ
ನನ್ನಿ ಬಳ್ಳಿ?

ಚೆಲುವು

ಎನ್ನ ನುಡಿ ಕೇಳು, ಚೆನ್ನಹುದು ಬಾಳು,
ಮೋಡಿ ಬೇಡ;
ಏನೊ ಎನಬೇಡ, ಕಾಣುವುದು ನೋಡು;
ನೋಡು; ಕಾಣು.

ಯೋಧನು ಕಣ್ಣಿಂದ ನೀರನ್ನು ಕೊಡಹುವನು.

ನೀರೆ ಕಣ್ಣಿನಲಿ? ಆರಿತೇ ಕೋಪ?
ಭಲ ಹೋಯಿತೆ?
ಕರಗಿತೇ ಕರುಳು? ಮರೆಯಿತೇ ಮರುಳು?
ತಳ ಅರಿಯಿತೆ?

ಯೋಧನು ಆಯುಧವನ್ನು ಬೂರ ಎಸೆಯುವನು.

ಬೇಡವೇ ಕತ್ತಿ? ನೋಡು ಈ ಹೊತ್ತು
ಮಲ್ಲ ನೀನು;
ಅರಿದಗಾತುಮವೇ ಸುರಗಿ; ಅದರಿಣೆಗೆ
ಇಲ್ಲ ಅಲಗು.

ಕರುಣ ಬಂದಣ್ಣ, ಒರಸಿಕೋ ಕಣ್ಣು;
ಅಪ್ಪು ನನ್ನ;
ಬಾರಣ್ಣ ಬಾರೋ ಕಾರುಣ್ಯಮೂರ್ತಿ
ಬೊಪ್ಪ ಬಾರೋ.

ಚೆಲುವು

ಯೋಧನು ಬಂದು ಸಾತ್ವಿಕನ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿಯುವನು.
ಸಾತ್ವಿಕನು ತಡೆದು ಅವನನ್ನು ಎದೆಗೆ ಅಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವನು.

ಅಪ್ಪಿ ಇರು ಇಂತೆ; ತಪ್ಪ ಬೇಡಿದ್ದು;
ಎಷ್ಟು ಜನ್ಮ
ಸುತ್ತಾಡಿ ತಿರುಗಿ ಹತ್ತಿರಕೆ ಬಂದೆ,
ಇಷ್ಟ, ಮಿತ್ರ.

ಯೋಧನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಏನೋ ಹೇಳುವನು.

ಗುರುವೆ ನಾ ನಿನಗೆ? ಗುರು ನನಗೆ ನೀನು ;
ಒಳಗೆ ನಾನು
ಅರಿತಿದ್ ತತ್ತ್ವ ಸರಿಯೆಂದು ತೋರ್ದ
ಗೆಳೆಯ, ದೈವ.

ಅಂಗಾಮಿ ಪ್ರೇಮ ಗೀತ

ಎಳೆಯ ದಿನ ಕಳೆದರೂ ಕೆಳೆ ಎಂದಿನಂತಿರಲಿ ;
 ನಿನಗಾಗಿ ದಾರಿಯಲಿ ಕಾಯ್ತೆ ನಾನು ;
 ಚೆಲುವ ಹೆಣ್ಣುಳೊಳ್ಳಿ ಗೆಳತಿ ನೀ ಚೆಲುವಾದೆ ;
 ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲ ಇದಕ್ಕಿಲ್ಲ ಇನಿಸೂ.
 ಜಡೆ ನೀಳವಾಗಿ ಹಿಮ್ಮಡಿಯ ಮುಟ್ಟಿದ್ದರೂ,
 ಹೆರಳು ಹಿರಿದೆಂದೆತ್ತಿ ಮುಡಿದಿದ್ದರೂ,
 ಬಿಡಬೇಡ ಎನ್ನನೀ ; ಒಡನೆ ತೋಟಕೆ ಬಾರ ;
 ಮರೆಯದಿರು ಎಳೆತನದ ಒಲುಮೆಗಳನು.
 ಬೆಳಕು ಹರಿಯುತ್ತಲಿರಲು ಕಾಯುವೆನು ನಿನಗಾಗಿ ;
 ಉಳಿದ ಜನ ಸುಳಿವ ಹೊಲವಾಳಗಳನು
 ಕಳೆದು ನಿನ್ನನು ದೂರ ಒಯ್ಯುವೆನು ; ಬರುವಂದು
 ಅಳಲುತೊಬ್ಬನೆ ಸೊರೊಳ ದಾರಿ ಹಿಡಿದೆ.
 ಬೇಸರುತ ನಾ ಬರುವೆ ; ಏಕಾಕಿಯಾಗಿರುವೆ ;
 ನನ್ನ ಮನಸಿನ ನೋವ ನಿನಗೆ ಒರೆವೆ ;
 ನೇಸರಿಳಿದಿಹನಿತ್ತು, ಇತ್ತು ಏರಿದ ಚಂದ್ರ ;
 ಜೊನ್ನ ಮಳೆಕರೆಯುತ್ತಿದೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ;
 ನೆಲದ ಮೇಲಿರುವೆಂದು ಜೊತೆಗಾಗಿ ನಡೆಯಬಹ
 ಸೊಗದ ನಮ್ಮೂರ ನಡುದಾರಿಮೇಲೆ ;
 ಅಳಿದ ಮೇಲೆ ನಾವು ನಡೆಯಲಾಗದ ನಮ್ಮ
 ಬಗೆಗೊಂಡ ಚೆಲುವಾದ ಬೀದಿಮೇಲೆ.

ಚಿಲುವು

ಕೆಸೂರ ಕಲ್ಲ ಬಳಿ ಸೇರಿ ಹುಲ್ಲನು ಕೊಯ್ವ ;
ಕೊಯ್ಯುತ್ತ ಅಂತೆ ಮುದ್ದಿಸುವ ನಲಿವ ;
ಶಿಸ್ತಾಗಿ ನಾ ನಿನ್ನ ಪಡೆಯುವೆನೆ ಅವೇಳೆ
ಹೊಯ್ದು ನಮ್ಮೊಲವ ಒಂದೇ ಪಾತ್ರಕೆ.
ಹೊಟ್ಟೆ ಯುರಿಯುವ ಮಂದಿ ಏನಹೇಳಿದರು ಸರಿ,
ಮರೆಮಾಜದಿರುವ ನಮ್ಮೊಲವ ನಾವು ;
ದಿಟ್ಟತನದಲಿ ನಮ್ಮ ದಾರಿ ನಡೆಯುವ ನಾವು ;
ಮರಿಯಾಜೆಗೆಂದು ನಾವಗಲಿದ್ದರೂ,
ದೂರ ದೂರದೊಳಿರುತ ನಡೆದರೂ, ಜನ ನಮ್ಮ
ಹಂಗಿವುದು ; ಇನ್ನು ಜೊತೆ ಬಿಡುವುದೇಕೆ ?
ಫೀರರಾಗಿರುವ ಬಾ ಗೆಳತಿ ; ಸಾವಡಿಸಿದರು
ಹಿಂಗದೊಲುಮೆಯನಿಲ್ಲಿ ನೋಡು ಮೆಚ್ಚು.

ಕೆನ್ನೈದಿಲೆ

ಜೋಗವನು ನೋಳ್ಪುದಕೆ ಹೋಗುತಿರೆ ನಾನಂದು
ಮಲೆಯ ನಡುವಣ ಕರಿಯ ನೀರಹರಹ
ದೂರದ ಉಪಾಂತದಿಂ ಸಾರಿ ನಿನ್ನಯ ಕಾಂತಿ
ಹೊಳೆ ಹರಿದು ನನ್ನ ಕಣ್ಣನು ತುಂಬಿತು.
ನೀಲ ಜಲದಿಂದೆದ್ದು ನಭದೆಯ ತಿವಿದು
ಅಲಗಂತೆ ನಿಂತೆ ನೈದಿಲೆ ಜಯವ ಸವಿದು.

ಎಂಥ ಕೆಂಪಿದು, ಎತ್ತ, ಇಂತುಂಟೆ ಲೋಕದಲಿ,
ಎಂದು ಮೋಹಿಸಿ ಕಣ್ಣು ನಿಟ್ಟಿಸಿರಲು,
ಮಲೆಯಿಲ್ಲ, ಮರವಿಲ್ಲ, ಜಲವಿಲ್ಲ, ವನವಿಲ್ಲ,
ನಾನಿಲ್ಲ; ಉಳಿದೆ ನೈದಿಲೆಯೊರ್ವ ನೀ.
ಎನ್ನಾತ್ಮವಾಕ್ಷಣದಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತು
ತನ್ನ ಮರೆದುದು; ಶೂನ್ಯವಾಯಿತಾ ಸುತ್ತು.

ಇಲ್ಲ; ಶೂನ್ಯವಲ್ಲ; ಎಲ್ಲ ವನ ನನ್ನಂತೆ
ತಾ ಬಗೆದ ಸೊಗಸು ರೂಪಾಂತುದೆಂದು
ನಿನ್ನ ನೋಡುವ ಭರದಿ ತನ್ನ ಮರೆದುದು ತಾನು
ಕೆನ್ನ ದೀಧಿತಿಯ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ;
ಮನೆ ಮಾತ ಮರೆಯಿಸುವ ಸತಿಯ ನಗೆಯಂತೆ,
ಬಾನ ಮರೆಯಿಸುವ ರವಿಯಂತೆ ನೀನಿಂತೆ.

ಚಿಲುವು

ನೋಡಿದೆನು ಮುಂದೆ ಮಲೆನಾಡ ನದಿಗಳ ದೇವಿ
ಗಂಭೀರ ಹಾಸದಲಿ ನಭವ ತೊರೆದು,
ನಡುಗೆ ಜಗ, ಪಾತಾಳದೆಡೆಗೆ ಹಾರುವ ಝಳವ;
ನೋಡಿ ಮರೆದೆನು ಮರಳಿ ನನ್ನ ನಾನು.
ನರಕುರಿಯ ಪದವಿ ಪದವಿಯೆ ಇದರ ಮುಂದೆ?
ಅಣು ತೃಣಕೆ ಜಲಕಣಕೆ ಕಡಿಮೆ ಅವನೆಂದೆ.

ನಿನ್ನ ಆಕೃತಿ ಎಸಿತು ಚೆನ್ನವಾದರು ಕಿರಿದು;
ಭೀಮ ಸುಂದರ ಬೃಹದ್ರೂಪ ಪಾತ.
ಮೂರು ದಿನದಲಿ ನಿನ್ನ ತೌರ ಮರುಗಿಸಿ ಬಾಡಿ
ಕಾಡಿನಭಿಮನ್ಯು ನೀ ಮರೆವೆ ನೋಡೆ;
ಯುಗ ಯುಗದ ಹರಿವನರಿಯದೆ ತನ್ನ ಯೋಗ.
ಕಲಕದಿರುವುದಲ್ಲೇ ಶರಾವತಿಯ ಜೋಗ.

ಆದರಂದಿನ ಮೊದಲು ಸೋದರೈದಲಿ ನೀವು
ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯುವಿರಿ ನನ್ನ ಮನಕೆ;
ನೆನೆಯುವೆನೆ ಜಲಪಾತವನು ತರುವುದದು ನಿನ್ನ;
ನಿನ್ನ ನೆನೆಯೆನೆ ಅದನು ತರುವೆ ನೀನು;
ನೀನದರೊಳದುನಿನ್ನೊಳೊಂದಾಗಿ ಬೆರೆದು
ಒಳಗಣ್ಣು ಮುಂದೆ ನಿಲುವಿರಿ ಭೇದ ತೊರೆದು.

ಚಿಲುವು

ಶ್ರುತಿಯಾಗಿ ನೆರೆದೇಕ ಮತದಿಂದ ನುಡಿಯುವಿರಾ

“ಹಿರಿದು ಕಿರಿದಿಲ್ಲ ಫಲಿಸಿದ ಬಾಳಿಗೆ;
ಇಂದಿಲ್ಲ, ಅಂದಿಲ್ಲ, ಕುಂದಿಲ್ಲ, ಕೊರೆಯಿಲ್ಲ;

ವಿಶ್ವಮಾನಸನ ನಿಜ ನಿತ್ಯಸುತರ
ದಿನ ಯುಗದ ಹಿರಿ ಕಿರಿಯರೆಂಬ ನುಡಿ ಜಲ್ಪ;
ಫಲಿಸೆ ಕಣವೇ ವಿಶ್ವ, ಕ್ಷಣ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪ.”

ಕರಿ

ಅಣ್ಣ ಮಾಂಬಿಯನ್ನು ಕುರಿತು
ಅಂದು ಕವಿತೆ ಬರೆದ ತೆರದೆ
ನನ್ನ ಕುರಿತು ಒಂದ ಬರಿ
ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಹೆಯ ಕರಿ?

ಕೊಳ್ಳು, ಕೊಳ್ಳೊಳ್ಳೆಂದು ಹಾಡಿ
ಹಾರಿ ಕುಣಿದು ನಲಿವೆ ಕೆಲವೆ;
ಕಳ್ಳ ನಾಯಿ, ಹೋಗು ಅತ್ತ,
ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಇಹುದು ನನಗೆ.

ಅಣ್ಣ ಮಾಂಬಿ ಏನು ಹೆಚ್ಚು,
ನಾನು ನಿನಗೆ ಕಡೆಮೆಯೇನು,
ನನ್ನ ಆಟ ಚೆನ್ನವಿಲ್ಲೆ?
ಮೌನವೇಕೆ? ಎಂಬೆಯಲ್ಲೆ?

ಆಳು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ತಂದ ಹುಗ್ಗಿ
ಹಪ್ಪಳಗಳ ತಿಂದೆಯೆಂದು,
ಹೋಳಿಗೆ ಅಂಬೊಡೆಯ ಮೊರವ
ಕಪ್ಪವಾಗಿ ಕೊಂಡೆಯೆಂದು.

ಚಿಲು ವು

ಬೀದಿ ನಡೆವ ಜನರನೆಲ್ಲ
ಹೆದರಿಸಿ ಗೊರೈಂದು ಹೋಗಿ
ಹೈದ ಅಳಲು ಗೆಲವಿಗುಬ್ಬಿ,
ಎದುರು ಬೀಳಲೋಡಿಬಂದು,

ನಿಮ್ಮ ಕುಲದ ಎಳೆಯರಾಟ
ಎಲ್ಲವನೂ ತೋರ್ದೆಯೆಂದು
ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಕೇಳಿ
ಬಲ್ಲಿ ನಾನು ; ಮೆಚ್ಚಿರುವೆನು.

ಆದರೂ ನಿನ್ನ ಚರಿತೆ
ಕವಿತೆಗರ್ಹವಲ್ಲ ಈಗ ;
ಮೇದಿನಿಯಲಿ ಮಾನವರಲಿ
ಸನಸಿರುವುದೊಂದು ನೀತಿ.

ಸತ್ತ ಅಥವಾ ದೂರ ಇರುವ
ಕಿರಿಯ ಬಾಳ ಹೊಗಳಬಹುದು ;
ಹತ್ತಿರಿಹುದು ಜೀವಿಸಿಹುದ
ಹಿರಿದು ಎನಲು ಸುಲಭವಲ್ಲ.

ಚೆಲುವು

ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಮೊದಲ ಕೃತಿಯ
ನೋಡಿ ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಲರು,
ಬಲ್ಲ ಮಂದಿ, ಏತರದಿದು
ಕಾಡು ಕವಿತೆಯೆಂದರಹುದು.

ಇಷ್ಟು ಬೇಗ ಮರಳಿ ನಿನ್ನ
ಚರಿತೆಯೊರೆದು, ನಾಯಿಮರಿ,
ಶಿಷ್ಟರನ್ನು ನೋಯಿಸುವುದು
ತರವೆ ನಮಗೆ ಹೇಳು, ಕರಿ?

ಕೆಲವು ಕಾಲ ತಾಳು ಬಾಳು ;
ಪಾರಿವಾಳ ಕೋಳಿ, ಬೇಡ,
ಅಳಿಲು ಒಂದ ಹಿಡಿದೊ ತಿಂದೊ,
ವೀರನೆಂದು ಹೆಸರಪಡೆ ;

ವರುಷವೆರಡೊ ಮೂರೊ ಹರಿದು
ಹುಡುಗುತನ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಡಲಿ ;
ಕರುನುವಿನಿತು ಸವೆದು ನಿನ್ನ
ನಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀತಿ ಬರಲಿ.

ಚಿಲುವು

ಆಗ ನಿನ್ನ ಕತೆಯ ನುಡುವ;
ಸದ್ಯ ಬರೆಯ ಕೂಡದೆನಲು
ಹೋಗಲೊಂದು ಗದ್ಯ ಬರೆನ;
ವಿದ್ಯೆಯುಳ್ಳ ಜನವ ಗೆಲುವ.

ಸದ್ಯಕೆಂದು ಮರುಗಬೇಡ;
ಬಣ್ಣವಾದ ಬಾಳ ಹೊಗಳೆ
ಗದ್ಯ ಕೂಡ ಹೃದ್ಯವಹುದು;
ಕುನ್ನಿ ಇದನು ನೆನೆದು ಬದುಕು.

ನೀಲಗಾರ ಮಾದ

ಕಟ್ಟೀಮಳಲವಾಡಿ ನೀಲಗಾರ ಮಾದಣ್ಣ
ಕತೆಯ ಹೇಳಿ ನೀ ಕೇಳಿಣ್ಣ ;
ಶಿಟ್ಟಾದ ಸುಲ್ತಾನು ಅವನ ನಡತೀ ನೋಡಿ
ಸುತರಾಮು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡದನ.

ಹೈದ್ರಾಲಿ ಸುಲ್ತಾನು ಕಟ್ಟೀಮಳಲ್ವಾಡೀಗೆ
ಬಂದರಣ್ಣ ಒಂದು ಕಾಲ್ದಾಗ ;
ಆ ದಿನಕೆ ಬಂದೀತು ಬಾಬಯ್ಯಗಳ ಹಬ್ಬ
ಚಂದಾಗಿ ಚಂದು ಮೂಡ್ಲಾಗಿ.

ಯಲ್ಲಾರು ಬಂದಾರು ಯಾಸಗಳು ಹಾಕ್ಕಾರು
ಕಟ್ಟಾಳು ಮಾದ ಬರನಿಲ್ಲ ;
ಮುಲ್ಲಾನ ಸಾಹೇಬ್ರು ಹೇಳಿಕಳಶಿದರವಗೆ ;
ನೆಟ್ಟನೇ ಬಂದ ಮಾದಣ್ಣ.

ಯಾತಕ್ಕೆ ನೀ ಯಾಸ ಹಾಕೋಲ್ಲ ಅಂದರೆ
ಮಾದ ಅಂದ, ನಾ ನೀಲಗಾರ,
ಜಾತೀಯ ಜನವೆಲ್ಲ ಬಂದೈತೆ, ಕಳಶಿನ್ನಿ,
ನಾ ದೇವರಿಗೆ ಮೀಸಲಂದ.

ಚಿಲುವು

ಏನೇನ ಹೇಳಿದರು ಮಾದಣ್ಣ ಒಪ್ಪನಿಲ್ಲ ;
ಚಾಡಿ ಹೇಳಿದರು ಸುಲ್ತಾನಗೆ.
ಆ ನೀಲಗಾರನ್ನು ಕರಸಂತ ಅಪ್ಪಣೆ
ಮಾಡಿದನೊ ದೊಡ್ಡ ಸುಲ್ತಾನ.

ಏನು ನೀ ಹೇಳೋದು ಕಟ್ಟುಮಸ್ತಾದಾಳು
ಯಾಸ ಹಾಕಿದರೆ ಚಂದನಲು,
ಮಾನ ಮರುವಾದಿ ಬಿಡದ್ದುಂಗೆ ಮಾದಣ್ಣ ಅಂದ :
ಮಾಸೋಮಿ ನಾ ನೀಲಗಾರ ;

ಬುದ್ಧಿ ನನ್ನನ ನಮ್ಮ ಅವ್ವ ಮಾರ್ಯಮ್ಮನಿಗೆ
ಮಾಸಲುಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟವಳೆ ;
ಸಿದ್ಧೋರ ದೇವರಿಗೆ ನಾ ಯಾಸ ಹಾಕಿದೆ
ಗಾಶಿಮಾಡ್ಯಾಳು ಮಾರ್ಯಮ್ಮ ;

ನೀಲಗಾರನ ನೇಮ ಬಹಳ್ಳಿತೆ ಮಾಸೋಮಿ,
ಖಂಡಿತದ ಬದುಕು ನನ್ನೊಡೆಯ ;
ಸೂಲಕ್ಕೆ ಯಿಕ್ಕಿದರು ಪೂಜೇಲಿ ಒಪ್ಪಿಸದ
ಹೆಂಡ ಕುಡಿಯೋಲ್ಲ ನೀಲಗಾರ ;

ಚಿಲುಪು

ಇನ್ನು ಬೇರೆ ಏನಾರ ಮಾಡ್ನಿ ಮಾಡ್ತೀನಿ,
ಈ ಯಾಸ್ತ್ ಮಾತು ಮಾಪ್ ಮಾಡಿ;
ನನ್ನ ವ್ಯನಾಣಿಗೆ ತಲೆಕೊಟ್ಟು ಮಾಡ್ತೀನಿ,
ಸಾಯಬೇಕಂದ್ರೆ ಸಾಯ್ತಾನಿ.

ಹೈದರಲ್ಲಿ ನವಾಬ್ರು ಇದಕೇಳಿ ಹೇಳ್ತಾರೆ:
ಈ ಮಾತು ಎಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಲ್ಲ;
ವಾದ ಯಾತರದು ಇದು? ನಮ್ಮ ದೇವರ ಮುಂದೆ
ಬ್ರಾಮಣರು ಕೂಡ ನಿಲುತಾರೆ.

ಮಾದಣ್ಣ ಇದಕಂದ: ಬುದ್ಧಿ ಬ್ರಾಮರ ಮಾತು
ನಮ್ಮಾತು ಒಂದು ಆದಾತ?
ಸಾದು ಬ್ರಾಮರ ದೇವ್ರು, ನಮ್ಮ ದೇವ್ರು ಮಾರ್ಯಮ.
ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವ ದೇವ್ರಲ್ಲಾ;

ಬ್ರಾಮರ ದೇವರು ಬರಿಬೋನ ಉಣತಾರೆ;
ಕೋಪಮಾಡಿದಾಗ ಏನೋರು
ಆ ಮಂತ್ರ ಈ ಮಂತ್ರ ಹೇಳಿ ತೆಂಕಾಯೊಡೆದು
ದೂಪ ಹಾಕಿದರೆ ಮರಿತಾರೆ;

ಚೆಲುವು

ನನ್ನೇವು ಮಾರ್ಯಮ್ಮ ಕುರಿ ಕೋಣ ತಿಂಬೋಳು;
ಬಾಬೈಗೆ ನಾನು ನಡಕೊಂಡೆ
ಒಂದೆ ಮಾತಂತಾಳೆ, ತಾ ನಿನ್ನ ತಲಕಾಯಿ
ತಾ ಬೋಳಿನುಗನೆ ಅಂತಾಳೆ.

ಹಂಗಾದ್ರೆ ನಿನ್ನ ದೇವು ಬ್ರಾವು ದೇವರಕೆಂತ
ದೊಡ್ಡ ದೇವ್ತೆ? ನಿನ್ನ ಮಾರ್ಯಮ್ಮ
ರಂಗಪ್ಪಗಿಂತ ದೊಡ್ಡೋಳೆ ಎಂದು ನವಾಬ್ರು
ಗಡ್ಡ ಸೀವ್ವೊಳ್ಳ ಕೇಳಿದರು.

ಸುಲ್ತಾನೈ ಕೇಳಿರಿ, ಪಟ್ಟಣದ ಅರಸರು
ನಿಮಕೆ ದೊಡ್ಡೋರು ಅಂತಾರೆ;
ಬಲ್ಲು ಯಾರಾದರೂ ಮಾತಾಡಿದರೆ ನಗುತ
ಸುಮಕೆ ಇರುತಾರೆ ಅಂತಾರೆ.

ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತರ ನಾನು ಬಲ್ಲು ಮಾತಾಡಿದರೆ
ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟೀರ ನನ್ನೊಡೆಯ?
ಬಿಮ್ಮಿಗೆ ಬಿಗಿಶೀರಿ, ಗಲ್ಲಾಗ್ಗು ಕೊಡಿಶೀರಿ,
ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಶೀರಿ.

ಚಿಲುವು

ಅರಸರು ನಗಬಹುದು ; ಅರಸಾಗಿ ಇರಬಹುದು ;
ಸುತ್ತುಕಡೆ ನಿಂತ ಪರಿವಾರ
ಕುರಿ ಕೋಳಿ ತಿಂಬೋದು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರಾದಾತೆ
ಕತ್ತಿ ಮುಚ್ಚಿದರೆ ನಡದಾತೆ ?

ರಂಗಪ್ಪನ್ನಂಗಿ ಮಾರ್ಯಮ್ಮ ನಗನಗತಿದ್ರೆ
ಜನ ಅವಳ ನೋಡಿ ನಕ್ಕಾತು ;
ಹಂಗೀಶಿ ನುಡಿದಾತು, ಕೊಂಕ್ಕಲೆತ್ತೊಂಡುಹೋಗಿ
ಮನೆ ಮುಂದೆ ಮೆಟ್ಟು ಮಾಡ್ಯಾತು.

ಮಾದ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳಿದರು ಸುಲ್ತಾನು ;
ಅರೆ ಅಲ್ಲ ಎಂತ ನಕ್ಕಾರು ;
ಹೈದರಲ್ಲಿ ನವಾಬ್ರು ಗಡ್ಡಾವ ನೀವೊಳ್ಳ
ಸರಿ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಅಂದಾರು.

ಭೇಷ್ ಮಾತು ಮಾದಣ್ಣ, ಭೇಷ್ ಭೇಷು ನೀಲ್ಲಾರ
ಸರಿಯಾದ ಮಾತು ; ನೀ ಹೋಗು ;
ಯಾಸಹಾಕೋದು ಬೇಡ ಎಂತ ಅಡಿಕೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು
ಮರುವಾದಿ ಮಾಡಿ ಕಳಶಿದರು.

ಚೆಲುವು

ಅವರವರ ದೇವರಿಗೆ ಅವರವರು ನಡೆಯೋದೆ
ಒಪ್ಪ; ಇದಬಿಟ್ಟು ನಡಕೊಂಡ್ರೆ
ಗವುಳಿಗರ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಗಾಣಿಗರ ನೆರೆದಂತೆ,
ತುಪ್ಪದಲಿ ಎಣ್ಣೆ ಬೆರೆತಂತೆ.

ಕಟ್ಟೀಮುಳಲನಾಡಿ ಮಾದಣ್ಣ ಮಾತನ್ನ
ನಾ ನಿಮಗೆ ಈಗ ಹೇಳಿನ್ನಿ;
ಗಟ್ಟಾಗಿ ನೀವೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ದೇವ್ರ ನಂಬಿರ್ರ;
ನಾ ನಮ್ಮ ದೇವ್ರ ನಂಬತೀನಿ.

ಚಿಕ್ಕ ಮಲ್ಲಮ್ಮ

ಅಣ್ಣ ಒಂದು ಕತೆ ಹೇಳುವೆ ಕೇಳು
ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪೂರ್ವದ ಕತೆಯು ;
ಚಿನ್ನದ ನಾಡೀ ಕನ್ನಡ ನಾಡು,
ಮನ್ನಣೆಯೆಂಬರ ಮನೆ ನೆಲೆಬೀಡು ;
ಚಿನ್ನದೊಳಪರಂಜಿಯೊ ಮಿಡಿಗೇಶಿ
ನನ್ನವರೆಲ್ಲಾ ಬಾಳಿದ ದೇಶ ;
ವೆಂಕಟರಮಣ ಸಿರಿಮಲ್ಲೇಶ
ಅಂಕದಲಿಟ್ಟು ಸಲಹಿದ ಸೀಮೆ ;
ಇಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವದಲಿ ಇದ್ದಳೊ ಅಣ್ಣ
ಮಲ್ಲಮ್ಮನೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಹೆಣ್ಣು ;
ಅಕ್ಕರೆಗಾಗಿ ಅವಳನು ಎಲ್ಲಾ
ಚಿಕ್ಕ ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಎನ್ನುವರಯ್ಯಾ
ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಎಲ್ಲಿ ಹೋದೆಯೋ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಅಣ್ಣ ನಮ್ಮ ಮಲ್ಲಮ್ಮನ ಚೆಲುವ
ಬಣ್ಣ ಸಬಲ್ಲ ಮಾತುಗಳಿಲ್ಲ ;
ಚಿನ್ನದ ಪುತ್ಥಳಿ, ಗಂಧದ ಗೊಂಬೆ,
ರನ್ನದ ಕನ್ನಡಿ, ಇನ್ನೇನೆಂಬೆ ?
ಚಿಲ್ಲಗಂಗಳು ಹುಲ್ಲೆಯ ನಡಿಗೆ
ಮಲ್ಲಿಗೆಯಂಥಾ ಸುದ್ದದ ಮನಸು ;
ಮಾತನಾಡಿದಳೊ ಮುತ್ತಿನ ಮಳೆಯೊ

ಚಿಲುವು

ಪ್ರೀತಿಸಿ ನಕ್ಕಳೊ ಬೆಳಕಿನ ಬೆಳೆಯೊ ;
ಸತ್ಯವಂತರೊ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದರೆ
ಮತ್ತೆ ನೋಡುವರೊ ದೇವಿಯೊ ಎಂದು ;
ಹೊಗಳೆನೆ ತಾಯಿ ಚಿಲುವನು, ನಿನ್ನ
ಹಗೆಯನು, ಇನ್ನು ಹೊಗಳೆನೆ ಅಮ್ಮಾ
ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಮೊಲ್ಲೆಯ ಹೂ ನೀ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಅಣ್ಣ ನಮ್ಮ ಮಲ್ಲಮ್ಮನ ಗುಣವ
ಇನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ನಡತೆಯ ಚಿಲುವ .
ತಂದೆ ತಾಯಿಗೆ ಬಂಧು ಬಳಗಕೆ
ಮಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮೆಚ್ಚಾಗುವಳು ;
ಕೈಹಿಡಿದಾತನ ಮನವನು ಒಲಿಸಿ
ನೋಹದ ಮಂಗಳಮೂರುತಿ ಎನಿಸಿ
ಅಣ್ಣ ಗೆಳತಿಯರು ಎತ್ತಿ ಮುದ್ದಿಸಲು
ಚಿಣ್ಣ ನೊಬ್ಬನನು ಹಡೆದಿಹಳವಳು ;
ಒಳ್ಳೆಯ ಮಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಗೆಳತಿ
ಒಳ್ಳೆಯ ಸೊಸೆ ಬಹು ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಡತಿ
ಚಿಲುವು ಹೆಚ್ಚೊ ಗುಣ ಹೆಚ್ಚೋ ಎಂಬುದು
ತಿಳಿಯದೊ ಅವಳನು ನೋಡಿದ ಜನಕೆ.
ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಇಲ್ಲವಾದೆಯಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಚಿಲುವು

ಅಂಗಳದೊಳಗಣ ಮಲ್ಲಿಗೆಯಂತೆ
ಮಂಗಳವಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲು ಬಾಳು,
ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಇಂತು ಸುಖದೊಳಗಿರಲು
ಕ್ಷುಲ್ಲರು ಬದುಕನು ಕೆಡಿಸಿದರಣ್ಣ ;
ಗಿಳಿಯನು ಬೆಕ್ಕು ಕಳುವವೊಲವಳ
ಕಳವು ಮಾಡಿದರು ಘಾತಕ ಮಂದಿ ;
ಪುಂಡರು ಬಹು ಪಾಪಂಡರು ಘಾತಕಿ
ಭಂಡರು ರತ್ನವ ಕೆಡಿಸಿದರಣ್ಣ ;
ಗಂಡ ತಂದೆ ನಗುವ ಮೈದುನ
ಅಂಡಲೆದೆಲ್ಲೆಡೆ ಹುಡುಕಿದರವಳ ;
ಸಿಕ್ಕದಿರಲು ಎಲ್ಲಿಯು ಮಲ್ಲಮ್ಮ
ದುಕ್ಕದ ಮಡುವಿನೊಳಾಳಿದರಣ್ಣಾ .
ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಎಲ್ಲಿ ಹೋದೆಯೇ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ .

ಕೊನೆಯೊಳೊಂದು ದಿನ ಉದಯದ ವೇಳೆಗೆ
ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಿದ್ದಿರುವಳು ಅವಳು ;
ಕಳೆಯಳಿದು ಕಂದಿ ಕುಂದಿದ ಮುಖವೋ ;
ಬೆಳಕಳಿದು ಬೆಂದು ನೊಂದಿಹ ಕಣ್ಣು ;
ಬೇರು ಕಿತ್ತೊಗೆದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಳ್ಳಿ ;
ಕ್ರೂರ ರಾಕ್ಷಸನು ನುಂಗಿದ ಚಂದ್ರ ;
ಬಾಳು ಸಾಕು ಸಾಕೆನುತಿಹ ರೀತಿ ;

ಜಿಲುವು

ಗೋಳೇ ಹೆಣ್ಣಾಯಿತೊ ಎನೆ ರೂಪು ;
ಮಂದಿ ಬಂದು ಇವಳನು ನೋಡಿದರು ;
ಹಿಂದಕೆ ಬಂದಳು ಎಂದಾನಂದಿಸಿ
ಒಳಗೆ ಬಾರ ಎನೆ ಬಾರೆನು ಎಂದಳು,
ಹೊಲಸಾಗಿದೆ ನನ್ನೊಡಲಿದು ಎಂದಳು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಹೊಲ್ಲೆ ಹವಾಯಿತೆ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದಳು ನಮ್ಮ ಮಲ್ಲಮ್ಮ
ಸತ್ಯದ ಮಾತನು ಗಂಡಗೆ ಮಂದಿಗೆ ;
ಕೆಟ್ಟುಹೋದೆ ನಾ ಎನ್ನಾಸೆಯನು
ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ ನಾ ಬಾಳೆನು ಎಂದಳು ;
ಕೊಂಡುಹೋದ ಪಾಪಂಡರ ಹೆಸರ
ಭಂಡ ಮಕ್ಕಳ ಗುರುತನು ಹೇಳಿ
ಎಂಜಲಾದ ಈ ಮೆಯ್ಯನು ನಾನು
ಸಂಜೆಯ ಮೊದಲೇ ಸುಡಬೇಕೆಂದಳು ;
ಕೆಡಕರ ಜಾತಿಯ ಕೇಳುವೆಯಣ್ಣ ;
ಬಿಡು ಬಿಡು ಕೆಡಕಿಗೆ ಜಾತಿಯ ಮತವೆ ?
ಹುಟ್ಟಿದ ಜಾತಿ ಮತಗಳ ಹೆಸರು
ಕೆಟ್ಟ ಚೀತನಕೆ ಸಲ್ಲವು ಅಣ್ಣಾ.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಇಲ್ಲವಾದೆಯಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಚಿಲುವು

ಎಂಜಲಾದ ಈ ಮೆಯ್ಯನು ನಾನು
 ಸಂಜೆಯ ಮೊದಲೇ ಸುಡಬೇಕೆಂದು
 ಚಿಕ್ಕ ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಹೇಳಿದ ಮಾತ
 ದುಕ್ಕದ ಮಾತೆಂದೆಣಿಸಿತು ಮಂದಿ ;
 ಒಂದು ಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟವಳು ದೇಗುಲದ
 ಮುಂದೆ ಹೊಂಡವನು ಮಾಡಿರಿ ಎಂದು
 ತಮ್ಮ ಮೈದುನರ ಕರೆದು ಹೇಳಿದೊಡೆ
 ಬಿಮ್ಮನೆ ಭಯದಲಿ ಬೀಗಿತು ಮಂದಿ ;
 ಆಯ್ಯೋ ಆಯ್ಯೋ ಇಂತಹ ಮಾತುಂಟೆ
 ಮೆಯ್ಯ ಸುಡುವುದೆಂದೊಡೆ ಏನೆಂದು
 ಎಲ್ಲ ಬಂದು ದಮ್ಮಯ್ಯ ಎಂದು
 ಮಲ್ಲಮ್ಮನ ಬೇಡಿದರೊ ಅಣ್ಣಾ .
 ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
 ಕಲ್ಲಾ ಯಿತೆ ಮನ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ .

ಹಡೆದ ತಾಯಿ ಬಂದವಳಿಗೆ, ಅಮ್ಮಾ
 ನುಡಿದ ತಪ್ಪ ನೀನೇನನು ಮಾಡಿದೆ ?
 ಭಂಡ ಬಾಳ ನೀ ಬಾಳಿದಾಡೇನು ?
 ಪುಂಡರು ಕದ್ದೊಡೆ ಮಾಡುವುದೇನು ?
 ಎಂದು ಕೈಗಳನು ಹಿಡಿದು ಬೇಡಿದಳು ;
 ತಂದೆ ಬಂದು ಬಿಡು ಈ ಹತಯೆಂದನು ;
 ಅತ್ತೆ ಮಾವನು ಮೈದುನ ಭಾವ

ಜೆಲುನು

ಮತ್ತೆಲ್ಲ ಬಳಗ ಬಂದಿತು ಬೇಡಿತು ;
ಗಂಡ ಬಂದು ಬಳಿಯಲಿ ಕುಳ್ಳಿರುತ
ಭಂಡರ ಕೊಲುವೆನು ಸುಮ್ಮನಿರೆಂದನು ;
ಕೆಳದಿಯೊಬ್ಬಳು ಒಳಗಡೆ ಹೋಗಿ
ಎಳೆಯನ ತಂದು ಎದುರಲಿ ಬಿಟ್ಟಳು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಕಲ್ಲಿನ ಜೀವ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಬೇಡಾ ಬೇಡಾ ಬೇಡಾ ಎಂಬ
ಹಾಡಿನ ಪಲ್ಲವಿ ಎಲ್ಲವ ಕೇಳಿ
ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಒಂದು ಮಾತನು ಅಂದಳು :
ಬಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ನಾ ಹೇಳುವಳಲ್ಲ ;
ಭಂಡರೆಂಜಲಿನ ಒಡಲನು ನನ್ನ
ಗಂಡಗೆ ಬಡಿಸಲು ಒಲ್ಲದು ನನಗೆ ;
ಹೆಂಡ ಸೋಕಿದ ಭಾಂಡದಿ ದೇವರು
ದಿಂಡರ ಹಾಲನು ಇರಿಸೆನು ನಾನು ;
ಅಂಬಲಿ ಉಂಡು ಎಸೆದ ಹಾಳೆಯಲಿ
ತಂಬಿಟ್ಟಿಡುವೆನೆ ದೇವರ ಮುಂದೆ ;
ಭಂಡ ಬಾಳ ಬಾಳೆನು, ಈ ಒಡಲನು
ಕೊಂಡದಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಕೊಡುವೆನು ಎಂದಳು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಬಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣು ನೀ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಚಿಲುವು

ಯಾರು ಹೇಳಿದರು ಏನು ಹೇಳಿದರು
ಘೋರ ಪಂಥವನು ಬಿಡದಿರೆ ಧೀರೆ
ಹೆದರಿತು ಅದುರಿತು ಮೆಚ್ಚಿತು ಮಂದಿ ;
ಬದುಕನು ಬಲ್ಲವಳಹ ಮಲ್ಲಮ್ಮ,
ಎಂಥ ಸತ್ಯವಿದು ಎಂಥಾ ಮಹಿಮೆ,
ಇಂಥವರುಂಟೆ ಲೋಕದಲಿನ್ನು,
ಚೆಂದ ಬಾಳಿದಳು ಚೆಂದದೆ ಸಾವಳು,
ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹೊಗಳಿದರವಳ ;
ತಮ್ಮ ಮೈದುನರು ಎಲ್ಲವ ನೋಡಿ
ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗಿ ಗುಡಿಗಳ ಮುಂದೆ
ಕೊಂಡವ ಮಾಡಿ ಝಿಗಿ ಝಿಗಿ ಹೊಳೆಯುವ
ಕೆಂಡದ ಹೊಂಡವ ಮಾಡಿದರಣ್ಣ.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಇಲ್ಲವಾದೆಯೇ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ದಾರಿ ತೋರದೆ ಎಲ್ಲರು ತನ್ನ
ಕ್ರೂರ ಪಂಥಕೆ ಒಪ್ಪಿರಲಾಗಿ
ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಹಿರಿಯರ ಮುಂದೆ
ಮೆಲ್ಲನೆ ಮಾತನು ಬಿನ್ನಯಿಸಿದಳು.
ಹೇಸಿಕೆಯಾಗಿಹ ಮೆಯ್ಯನು ಬಿಟ್ಟು
ಮಾಸದ ಹೊಸದೊಂದೊಡಲನು ತೊಟ್ಟು
ಮರಳಿ ನಾ ಬರುವೆ ಅನ್ನಾ ಅಮ್ಮಾ,

ಚಿಲುವು

ತಿರುಗಿ ಬದುಕುವೆನು ಅತ್ತೆ ಮಾವ,
ನೂರು ಜನ್ಮಕೂ ಈ ಗಂಡನನೇ
ಸೇರಿ ಸಿಂಗರದಿ ಬಾಳುವೆನೆಂದಳು ;
ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗುವ ಹುಡುಗಿಯ ತೆರದೆ
ಹದುವನ ನುಡಿದಳು ಸಂತಯಿಸಿದಳು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಬಲ್ಲವಳಹುದೇ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಅಲ್ಲಿ ಕೊಂಡ ಸಜ್ಜಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ
ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿ ಜಳಕವ ಮಾಡಿ
ಒಪ್ಪುವದೊಂದು ಸೇಲೆಯನುಟ್ಟು
ಕುಪ್ಪಸ ಒಂದನು ಚಿಂದದಿ ತೊಟ್ಟು
ಕುಂಕುಮ ಬಟ್ಟನು ಹಣೆಯೊಳಗಿಟ್ಟು
ವಂಕಿ ಜಿಮಕಿ ನಾಗರ ಜಡೆಬಿಲ್ಲೆ
ಕಂಕಣ ಪಿಲ್ಲಿ ಉಂಗುರವಿಟ್ಟು
ಶಂಕೆಯನುಳಿದು ತಂದೆ ತಾಯಿ
ಅತ್ತೆಮಾವ ನೊದಲಾದ ಹಿರಿಯರ
ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಕಾಲಿಗೆ ಎರಗಿ
ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮ ಚೆನ್ನಪ್ಪಂತೆ
ಚಂದದಿ ಹರಸಿ ಎಂದು ಬೇಡಿದಳು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಇಲ್ಲವಾದೆಯೇ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಚಿಲುವು

ಬಳಿಕ ಗಂಡ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ ಕುಳಿತ
 ಸ್ಥಳಕೆ ಬಂದು ಅವನಡಿಗಳಿಗೆರಗಿ
 ನಾನು ಕೇಳಿಬಂದಷ್ಟೂ ದಿವಸ
 ಮಾನದಿಂದ ಬಾಳಿಸಿದಿರಿ ನನ್ನ ;
 ನನ್ನ ಪುಣ್ಯ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕೊನೆಯಾಯ್ತು
 ಅನ್ನೆಯನಾಯಿತು ನನ್ನದು ಬಾಳು ;
 ಒಬ್ಬರನುಳಿದು ಹೋಗಲು ನನಗೆ
 ನಿಬ್ಬರವಾಗಿದೆ ಮನದಲಿ ದುಃಖ ;
 ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಇರಬೇಡಿರಿ ಹರೆಯದಿ,
 ನಂಟರಲ್ಲಿ ತಕ್ಕವಳನು ತಂದು
 ಬಾಳಿರಿ ; ಅಳಬೇಡಿರಿ ; ನನ್ನಾಣೆ ;
 ಕೇಳಿರಿ ಮಾತನು, ಹೋಗುವೆನೆಂದಳು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
 ಕಲ್ಲೋ ಹೂವೋ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ

ಕೇಳು ಅಣ್ಣ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ವೇಳೆಗೆ
 ಮೇಲೆ ಸೂರ್ಯದೇವನು ಸುಡುತಿರಲು,
 ದೇಶವೆಲ್ಲ ಮಿಡಿಗೆಶಿಗೈದಿತೆನೆ
 ಸಾಸಿರ ಸಾಸಿರ ಜನ ನೆರೆದಿರಲು,
 ದೇಗುಲದೆದುರಲಿ ಮಾಡಿದ ಕೊಂಡದ
 ಬೇಗೆಗೆ ಜನ ಸಂಯುತಲಿರೆ ದೂರ,
 ಕೊಂಡದ ಕಾವಿನ ಯುಳದಲಿ ಅಡಿಯ

ಚಿಲುವು

ಬಂಡೆ ಚಿಟ ಚಿಟನೆ ಸಿಡಿದಿರೆ ಒಮ್ಮೆ,
ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಹೊರಟು ಗುಡಿಗಳ ಹೊಕ್ಕು
ಬಲ್ಲ ರೀತಿಯಲಿ ದೇವರ ಪೂಜಿಸಿ
ಶಂಕೆಯೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲದೆ ಬಂದು
ಬೆಂಕಿಯ ಬಾವಿಯ ಬದಿಯಲಿ ನಿಂದಳು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಇಲ್ಲವಾದೆಯೇ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಸೊಂಕಿಗೆ ಹೇಸುವ ದೈವಭಕ್ತರ
ಕಿಂಕರ ನಾನು ಎನುತಿಹನಗ್ಗಿ ;
ಬೆಂಕಿ ನಾನೆ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರೊಳಿಹೆನು
ಬಂಕೆಯ ಮಣ್ಣಿನ ಗೂಡಲಿ ಮರೆದು ;
ಕೆಂಡ ಬಂದು ಕೆಂಡದಲಿ ಸೇರುವಳು
ಕಂಡ ಮಾತು ಇದು ಅಂಜಿಕೆ ಬೇಡ ;
ಸಂಕಟಪಡಿಸೆನು ಮಲ್ಲಮ್ಮನನು
ಶಂಕೆಯ ಬಿಡಿರಿ ಎನುತಿಹ ರೀತಿ
ಝಿಗಿ ಝಿಗಿ ಹೊಳೆವಾಳದ ತನ್ನೆದೆಯ
ಬಗೆದು ತೋರಿದನು ಬೆಂಕಿಯ ದೈವ ;
ತಳಮಳ ಹೊಳೆಯುತ ಮಲಮಲ ಮೊರೆಯುತ
ಬೆಳಕಿನ ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಯ ತೋರುತ.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಮಲ್ಲಿಗೆ ಮೊಲ್ಲೆ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಚಿಲುಪು

ಆಗ ಮಲ್ಲಮ್ಮ ಹಿರಿಯರೆಲ್ಲರಿಗು
 ಕೈಗಳ ಮುಗಿದು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೇಳಿ,
 ಬರುವೆನೆಂದು ಗೆಳತಿಯರಿಗೆ ಹೇಳಿ
 ಮರುಗಬಾರದೆಂದೆಲ್ಲರ ಬೇಡಿ,
 ಗಂಡ ಬಳಿಯೊಳಿರೆ ಅವನ ಕಾಲಿಗೆ
 ಮಂಡೆಯನಿಟ್ಟು ಮುತ್ತನು ಕೊಟ್ಟು,
 ಅಳುತಿಹ ಕಂದನ ಸನಿಯಕೆ ಹೋಗಿ
 ಒಲವಿನಿಂದವನ ಮುದ್ದಿಸಿ ಬಂದು
 ವೆಂಕಟರಮಣಾ ಸಿರಿಮಲ್ಲೇಶಾ
 ಬಿಂಕದ ದೇವರೆ ಸಲಹಿರಿ ಎಂದು,
 ಕೊಕ್ಕರೆ ನೀರನು ಹೊಗುವಂದದಲಿ
 ಹೊಕ್ಕಳು ಬೆಂಕಿಯ ಹೊಕ್ಕರಣೆಯನು.
 ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
 ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬೆಂದೆಯ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಅಣ್ಣ ಇನ್ನು ನಾನೇನ ಹೇಳಲಿ
 ಅನ್ನೆಯವಾಯಿತು ಎನಿಸುವುದೊಮ್ಮೆ;
 ಅಂಕೆಯ ಬಾಳನು ನೆನೆವೆನೆ ಮರಳಿ
 ಬೆಂಕಿ ಬೆಂಕಿಯನು ಸೇರಿತು ಎಂಬೆನು ;
 ಹೇಳುತ ನಾನು ನಡುಗುವೆನಿಂದು ;
 ಕೇಳಣ್ಣ ಅವಳು ನಡುಗಳು ಅಂದು ;
 ನೊಂದು ಹೋಯಿತು ನಂಟು ಎಲ್ಲವೂ

ಚಿಲುವು

ಮಂದಿ ಎಲ್ಲವೂ ಮಮ್ಮಲ ಮರುಗಿತು ;
ಬೆಂದು ಹೋಯ್ತವಳ ಹೇಸಿದ ಮೆಯ್ಯಿ
ನಿಂದುದೆಂದಿಗೂ ಮಾಸದ ಕೀರ್ತಿ ;
ಹೆಸರ ನಿಲ್ಲಿಸಲು ಪ್ರತಿಮೆ ಕೆತ್ತಿದರು.
ಉಸುರುವೆನೀಗಳು ಕತೆಯನು ನಾನು.

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಇಲ್ಲೇ ಇರುವೆಯ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಹಿರಿಮೆಯ ಕತೆಯ
ಅಣ್ಣ ಇಂದು ನಾ ಹೇಳಿದೆ ನಿನಗೆ ;
ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಬಹ ಎಳೆಯರಿಗಿದನು
ನಿನ್ನ ಮಾತಿನಲಿ ಹೇಳ್ಳೆ ನೀನು ;
ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಮಕ್ಕಳು ಎಂದಿಗೂ
ಮನ್ನಣೆ ಎಂದರೆ ಇಂತೇ ನಡೆಯಲಿ ;
ಚಿನ್ನದ ನಾಡಿದು ಲೋಕಕೆ ನಡತೆಯ
ಕನ್ನಡಿಯಾಗಲಿ, ಉನ್ನತಿ ಪಡೆಯಲಿ ;
ಸತ್ಯವುಳ್ಳವರು ಬನ್ನಕೆ ಸಿಲುಕದೆ
ಎತ್ತ ಎತ್ತಲೂ ಸುಖವಲಿ ಬೆಳೆಯಲಿ ;
ವೆಂಕಟರಮಣನು ಸಿರಿಮಲ್ಲೇಶನು
ಶಂಕೆಯ ಹರಿಸಿ ಸಲಹಲಿ ಜಗವ ;

ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ
ಇಲ್ಲೇ ನಿಂದಿರು ಮಲ್ಲಮ್ಮಾ.

ಕೊಂಬು

ಅರಳುಮಲ್ಲಿಗೆ, ಮಲ್ಲಿಗೆವಾಳು,
ಮಲ್ಲಿಗೆನಹಳ್ಳಿ ;
ಸಿರಸಿ, ಸಂಪಿಗೆ, ಕೂಡುಮಲ್ಲಿಗೆ,
ಹುಲ್ಲೆ ಹಳ್ಳಿ, ಹರವು.

ಮೇಲು ಹುಲುವತಿ, ಕೀಳು ಹುಲುವತಿ,
ಮಾದಲ, ಮುತ್ತೋಣಿ ;
ತಾಳಕುಂಟೆ, ತಾವರೆಕೆರೆ, ಹಿಪ್ಪಲ,
ಕೂದವಳ್ಳಿ, ಕೊಪ್ಪ.

ಸಿರಿಯೂರು, ಸಿರಿಯಂಗಳ, ಬೆಳವಲ,
ಸೊಗದವಾಣಿ, ತೆರವಿ ;
ಮರಳವಾಡಿ, ಮಧುಗಿರಿ, ಬನವಾಸಿ,
ಅಗಳಿ, ಅಮೃತೂರು ;

ಬೆಳಧರ, ಬೆಳ್ಳಿಯಬಟ್ಟಲು, ಬೆಳವಿ,
ನೆಲಮಾವು, ಹಗರಿ ;
ತಳಕು, ಬೆಳುಗೊಳ, ಕಿರಿಜಾಜಿಯೂರು,
ಬಿಳಿಗರೆ, ಹೆಬ್ಬಾಲೆ ;

ಚಿಲುಪು

ಪೂನಾಡು, ಸಿರಿವಾಸಿ, ಸಕ್ಕರೆ,
ನಿಶನ, ತಿಂಗಳೂರು ;
ಮಾಣಿಕಧರ, ಮಂಜೇಶ್ವರ, ಕೋಗಿಲೆ,
ಎಸಳೂರು, ಕಳಸ.

ಏನು ಹೆಸರು ಇವು, ನಮ್ಮ ತಾತದಿರು
ನಾಡೊಳಿಟ್ಟ ಹೆಸರು ;
ಜೇನಸರಿಯವೊಲು ಇನಿದು, ಬಲ್ಲವರ
ಹಾಡಿನವೊಲು ಮೆಲಿತು.

ಕೇಳುವ ಕಿವಿ ನಲಿಯುತ್ತಲಿದೆ, ನುಡಿಯುವ
ನಾಲಗೆ ನಲಿಯುತ್ತಿದೆ ;
ಬಾಳೆಂತಿರೆ ಹೆಸರಿಂತಾಯ್ತೆಂಬೆನೆ
ಸೋಲುತ್ತಲಿದೆ ನೆನಸು.

ನಾಡೊಳಂದೊಗೆದ ಸೊಗದರವಿಂದದ
ಮಾಧುರ ಮಕರಂದ
ಕೋಡಿಯಿಂದುದುರಿ ಹನಿ ಹರಳಾಯಿತು
ಮೋದವೀಯಲಿಂದು.

ಚಿಲುವು

ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮದಿರೆ, ಅಕ್ಕ ತಂಗಿಯರೆ,
ಹೇಳುವಿರೀ ಹೆಸರ;
ಚೆನ್ನವಾಗಿಹುದು ಈಗಳು ಹೆಸರು;
ಬಾಳು ಅಂತೆ ಇಹುದೇ?

ಚಿಲುವ ಹೆಸರುಗಳ ನುಡಿನ ನಾಲಗೆಯ
ಬಾಳುವೆ ಬರಿದಾಯ್ತೇ.
ಕಳೆದುಕೊಂಡೆವೇ ಹಿರಿಮೆಯ ಚಂದ್ರನ,
ಮೂಳನಾಯ್ತು ಬದುಕು.

ಬನ್ನಿ ಅಣ್ಣದಿರೆ ಬನ್ನಿ ತಮ್ಮದಿರೆ
ಬನ್ನಿ ಸೋದರಿಯರೆ;
ಬನ್ನಿರಿ ಎಲ್ಲರು ಆಣೆ ಇಟ್ಟುಕೊಳ
ಚೆನ್ನಮಾಡಿ ಬಾಳ.

ಹೆಸರಿನ ಚಿಲುವನು ನಾಡಿನ ಬದುಕಲಿ
ಮರಳಿ ಮೊಳೆಯಿಸಿರಿ;
ಒಸಗೆಯ ತನ್ನಿರಿ ತಾಯ್ನಾಡಿರವಿಗೆ,
ತರಿಸಿ ನಗೆಯ ಮೊಗಕೆ.

ಚೆಲುವು

ದುಡಿಯುವೆನ್ನಿರಿ ದುಡಿಯಿರಿ ಬನ್ನಿರಿ
ನಾಡಿಗೆ ನಾಡಿಗಾಗಿ ;
ತೊಡಿರಿ ಹಟವನು ಕೊಡಿ ಕೈಯಾಣೆಯ ;
ಆಡುವ ನುಡಿ ನಡೆಸಿ.

ಕತ್ತಲು ಮುಚ್ಚಿಹ ಬಾಳಿರುಳಾಳಕೆ
ಆಸೆಯ ಚಂದ್ರನನು
ಮತ್ತೆ ತನ್ನಿರಿ, ಬೆಳಕಲಿ ನಡೆಯಿರಿ ;
ಹೇಸಿ ಸೋಂಬತನವ.

ಮುತ್ತು ಮಾಣಿಕವ ಜೋಳದ ತೆರದಲಿ
ಹರಿಯಿಸಿ ನಾಡಿನಲಿ ;
ಉತ್ತಮ ಚರಿತೆಯ ಚಿತ್ರ ಪತಾಕೆಯ
ಮೆರೆಯಿಸಿ ಬಾನಿನಲಿ.

ಒಂದು ಸಂಜೆ

ಸಂಜೆಯಾಗಸದಾಳವನು ಚೆಲ್ವ ಲೇಪದೊಲು
ತಿಳಿಯ ನೀಲದ ವರ್ಣ ಸವರುವುದು ;
ರಂಜಿಸುತಲಿಹುದು ನೀಲದ ಪಟದಿ ಚಿತ್ರವೆನೆ
ಎಲೆಯಲುಗದೊಲು ನಿಂತ ಮರದ ಸಾಲು.

ಜೇಯೆಂದು ಚಿಟ್ಟೆ ಬೇಲಿಯಲಿ ವೊರೆಯುತ್ತಲಿಹುದು ;
ಮಳೆರಾಯ ಬಾ ಎಂಬ ಊರ ಕೂಗು
ಗಾಯನದಿ ಕಳವಳವ ಮರೆಸಿ ಕೇಳುತ್ತಲಿಹುದು ;
ಇಳಿಯುತ್ತಿಹುದಿಳಿಗೆ ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಇರುಳು.

ದೇವಾಲಯದ ಓಲಗದ ಮಂಜುಳಾರಾವ
ತೇಲುತಿಹುದೆಲರಿನಲಿ ; ನಭವ ನೀಲ,
ಅವೇಶ ಕವಿಯ ಗೆಲುವಂತೆ ಗೆಲುತ್ತಿರೆ, ಇನಿಸು
ನೀಲಿಮೆಯನಾಂತುದು ಶರಚ್ಚಂದ್ರಿಕೆ.

ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ

ಏನು ಚೆಲುವಿದು ಏನು ಸೊಗಸಿದು
ಈವುದಯದಣಿಯರವಿದು ?
ನ್ಯೂನತೆಯ ಧಿಕ್ಕರಿಸಿ ತೊಳಗುವ
ದೇವಲೋಕದ ಬೆಳಕಿದು ?
ದೇವನಂದನವೆಂದು ಮನುಜನು
ಕನಸೊಳೆಣಿಸಿದ ವನದಲಿ
ಹೂವ ಮೋಹರವಿತ್ತು ನೆರೆಯದು
ಇನ್ನಿತು ಬಣ್ಣದಿ ಮೆರೆಯದು.
ಏಸು ಚೆಲುವಿದು ಜಗದಲಿ !
ಹಾಸವೆನಿತೀ ಮೊಗದಲಿ !

ಮೊಗದಿ ನಗೆಯಿರೆ ಅರಿವೆ ಮರೆಯಲಿ
ನಲಿದ ಬಗೆಯಿದೆ ಎಂಬುದ ;
ಜಗದೆ ಹೂವಿಂತರಳೆ ಸೃಷ್ಟಿಯ
ಒಳಗು ನಲಿದುದು ಕಾಂಬುದು.
ಯಾವುದೋ ಬಗೆ ಯಾವುದೋ ಸೊಗ
ಅಲ್ಲಿ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ
ಹೂವೆನಗೆ ಸೊಗಯಿಸುವ ನಗೆಯನು
ಇಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲುತ ನಂದಿದೆ ;
ಬಗೆಯ ತಣಿಸುವುದೆಲ್ಲವೂ
ಬಗೆಯೊಳೊಗೆವುದು ಬಲ್ಲೆವು.

ಚೆಲುವು

ಎನ್ನ ಬಗೆಯೊಳಗಿರುವ ಸೊಗವೇ
ಕಾಣುವುದು ಹೊರಗೆಂಬೆನೆ,
ಕಣ್ಣ ಹಿಂದಣ ನೋಳ್ಳ ಪೀಠವ
ನಾನುಳಿಯೆ ಚೆಲುವಳಿವುದೆ ?
ನಾನು ನನ್ನದು ಎಂಬ ಬದುಕನು
ವಿಾರಿದಾವುದೊ ಬದುಕಿದೆ ;
ಮಾನವನ ಕುಲವಳಿಯಲಳಿಯದ
ಬೇರೆ ಯಾವುದೊ ಉಳಿದಿದೆ.
ನನ್ನ ಸೋಲಲಿ ಸೋಲದೆ
ಮುನ್ನ ಹರಿಯುವ ಬಾಳಿದೆ.

ಜಗದ ಮೊದಲಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯಿದೆ ;
ಮನ್ನೆಯಾತುಮವೊಂದಿದೆ ;
ಒಗೆದು ಅದರಿಂದೆನ್ನಿಸಿರು ಬಗೆ
ಎನ್ನ ಆತುಮ ಬಂದಿದೆ ;
ಶರಧಿ ಗಾಳಿಯ ತೀವಿ ಘನಿಸುತ
ಹಿಮಕಣದ ಗಣವಹವೊಲು
ಪರದ ಆತುಮ ತೀವಿ ಸೃಷ್ಟಿಯ
ನಮಗೆ ಜೀವನನಿತ್ತಿದೆ.
ಅಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಇಲ್ಲಿದೆ ;
ಇಲ್ಲದುದು ಬರಬಲ್ಲದೆ ?

ಚೆಲುವು

ಮನುಜನಿಗೆ ಮನುಜತೆಯ ತೋರುತ,
ಮಾನವನ ಮನ ಕಾಣದ
ಎನಿತು ಗುಣವನೋ ಇನ್ನು ಬೇರೆಯ
ಎನವನನೋ ಕೊಳ್ಳುತ,
ಇಲ್ಲಿ ಹೂವಿನ ಇಲ್ಲಿ ಜೀವನ
ರೂಪನಾನುತ ನಲಿಯುತ
ಬಲ್ಲತನ ಬೆಕ್ಕಸದಿ ಭಾಪುರೆ
ಭಾಪು ಎಂಬವೊಲಾಡುತ
ಹಬ್ಬಮಾಡುತ ಎತ್ತಲು
ಒಬ್ಬನಿರುವನು ನಿತ್ಯನು.

ಅರಿಕೆ

ಏನ ನೋಡಿದೆನೋ ನೋಡಲಿಲ್ಲವೋ,
ಏನ ಕಂಡೆನೋ ಕಾಣಲಿಲ್ಲವೋ,
ಏನ ಕಂಡು ಇನ್ನೇನಗೆತ್ತಿನೋ,
ಕಾಣದಾವುದನು ಕಂಡೆನೆಂಬಿನೋ,

ನಾನು ಅರಿಯೆನಿದ, ನೋಡಬಂದವನು ;
ನೀನೆ ಬಲ್ಲೆ ಯೈ, ತೋರತಂದವನು,
ಕಾಣಲೆಂದು ಕಣ್ತನವ ಕೊಟ್ಟವನು,
ಜ್ಞಾನ ಸಾಧನವನೆನ್ನೊಳಿಟ್ಟವನು.

ಹೈದನೊಬ್ಬನನು ಕರೆದು ಕೈಯಲಿ
ಕೈದನಿಟ್ಟು ಗೆಲುವೋಗು ಎಂದೊಡೆ
ಕಾದಿ ಶತ್ರುವನು ಕೊಂದು ಬರ್ಪನೋ ?
ಕೊಯ್ದು ಕೊಂಬನೋ ತಾನೆ ತನ್ನನು ?

ಕೊಟ್ಟ ಓಜನಿದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳದಿರೆ
ಕೆಟ್ಟದಾಗದಿರಬಹುದೆ ಬಾಲಕಗೆ ?
ನೆಟ್ಟನೊಳ್ಳದಕೆ ನಡೆವೆನೆಂತುಟು ?
ಹುಟ್ಟು ಬಣ್ಣವೇ ಸತ್ಯ ಮನುಜಗೆ ?

ಚಿಲುವು

ಹಗಲು ಇರುಳಲಿ ಗಳಿಗೆ ಚಣದಲಿ
ಜಗವು ಸಂತತ ಚಲಿಸುತ್ತಿರ್ಪುದು ;
ಬಗೆಯೊಳೆನ್ನಲಿ ಅಂತೆ ಸಂತತ
ಒಗೆಯುತ್ತಿರ್ಪುದು ದೃಷ್ಟಿಭೇದವು.

ಓಡುತ್ತಿರ್ಪ ತೇರಿಂದ ನೋಡುತ್ತ
ಓಡುತ್ತಿರ್ಪ ಮುಗಿಲೊಡ್ಡನಭವನು
ನೋಡಿದಾವುದನು ನಿಚ್ಚವೆಂಬೆನು ?
ನೋಡದಾವುದನು ಇಲ್ಲವೆಂಬೆನು ?

ಬಾಲ ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಲಿರಲು ತಾಯ್ ಅವನ
ಕೇಳಿಕೆಯನು ನೋಡೆಂದು ತಂದಳು ;
ಎದ್ದು ನೋಡುತ್ತಿಹನಿಹಿತ ಮಧ್ಯದಲಿ ;
ನಿದ್ವೆಯಾಳದಲಿ ಮರಳಿ ಇಳವನು.

ಆಟ ಎಂತು ಮೊದಲಾಯಿತೆಂಬುದನು,
ನೋಟ ಎಂತು ಕೊನೆಯಪ್ಪುದೆಂಬುದನು,
ಎಳೆಯನರಿವನೇ ತಾನೆ ಊಹಿಸಿ ?
ತಿಳಿವೆನೆಂತು ನಾ ನಿನ್ನ ಲೀಲೆಯ ?

ಚಿಲುವು

ನನ್ನ ತಂದು ಈ ಜಗದೊಳಿಟ್ಟವನೇ,
ನನ್ನಿ ಯಾವುದೆಂಬುದನು ತೋರಿಸು ;
ನಿನ್ನ ದಾರಿಯಲಿ ಬಾಳ ನಿಲ್ಲಿಸು ;
ಚಿನ್ನವಪ್ಪವೊಲು ಅದನು ಬೆಳೆಯಿಸು

ಮ ಲಾ ರ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬೆಂಗಳೂರು

ಮೊದಲ ಮುದ್ರಣ ೧೯೩೩

ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೬೦

ಬೆಲೆ : ೦-80 ನ.ಪೈ.

ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕಾದಿರಿಸಿದೆ.

ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ ಅಚ್ಚುಕೂಟ,
ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು,
ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೧೮.

ಮು ನ್ನ ಡಿ

ಈ ಗ್ರಂಥವು ಸಣ್ಣ ಕವಿತೆಗಳ ಒಂದು ಸಂಗ್ರಹ. ಇವು ಒಂದೊಂದೂ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದ್ಯ. ಇವುಗಳನ್ನು ಆಂಗ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಸೋನ್ನೆಟ್ ಎಂಬ ಪದ್ಯಗಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದೆ. ಆಂಗ್ಲೀಯರ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವಾಗ್ಯೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಆ ಹೆಸರುಗಳ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡುವವರು ಉಂಟು. ಇವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಾಸ್ಕರ್ ವಿಲ್ಸನ್ ಎನ್ನುವುದು ಭಾಸ್ಕರವಿಲಾಸ ಎಂದೂ, ಆರ್ನಿಬೆಸೆಂಟ್ ಎನ್ನುವುದು ಅನ್ನವಸಂತಿ ಎಂದೂ ಆಗುತ್ತವೆ. ಇಂಥವರು ಸೋನ್ನೆಟ್ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸುನೀತ ಎಂದು ಕರೆಯುವರು. ಒಂದು ಚಮತ್ಕಾರ ರೀತಿಯಿಂದ ಇಂಥ ಹೆಸರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಈ ಪದ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಷ್ಟಪಟ್ಟದಿ ಎಂದು ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಅಷ್ಟಪಟ್ಟದಿ ಎಂಬ ಈ ಹೆಸರು ಹದಿನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನ ಪದ್ಯ ಎನ್ನುವುದಲ್ಲದೆ ಪದ್ಯದ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯಲಕ್ಷಣವನ್ನೂ ಸೂಚಿ ಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪದ್ಯಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲ ಎಂಟು ಪಾದಗಳು ಒಂದು ಗುಂಪಾಗಿಯೂ ಕಡೆಯ ಆರು ಪಾದಗಳು ಒಂದು ಗುಂಪಾಗಿಯೂ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಆ ಎಂಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವು ವಿವರವಾಗುತ್ತದೆ; ಆ ಆರರಲ್ಲಿ ಆ ವಿಷಯದಿಂದ ಉದಿಸುವ ಭಾವ ಒಡೆದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಮೊದಲ ಎಂಟರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಸದ ಕಟ್ಟು ಒಂದು ತೆರ; ಆಮೇಲಣ ಆರರ ಪ್ರಾಸದ ಕಟ್ಟು ಒಂದು ತೆರ. ಇದರ ವಿವರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಅನವಶ್ಯಕ. ಒಂದು ಸಮಯದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಭಾವವು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಸಂದರ್ಭದೊಂದಿಗೆ ಇಂಥ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹು ಚೆನ್ನಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಹಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಇಂಥ ಭಾವಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸು

ವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಈ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರಾದ ಕುಸ್ಪಳ್ಳಿ ಪುಟ್ಟಪ್ಪನವರೂ ಪುರೋಹಿತ ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್ಯರೂ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಈ ಜಾತಿಯ ಪದ್ಯ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ಎಂಥದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವುದು.

ಅಂಗ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಒಂದು ಜಾತಿಯ ಪದ್ಯದ ಬಂಧವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದೆ ಎಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಈ ಕವಿತೆ ನಮಗೆ ಬೇಡವೆಂದು ನಮ್ಮ ಜನ ಹೇಳಲಾರರೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ. ಹೀಗೆ ಹೇಳುವಂತೆ ತೋರುವ ಒಂದೆರಡು ಮಾತನ್ನು ಕೆಲವರು ಅಡುವುದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು. ಆದರೆ ಅವರು ಹೇಳುವುದು ನಿಜವಾಗಿ ಇದಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ಕಂಡಿದೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹಂಗಿಲ್ಲದ ಕಾವ್ಯ ಬೇಕು, ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುವ ಕಾವ್ಯ ಬೇಕು, ಎಂಬುದೇ ಇಂಥವರ ಆಸೆ. ಎಲ್ಲ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಜೀವನವನ್ನಪೇಕ್ಷಿಸುವ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಇಂಥ ಆಸೆ ಇರುವುದು ಸಹಜ. ಇದು ಒಬ್ಬರಿಬ್ಬರ ಆಸೆಯಲ್ಲ; ಎಲ್ಲರ ಆಸೆ. ಇಂಥವರಿಗಾದರೂ ನಾನು ಈ ಧೈರ್ಯದ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಭಾವವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನಿಂದ ಬಂದಿರುವುವು, ನನ್ನ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದಿರುವುವು. ಇವು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನವಲ್ಲದಿರಲು ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೊಸದಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಈ ಕವಿತೆಗಳ ಬಂಧವೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಾನಾಗಿ ಬರಬಹುದಾದ ಬಂಧ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಾಡಿಕೆಯಿಲ್ಲದ್ದೆಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಯಾವ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಓದುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ ಈ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಓದಿದರೆ ಇವು ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿಯೆನ್ನುವುದು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದು.

ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಮಾಡುವ ಟೀಕೆಗಳನ್ನೂ ಇವಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೇಳುವ ಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನೂ ಕುರಿತ ಹಲವು ಪದ್ಯಗಳು ಈ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಸೇರಿವೆ. ಈ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ

ದಕ್ಕೂ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂತೆಗೆದಿಲ್ಲವಾದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಅಷ್ಟೇನೂ ಸುಖಪಡಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಒಂದೊಂದು ವೇಳೆ, ಗುಪ್ತವಾದ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕೆಲವರು ಸೋದರರೂ, ಹಿರಿಯತನದ ರಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಎದುರಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವರು ಹಿರಿಯರೂ, ಮಾಡುವ ಟೀಕೆ ವ್ಯಕ್ತಿಪರವಾಗುತ್ತದೆ, ಕಟುವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವೂ ಅಲ್ಲ ಜಿನ್ನವೂ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಸರಸ್ವತೀಪುರದ ಊರಬಾಗಿಲ ಅಸೂಯಾದೇವಿಗೆ ನಡೆಯಬೇಕಾದ ಆರಾಧನೆ. ನಮ್ಮ ಈಗಣ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದೆಲ್ಲ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವನ್ನು ತಂದು ಕೊಂಡಿದೆನೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವರು ಇಂಥ ಟೀಕೆಗೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸಾಧ್ಯವಾದಲ್ಲಿಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಬೇಕು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾದರೆ ವಿಮರ್ಶೆ ಅವಶ್ಯಕ. ಆದರೆ ವಿಮರ್ಶೆ, ಹೆಸರಿಗೆ ವಿಮರ್ಶೆಯಾಗಿ, ನಿಜದಲ್ಲಿ ಅವಹೇಳನವೂ ಮರೆಯ ಅಥವಾ ಎದುರಿನ ಇರಿತವೂ ಆಗಬಾರದು.

ಈ ಗ್ರಂಥದ ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಓದುವಾಗ್ಯೆ ಆಯಾಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತಿರುಪತಿಯ ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ವಾಡಿಯೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದನು ; ಎಲ್ಲಿಯೋ ಒಂದು ಹರಿಕಥೆ ನಡೆಯಿತು ; ಒಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದ ಮೇಲೆ ಮೇಕೆ ಮಲಗಿತ್ತು ; ನಾನು ಒಂದು ಸಂಜೆ ಅನಂತಪುರದ ಕೆರೆಯ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದೆನು ; ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಜೆ ಆ ಊರ ಬಯಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೆನು ; ಇನ್ನೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರದ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿದ್ದೆನು ; ಮತ್ತೊಂದರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೋಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೆನು. ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದು ಪದ್ಯ ಒಂದೊಂದು ಸಂದರ್ಭದಿಂದ ಬಂದದ್ದು. ಆಯಾ ಸಂದರ್ಭದ ಒಂದರಡು ಹೆಸರೂ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆ. ಲಕ್ಕಸಂದ್ರದ ದಾರಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ರಾಜೋಪವನದ ಪೂರ್ವಕ್ಕೆ ಇದೆ. ಅನಂತಪುರದ

ಕೆರೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದವನು ಬುಕ್ಕರಾಯ. ಮುಸಿಲಮ್ಮನನ್ನುವಾಕೆ ಆ ಕೆರೆ ಒಂದುಸಲ ಒಡೆಯುವ ಹಾಗಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ಬಲಿಯಾಗಿ ಕೆರೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿದಳಂತೆ. ಪದ್ಯವನ್ನು ಓದುವಲ್ಲಿ ಇಂಥ ವಿನರ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ; ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದರೂ ಪದ್ಯದ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ತೊಡಕಿಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಮುಂತಾದವರ ಮಾತೆತ್ತಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜನ ಇದುವರೆಗೆ ನನಗೆ ತೋರಿರುವ ಆದರವನ್ನು ನಾನು ಮರೆತಿದೇನೆ ಎಂದು ಯಾರೂ ಎಣಿಸಲಾಗದು. ಕೆಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವವರು ಕೆಲವರಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಹೇಳುವವರೂ ಕೆಲವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾತನ್ನಾಡುವವರೆಲ್ಲ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನಿಗೆ ಬೇಕಾದವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚುವವರಲ್ಲ. ಅವರಲ್ಲನೇಕರು ಅವನ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಅವನನ್ನು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವನೆಂದರು. ಈ ಮಾತು ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆಲ್ಲ ಅಸ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಕವಿಯ ಸ್ಥಿತಿ ಹಿಂದೆಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇತ್ತೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅವಹೇಳನ ಕಾರರು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕುಕುವಿನಿಂದೆ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾವ್ಯ ಬೇಕೆನ್ನುವವರಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯಾರೂ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಬೆಂಗಳೂರು, ಶ್ರೀಮುಖ ಸಂ||
ಫಾಲ್ಗುಣ ಶುದ್ಧ ಪಂಚಮಿ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಮ ಲಾ ರ

ಮಲಾರ

ಸಮರ್ಪಣ

ಅಷ್ಟಪಟ್ಟದಿಗಳ ಮಲಾರವೊಂದನು ತಂದು
ಇಂದು ನಿನಗರ್ಪಿಸಿರುವೆನು ನನ್ನ ತಾಯ್ನುಡಿಯೆ.
ಗುಣದಿಂದ ಬೆಲೆಯಿಂದ ಈ ಕೃತಿಗೆ ನೂರ್ಮಡಿಯ
ಹಿರಿಮೆ ಕಾಣುವ ಕೃತಿಯ ರಚಿಸಿ ಹಾಡುತ್ತ ಬಂದು
ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ನಿನ್ನ ನಲಿಸಿ ನಲಿದರು ಅಂದು,
ಇಂದು ನಲಿಸುತ್ತ ನಲಿಯುತ್ತಿಹರು, ಬಹುಕಾಲದಲಿ
ಭಾವ ಉಹೆಗಳ ರಸ ರಾಗಗಳ ಮೇಳದಲಿ
ರಚಿಸಿ ತರುವರು ಮತ್ತೆ ನಿನ್ನ ಸೇವಿಸಲೆಂದು.
ನಿನ್ನ ದೇಗುಲದ ನಿತ್ಯೋತ್ಸವದ ಮಧ್ಯದಲಿ
ಉಳಿದವರು ತಹ ಬೆಲೆಯ ತೊಡವುಗಳ ಜೊತೆಗಾನು
ಮಂಗಲದ್ರವ್ಯವೊಂದಿದ ತಂದು ನಿಂದಿಹೆನು ;
ಬೆಲೆ ಕಡಿಮೆಯೆಂದೆಂಬ ಕುಂದಿದಕೆ ಹೊದ್ದದಲೆ ;
ಬಳಿಯೆಂಬುದಿರಬೇಕು, ಭಕ್ತಿಯಲಿ ತಂದಿಹನು,
ಎಂದು ಕರುಣೆಯ ತೋರಿ ಇದನು ಒಪ್ಪುವೆ ನೀನು.

ಹೊಸದೆಂಬ ಮಾತಿಗೆ

ಹದಿನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನಲಿ ಬರೆದ ಪದ್ಯವ ನೋಡಿ
ಇದು ಕನ್ನಡದ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಒಬರಿಬಹುದು.
ಅದೊಡ್ಡೀದಿನ ನಾನು ನಿನ್ನ ಡಿಗೆ ತರುತಿಹುದು
ಸಾಲುಗಳ ಕಟ್ಟುಗಳನಲ್ಲ. ಕವನದ ಜಾಡು
ಸಾಲ ಸಂಖ್ಯೆಯೊಳಿಹುದೆ? ಈ ಜನತೆ ಈ ನಾಡು
ನನ್ನೆದೆಯೊಳಿಟ್ಟು ಬೆಳೆಸಿದ ಹಲವು ಭಾವವನು
ಚಿತ್ರಿಸುತ, ನನ್ನ ಸಿರಿನಾಂತರೈ ಜೀವನನು
ಬಸಿಯುತಿದೆ ನುಡಿಗಳಲಿ, ನಾನು ಹಾಡುವ ಹಾಡು.
ನೀ ಬಲ್ಲಿಯೌ ನನ್ನ ಬಾಳ್ವೆ ನಿನ್ನದು ಎಂದು.
ಕನಸು ಎಚ್ಚರಗಳಲಿ ಎನ್ನ ಮನದಲಿ ನಿನ್ನ
ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನು ಕೊಟ್ಟು ಇದ ನುಡಿವ ಕಾರ್ಯಕೆ
ನೀನೆ ದೂಡಿದೆ ಎನ್ನ. ಆಕಾರ ತೋರಿಕೆ
ಹೊಸತಾದೊಡ್ಡೀನು? ಇದರಲಿ ಯಾವುದಿದೆ ಚಂದ
ಅದು ನೀನು ಎನ್ನೊಳೊದಿದ ಉಸಿರ ಬಾವನ್ನ.

ತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳು

ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿತು ಕನ್ನಡದಿ ಕೃತಿಗೈವ
 ಸಾಹಸಿಯ ನೋಡೆಂದು ನಕ್ಕರೆನ್ನನು ಹಲರು.
 ಅವರ ಮಾತೇನು ತಾಯಿ, ಕನ್ನಡದ ದೇವಿ,
 ನಾನೆ ಅರಿಯದೆ ಹೋದೆನೆನ್ನಂಥ ನಿರ್ಬಲರು
 ನಿನ್ನಡಿಗಳಲಿ ಸೇವೆ ಸಲಿಸಬಹುದೆಂಬುದನು.
 ನೀನಾದರೋ, ಮಾತೆ, ನನ್ನನೂ ನನ್ನಂಥ
 ಹಸುಳೆಗಳನೂ ಬನ್ನಿರೆಂದೆ. ಏನಿದು ಹದನು
 ಎಂದು ನಾವೈತಂದು ಕವಿತೆ ಏನು ಎಂದು
 ಎಂದು ಬಹು ಯೋಚಿಸದೆ, ನೀನಾಡಿಸಿದ ರೀತಿ
 ಅಡಿದೆವು ಹಾಡಿದೆವು. ಅಚ್ಚರಿಯನೇನೆಂಬೆ!
 ನಡೆ ಬಾರದವರ ಕುಣಿತವ ನೋಡಿ ನೀನಲಿದೆ;
 ನುಡಿಬಾರದೆಂಥ ಹಸುಳೆಗಳ ತೊದಲಿನ ಮಾತ
 ಮೆಚ್ಚಿದೆ. ಅರಿವೆನೇ ಇದೆ ಸಾಜವಲೆ. ಅಂಬೆ,
 ಕಂದಗಳ ಜಲ್ಪದಲೆ ಸಂತೋಷವನು ತಳಿದೆ.

ಅಪಹಾಸ್ಯಕಾರನನ್ನು ಕುರಿತು

ಅಹ ಕವಿತೆಯೆ ಅಹ ಕವಿಯೆ ಎನ್ನುತ ಕೇಕೆ
 ಹಾಕಿ ನಕ್ಕೂ ನಕ್ಕು ನಿನ್ನ ನಗೆ ಕಣ್ಣೀರ
 ಹಾಸ್ಯಕೂಪದಲಿ ನೀನೇ ನಲಿವ ರಸವೀರ,
 ನಿನಗೇನು ಕನ್ನಡದಿ ಕವಿತೆ ಎಂಬುದು ಬೇಕೆ?
 ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ನಾವು ನಗುತ ನಿಂದೊಡೆ ಸಾಕೆ?
 ಬಲ್ಲತನದುಬ್ಬಟಿಯ ನಿನ್ನ ಈ ನಗುಸಾರ
 ಕುಡಿವರಿಯಲೆಳಸುತಿಹ ಕಾವ್ಯವಲ್ಲಿಯ ಬೇರ
 ಕೊಯ್ಯುತಿರುವುದ ನೀನು ಕಾಣದಿಹೆ. ನಾನೇಕೆ
 ನಿನಗೆ ಹೇಳಲಿ? ಇಂದಿನೀ ನಿನ್ನ ಹುಚ್ಚರಿಯೆ,
 'ಕವಿತೆ ಬೆಳೆಯುವುದು ಈ ತೆರನ ನಗೆಯಿಂದಲ್ಲ
 ನಾ ಕವಿಗೆ ಸೋದರನೆ ದಾಯಾದ ಮತ್ಸರಿಯೆ?
 ನಾ ನಡೆಯುತಿಹ ರೀತಿ ಅವಿವೇಚನೆಯ ಎಲ್ಲೆ,
 ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕವಿತೆ ಕಾಣದಿಹುದಚ್ಚರಿಯೆ?'
 ಎಂದು ನೀನೇ ತಿಳಿವೆ, ಹೋಗು, ಮೂಢರಮಲ್ಲ.

ಅವನೊಡನೆ ಸಮಾಧಾನ

ಕಠಿನವಾಯಿತು ಮಾತು ; ಎನ್ನ ಮನ್ನಿಸು ಅಣ್ಣ.
 ನಾಡುನುಡಿಗಳಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯಬೇಕಾದವನು,
 ಬಲ್ಲ ಹಿರಿಯನು ನೀನು, ದುಡಿದವರ ನೋಡವವು
 ಭಂಗಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತು, ಅಡಬಾರದ ಸಣ್ಣ
 ಪಣ್ಣ ಮಾತುಗಳನಾಡುವುದ ನೋಡುತ್ತ ನನ್ನ
 ಅಂತರ್ಯ ಕಡಗಿ ನುಡಿ ಕ್ರೂರವಾಯಿತು ನೋಡ.
 ಇಂತು ಹೇಳಿದೆನೆಂದು ನೀನು ಕೋಪಿಸಬೇಡ.
 ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನು ಪಡೆದ ನಾಡ ಬದುಕನು ಚೆನ್ನ
 ಮಾಡುವರೆ ನಾವೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸ
 ನೂರಿಹುದು. ಬಾ, ಜೊತೆಗೆ ನಿಲ್ಲು ; ನಮ್ಮಿಂದಾದ
 ಇನಿತನಿತು ಸೇವೆಯನು ಬಿಡದೆ ಮಾಡುವ ನಾವು.
 ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳು ಇಂತು ತಮ್ಮ ಗೆಯ್ಯುವ ಸಲಿಸಿ,
 ಬಾಳ್ವೆಯ ವಸಂತೋತ್ಸವದೊಳಂದು ಹಿಂದಾದ
 ನಮ್ಮ ತಾಯ್ನಾಡು ಮುಂದಾಗುವುದ ನೋಡೇವು.

ಹಿರಿಯ ಕವಿಗಳ ಪೀಠ

ಆ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನೂ ಕಾಳಿದಾಸನೂ
 ಕಡಿಮೆಯಾದರೆ, ನಿಮಗೆ ಬೇಡವೇ, ಎಂದೆನ್ನ
 ಹಳಿದು ಕೇಳುತ್ತಿರುವೆ. ಕೇಳಬಹುದೇ ಅಣ್ಣ ?
 ನಾನೆಂದು ಬೇಡಿದೆನು ಅವರ ಉಚ್ಚಾಸನ ?
 ಅದ ಬಿಡು : ನೀನು ಹೊಗಳುವ ಕಾಳಿದಾಸನೂ
 ಆ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನೂ, ನೋಡು, ನಮ್ಮವರು.
 ಅವರು ಬರೆಯುತ್ತಲಿದ್ದ ಕಾಲದಲಿ ನಿಮ್ಮವರು,
 ನೀನಿಂದು, ಆಗಿಹೋಯಿತು ಸರ್ವನಾಶನ,
 ಎಂದು ಕೂಗುವ ತೆರದೆ, ಅವರ ಕೃತಿಯನು ಹಳಿದು
 ಕೂಗಿದರು ಕಾಣೆಯಾ ? ನಿಂದಕರ ಹೆಸರೇನು
 ಸಂಶೋಧ ಮಾಡಿ ನೀನದನು ನಿಲ್ಲಿಸು ಹೋಗು.
 ಕಾಳಿದಾಸ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸರಾದ್ಯಸ್ಥಾನ
 ನಮ್ಮಿಂದ ಕೆಡದು. ನಮ್ಮಲಿ ಕಾವ್ಯಲತೆ ತಳೆದ
 ಸುಮನನವರಡಿಯೊಳಿಡುತಿಹೆವಾವು ತಲೆಬಾಗಿ.

ಕವನದ ಗುಟ್ಟು

ಪ್ರಾಸ ಗಣ ಯತಿಗಳನು ಎದೆಗೆಡದೆ ಪೇರಿಸಲು,
 ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಮಾತ ಸರಿಯಾಗಿ ಸೇರಿಸಲು,
 ಕವಿತೆಯಾಗುವುದೆಂದು ನಿಜದಿ ನೆನೆದಿರ ಏನು ?
 ಕಾಗದದ ಹೂವಿನಲಿ ದೊರೆಯಬಹುದೇ ಜೇನು ?
 ಅಕಾರವಿರೆ ಉಸಿರು ಬೇಡೆಂದೆ ನಂಬಿದಿರೊ ?
 ಬಲ್ಲವರೆ, ಕಬ್ಬಾಗಬಹುದೆಂತು ಚೆಂಬಿದಿರು ?
 ನರಿಗೆ ಬಣ್ಣವ ಹಚ್ಚಿ ಹುಲಿಯೆಂಬ ನುಣ್ಣುದುರು
 ಎಷ್ಟು ದಿನ ಸೊಗಸುವುದು ? ಸಾಕು ಬಿಡಿ ಅಣ್ಣದಿರು.
 ಒಳಗು ಹೊರಗಿನ ಬಾಳಿನಾಳವನು ನೆರೆ ನೋಡಿ,
 ನೋವು ನಗೆಯೊಳಗೀಸಿ, ಚೆಲುವು ವಕ್ರತೆ ಮೀರಿ,
 ಅಂತರದ ಬೆಂತರನ ಮೊಗಗಂಡು ಧೃತಿಗೆಟ್ಟು,
 ಮರೆಯ ದೈವವ ತಿಳಿದು ಪದತಳದಿ ಕೆಡೆದಾಡಿ,
 ಅನುಭವವ ನುಡಿಯಿರಿ. ಪ್ರಾಸ ಗಣ ಯತಿ ಸೇರಿ
 ಕಾವ್ಯವಾಗುವುದು ನುಡಿ. ಇದು ಕವನದೊಳಗುಟ್ಟು.

ಕವಿ ಶಾಲಿವಾಹನ

ಕಾನ್ಯವಾಗುವುದು, ಬೊಮ್ಮನು ನಿಮ್ಮ ಕವಿಯಾಗು
ಹೋಗಿಂದು ಕಳುಹಿರಲು ; ಅಲ್ಲದಿರೆ ಆಗದು.
ಒರ್ವನಿಗೆ ಕಾವ್ಯಾಸ್ತ್ರ ಬಂದು ನಿಲ್ಪುದು ಬಾಗಿ
ಏನಪ್ಪಣೆ ಎಂದು ; ಒರ್ವನಿಗೆ ಬಾಗದು.
ಕವಿತೆಯಲಿ ಎಲ್ಲೆ ಡೆಯು ಕಾಂಬೊಂದು ಸೋಗಿದು.
ಶಾಲಿವಾಹನನಂದು ಮಣ್ಣಿನಲಿ ಮಾಡಿಟ್ಟ
ಗೊಂಬೆಪಡೆ ನಡೆಯೆನಲು ನಡೆದುವಲೆ ಹೇಗದು ?
ಅಂತೆ ಕವಿಯಾದವನು ನಾಲ್ಕು ಮಾತನು ಕಟ್ಟಿ
ನುಡಿಯೆನಲು ನುಡಿವವನು, ಹಾಡೆನಲು ಹಾಡುವುವು,
ಜನದ ಮನವನು ಹೊಕ್ಕು ನಲಿಸೆನಲು ನಲಿಸುವುವು ;
ನೋಯಿಸೆನೆ ನೋಯಿಪುವು, ಹೇಳಿದುದ ಮಾಡುವುವು.
ನುಡಿ ಕವಿತೆಯಾಗುವುದು ಕಲಿಯೆ ಬಹ ಹೊರಯುಕುತಿ
ಅಲ್ಲವದು. ಕವಿ ತನ್ನ ಎದೆಗಳಿದ ಅನುಭವವ
ಮುಕ್ತಾಗಿ ಮಾಳ್ ಗುಣವುಳ್ಳೊಂದು ಬರಿ ಶುಕುತಿ.

ಅಸೆಯಿರುವವನು ಹಾಡಬೇಕು.

ನನ್ನ ನುಡಿ ಕವಿತೆಯಾಗುವುದೋ ಆಗದೋ ಎಂದು
 ತಿಳಿಯದಿಹ ನಾನು ಕೃತಿಯು ಬಹ ಫಲವೇನು ?
 ಯಾವ ಸುಕೃತಿಯ ಜಿಹ್ವೆಯಲಿ ಕಾವ್ಯ ಸುರಥೇನು
 ನೆಲಸಿ ಅಮೃತವ ಸೂಸಲೊಪ್ಪಿಹುದೋ ಅವನಿಂದ
 ತಾಯ್ನುಡಿಗೆ ಪರ್ಮೆ ಬರುವುದು, ಜನಕೆ ಅನಂದ
 ದೊರೆಯುವುದು, ಇನ್ನು ಬರೆಯುವ ಕ್ಲೇಶ ನನಗೇಕೆ?—
 ಎಂದು ನುಡಿವೆಯ ಅಣ್ಣ ? ಅತಿನೈಚ್ಯವಿದು ಸಾಕು.
 ಇತ್ತಬಾ, ಕೇಳು, ತಿಳಿದವರ ನುಡಿ ಬೇರೊಂದ.
 ಕಾವ್ಯ ನುಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟುಗುಣವೆಂತಂತೆ
 ಆವೇಶವೂ ಅಹುದು. ಯಾವ ವೇಳೆಗೆ ಯಾರ,
 ಬಾ, ನನ್ನ ಕಂದ, ಬಾ ಬೆಳೆ, ಎಂದು ಹರಸುತ
 ತನ್ನ ವಾಣಿಗೆ ವೀಣೆಮಾಡುವಳೊ ಸರಸತಿ,
 ಹೇಳಲಾಗದು. ಹಾಡಲಾಸೆಯಿರೆ ಮನಸಾರ
 ಹಾಡು. ನೀ ನಾಗಬಹುದವಳ ವೀಣೆಯ ತಂತಿ.

ಅತಿಯಾಸೆಯ ಗಿಡ

ಅಡಿಮುಡಿಗಳಿಲ್ಲವೋ ಎನ್ನ ಆಸೆಯ ಗಿಡಕೆ !
 ನಾಡು ನುಡಿಗಳ ಹೆಸರ ಮೇಲೆತ್ತಿ ನಭ ಮುಟ್ಟಿ
 ಅವರ ಪೂಜೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಗುಡಿ ಗೋಪುರವ ಕಟ್ಟಿ
 ಜಗವನಚ್ಚರಿಗೊಳಿಸಿ ಸ್ಥಪತಿ ಎಂದೆಲೆ ಅಡಕೆ
 ಕೊಳಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಕೆ. ನನ್ನ ಮೆಯ್ಯಡಿಕೆ
 ನಿಲ್ಲಬಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಜೀವ ತನ್ನಿಷ್ಟವನು
 ಸಾಧಿಸುವವರೆಗೆ ? ಅದ ಸಾಧಿಸುವ ಕಷ್ಟವನು
 ತಡೆಯಬಲ್ಲದೆ ಜೀತನ ? ಮನದ ಬುಡುಬುಡಿಕೆ
 ಜಯವಾಗಲೆಂದು ನುಡಿಯುವುದು. ಇದು ಅದರ ಗುಣ.
 ಸುಖವೀವ ಸುಳ್ಳು ತೋಂಕೆಯೊಳದಕೇನಿದಿರೆ ?
 ಕನಸ ಕಲ್ಪದ್ರುಮದ ಹೊನ್ನ ಹೂ ಆರು ಮಣ.
 ಹೊರಲಾರೆನೆಂದು ಉಬ್ಬಸಬೇಡ ಎಲೆ ಚದುರ.
 ನಿದ್ದೆ ತಿಳಿ ; ನೀನಲ್ಲ, ಸೋದರದ ತರುಣ ಗಣ,
 ನೋಡು, ಬಯಕೆಯನೆಲ್ಲ ಮುಂದೆ ಸಲಿಸುವ ಹದಿರ.

ಆ ಆಸೆಯ ಸ್ವರೂಪ

ಎನ್ನಾಸೆ ಅತಿಯಾಯಿತೆಂದು ಬೇಸರಪಟ್ಟು
 ನಾನೆನ್ನ ನಿಂತೊಮ್ಮೆ ಹಳಿದುಕೊಂಬೆನು. ನೋಡೆ
 ಎನ್ನಾಸೆ ಎನ್ನ ದಲ್ಲಿ. ನಮ್ಮ ಈ ನಾಡ
 ಆಸೆಯೇ ತುಂಬಿ ಹಿಗ್ಗಿಸಿದೆ ಎನ್ನದೆಕಟ್ಟು.
 ತನದು ಶುಭವನು ತಾನು ಸಾಧಿಸಲು ಹೊರವಟ್ಟು
 ನಾಡು, ಮಕ್ಕಳ ಮನದಿ ತನ್ನಾಸೆಯನು ಬಿತ್ತಿ,
 ಕಂದಗಳೆ, ಸೋತನೆಂದೆನಬೇಡಿ, ತಲೆಯೆತ್ತಿ
 ನೆಲೆ ಕುರಿತು ಕಂಗಡದೆ ಪಂಥವನು ಅಳವಟ್ಟು
 ನಡೆಯಿರಿ, ಎನ್ನುತಿಹುದು. ಒಂದು ಜೀವಕೆ ಹೆಚ್ಚು
 ಎಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆಸೆ ನಾಡಬಾಳ್ವೆಗೆ ಹಿಂದೆ?
 ಒಂದು ಮೆಯ್ ಮನ ಉಸಿರು ಸಲೆದುಡಿದು ತಾ ಸೋತು
 ಭಾರವನು ಬಿಡುವೆನೆನೆ ಅದಕೆ ಕೈಯನು ಅತು
 ಹಿಡಿಯುವುವು ನೂರುಸಿರು ಎದೆ ಮನಸು ಮುಂಬುದು.
 ಯುಗಗಳಿಗೆ ಸರಿ ಹಿಂದು ನಾಡ ಬದುಕಿನ ಅಚ್ಚು.

ಕವಿತೆಯ ಜೇನು

ಜೇನುಕುರುಬರ ಹೈದ ಹೇಳಿದನು ನಮಗೊಮ್ಮೆ
 ಕಾಡಿನಲಿ ನಡೆವೆಂದು. ' ಅಕೊ ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ;
 ತುದಿಬಿಟ್ಟದಾಕಲ್ಲು ಆ ಒಂಟೆ ಕೋಡು ;
 ಅಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುವ ಜೇನುಗೂಡು, ಅಮ್ಮಮ್ಮ
 ಅದರ ಗಾತರ ಅದರ ರುಚಿ ಹೇಳಲಮ್ಮೆ ;
 ಅದು ಏನೊ ವರುಷವೂ ಕಟ್ಟುವು ಅಲ್ಲಿ ;
 ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲ್ಲಲ್ಲ ಅದು ಮಾತ್ರ ಕಲ್ಲಿ ?
 ಉಳಿದ ಕಲ್ಲೆಲ್ಲಮಾಡನೇ ಬೊಮ್ಮ ? '—
 ಕುರುಬ ಹೈದನ ಮಾತಿನಲಿ ತೋರಿತೊಳಹೊಳೆದು
 ಅರ್ಥವೆನಗಿದು. ಒಳ್ಳೆ ಕವಿಯಾಗಬೇಕು
 ಎಂದಾಶಿಸುವನು ಆ ಕೋಡಿನಂದದಿ ತಾನು
 ನೆರಳುಳಿದು ಕಷ್ಟಸುಖಗಳ ರಾಶಿಯನು ತುಳಿದು
 ನಿಲಲಿ ಬಾಳನಮೇಲೆ ಧೀರ, ಏಕಾಕಿ ;
 ಅಗವನಿಗಿರಗುವುದು ಎಂಥ ಕವಿತೆಯ ಜೇನು !

ಕನ್ನಡದ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತು

ನಿನ್ನ ಅಜ್ಞಾತವಾಸದ ಕಾಲ ಇಂದೀಗ
 ಮುಗಿಯುತ್ತಿದೆ ಕರ್ಣಾಟಕಾವ್ಯ ಪಾರ್ಥ. ಅಂದು,
 ರಾಜಪದವನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಧರ್ಮದ ಹಿಂದೆ
 ಕಾನನವ ಸಾರ್ಥ, ಬಹುವತ್ಸರಗಳನು ನೀಗಿ,
 ಇತ್ತೀಚೆ ವನವಾಸದವಧಿ ಮುಗಿದಿರಲಾಗಿ,
 ರಮಣೀಯವಲ್ಲದಿಹ ರಮಣಿಯಾ ಕೃತಿಯಿಂದ
 ನಿನ್ನ ಕಿರಿಯರ ಸೇರಿ, ಅವರೂಳಿಗದಿ ನಿಂದು,
 ದಿನವನಿದುವರೆಗೆ ನೂಕಿದೆ ಬೃಹನ್ನಳೆಯಾಗಿ.
 ಸಾಕಿನ್ನು ಈ ಅವಸ್ಥೆ. ಜನತೆಯನು ನೋಡು ;
 ನೂರು ಕೇಡಿಗೆ ಬಂದಿಯಾಗಿಹುದು. ಅದ ಪೊರೆಯೆ
 ತವಕಿಸುವರುತ್ತರಕುಮಾರರಾಗಿಹರಯಿಸೆ.
 ಬಾ ನಿನ್ನ ಅರೆವೆಣ್ಣು ವೇಷವನು ಬೀಸಾಡು ;
 ತೊಡು ಪೂರ್ವದಾಯುಧವ ; ಕೆಟ್ಟ ಬಾಳನು ಅರೆಯು ;
 ಧರ್ಮವನು ರಾಜನೆಂದೆನಿಸು ; ಲೋಕವ ಜಯಿಸು.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೆನೆದು

ಹರಿದು ತುಂಡಾಗಿಹುದು ಇಂದು ಕನ್ನಡ ನಾಡು ;
 ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮದಿರು ತಾವಣ್ಣ ತಮ್ಮದಿರೆಂದು
 ತಿಳಿಯಲಾರರು, ನಡೆಯಲಾರರು ; ಬಾ ಬಂಧು
 ಎಂದು ಕರೆಯಲು, ಸ್ವಾಮಿ ನನ್ನೂರು ಧಾರ್ವಾಡ,
 ನನ್ನೂರು ಮೈಸೂರು, ನನ್ನೂರು ಎರಕಾಡು,
 ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಕರೆಯಿರಿ ನನ್ನ, ಎನ್ನುವರು.
 ಕನ್ನಡದ ನಾಡಜನವೆಲ್ಲವೂ ನನ್ನವರು,
 ಬಡಗ ತೆಂಕಣ ಮೂಡ ಕೊಡಗ ತೌಳವ ತೋಡ
 ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿಗರೆನ್ನವರು ಎನ್ನುಸಿರು,
 ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಮನೆಯವರಣ್ಣ ತಮ್ಮದಿರು,
 ನಮ್ಮೆಲ್ಲರನು ಪಡೆದುದೊಂದೆ ನಾಡಿನ ಬಸಿರು,
 ಎಂದು ನಾವರಿದೆವೇ ನಮಗೆ ಇನ್ನಾರೆದುರು ?
 ಹಾ ನನ್ನ ಸೋದರರೆ ಬನ್ನಿ ಒಂದಾಗಿ ;
 ಜಯವಧುವ ನಿಮ್ಮ ತೋಳಿನೊಳಿಟ್ಟು ತೂಗಿ

ಗುಂಪುಗಳ ಹಮ್ಮನ್ನು ನೆನೆದು

ಇನಿಸು ಹಿರಿದನು ಮಾಡಿ ಮನವ ಅಣ್ಣಾ ತಮ್ಮ
 ವೈಷ್ಣವ ಶ್ರೀವೈಷ್ಣವ ಸ್ಮಾರ್ತ ಕೈವರ್ತ
 ಸೋಮಯಾಜಿಗಳಾವು, ನಾವು ಆರಾವರ್ತಿ
 ಮೇಲಿಂದ ಬಂದವರು, ಬಲಿಜ ಒಕ್ಕಲು ಕಮ್ಮಿ,
 ಎಂದು ಅಗಲಿರಬೇಡಿರಿ. ಗುಂಪುಗಳ ಹಮ್ಮು
 ಮೆಳೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆದು, ನಾಡಲಿ ಪೂರ್ವದಲಿ ಜನತೆ
 ಒಂದೆಂಬ ಭಾವನೆಯ ಹೂಬಳ್ಳಿ ಅನಿತಿನಿತ್ತು
 ತಲೆಯೆತ್ತದಂತೆ ಮಾಡಿದುವು. ಈಗಳು ನಮ್ಮ
 ನಾಡು ನುಡಿ ಜನತೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಉಳಿಯಬೇಕೆಂದು
 ನಮಗಾಸೆಯಿರೆ, ನಾವು ಈ ಭೇದ ಭಾವಗಳ
 ಹೊದರ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬೈಲಕಡೆ ಬರಬೇಕು.
 ನಾ ಬೇರೆ ತಾ ಬೇರೆ ಎಂದ ನುಡಿ ಸಾಕೆಂದು
 ನಾಡ ಹೆಸರನೆ ಹೇಳಬೇಕೆಲ್ಲ ಜೀವಗಳು.
 ದೇಶವನು ಬದುಕಿಸುವುದೀ ಅಮೃತರಸಸೇಕ.

ಯಾವುದೋ ಹರಿಕಥೆಯನ್ನು ನೆನೆದು

ಹರಿಕಥೆಗೆ ಬಂದ ಗತಿ ನರಕಥೆಗೆ ಬರಬೇಡ.
 ಇಂದು ಹರಿಯನು ಕೀರ್ತಿ ಸುವಳೊಬ್ಬ ಬೆಲೆನೆಣ್ಣು.
 ಚೆಲುವೆ ಕತೆ ಹೇಳುವೊಡೆ ಭಾಗವತನೇಕಿನ್ನು ?
 ಹೊನ್ನ ಸರಿಗೆಯ ಸೀರೆ, ವಜ್ರದೋಲೆಯ ಜೋಡಿ,
 ಕೈಗೆ ಸಭೆಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಕಲ್ಲು ಕೆತ್ತಿದ ತೋಡ,-
 ನೋಡುವರು ನೋಡರರು ಹರಿಕಥಾ ಮೂರುತಿಯ ;
 ಸರ್ವಭಾಷಾ ಪ್ರವೀಣಾಭಿನವ ಭಾರತಿಯ ;
 ನೋಡ ನೋಡುತ ಇವರ ಮನಗಳೆಂತಹ ಗಾಢ
 ಭಾವದಲಿ ಸಿಲುಕುವುವೊ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನೆ ಬಲ್ಲ.
 ಅಣ್ಣದಿರೆ, ಹರಿಯ ಕತೆಯೇನು ಹಾಡಿನ ಕಾಡೆ ?
 ಸೂಳೆ ಕುಣಿತವೆ ? ಚೆಲುವೆಯನು ಒಳ್ಳೆಯವರೆಲ್ಲ
 ನೋಡಬಹುದೆಂಬ ಕೂಟವೆ ? ಬೀದಿ ನಾಯೊಂದ
 ಕಪಿಗೆ ವಾಹನಮಾಳ್ವ ಹಸುಳೆಗಳ ನಗೆ ಪಾಡೆ ?
 ಹರಿಯ ಹೆಸರನು ಇಂತು ಕೆಡಿಸಬೇಡಿರಿ ತಂದೆ.

ಅ ಕಥೆ ಮಾಡಿದ ಸೋದರಿಯನ್ನು ಕುರಿತು

ಸೋದರರ ಕುರಿತು ಏನನೊ ಹೇಳುವವಸರದಿ
 ನಿನ್ನ ಲಘುವಾಗಿ ನುಡಿದೆನು ತಾಯೆ ಮನ್ನಿಸು.
 ಜನ ಕೇಳುವುದನು ನೀಮಾಡುತಿಹೆ. ನಿನ್ನ ಸು
 ಎಷ್ಟು ಸಂಕೋಚಪಡುವುದೊ, ಒಡಲ ಸವಿಯರಿತ
 ಜನತೆಯಿಂದ್ರನ ಸಾವಿರದ ಕಣ್ಣು, ಎವೆ ತೆರೆದು,
 ನಿನ್ನ ಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ಎಸೆವೆಂದು. ಇಲ್ಲವೆ ಇಂತು
 ಹಲವು ಸಲ ಹಿರಿಯ ಸಭೆಗಳ ಎದುರಿನಲಿ ನಿಂತು
 ಇದನು ನೀ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಇಹೆಯೊ ಹೇವವ ಮರೆತು.
 ನಿನಗೆ ಕುಂದಿಲ್ಲ ಇದರಿಂದ. ಯಾವುದು ಧರ್ಮ
 ಎಂದು ಕಲಿಸಿಹರೊ ಅದ ನೀನು ಗೆಯ್ಯದು ಸಾಜ.
 ಹರಿಯ ಕಥೆಯನು ನುಡಿವುದದರೊಳೆಷ್ಟೋ ಮೇಲು.
 ಎನಿತು ಇರುವುದೊ, ಎಂತು ಸವೆಸಬೇಕೋ ಕರ್ಮ,
 ಅದ ನೀನು ಸವೆಸುತಿಹೆ. ಅದರೀ ದುಷ್ಟಾಲ
 ತೀರಿ ಧರ್ಮವ ಹಿಡಿವುದೆಂದು ನಮ್ಮ ಸಮಾಜ ?

ಆಕಾಶಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದು
ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೆನೆದು

ನೂರು ಯೋಜನ ಯಾತ್ರೆ ಬಂದು ಮಲೆಗಳನ್ನೇರಿ,
ಆಕಾಶಗಂಗೆಯಲಿ ಮಿಂದು ನಿರ್ಮಲನಾಗಿ,
ಆಚಮನಮಾಡಿ, ಸತಿಯನು ಹೊಡೆದನೀಯೋಗಿ
ಯೋಧಪುರದೆನ್ನ ಸೋದರ. ತಂಗಿ ಆ ನಾರಿ
ಇವನ ಕಾಲಿನ ಬಳಿಯ ಗಂಗೆಯಲಿ ಕಣ್ಣೀರ
ಬಿರಸಿ ಅದನೇ ತನ್ನ ತಲೆಯೆಡೆಗೆ ಪ್ರೀತಿಪ್ರಸುತ
ಸ್ನಾನವನು ಮುಗಿಸಿದಳು; ಇವನ ಈ ರಾಕ್ಷಸತೆ
ಏಕೋ ನಾನರಿಯೆ; ತಡೆವೆನೆ ಇಲ್ಲ ಅಧಿಕಾರ.
ಹೊಡೆವುದಕೆ ಹೆಂಡಿರನು ಬಹು ದೂರ ಕರೆತಂದೆ,
ಎಲ ಅಣ್ಣ. ನಿನ್ನ ಗಂಡಸುತನದ ಹೆಕ್ಕಳ
ನನ್ನ ನಾಚಿಸಿತಯ್ಯ. ಪ್ರೀತಿಮಫರದಲಿ ತನ್ನ
ಸತಿಯನೆದೆಯೊಳಗಿಟ್ಟ ದೇವ, ತನ್ನೊಕ್ಕಲು
ನೀನಿಂತು ನಿನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದ ಈ ಕಣ್ಣ
ದನದಂತೆ ಬಡಿಯೆ, ಮೆಚ್ಚುವನೆ ಅಬಲರ ಬಂಧು?

ಅದೇ ವಿಷಯವಾಗಿ

ದೈವವನು ಹೆಣ್ಣೆಂದು ಭಾವಿಸಲು ಭಯಪಡದ
 ಈ ಸನಾತನ ಧರ್ಮ, ಯಾವಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು
 ಪೂಜಿತರೂ ಅಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳೇ ನಲಿಯುವರು •
 ಎಂದ ಮಾನವ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರ, ನಿನ್ನನು ಹಡೆದ
 ತಾಯಿ ದೇವರು ಎಂದ ವೇದ, ಕೈಯನು ಹಿಡಿದ
 ಹೆಣ್ಣು ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಮಿ ಎಂದಿಹ ಸಂಪ್ರದಾಯ: ಈ
 ಯಾವುವೂ ಕೋಪ ಬಂದಂದೆಮ್ಮಕಾಯವೇ
 ಎಂದು ನೋಯುತ್ತಲಿಹಳು ನಮ್ಮ ಜನದಲಿ ಮಡದಿ.
 ಎಲ್ಲೆಡೆಯು ಇಂತೆ ಇದೆ. ಕೋಡಗದ ಜಾತಿಯಲಿ
 ಬಲಿತು ಕೊಬ್ಬಿದ ಗಂಡು ಏತರಿಂದಲೊ ಎನೊ
 ಚೀರಿದುತ ಹಲ್ಲಕಡಿಯುತ ಒಮ್ಮೆ ಪಾತಿಯಲಿ
 ಹೆಣ್ಣು ಕಪಿಯೊಂದನಟ್ಟಿದುದ ನೋಡಿದೆ ನಾನು.
 ಕೋಪದಲಿ ಮನುಜ ಹೆಂಡಿರ ಜರೆವ ಹೊತ್ತಿ ನಲಿ
 ಆ ಚಿತ್ರ ಸುಳಿವುದೆನ್ನಯ ಮನದ ಭಿತ್ತಿಯಲಿ.

ಮತವಳರ ನೋಸ

ಹಾಳು ಕರು ಇದ್ದ ಸ್ವ ದಿವಸ ಹಾಲಿಗೆ ಕೇಡು
 ಎಂದು, ಕರುವನು ಹಾಲು ಬಿಡದೆ ಸೊರಗಿಸಿ ಕೊಂಡು,
 ಮೂಳೆ ಕರುಳನು ತೆಗೆಸಿ ಚರ್ಮವನು ಹದಮಾಡಿ
 ಒಳಗೆ ಹುಲ್ಲನು ತುಂಬಿ, ನಿನ್ನ ಕರು ನೋಡೆಂದು
 ತಾಯಿ ಹಸುವಿನ ಮುಂದೆ ನಿಲಿಸಿ, ಸೊರೆಬಿಡೆ ಹಾಲ
 ಕರೆದು, ಎಲ್ಲವ ಮಾರಿ ಬೆಳೆವ ಗೋವಳರೊಳರು.
 ಬಲ್ಲವರು ಬಯ್ಯುತ್ತಿಹ ಈ ನಮ್ಮ ಕಲಿಗಾಲ
 ಇಂತೆ ಮಾಡಿದೆ ಧರ್ಮದುಪದೇಶಿ ಮತವಳರ.
 ನಿರ್ಜೀವವಾದ ಧರ್ಮವ ಜನದ ಮುಂದೆತ್ತಿ,
 ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮವ ನೋಡಿ, ಎಷ್ಟು ಅಕ್ಕರೆಯಿಂದ
 ರಕ್ತಿಸುತಲಿಹೆವು, ನದೆವುದಕೆ ಬಿಡದಿಹೆವಣ್ಣ,
 ಇದನು ಪ್ರೋಷಿಸಬೇಕು, ಧನವ ತ್ವರೆಯಿಂದಿತ್ತು
 ಪುಣ್ಯವನು ಮೂಟೆ ಕಟ್ಟಿರಿ, ಎಂಬರೀ ಮಂದಿ.
 ಮಂಕು ಜನ, ಅಹುದೆಂದು ಸುರಿಯುತ್ತಿರುವುದು ಹೊನ್ನ.

ಸತ್ಯಕಾನುಜಾಬಾಲಿಯ ಕತೆಯನ್ನು ನೆನೆದು

ಸತ್ಯವನು ನುಡಿವುದೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯ, ಬಾ ತಮ್ಮ,
 ಕಲಿಸುವೆನು ನೇದವನು, ಎಂದನಂದುಪದೇಶಿ
 ಗೌತಮ ಮಹರ್ಷಿ. ಇಂತೆಂದ ಅರ್ಥಕೆ ಹೇಸಿ,
 ಬೇರೆ ಭಾವವನು ಹೊರಡಿಸಿದರದರಿಂದೆಮ್ಮ
 ಗೂಢಾರ್ಥ ವಿವರಣ ಧುರೀಣ ವ್ಯಾಖ್ಯಾತೃಗಳು :
 ಬ್ರಾಹ್ಮವಂಶಜನಾದ ಕಾರಣವೆ ನಿಜ ನುಡಿದೆ,
 ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ ಬಾ, ನಿನಗೆ ಕಲಿಸುವೆನು, ಶ್ರುತಿ ಕೆಡದು,
 ಎಂದು ಹೇಳಿದನಂತೆ ಮುನಿ ! ನಮ್ಮ ಭ್ರಾತೃಗಳು,
 ಭಾಗೀರಥಿಯ ದಡದಿ ಹಿಂದಾಗಿ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ,
 ನಮ್ಮ ತಾತದಿರು ಶೌಚಕೆ ನೀರು ಇರಲೆಂದು
 ಈ ಕಾಲ್ಪಿ ಹೊಡೆದರೆಂಬರು. ಜನರು ನಕ್ಕಾರು
 ಎಂಬ ಭಯವಿಲ್ಲ ಮಗೆ. ಈ ಲೋಕಧಿಕ್ಕಾರ,
 ನಮ್ಮ ಕಡೆ ಬೀಸದಿಹ ಚೌರಿ ಕಸ ಬರಲೆಂದು
 ಅಣೆಮಾಡುತಿದೆ, ಎದೆತಟ್ಟಿ, ನೇದವಮುಟ್ಟಿ.

ಎಂದು ತಿಳಿವುದೋ ಮನುಜಕುಲ :

ಎಂದು ತಿಳಿವುದೋ ಮನುಜಕುಲ ತಾನು ಒಂದೆಂದು !
 ಬಿಳಿಯವನು ಕರಿಯವನ ತುಳಿಯುವುದು, ಯೇಹೂದ್ಯ
 ತನಗೆ ದೇವರಿಗೆ ಏನೋ ಹೆಚ್ಚಿಕೆಯ ಬಾಧ್ಯ
 ಇದೆ ಎನುತ ಬೀಗುವುದು, ಬ್ರಹ್ಮಮುಖದಿಂದಂದು,
 ಹೊರಟು ಬಂದೆವು ನಾವು, ನಮಗಾರು ಸರಿಯೆಂದು,
 ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಉಬ್ಬಿ ಉಳಿದೆಲ್ಲರನು ಹಳಿಯುವುದು:
 ನಾವಿಂತು ಒಂದೊಂದು ಡಂಭದಲಿ ಕೊಳೆಯುವುದ
 ಎಂದು ಬಿಡುವೆವೋ ಜಗನ್ನಾಯಕನ ಕೃಪೆ ಸಂದು.
 ಬಿಸಿಲಿನಲಿ ಮಲಗಿರುವ ತಾಯಮೊಲೆಯೆಡೆ ಸೇರಿ,
 ಎರಡು ಕಣ್ತೆರೆದ, ಒಂದನು ತೆರೆದ, ಒಂದನೂ
 ತೆರೆಯದಿಹ ನಾಯಮರಿ, ಹುಟ್ಟಿದೆರಡನೆಯ ದಿನ,
 ಒಂದರೊಡನೊಂದು ಕಚ್ಚಾಡಿ, ಹೋಗೋ ಭಿಕಾರಿ,
 ಹೋಗೋ ಬೆರಕೆ, ತೊಲಗು ನಾಯಲ್ಲ ಹಂದಿ ನೀ,
 ಎಂದು ಕಾದುವ ತೆರದೆ ಕಾದುತಿದೆ ಜಗದ ಜನ.

ಗೋತ್ರಗಳ ಹೆಮ್ಮೆ

ಕುಶಿಕ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ವಾಸಿಷ್ಠ ಮಂಡೂಕ
 ಕುತ್ಸ್ ಭಾರದ್ವಾಜ ಭಾರ್ಗವ ಶ್ರೀವತ್ಸ
 ವಾಮದೇವಾಪ್ಲವಾನ ಚ್ಯವನ ಪುರುಕುತ್ಸ್—
 ಪ್ರವರದಲಿ ನಾವಿಂತು ಮಾಡಿಕೊಂಬಭಿಷೇಕ
 ಇನ್ನಾರಿಗುಂಟು ? ಅದರೆ ನಮ್ಮ ಅವಿವೇಕ
 ಈ ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಬಾಳನು ವೃಥಾವೆನಿಸುತ್ತಿದೆ ;
 ಹೆಸರ ಕೂಗುತ್ತ ಅವರ ತಿಳಿವ ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತಿದೆ ;
 ನಮಗಿಂದು ಹೊನ್ನಿಗಿಂತಲು ಮೇಣವೇ ತೂಕ.
 ಇಂತು ಅಜ್ಞಾನದಲಿ ನಮ್ಮವರು ದಿನ ಕಳೆಯೆ
 ಕಳೆದುಕೊಂಬುದೆ ಸತ್ಯ, ನಾಳೆಯೋ ನಾಳಿದ್ದೊ,
 ಹಿರಿಯರಂದಾಜಿಸಿದ ವಿಜ್ಞಾನದುಂಬಳಿಯು.
 ಜಸದ ಹೊಲಗಳನುಳುವ ಹೆಳೆಯ ಒಕ್ಕಲು ಕಾಲ,
 ನಾಲ್ಕು ತಲೆಯಿಂದ ಕಾಣದ ನಮ್ಮ ಮೇಲಿದ್ದು,
 ಕೊಡಲಾರೆನ್ನುವನು ನಮಗೆ ಬೆಳೆಯಲಿ ಪಾಲ..

ದೀಪಗಳ ಜಗಳ

ವೇದಗಳಪೌರುಷೇಯಗಳು, ಯಜ್ಞವ ಮಾಡು
 ಎಂದು ಅವು ವಿಧಿಸುತ್ತಿವೆ, ಅದರಿಂದ ಜೀವವನು
 ನಾ ಕೊಲ್ಲುವೆನು, ಅಂತು ಜಗದಾದಿದೈವವನು
 ಮೆಚ್ಚಿ ಪೆನು, ಎನ್ನುವರು. ವೇದ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಬೇಡಿ.
 ಅದನು ನಂಬಿದ ಜನಕೆ ಅರಿವಿಗರಿವೇ ಸೋಡಿ.
 ನಮ್ಮೊಳಗು, ನೀಮಾಡುತ್ತಿಹ ಕಾರ್ಯ ಪಶುಘಾತ,
 ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಲಿರಲು, ನಂಬಿರುವ ಹಳೆಮಾತು
 ಕೊಲುವುದೇ ಸರಿಯೆನ್ನುತ್ತಿದೆ ಅದಕೆ ಇಜ್ಜೋಡಿ.
 ಪೂರ್ವದಲಿ ಹಿರಿಯ ಹೃದಯದಿ ಹೊಳೆದ ಆ ಬೆಳಕು
 ಅಂದೆ ಮರೆಯಿತೆ ? ಮರಳಿ ಬೆಳಗದೇ ಮನುಜನಲಿ ?
 ಪಶುವ ಸದೇವಂದು ಕೈನಡುಗದೇ ಮನವಳುಕಿ ?
 ಜಿಹ್ವೆ ಸುಲಭದೊಳೊಪ್ಪುವುದೆ ಹವ್ಯವನು ತಿನಲು ?
 ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಹರಿಯಿಟ್ಟ ದೀಪವನು ನಂದಿಸಿ
 ನಡೆಯುತ್ತಿರುವೆವು ನಡೆಯ ಹಳೆನುಡಿಗೆ ಕೆಂದಿಸಿ.

ಒಂದು ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ

ಎಳೆತನದಿ ಭಯ ಕುತೂಹಲ ಬೆರೆತ ಮನದಿಂದ
 ಊರಮಾರಿಗಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ನಡುಗಿದುದು
 ನೆನಪಿಹುದು ನನಗೆ. ಕರುಣೆಯ ನೆರಳಿಗಿಡೆಗುಡದ
 ಕಾರಿಣ್ಯದಂದ, ಕಲ್ಲಾದ ಮಾರಣದಂದ,
 ಆ ಮುಖವನೆಂದೆಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ ನೆನಪಿಂದ
 ಶಿಲ್ಪಿ ರಚಿಸಿದನಂತು, ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ನನಗೆ
 ಆಮೇಲೆ ಬಂದಿಹುದು. ಕಾಣದುದು, ತನತನಗೆ
 ಕೊಡೆಯ ಬರಬಹುದೆ ಶಿಲ್ಪಿಗೆ, ಉಳಿಯ ಮೊನೆಯಿಂದ ?
 ದುಷ್ಟ ನಿಗ್ರಹದ ದೀಕ್ಷೆಯ ಕೊಂಡು ನಿಂದಿರುವ
 ಮಂಥಲಾಧೀಶನೊರ್ವನ ಮುಖವ ಚಿತ್ರದಲಿ
 ನೋಡಿ ತಿಳಿದೆನು ಇಂದು, ಶಿಲ್ಪಿ ಇಂತಹದೊಂದು
 ಮುಖವನೆಲ್ಲಿಯೊ ಕಂಡು, ಸರಿಯೆಂದು ಮನದಂದು,
 ಕಲ್ಲಿನಲಿ ಕಡೆದನೆಂಬುದ. ಏನು ಕ್ಷಾತ್ರಬಲ !
 ಎಂಥ ಘಾತುಕತೆ ! ಗದುಮುವೆನು ಎನ್ನುವ ಗರುವ !

ನಿತ್ಯಳಾದ ಅಹಲ್ಯೆ

ಅನ್ಯಾಯವನು ಮಾಡಿ ಅದರ ಫಲವುಣಬೇಕು ;
 ಅದರನ್ಯಾಯವೆಂದದು ಕಾಣಬಾರದು ;
 ನ್ಯಾಯವನೆ ಮಾಡಿದಂತಿರುತ್ತ, ಮನ ಕೋರಿದ
 ಅರ್ಥ ಬಳಸಾರೆ, ಅದರಡೆಗೆ ಧರ್ಮದದಾಕು
 ಹಾಕಿ, ತಾವದ ಸವಿದರೂ ತಪಸಿನತಿರೇಕ
 ತಮ್ಮ ಬಾಳಲಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಇದು ಕೆಲ ಜನದ
 ಮನಸು ನಡೆಯುವ ರೀತಿ. ಇದು ಬಾಳ ಗಾಯನದ
 ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪಾಠದಿ ಕೊನೆಗೆ ಬರುವುದೆಂದು ವರೇಕು.
 ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಮನಸೋತು, ಅವನು ಪತಿರೂಪದಲಿ
 ಬಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ತಪ್ಪು ಮರೆಯುವುದೆಂದು
 ಅವನಿಗಾತ್ಮವನಿತ್ತ ಮುಷಿಪತ್ನಿ ಮಾಡಿದುದು
 ಧರ್ಮವೆನಿಸಿತೆ? ಆತ್ಮವಂಚನೆಯ ಕೋಡಗದ
 ಕೈಸೇರಬೇಡ ಮನುಜ. ದೊರೆಯ ಶಾಪದಲಿ
 ಕಲ್ಲು ಗುವುದು ಹೃದಯ, ಆತ್ಮವೆಂಬುದು ನಂದಿ.

ವಾತಾಸಿ ಇಲ್ಲಲರ ಕತೆ

ನಮ್ಮ ಕುಟಿಲವ ತಿಳಿವರಾರೊಂದು ವಾತಾಸಿ
 ಇಲ್ಲಲರು, ತವಸಿಗಳ ವೇಷದಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತ,
 ಉಪಚಾರಮಾಳ್ತು ಭದ್ರದೊಳೊಂದು ಎಷ್ಟು ಶತ
 ಮಂಕು ಮಕ್ಕಳ ತಿಂದರೋ! ತಮ್ಮ ಆ ಪಾಪ,
 ಹಿರಿದಾಗಿ ಬೆಳೆದು ದಾಡಿಯ ಬೆಳಸಿ ಮುನಿರೂಪ
 ತಳೆದು, ತಮ್ಮನು ತಿನಲಗಪ್ಪುನಾಗುವುದೆಂದು
 ಅವರೆಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅವರಂತೆ ಕುಟಿಲದೊಳೊಂದು
 ಜನರ ನುಂಗುವರನವರಾಪಾಪ ನಿಕ್ಷೇಪ
 ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಲಿಹುದು. ಈ ಹದನ ಬಲ್ಲರೇ
 ಪಾಪಿಗಳು, ಶಿಕ್ಷೆ ತಮ್ಮನು ಸಾರುವನ್ನೆವರ?
 ಯಾವುದಾಗಲಿ ಮನಸು ಕೇಡನೆಣಿಸಿದ ಭಣವೆ
 ಅದಕವಳಿಯಾಗಿ ಅದ ಸುಡುವ ಬೆಂಕಿಯ ಕಣವು
 ಒಗೆವುದನು ಇವರು ಅರಿಯರು. “ತಿಳಿದರಲ್ಲವೆ,
 ಯಾವನಾದರು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷೆವುದು?” ಎನ್ನುವರು.

ಚಿನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿ

ಮೌನವೇ ಚಿನ್ನ, ಮಾತಾಡುವುದು ಬೆಳ್ಳಿ ದಿಟ,
 ಎಂದು ತಿಳಿದವನು ಈ ಲೋಕವನು ನೋಡಿದನು ;
 ಮನ ಕದಡಿಬರೆ ಮೂರುಕೋಟಿ ಮಾತಾಡಿದನು.
 ಬಾಯಮುಚ್ಚಿರಲೆಳಸಿದನು : ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ ಹಟ.
 ಈ ಜಗದ ಕಷ್ಟನಿಷ್ಕಾರ ಈ ಸುಳ್ಳು ಸಟ.
 ಇದ್ದೆ ಇವೆ, ಇದರ ಮಾತಾಡಿ ಫಲವೇನೆಂದು
 ಎನಿಸು ದಿನ ನೀನು ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದರೂ, ಒಂದು
 ದಿನ, ನಿನ್ನ ಬಾಯನದು ಬಿಡಿಸದಿಹುದಿಲ್ಲಕಟ.
 ಬೀದಿಯಲಿ ಪೋಷ ಮೂಕನನು ಬಾಲಕ ತಂಡ,
 ಚೇಷ್ಟೆಮಾಡುತ್ತ ಕೂಗಿ ನಕ್ಕು ಮೂಗನು ಕೆರೆದು
 ರೇಗಿಸುತ್ತ, ಹಿಂದೆ ಹಿಂದಟ್ಟುವಂತಿ ಲೋಕ,
 ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ನಾನು ಹೋಹೆನೆಂಬನ, ಮೂಕ,
 ಸುಮ್ಮನಿಹೆಯಾ ಎಂದು ಹಿಂಸಿಪುದು. ವ್ರತ ತೊರೆದು
 ನುಡಿಯಬೇಕಾಮನುಜ. ನುಡಿಯದಿದ್ದನೆ ಭಂಡ.

ಮಾತೃದೇವೋಭವ

ತಾಯಿನಾಯೊಂದು ; ತುರಿ ತಿಂದ ಮೈ ಮುಖ ಬಾಲ ;
ಹಸಿದೊಣಗಿ ಮೂಳೆ ಬರೆ ಬರೆ ಕಾಣುತಿಹುದಂತೆ ;
ಎತ್ತಣಿಂದಲೊ ಓಡಿಬರಲು, ಒಂದೆಡೆ ನಿಂತು
ಮಾವ ನೋಡಿದರಂತೆ. ಕೆಲವುದಿನ ಮೊಲೆಹಾಲ
ಕುಡಿವುದನು ಬಿಟ್ಟು ಮರಿ ಮೂರು ಬಂದವು ; ಕಾಲ
ಸುತ್ತಿಕೊಂಡವು, ಏನತಂದೆಯಮ್ಮಾ ಎಂದು
ಕೇಳುತ್ತೆ. ಹಸಿದಿದ್ದ ತಾಯ್ ತನ್ನ ಬಾಯಿಂದ
ಇಷ್ಟು ಹಿಟ್ಟು ಹಾಕಿತಂತೆ ಹುಲ್ಲಿನಮೇಲೆ.
ಮರಿ ಅದನು ತಿಂದವು ; ತಾಯಿ ನೋಡುತ್ತಲಿತ್ತು.
ಈ ಚರ್ಮವನು ಕಂಡು ಮಾವ ಬೆಕ್ಕುಸಗೊಂಡು
ಮನೆಗೆ ಬಂದರು, ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು ಸಂಗತಿಯು.
ತನ್ನ ಹಸಿವನು ತಡೆದು ಈ ನಾಯಿ ತಾ ಹೆತ್ತ
ಮರಿಯ ಹೊರೆದುದು ನನಗೆ ಮಾತೆಯ ದಿನಂಪ್ರತಿಯು
ಕೃತಿಯ ನೆನೆಸಿತು ; ಹನಿದುದಾಲಿ ದೈವವ ಕಂಡು.

ತಂದೆಯ ಅಕ್ಕ ತೀರಿಹೋದ ಸಂಜೆ

‘ ಕಡೆಯಕಾಲಕೆ ನೋಡು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯಕ್ಕಚ್ಚ
 ಬೋಗದಲಿ ನರಳಿದಳು ಎಂದೂರ ಜನ ನಗರೆ ’
 ಎಂದು ಹೇಳಿದಿರತ್ತೆ. ಜನದ ಬಾಯಲಿ ಹಗುರ
 ಆಗಬಾರದು ಎಂದೆ ಬಹುಬೇಗ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ
 ಮರೆದಿರಾ ? ನಿಮ್ಮೊಡಲುಚಿತೆಗೆ ಬೆಂಕಿಯ ಹಚ್ಚಿ
 ನಿಮ್ಮ ಮನದಾಸೆಯನು ನಾನಿಂದು ಸಲಿಸಿದೆನು.
 ನಿಮ್ಮ ಸಿರನಾಮೊದಲಿ ಹರಿಯ ಸದಮಲ ಸದನ
 ಕರೆದುಕೊಂಡಿತು. ಇಂತೆ ಇತ್ತು ನಿಮ್ಮಯ ನೆಚ್ಚು.
 ಮುದುಕಿ ನಿಜ ; ನಿಮಗೆ ನಾ ಮಾಡಬಹುದಾಗಿದ್ದ
 ಸೇವೆ ಬಹುಕಡಿಮೆ ನಿಜ ; ಇನ್ನಷ್ಟು ದಿನವಿರಲು
 ನಿಮಗೆ ಬೇಸರ, ನಿಮ್ಮ ನೋಳು ಜನಕೂ ಕಷ್ಟ,
 ನಿಜ. ನೆನೆಯುತಿಹೆನಿದನು. ಆದರೂ ಅಸ್ಪಷ್ಟ
 ಯಾತನೆಯಿದಾವುದೋ ಆಂತರ್ಯದಿಂದಿದ್ದು,
 ಮರಳಿ ಪಿತನಳಿದಂತೆ, ಸೆರೆಯೌಕುತಿದೆ ಕೊರಳ.

ಜೀವ ರೇಶಿಮೆಯ ಹುಳು

ತನ್ನ ಬಾಳಲಿ ತಾನ್ ಬೇಸತ್ತಳಲಿ ಮುದುಕಿ :
 ತಾನಿದ್ದು ಆಗಬೇಕಾದುದನ್ನೇನಿಹುದು,
 ಹರಿ ತನ್ನ ಜೀವವನು ಕೊಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಹದ
 ಬರಬೇಕೊ ಕಾಣೆ, ಎಂದಳು : ಹಳಸಿತಿ ಬದುಕು.
 ಕಳಿತುದುಸಿರಿನ ಹಣ್ಣು ; ಸಾವೆಂಬ ಗಿಳಿ ಕೆದಕಿ
 ತನ್ನ ತಿನ್ನುವುದೆಂದು ಎಂದಿದಿರುನೋಡುತ್ತ,
 ಬಾಳ್ತೊಟ್ಟು ಬಿಡದೇಕೆ ಎಂದು ಹಠಮಾಡುತ್ತ,
 ದಿನವ ನೂಕಿದುದು. ಏನಾತುರವೊ ಸಾವುದಕ್ಕೆ !
 ನಾವರಿವೆಂತದನು ? ಎಳೆಯರೇಶಿಮೆಯ ಹುಳು
 ಉಗುಳಿನೆಳೆಯಲಿ ಗೂಡಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತಿಹ ವೇಳೆ
 ತಿಳಿಯಬಹುದೆಂತು, ಕತ್ತಲಲಿ ಹಲದಿನವಿದ್ದು
 ಗರಿ ಕಾಣುತಿಹ ಮುದಿಯ ಭಾವವನು ? ಈ ನಿದ್ದೆ
 ಸಾಕು ಎನುತಿಹುದು ಅದು. ಬಿಡುಗಡೆಯ ಸಮಯದೊಳು
 ರುಚಿಸಲಾರದು ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಳಕನಸಿನ ಜಾಲ.

ಬಾಳ ಜಾರುಬಂಡೆಯಾಟ

ಕಾಲಪರ್ವತದೊಳನುವಾದ ತಾಣದಿ ಜೀವ
 ಜಾರುಬಂಡೆಯ ಆಟವಾಡುತ್ತಿವೆ : ಇದೆ ಬಾಳು.
 ತುದಿಗೇರಿ ಕುಳಿತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಇಳಿವುದೆ ಕೇಳಿ :
 ಇದಕೆ ತೊಡಗಿಹೆವೆಲ್ಲ, ಆತ್ಮ ಇಹ ಅರಿಜಾವ.
 ಮೇಲಿಂದ ಜರುಗಿ, ಆಟದ ಸಂತಸದಿ ನಾವು
 ತುಸವುಬಿಟ್ಟು, ಬಳಿಕ ಬುಡವನ್ನೊಡೆದೊಡೆ, ಮನಸಿನಲಿ
 ಭಯತೋರೆ, ಇಳಿವ ಭರ ಮಾರಿ, ಬರಿ ಕನಸಿನಲಿ
 ಸುಳಿವೆವೋ ಎನ್ನುವೆವು ; ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಣ ತಾವು,
 ಮರ ಕಲ್ಲು ಆಕಾಶ ಭೂಮಿ, ಗೆಳೆಯರ ಜೊತೆಗೆ
 ಅದೆ ಓಡುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣುವುದು ; ಭಯಮಿಕ್ಕು
 ಏನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ಹಾ ಎನಲು, ಚಣ ಮುಗಿದು
 ಬುಡವ ಸೇರುವೆವು ; ಏನಿದು, ಏಕೆ ನಾಸುಗಿದು
 ಕೂಗಿಕೊಂಡೆನು, ಎಂಬೆವಾಗ ಹಗುರದಿ ನಕ್ಕು.
 ಮರಳಿ ತುದಿಗೇರುವೆವು ; ಮರಳಿ ಮೊದಲಿದೆ ಕತೆಗೆ.

ಅದಿಕವಿಗೆ

ಅದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ನಿನ್ನ ಈ ಸವಿನುಡಿಯ,
ಏನೊಂದ ತಿಳವ ಮುನ್ನವೆ ಕೇಳತೆನ್ನಕಿವಿ.
ಭಾವದರಿವಿಲ್ಲದಿರ್ದೆಗಿಳಿದು ಅದರ ಸವಿ,
ನಾದದಲೆ ಸೊಗಗಂಡ ಎನ್ನ ಮನಸಿನ ಕುಡಿಯ
ತನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಂಡಿತು. ಬರೆವ ಜನದೊಡೆಯ,
ಬೆಳೆದು ಅರ್ಥವ ತಿಳವ ದಿನ ಮರಳಿ ನೋಡಿದೆನು
ಈ ಜೆಲುವಿನಬುಧಿಯನು, ಇದರೊಳಿಸಾಡಿದೆನು ;
ನಿನ್ನ ನುಡಿಯಾದಿಶೇಷನ ಸಾವಿರದ ಹೆಡೆಯ
ಮಣಿಯ ಬೆಳಕಿನೊಳೆನ್ನ ದೈವವನು ಕಂಡೆನು.
ನೀ ಬಣ್ಣಿಸದ ಗುಣವೆ ? ಚಿತ್ರಿಸದ ರೂಪವೆ ? :
ತೋರದಿಹ ತತ್ತ್ವವೆ ? ವಿವರಿಸದ ಭಾವವೆ ?
ಆದೊಡೆ ಇದಲ್ಲ, ನೋವವರೊಳನುತಾಪವೆ
ಕಾವ್ಯದಲಿ ಮೊದಲು, ಮಂಗಳ, ಮುಖ್ಯ ಮಂಡನ,
ಎಂದೆಯಲೆ, ಅದು ನಿನ್ನ ಹಿರಿಮೆ, ಹಿರಿಜೀವವೆ.

ಆ ಕ್ರೌಂಚ ಮಿಥುನ

ಕ್ರೌಂಚ ಮಿಥುನದೊಳೊಂದು ಆ ದಿವಸ ನೊಂದುದೇ
 ಅಂತು ನೋಯವೆ ಹಿಂದೆ ನೂರು ಸಾವಿರ ಹಕ್ಕಿ,
 ಇನ್ನಿತರ ಜೀವಗಳು? ಅದನು ನಿನಗೂ ಮಿಕ್ಕ
 ಋಷಿವರರು ನೋಡರೇ, ಅವರಾತ್ಮ ಕುಂದದೇ ?
 ಆದರೇನವರ ಬಾಯಲಿ ಸಾರಿಬಂದುದೇ
 ನಿನ್ನ ಬಾಯಲಿ ಬಂದ ಕಾರುಣ್ಯ ಸಂಜನಿತ
 ಆಗ್ರಹದ ರಸವಾಕ್ಯ ? ಇದು ಬರಲಿ ಎಂದೆನಿತು
 ಯುಗದ ದಿನ ಸೃಷ್ಟಿ ಕಾದುದೊ ಆಸೆ ನಂದದೆ !
 ಲೋಕದಲಿ ಕಾವ್ಯದೀಪವನಿಂದು ಹಚ್ಚುವೆನು
 ಎನಲು ವಿಧಿ, ಎನಿತು ಹೃದಯದಿ ನೋವ ಚಕಮುಕ್ತಿ
 ಎನಿತುಸಲ ಬಡಿದುದೋ ; ವಿಫಲವಾಯಿತು ಎಲ್ಲ.
 ಅರೆಹಿಡಿಯ ಆಮಿಷಕೆ ಬೇಡನಂದೆಚ್ಚಕಣೆ
 ಹಕ್ಕಿಯೆದೆನೋವ ಕಿಡಿಯೊಡನೆ ನಿನ್ನೆದೆ ಹೊಕ್ಕು
 ಅಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿತು ಅದನು, ಜಗಕೆ ಬೆಳಕನು ಚೆಲ್ಲಿ.

“ ಮಾ ನಿಷಾದ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಂ ತ್ವಮಗಮುಃ ”

ಅಂದು ತಮಸಾ ತೀರದಲಿ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತ
ಅನಿತೇನು ಹಿರಿದು ? ಅದರಿಂದ ಲೋಕದಿ ಕಾವ್ಯ
ಉದಯವಾಗುವುದೆನಲು, ಬಲ್ಲವರಸಂಭಾವ್ಯ
ಎಂದೆ ಹೇಳುತಲಿದರಲ್ಲಿ. ಶೋಕೋದ್ವಾಂತ
ಶಾಪ ಮಂಗಳವಪ್ಪುದೆನಲು, ಕಿಂಚಿದ್ಭ್ರಾಂತ
ಭಾವನೆ ಇದೆನುತಿರ್ದರಹುದು. ಮುನಿ ಗಳಹುವನೆ
ಯಾವುದೋ ಹಕ್ಕಿ ಸಾಯಲು ? ಹಕ್ಕಿ ಬಳಗವನೆ
ವ್ಯಾಧ ಕೊಲ್ಲಲಿ, ಕದಲಲೇತಕೆ ತಪಶ್ಯಾಂತಿ ?
ಇದು ನಮ್ಮ ಮನದಣಿಕೆ. ಜಗನೆಲ್ಲ ಒಂದೆಂದ
ನಿನಗೆ, ಹಕ್ಕಿಯ ನೋವು ಬಾಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ
ನಿತ್ಯವೆನಿಸಿತು ; ನೋಡಿ ವ್ಯಾಕುಲದಿ ನೀನುಡಿದೆ.
ಸತ್ಯವಂತನ ಮಾತು ಕ್ರಮವಂತು ಬಂದೊಂದು
ಕಾವ್ಯವಾಯಿತು : ಅದನು ಶಾಪಪಾಗಿರಬಿಡದೆ
ಬ್ರಹ್ಮನೇ ತಿದ್ದಿದನು ಮಂಗಲದ ಸುಧೆಯಾಗಿ.

ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರಿಗೆ

ಕವಿಲೋಕದಲಿ ನೀನು ಸಾರ್ವಭೌಮನೆ ಸತ್ಯ
 ಷೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್. ಮನುಜಕುಲದೆದೆಯೆ ಕವಿಗಳ ಲೋಕ ;
 ಇದರೊಳಾವುದು ಹಿರಿದು, ಒಳಿತು, ಅಂತೆಯೆ ಕಾಕು
 ಕುಟಿಲ ಕುತ್ತಿತ ಅಹುದು, ಎಲ್ಲದರ ಯಾಥಾರ್ಥ್ಯ,
 ನಿನ್ನ ಭಾವದ ಬಲವನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಅಗತ್ಯ
 ನಿನ್ನ ಅಧಿರಾಜ ಎಂದವು ; ನಟ್ಟ ನಡುವಗಲ
 ತೆರದ ನಿನ್ನರಿವಿಂದ, ಇದರೊಳಂಗೈಯಗಲ
 ಮರೆಯದಡಗಿತು ನಿನ್ನ ನುಡಿಯ ಕೊಡೆಯಡಿ ನಿತ್ಯ.
 ಬಾಳುವೆಯ ಭೋಜನದ ಆರು ರಸವನು ಸವಿದು,
 ನೊಂದು ನೋವನು ಗೆಲಿದು, ನೆರೆಯ ನಗೆಯನು ಕಂಡು,
 ನಾನೆಂತು ಜೀವ ಅಂತೇ ಜೀವ ಮೊಲ ಮಶಕ
 ಎಂಬ ತಿಳವಿನೊಳಾಳ, ನಿನ್ನ ಸಿರಿನನುಭವದ
 ರಸವ ಕಾವ್ಯಾಶ್ವಮೇಧದ ಅಗ್ನಿಯಲಿ ಹಿಂಡಿ,
 ಅಮರತೆಯ ಸಾಧಿಸಿದೆ ನೀ ಯೋಗಿ, ಚಿರರಸಿಕ.

ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನಿಗೆ

ಶ್ರೀನಿನಿತೆಯರಸ ಗದುಗಿನ ವೀರನಾರಣನ
 ಇನ್ನೆನಿತು ಜನ್ಮದಲಿ ಇನ್ನಾವ ರೀತಿಯಲಿ
 ಪೂಜಿಸಿದ ಫಲವಾಗಿ, ನೇಗದಲಿ ಭಾತಿಯಲಿ
 ಇಂತು ಮೇಲ್ವಾಯ್ದುಬಿಟ್ಟ, ಆ ಕಥನ ಕಾರಣನ
 ಚರಿತೆಯನು ಜಗಕೆ ಹಾಡುವ ಕಾವ್ಯ ಚಾರಣನ
 ಪದವಿಯನು ನೀವು ಪಡೆದಿರಿ, ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ?
 ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಿರುವೆಂದು ಇನಿಸಾದರೂ ಹ್ರಾಸ
 ತಾಗದುಕ್ಕುವುದು ಈ ಘನ ಪಟ್ಟದೀರಣನ.
 ವೀರನಾರಾಯಣನ ಕಿಂಕರಗೆ ತಡೆಯುಂಟೆ ?
 ಅವನ ಹಿಡಿಯುವರಾರು ಅವನ ನಡೆಗೇನಡ್ಡಿ ?
 ದೊರೆಯಾರು ನೋಡಿ ಮನ್ನಿವುದು ಭಟನನು ರೋಕ ;
 ನುಡಿ ಭಾವ ರಸ ಊಹೆ, ನೀವು ಹಾಕಿದ ಕಡ್ಡಿ
 ದಾಟಲಾರದೆ, ನಿಮಗೆ ನಡೆದು ಕೊಂಡವು ; ನಾಕ
 ನಿಮ್ಮ ಕೃತಿಯಲಿ ಬೆರೆತು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡಿತು ನಂಟ.

ಕಾಳಿದಾಸನಿಗೆ

“ ನಯವಿರಲಿ ; ಬಲವಿರಲಿ ; ನಕ್ಷತ್ರವೆನೆ ಮಿನುಗಿ,
 ಸತ್ಯಲೋಕದ ಚೆಲುವ ಬೆಳಕ ಭೂಮಿಗೆ ಚೆಲ್ಲಿ,
 ಸುಖವ ಬೆಳಸಲಿ ; ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ರಾತ್ರಿಯುತ್ಪಲ್ಲ
 ನೀಲೋತ್ಪಲಕೆ, ಅಂತೆ ಮೊಲ್ಲಿ ಮಲ್ಲಿಗೆ ನನೆಗೆ,
 ಎಣೆಯಾಗಿ ಸೊಗಸಿ ಸೋಕಿದ ಜೀವದೆದೆ ತಣೆಗೆ
 ರಸದಿಂದ ತುಳುಕುವದದಿ ಜನವ ನಲಿಸಲಿ ;
 ಕಾವ್ಯದಾನಂದವನು ಮನುಜಿಗೆ ಕಲಿಸಲಿ ;
 ಅಮೇಲೆ ಮರಳಿ ಸಾರಲಿ ಸಿನ್ನ ಅರಮನೆಗೆ : ”
 ಎಂದು ಸರಸತಿಗೆ ಹೇಳಿದನೊಮ್ಮೆ ವಾಗೀಶ,
 ಪ್ರಿಯವಾಕ್ಸುತನ ಜಗಕೆ ಕಳುಹೆಂಬ ಅರ್ಥದಲಿ.
 ಮೊದಲು ಒಪ್ಪಳು ಮಾತೆ ; ಒಪ್ಪಿದಳು ಕ್ಷಣಬಿಟ್ಟು.
 ಇಂದು ಕಳುಹುವನು, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಮಗುವನು ಅಟ್ಟು,
 ಎನ್ನದಿರು, ಎಂದಳು. ಬಂದುದಸ್ವಾರ್ಥದಲಿ
 ಆ ಮಾತು ಇಳೆಗಂದು ; ಅದುವೆ ಕಾಳೀದಾಸ.

ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರಿಗೆ

ಹಗಲ ತೂಕಡಿಕೆಯಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ ಜನತೆಯನು
ತಟ್ಟೆ ಎಬ್ಬಿಸಿ ಬಾಳ್ವ ದಾರಿಯನು ತೋರಿದಿರಿ,
ಬಾಳರೋ ಎಂದು ಕೂಗಿದಿರಿ ಅಕ್ಕಾರಿದಿರಿ,
ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯ; ಮುನ್ನಡೆಯ ಹೊಸ ಗಣಿತಿಯನು
ಬಿತ್ತರಿಸಿ, ನವಯುಗದ ಜೀವನದ ಘನತೆಯನು
ಓರಂತೆ ಸಾರಿ, ಜನ ಸೆಳೆವೆಲ್ಲ ಗಾಳಿಯಲಿ
ತೂರಿ ಹರಡಿದಿರಿ ; ಮಸಕಾಗಿದ್ದ ಮೂಲೆಯಲಿ
ಹಚ್ಚಿ ಇರಿಸಿದಿರಿ ತಿಳಿವಾಸೆಗಳ ಹಣತೆಯನು.
ಧನ್ಯರಾದಿರಿ ಇಂತು ನೀವು. ಆದೊಡೆ ಅಂದು
ನಾಡದೀಪಕೆ ನೀವು ಹಾಕಿದಾ ಸಜ್ಜರಸ
ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ಅದನು ಉಬ್ಬಿಸಿ ಬಾಳುವೆಯ ಬೆಳಗಿ
ಮರೆಯಾಯ್ತು. ಉತ್ಸಾಹ ಸಮನಾಗಿ ಪ್ರಜ್ವಲಿಸಿ
ನಂದದಿಹ ದೀಪವಾಗುವುದು ಎಂದೋ ಮುಂದೆ !
ಉದ್ಯಮ ಸ್ನೇಹ ತುಂಬುವುದೆಂದೊ ನಮ್ಮೊಳಗೆ !

ಶ್ರೀ ಚ. ನೆ. ರಾಮ ಇವರಿಗೆ

ಭೌತತತ್ತ್ವಸ್ವೇಷಣಾತ್ತ ಕಾರ್ಯಧುರೀಣ,
 ಚಂದ್ರಶೇಖರವರ್ಯತನಯ ವೇಂಕಟರಾಮ,
 “ಕಸ್ಮೈ ದೇವಾಯ ಹವಿಷಾ ವಿಧೇಮು?”
 ಎಂದು ಬಾಳುವೆ ಅಂದು ನಿನ್ನನು ಅನೂಚಾನ
 ಜೀವನ ಸಮಸ್ಯೆಯನು ಬಿಡಿಸೆನಲು, ವಿಜ್ಞಾನ
 ಇರಲಿ, ಬರಿ ಹೊನ್ನೊಲ್ಲದೆಂದು, ನೀ ಮುಂಬರಿದು,
 ಸೃಷ್ಟಿ ಮರೆಸಿರುವ ಸೂತ್ರಗಳನು ಸಮಂತರಿದು,
 ವಿಬುಧರಲಿ ಹಿರಿಯನೆಂದೆನಿಸಿಹೆ ಮಹಾಪ್ರಾಣ.
 ಉಪನಿಷತ್ಸಂಹಿತೆಯ ಕಾಲದಲಿ ಋಷಿಸುತನು
 ಆತ್ಮಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ ರೀತಿ
 ನೀನಿಂದು ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯ ಮುಂದೆ ಕೈ ಮುಗಿದು
 ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತಲಿರುವೆ ; ನಿನ್ನ ಭಕ್ತಿಯ ಬಗೆದು
 ಒರೆಯುತ್ತಿರುವಳು ತಾಯಿ ; ನೀನಿಂದು ಅವಿಹತನು ;
 ಕೇಳು, ತಿಳಿ, ಒರೆ ಜಗಕೆ, ಹೇ ಶ್ವೇತಕೇತು.

ಹಿಟ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯನನ್ನು ಕುರಿತು

ದೇಶವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಓಜಸ್ವಿತೆ, ಜನಪ್ರೇಮ,
 ನನ್ನ ನಾಡಿದು ಹಿರಿದು ಎಂಬ ಭಾವನೆ, ಇದನು
 ಸಾಧಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲಿ ಎನಿತಾದರೂ ಕದನ
 ಮಾಡುವೆನು ಎಂಬ ಭಲ, ಯಾವ ಹೇಮಾಹೇಮಿ
 ಮಾರಾಂತರೂ ಪಥವ ಬಿಡೆನು ಎನ್ನುವ ನೇಮ,—
 ಈ ಗುಣಗಳನು ತೋರುತ್ತಿದೆ ನಿನ್ನ ಮುಖಮುದ್ರೆ,
 ಹಿಟ್ಟರ್ ಮಹಾಮಾತ್ರ. ಇರಲಿಪ್ಪುದೇ ಕ್ಷುದ್ರ
 ಘಾವಗಳು ನಿನ್ನಲಿ ? ತೋಳವಾದೆಯ ಭೀಮ ?
 ಮುಂಬರಿದರೆಂಬ ಕಾರಣದಿಂದ ಯೇಹೂದ್ಯ
 ಜನವ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿರುವೆಯಂತೆ ; ಜಗವೇ ಮೆಚ್ಚಿ
 ಪೂಜಿಸುತ್ತಲಿರುವ ಐನ್ ಸೈನ್ಸರನು ಜರ್ಮನಿಗೆ
 ಬಾರದವೊಲೆಸಗಿರುವೆಯಂತೆ : ತಾರಿನಮನೆಗೆ
 ಬೇಡವಾಯ್ತು ಹೆಸರ ಹಿರಿಮೆ. ಸ್ವಾರ್ಥವ ನೆಚ್ಚಿ
 ನಿನ್ನಂಥ ವೀರರನ್ಯಾಯಗೆಯ್ವುದು ಚೋದ್ಯ.

ಐನ್‌ಸ್ಟೈನ್‌ರನ್ನು ಕುರಿತು

ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದಿ ನಿನ್ನ ಬಲುಮೆ ಬಹು ಹಿರಿದೆಂದು
 ಬಲ್ಲವರ ನುಡಿಯ ಕೇಳಿಹೆನು ಐನ್‌ಸ್ಟೈನ್‌ವರ್ಮ ;
 ಆದರಿಯೆನು ಅದರ ಪರಿಯ. ನಿನ್ನೈಶ್ವರ್ಯ
 ಗಣಿತದಾವರಣದಲಿ ನಿಂತಿಲ್ಲ. ಬಾಳಿಂದ
 ಜಗಕೆ ಕಲ್ಯಾಣವನು ತರುವ ತೆರನೇನೆಂದು
 ತಿಳಿದಿಹ ಮಹರ್ಷಿ ನೀನು. ಯಾರ ಕೂರ್ನೋಟಿ,
 ಉಳಿದ ಭಾವಕೆ ನಿಲುಕದಿಹ ಅಂಕಗಳ ಕೂಟ
 ಮಾಟವನು, ನಾವು ಕಾಗುಣಿತವನು ಅರಿದಂದ
 ಅರಿದುದೋ, ಆ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ, ಜರ್ಮನ್ ಜನರ
 ಈಗಣವಿವೇಕವರ್ತನೆಯ ಖಂಡಿಸುವಂದು,
 ನಿನಗೆ ತಾಳ್ಮೆಯನಿತ್ತುದು ; ಹಸಿದ ಜನವಿಂತು
 ನಡೆಯುವುದು ಸಹಜ ಎಂದಿತು ; ತನ್ನ ಒಳಗ ನರ
 ಸರಿಮಾಡಿಕೊಳುವನಕ ಲೋಕದಲಿ ಅವನಿಂದ
 ಒಳಿತಾಗದೆಂದಿತು : ಮಿಗಿಲಿಹುದೆ ಇದಕೆಂತ ?

ಶ್ರೀ “ಶ್ರೀ”ಯವರನ್ನು ಕುರಿತು

ಆಧುನಿಕ ಕರ್ಣಾಟಕ ಕಾವ್ಯಕುಲಪತಿ ನೀವು,
 ಬೆಳ್ಳೂರ ಮೈಲಾರ ಶ್ರೀಕಂಠ ಗುರುವರ.
 ಸಿರಿಗನ್ನಡದೊಳಿನ್ನು ಮುಂದಾರು ಬರೆವರು
 ಅವರೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ನೆನೆಯುವರು, ಪೂಜೆಯ ಹೂವ
 ನಿರ್ಮಗಪಿಸುವರು. ಕನ್ನಡದೊಳಿಂದಾವಾವ
 ಕಲಕಂಠ ಕೇಳುತಿದೆ ಅದರ ಗಾನದೊಳೆಲ್ಲ
 ತೋರುತಿದೆ ನೀವು ತೆರೆದಾ ನವ್ಯ ಅಕ್ಷುಲ್ಲ
 ಧೀರಗತಿ, ಸುವಿಶಾಲ ವಿಶ್ವ ವಿಸ್ತರ ಭಾವ.
 ನುಡಿದು ಕಲಿಸಿದಿರಿ ; ನುಡಿಯದೆ ಮತ್ತೆ ಕಲಿಸಿದಿರಿ :
 ದುಡಿದು ಕಲಿಸಿದಿರಿ ; ಮನದರಕೆಗಳನೆಚ್ಚರಿಸಿ
 ಎಳೆಯರೆದೆಯಲಿ ಹಾಡುವಾಸೆಯನು ಸುಳಿಸಿದಿರಿ.
 ಒಂದೊಂದು ವೇಳೆ ನಿಮ್ಮನು ಕುರಿತು ಮಚ್ಚರಿಸಿ
 ನುಡಿಯುವರು ಕೆಲರು ಸೋದರರು ; ಅವರೂ ಮುಂದೆ
 ತಿಳಿಯುವರು ಕನ್ನಡಕೆ ಕಣ್ವಮುನಿ ನೀವೆಂದು.

ಶ್ರೀ ಬೀಂದ್ರೆಯವರನ್ನು ಕುರಿತು

ಮಳೆಯ ಹನಿಗಳ ನಡುವೆ ತೂರಿಬಹ ಹೊಂಬಿಸಿಲ
 ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಬೆಳಕು ಒಲುಮೆಯೊಳ್ಳುಡಿಯಿಂದ,
 ನಿನಗಲ್ಲದಾರಿಗೂ ಬರದ ಗಾರುಡಿಯಿಂದ,
 ಹಕ್ಕಿ ಹಾರಿದ ತೆರನ ಹಾಡಿ, ಕವಿತೆಯ ಹೊಸಲ
 ನೀದಾಂಟಿ ನಿಂತೆ ಗೆಳೆಯ. ನಿನ್ನ ನುಡಿ ಕುಶಲ;
 ಊಹೆ ಸುಂದರ, ಭಾವ ಜಗದಂತೆ ವಿಸ್ತಾರ;
 ನಿನ್ನೆಣಿಕೆ ಮಾನವನ ಬಾಳ್ವೆಗೇ ಪ್ರಸ್ತಾರ;
 ಕಗ್ಗಲ್ಲಗಿರಿ ನಿನಗೆ ಸೃಷ್ಟಿ ಕಮಲದ ಎಸಳು.
 ಮನುಜನಾತ್ಮದ ವೀರಗಾರ, ಧೈರ್ಯದಿ ಬದುಕ
 ಕೇತಕಿಯ ಹೊಕ್ಕು ಕೇಸರವ ಮೂಸಿದ ತುಂಬಿ
 ತಲೆ ತಿರುಗದಂತಿರುವೆ : ಇಳಿಯ ಪಾಪವ ಕೆದಕಿ
 ಅದರ ಹೆಡೆ ಹರಡ ತೋರಿಸುತ, ನಿತ್ಯಾತಂದ್ರ
 ಮಾಂತ್ರಿಕನು, ಬನ್ನಿ ಇದ ಬಡಿದು ಬದುಕಿರಿ, ಎಂಬ
 ಮೋಡಿಯನು ಹಿಡಿದು ಜನವನು ಕರೆಯುತ್ತಿಹೆ, ಬೀಂದ್ರೆ.

ಶ್ರೀ ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರನ್ನು ಕುರಿತು

ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ, ಕಡಲ ತೀರದ ನಮ್ಮ
 ಭಾರ್ಗವ ತಪೋವನದ ಕಲಿ, ಸರ್ವ ದಮನ,
 ಹಿಂಸ್ರ ಜೀವಿಗಳಾರು ಈ ನಾಡಿನಲಿ ತಮ್ಮ
 ಕ್ಷುದ್ರತೆಯ ತೆರೆವರವರಿಗೆ ನೀನು ಯಮನ
 ಮೊಗವ ತೋರುತಲಿರುವೆ. ಅವರ ಬಾಯನು ಹಿರಿದು.
 ಪಾಪಿ ಹೃದಯದಿ ಧರ್ಮಭೀತಿಯನು ಬಿತ್ತು.
 ನಿಜದ ನೀತಿಯ ತೆರನ ಕಂಡು ಹಲ್ಲನು ಕಿರಿದು
 ಗರ್ಜಿಸಲಿ ಪಾತಕ; ಕೊಂದ, ನಾ ಸತ್ತೆ,
 ಎಂದು ಚೀರಲಿ. ನಮ್ಮ ತಾಯ್ನಾಡು ಇದಕೇಳಿ,
 ಭಾಗ್ಯದಧಿದೈವ ಇನ್ನೂ ಬಾರನೇಕೆಂಬ
 ಭರದ ಚಿಂತೆಯ ಮಧ್ಯೆ, ಇನಿಸು ಸಂತಸದಾಳಿ
 ನಸುನಗಲಿ. ಇದು ನಮ್ಮ ಹೊಸ ಯುಗದ ಅರಂಭ.
 ಬರುತಿಹನು ನಮ್ಮೆಡೆಗೆ ಶುಭದರಸು ದುಷ್ಯಂತ :
 ಅದರಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ದೌಷ್ಟ್ಯದೊಡನಿ ಪಂಥ.

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನ ಅವಿರ್ಭಾವ

ಮೂರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಯಮ, ನಿದ್ದೆ ಕೆಟ್ಟಿದ್ದು, ಏನು ಗದ್ದಲ ಎಂದ. ಊಳಿಗದ ಜನ, ಒಡೆಯ, ಇಷ್ಟು ದಿನ ಮೂಕುಬಡಿದಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಸೊಕ್ಕು ಮಕ್ಕಳು ಕವಿತೆ ಮಾಳ್ಪರಂತೆ, ಸದ್ದು, ಎಂದರು. ಜವನದಕೆ, ಈ ಮೂಳರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಯಾವನೂ ಹೇಳನೇ, ಎಂದ. “ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ನಾವು ಬರೆಯುವುದಂತೆ? ಏಕೆ ನಮಗೀ ಕೊಬ್ಬು? ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಲಿಹನು.” ಬಂದುದೇ ಪ್ರಾರಬ್ಧ ಎಂದು ಯಮ, ಕನ್ನಡದಿ ಬರೆವವರಿಗೇ ನರಕ ಒಂದನ್ನಿಲ್ಲಿಯೆ ರಚಿಸಿ, ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನ ಕಾರ್ಯ ಯಾರು ಮಾಡುವರೆಂದು ನೋಡೆ, ಈ ಹರುಮುರುಕು ಕವಿತೆಗಳ ಹಳಿಯುತಿಹ ನಮ್ಮ ಕವಿಕುಲಬಂಧು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಇನ್ನು ಕಾವ್ಯ ಬರೆಯುವ ಧೈರ್ಯ ಯಾರಿಗಿದೆ? ಅಂಜಿ ಅರಚುತಿದೆ ಕವಿಗಳ ಮಂದೆ.

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಜೋಯಿಸರಿಗೆ

“ ನೂರು ಕಾಲಕು ನಿಲುವ ಕವಿತೆಗಳು ಬರಲಿಲ್ಲ ;
 ಇಂದಿದ್ದು ನಾಳೆ ಸಾಯುವ ಕೃತಿಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ
 ನಾಡ ತುಂಬುತಲಿಹುದು ; ಬರಿ ಹುಚ್ಚು ಹುಚ್ಚಾಗಿ
 ಕವಿತೆಯನು ಬರೆಯುತಿದೆ ಬರೆವವರ ಕುಲವೆಲ್ಲ ”
 ಎಂದು ಕಡುನೊಂದು ನುಡಿಯುವರು ಕಾವ್ಯವ ಬಲ್ಲ
 ಕೆಲರು ಸೋದರರು. ಇಷ್ಟೇಕೆ ಆತುರ, ಬುದ್ಧಿ ?
 ಬರೆಯತೊಡಗಿದ ದಿನವೆ, ಇದು ಉಳಿವುದಿಲ್ಲೆಂದು
 ತೊರೆಯಲಾಗುವುದೆ ಕಾವ್ಯವ ನಾವು ? ತುಸ ನಿಲ್ಲಿ.
 ಮಗುವಿಗಿನ್ನೂ ಮೂರು ದಿನವಿಲ್ಲ. ಜೋಯಿಸರು
 ರಚಿಸಬಹುದಾದಕುರಿತು ಇಂದೊಂದು ಜಾತಕ.
 ಅದನು ಅಲ್ಪಾಯುವೆಂದರಿತರೂ ಕಾಗದಕೆ
 ಅವರು ಅರಿಸಿನ ಹೆಚ್ಚುವರು ; ನಾಳೆ ಈ ಬದುಕು
 ಮುಗಿದುಹೋಗುವುದು, ಕಾದಿದೆ ನಿಮಗೆ ಸೂತಕ,
 ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಹೆತ್ತ ಜೀವವನು ನೋಯಿಸರು.

ಅಂಗಭಾಷಾ ಪ್ರವೀಣ ಸೋದರನನ್ನು ಕುರಿತು

ಕನ್ನಡದಿ ನುಡಿಯೆ ಬಾರದು, ಅಂಗಭಾಷೆಯಲಿ
 ನುಡಿಯುವೆನು ಬರೆಯುವೆನು, ಎಂಬೆನ್ನ ಒಡಹುಟ್ಟಿ,
 ಈ ನಾಡು ಬಡತನವ ಸಹಿಸಿ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕಟ್ಟಿ
 ನಿನಗೆ ವಿದ್ಯೆಯನು ಕಲಿಸಿದುದಾವ ಅಸೆಯಲಿ ?
 ಕಳೆಯೇರಲೆಂದಕ್ಕಸಾಲಿಗನ ಮೂಸೆಯಲಿ
 ಕಾಯಲಿರಿಸಿದ ಮಿಸುನಿ ಹತ್ತು ಬಣ್ಣವ ಪಡೆದು
 ವೇನೇನಮಾಡಿದರು ಮೂಸೆಯಡಿಯನು ಬಿಡದೆ
 ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರೆ, ಗೆಯ್ದದೆಲ್ಲ ಬರಿ ಘಾಸಿಯಲೆ ?
 ಬಾ ಬಂಧು, ಯಾವುದನು ಹೇಳಬೇಕೋ ಅದನು
 ಬಂದಂತೆ ಹೇಳು, ಕೇಳಲು ನಾಡು ಕಾದಿಹುದು.
 ಅಂಗಭಾಷೆಯೊಳಾಡಿ ಅಂಗರನು ತಣಿಸುವರೆ
 ಅಂಗ ಸೇವಕರಿಹರು. ಅರಯಿಸು, ನಾವಿಹುದು
 ಈ ನಾಡು ಈ ನುಡಿಯ ಸಲುವಾಗಿ. ನಮ್ಮದನು
 ಹಳ್ಳದಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೆರರೊಪ್ಪಿಗಿಗೆ ದಣಿಯುವರೆ ?

ಬರೆಯುವ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ

‘ ನಾನೇನಮಾಡಿದೆನು ? ಏಕೆನ್ನ ಬಯ್ಯುವರು ?
 ಕವಿತೆ ಬರೆವುದೆ ತಪ್ಪೆ ? ’ ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ,
 ಎಲೆ ತಮ್ಮ. ಬಯ್ಯುವರು ಕಾರಣಗಳನ್ನು ನೋಡಿ
 ಬಯ್ಯುವರೆ ? ಬಯ್ಯಬೇಕೆಂದೊಳಗು ತುಯ್ಯುವುದು ;
 ಅದರಿಂದ ಬಯ್ಯುವರು. ಇದು ಸಾಲಗೆಯ ಚಪಲ.
 ಕವಿತೆಯನ್ನು ನುಡಿವುದಕ್ಕೆ ನೀನಾಸೆಪಡುವಷ್ಟಕ್ಕೆ
 ಬಯ್ಯದರೊಳವರಿಗಾಸೆ. ಮಾವ ನೆಡುವಂತೆ
 ಬೇವನೂ ನೆಡಬೇಕು ; ಇದರ ಎಲೆ ಅದರ ಫಲ
 ನಾಡಿನೊಳಗಿರಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಬಯ್ಯಾ ಮನುಷ್ಯ
 ತಾ ಬಲ್ಲವನು ಎಂದುಕೊಂಬನಲೆ. ಕವಿ ನೀನು,
 ಇವನೇಕೆ ಬಯ್ಯುವನು, ಎನ್ನ ಕವಿತೆಯೊಳಗಿನ
 ಇವನ ನೋಯಿಸುತ್ತಿಹುದು, ಹಾ ನೊಂದನೇ ಅನುಜ,
 ಎಂದು ಕನಿಕರ ತೋರು ; ಹಿಂದಾಗಿ ನೀ ಬೆಳೆನೆ.
 ಅವನಿಗಾ ಪುಣ್ಯವಿರೆ ಆ ಮನವನೂ ತೊಳೆನೆ.

ತರುಣ ವಿನುರ್ತಕರೊಬ್ಬರನ್ನು ಕುರಿತು

“ ನುಡಿ ಸಾಲದವನ ಕವಿತೆಯ ನೋಡಿ ” ಎಂದೆನ್ನ
 ಅರುಣ ಕಾವ್ಯವ ನೀನು ಜನಕೆ ತೋರಿದೆಯಂತೆ.
 ನೀನಾಡಿದುದು ನಿಜದ ನುಡಿ, ತಮ್ಮ. ನಾನಂತೆ
 ಕನ್ನಡದ ಮಾತ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಮುನ್ನ
 ಬರೆಯ ತೊಡಗಿದೆನು. ಕಲಿತರೆ, ಕಾವ್ಯದಲಿ ಬಣ್ಣ
 ಇನ್ನಷ್ಟು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದುದು, ನಮ್ಮ ಜನ ಮೆಚ್ಚಿ
 ನನ್ನಿಂದ ನುಡಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದದಿನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು.
 ಆಗಿಹೋದುದಕೆ ಚಿಂತಿಸಲು ಫಲವೇನಿನ್ನು ?
 ಆದರಿನ್ನೊಂದು ಮಾತಿದೆ. ನಾನು ಇತ್ತೀಚೆ
 ಇನಿತನಿತು ಮಾತ ಕಲಿತೆಹೆನು. ಆದರೆ ಭಾವ
 ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾತಿನಿಂದ ಮುಂಚೆಯೆ ಇಹುದು.
 ಮನದೊಳಿಹುದೆಲ್ಲಕೂ ಮಾತಿನಲಿ ಮೆಯ್ಯಹುದು
 ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲೇನೊ? ಒಳಿತೂ ಅಲ್ಲ. ನುಡಿಯಾಚೆ
 ಭಾವವಿಹುದೇ ಕ್ಷೇಮ ; ಭಾವದಾಚೆಗೆ ಜೀವ.

ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ಕವಿತೆ

ನಿಮಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ಬೇಸರವಾಗಬೇಕೆಂದು
ಸ್ನೇಹಿತರು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೇಳುವರು ನನಗೆ.
ಕತೆ ಹೇಳಿ ಕವಿತೆಯನ್ನು ಒರೆಯುವಾತನಿಗೆ
ಈ ಲೆಕ್ಕ ಕಡತಗಳು, ದಿನದಿರವಿ ನೀ ಕುಂದು
ಕೊರತೆಗಳು, ರುಚಿಸಲಾರವು, ಮಲರು, ಮಾಕಂದ,
ಚಿಂದಳರು ಹೊಂಬಾಳೆ ಗಿಳಿ ನವಿಲು ಕೋಕಿಲ,
ಇವು ಇವನ ಮನದೂಟ, ಈ ನಮ್ಮ ವ್ಯಾಕುಲ
ಸರಳ ಸುಂದರ ಸರಸ ಚೇತನಕೆ ಏಕೆಂದು
ಪ್ರೇಮದಲಿ ಇವರು ನೆನೆಯುವರು. ನಿಜದಲಿ ನೋಡೆ,
ತಳಿರಿನಲಿ ಹೂವಿನಲಿ ಚಿಗುರಿದಿಮ್ಮಾವಿನಲಿ
ಎಂತಂತೆ. ಲೆಕ್ಕ ಕಡತಗಳ ಹಿಂಗಡೆ ಅವಿತು,
ನಮ್ಮ ಹಿಡಿ ಬಾ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿವೆ ಕತೆ ಕವಿತೆ.
ಮಾನವನ ಬಾಳು ಸೋಕಿದ ಎಲ್ಲ ತಾವಿನಲಿ
ನೋವು ನಗೆಯುಪವನದಿ ಕಾದಿದೆ ರಸಕ್ರೀಡೆ.

ಮೂರ

ಅದೇ ವಿಚಾರ

ಕಡತಗಳ ಹಿಂಗಡೆಯ ಕಾವ್ಯವಲ್ಲದೆ, ಇಲ್ಲಿ
ಎನಗಿಹುದು, ಕವಿಯ ಬಾಳುವೆಗೆ ಇರಲೇ ಬೇಕು.
ಎಂದೆಂಬ ತಳಿರು ಮಲರುಗಳ ಸವಿ ರಸಪಾಕ.
ಎತ್ತ ನೋಡಿದರತ್ತ ಹಿರಿಯ ಮರ ಗಿಡ ಬಳ್ಳಿ ;
ತುಂಬಿರುವ ನಗರದುಪವನದ ಹಸುರಿನ ಕೊಳ್ಳಿ.
ದೂರದಿಂದೈತಂದು ವನದ ಕುಶಲವ ಕೇಳಿ
ನನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂಧುವಂತೆ ಸುಳಿಯುವ ಗಾಳಿ
ಲೆಕ್ಕಗಳ ಮಧ್ಯೆ ತರುವುದು ಬಯಲ ತನಿ ಸೊಲ್ಲ.
ಕಾರ್ಯಗೃಹದಂಗಳದ ಈ ಸಿರಿಯ ತೋಟದಲಿ
ರಾಜರುಪವನದೊಂದು ಮಾಟವಿದೆ ; ಆತಂಕ
ಇನಿಸ ಕಾಣದೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿಂದೆರಡು ದೇವತರು
ಕ್ರಮವರಿತು ಬೆಳೆದು, ನಮ್ಮವರು ಸಂಭಾವಿತರು,
ಎಂದುಸುರುತಿನೆ ; ಇಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ತಮ್ಮಾಟದಲಿ
ಎನ್ನೊಳುಲಿವುವು ಒಮ್ಮೆ ಗಿಳಿ, ಒಮ್ಮೆ ಗೋರವಂಕ.

ಮಲಾರ

ಒಂದು ಉದಯ

ಇಂದು ಕಾರ್ತಿಕದಾರಂಭದ ತೃತೀಯೆ.
ನಿಂದಿಹುದು ಮಳೆ, ವಾರ ವಾರ ದಿನ ಸುರಿದು ;
ಹಗುರಾಗಿ ನಗುತಿಹುದು ನಭ, ಶೀತ ಮುರಿದು ;
ನೇಸರಿನ ಬೆಳಕಿನಲಿ ಹೊಮ್ಮೆರುಗ ನೇಯೆ
ತೊಡಗಿಹಳು ವರ್ಣಕಲೆಯಲಿ ಕುಶಲೆ ತಾಯಿ
ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿ. ಮೂಡಣಿಂದ ಚಳಿಗಾಳಿ
ಬನ್ನಿ ಆಡುವ ಎಂದು ಪೈರುಗಳ ಕೇಳಿ
ಸುಳಿಯುತ್ತಿದೆ ಹೊಲಗಳಲಿ. ಏನಿದು ಬಡಾಯಿ,
ತಣ್ಣೆಯ್ಯ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಯಾರು ತಾವಾಗಿ
ಆಡುವರು, ಹೋಗು ಹೋಗಿನಗಿಲ್ಲ ವೇಳೆ,
ಎಂದು ಮಿಸುಕದೆ ಇಹುದು ತೆನೆಹೊತ್ತು ರಾಗಿ ;
ಇನ್ನೀಗ ಹಸುರೇರಿ ನಿಂತ ಎಳೆಜೋಳ,
ಬೇಕಾದರೂ ಬೇಡ ಬೇಡೆಂಬ ರೀತಿ
ಅದರೊಳಾಡುತ, ಮರೆಸಿ ತೋರುತ್ತಿದೆ ಪ್ರೀತಿ.

ಅದರ ಮಾರನೆಯ ದಿನ

ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದಾಯಿತಾಗಸ ನಿನ್ನ ನಕ್ಕುದು.
 ಧಣಿಗೆ ಈ ವರ್ಷ ಕೊಡಲಿದ್ದ ಸಾಲದ ಕಂತ
 ಕೊಟ್ಟು, ಭಾರವ ಕಳೆದುಕೊಂಡೆನಂತೂ ಇಂತು;
 ಎಂದು ಒಕ್ಕಲು ಹಗುರವಾಗೆ, ಕೊಡತಕ್ಕುದು
 ಗಡುವಿನಲಿ ತೆರದುದರ ಬಡ್ಡಿ ಇದು ಎಕ್ಕಿದೆ,
 ಎಂದು ಹಣವಂತ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಬರುವಂದದಲಿ,
 ಮರಳಿ ಪಡೆಗೂಡಿರುವ ಮುಗಿಲು ನಿರ್ಬಂಧದಲಿ
 ನಭವನು ನಿರೋಧಿಸಿದೆ. ಅತಿಯಾಗಿ ಎಕ್ಕಿದ
 ಅರಳೆ ಎಳೆಕರಗಿ ಸೊಪ್ಪಾಗಿ ಸೊರಗುವ ತೆರದೆ,
 ಎಡೆಗುಡದೆ ಬಾಧಿಸುವ ಮುಗಿಲಿಂದ ಕಂಗೆಟ್ಟು,
 ಉಸಿರಾಡುತ್ತಿಹುದೋ ಆಡದೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆಯನೆ
 ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಲಿಹುದು ಆಕಾಶ. ಹಿಂಗಟ್ಟು
 ಮುರಿಗಟ್ಟಿಹಾಕಿ ಅದರಲಿ ತನ್ನ ಅಂಕೆಯನು
 ತೋರುತ್ತಿದೆ ಮೋಡ ತಾ ಧನಿಯಂದದಲಿ ಮೆರೆದು.

ಒಂದು ಉದಯವನ್ನು ನೋಡಿ

ರವಿಯೊಡನೆ ಹಸೆಯೇರಿ ಸುಖ ಬೆರೆತ ನಾಣಂದ
 ಮಿಗಿಲಾದ ಚೆಲುವಿನಲಿ ಕಂಗಳಿಸುತಿದಳುಷೆ ;
 ಇವರ ಪರಿಣಯದ ವಿಭವವ ಹರಸಿ ಎಲ್ಲ ದೆಸೆ
 ತೊಳಗಿದುವು, ತಿಮಿರವನು ಚಿಂತೆಯೆನೆ ಮಾಣೆಂದು.
 ಅಹ ಎಸಿದು ಚಂದ, ಏನು ಈ ಅನಂದ,
 ಎಂದು ನಾ ನಲಿಯುತಿರುವಂದೆ ಮುಗಿದುದು ಹಬ್ಬ ;
 ಉಷೆ ಹಸೆಯ ತೊರೆದಳು ; ರವಿ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ
 ಹೊರಟಹನು ದಿನದ ದುಡಿತಕೆ ಪೋವೆ ನಾನೆಂದು.
 ಅಂಥ ಚೆಲುವಿನ ನೋಟ ಇಷ್ಟು ಬೇಗನೆ ಮುಗಿದು
 ಮರೆಯಾಯಿತೇ ಎಂದು ಮನದಿ ನೊಂದಿಹೆ ನಾನು,
 ಶಾಶ್ವತದ ಲೀಲೆ, ಈ ಮಕ್ಕಳಾಟದ ಮಾಡ
 ಎನಿತ ಕಟ್ಟುವುದು, ಎನಿತನು ಮುರಿಯುವುದು, ಏನು,
 ಎಂಬುದನು ತಿಳಿದಿಹುದು ಮನ ; ಆದೊಡಿದ ಬಗೆದು
 ಒಪ್ಪದಿದೆ : ಓಟದಲಿ ಇನಿಸು ನಿಲವನು ಬೇಡಿ.

ಇನ್ನೊಂದು ಉದಯ

ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಕಾರ್ತಿಕ. ಬೆಳೆದ ಹೊಲದಲಿ ರಾಗಿ
ತುಂಬಿ ಬರುತಿಹ ಕಾಳ ಬಲೈಯಲಿ ಕಳೆಯೇರಿ,
ಸುಖಮಾರಿ ಸೋತು, ಈ ಸಲದ ಬೆಳಸಿನ ಭಾರ
ಇನಿತರೊಳೆ ಇಳಿವುದೆಂಬವೊಲಿಹುದು ನಸುಬಾಗಿ.
ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮೇಲೆದ್ದು ನಿಂತ ಜೋಳದಿ ಸೋಗೆ,
ಮಗು ಬೆಳೆದುದು, ಇನ್ನು ದೃಷ್ಟಿ ಭಯ ಇಲ್ಲಿಂದು
ಹಸುಳೆಯನು ಬಿಡುವ ತಾಯಂತೆ, ಬಾ ನಿಲ್ಲಿಂದು
ಗೊಂಡೆಯನು ಹೊರಗೆ ತೋರಿದೆ ತಾನು ಅರುಗಾಗಿ.
ವಿಶ್ವಜೀವನದ ಉಚ್ಛ್ವಾಸ ತುಂಬುತಲಿಹುದು ;
ಸಂವತ್ಸರದ ಫಲದ ಉತ್ಸವದ ಐತರವ
ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಲಿಹುದು ಎಲ್ಲ ತಾಣದಿ ಪ್ರಕೃತಿ ;
ಎಲ್ಲಿ ನಿಲಿ ಬಹಳ ಚಂದವನು ನೋಡಲು ಬಹುದು
ಎಂದು ಕಾಣದ ತೆರದೆ ಈಶಾನ ನಿಮಿಷತಿ
ಧನಪರನು ಸಾರುತ್ತಿದೆ ತೆಳುವ ಗಾಳಿಯ ಹರಿವು.

ಮತ್ತೊಂದು ಉದಯ

ಮಳೆ ನಿಂದು ಚಳಿ ಬರುವ ನೊದಲ ಗಡಿ ದಿವಸವಿದು.
ತೆಳುವಾಗಿ ಸಮನಾಗಿ ನಭದಿ ಹರಡಿದ ಮೋಡ
ನೇಸರನು ಮರೆಯಿಸಿದೆ. ಹಸುರ ಹೊದಿದಿಹ ನಾಡು
ವನದಂತೆ ಬಯಲಿನಲಿ ನೋಟವನು ತಣಿಸುತ್ತಿದೆ.
ನಗುತ ಬರುತಿಹ ತುಂಬು ಬೆಳಸ ಕಣ್ಣಲೆ ಸವಿದು,
ಬಹದಿವಕೆ ಭಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮನ ಹಗುರಾಗಿ,
ಹೊಲದಿಂದ ಹೊಲಕೆ ಮಾತಾಡುವರು ಜನ ಕೂಗಿ.
ಇವರಾತ್ಮವನು ಭೂಮಿ ಸುಲಭದಲೆ ಒಲಿಸುವುದು.
ಘನಿಸಿದಂತಿಹುದು ಮಲವಳಿದು ಅಲೆಯದ ಗಾಳಿ.
ಇಂದು ಇಳಿದಿರಬೇಕು ನೋಡೆ ಲೋಕದ ಭಾರ.
ಇಂದಾದರೂ ಕಾಣಬೇಕು ಮನುಜನ ಬಾಳು
ಶಾಂತಿಯನು. ಎರಡು ಗಾವುದನೆ? ಅರೆಹರಿದಾರಿ
ಎಂಬಂತೆ ಬಳಿಗೆ ಸಾರಿಹುದು ಸಾವನದುರ್ಗ.
ಹುಡುಕಿದೊಡೆ ದೊರೆಯಬೇಕಿಲ್ಲೆ ಎಲ್ಲಿಯೊ ಸ್ವರ್ಗ.

ಬೆಟ್ಟದಪುರದ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ನೋಡಿ

ಅಹಕೊ, ಬೆಟ್ಟದಪುರದ ಬೆಟ್ಟ ತಲೆಯನು ಎತ್ತಿ,
 ಸಾರ್ವಭೌಮನ ತೆರದೆ, ತನ್ನಾಶ್ರಯದ ದೇಶ
 ಎಂತಿರುವುದೆಂದು ನೋಡುತ್ತಲಿಹುದು. ಆಕಾಶ
 ಕೊಡೆಯಾಯ್ತದಕೆ. ತನ್ನ ರಾಜಮುದ್ರೆಯನೊತ್ತಿ,
 ನಾ ನೋಳ್ವ ಈ ಎಲ್ಲ ನಾಡು ನನ್ನದು: ಸೊತ್ತು;
 ಎందుಸುರುತಿದೆ ಗಂಡುಗಲ್ಲಿ ನೀ ಗಿರಿರಾಶಿ.
 ಆಹ! ಏನಿದು? ಮರಳಿ ನೋಡೆ ಬೇರೆಯ ದೇಶ
 ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ಇದರ ಭಾವದಲಿ. ಅಂದಾಹೊತ್ತು
 ನನ್ನ ನೆರಳಲಿ ಬೆಳೆದು ಬೆಳುಗೊಡೆಯ ಹಿಡಿದೆತ್ತಿ,
 ನಾಡನೆಲ್ಲವ ವೀರತನದಿಂದ ಪೊರೆದಾಳಿ,
 ಹಗೆಯಾಗಿ ಬಂದವರ ಹೃದಯಗಳ ಹುಲುಸೀಳಿ
 ಬಾಳ್ವರಸರೇನಾದರು? ಹೋದರೆಲ್ಲೆತ್ತ?
 ಎನುತ ನೋಡುವುದೊ ಗಿರಿ ತುದಿಗಾಲಿನಲಿ ನಿಂದು?
 ನೆನೆದು ಮಳೆಯಲಿ, ಬೇಗೆಯಲಿ ಬೆಂದು ನೊಂದು?

ಬೆಂಗಳೂರನ್ನು ಒಂದು ಸಲ ನೋಡಿದಾಗ

ಲಕ್ಷ ಸಂದ್ರಕೆ ದಾರಿ ತೋರುವೀ ಕಲ್ಲ ಬಳಿ
 ನಿಂತು ನಗರವ ನೋಡು. ಎನಿತಂದವೀಹರಹು!
 ಮೂರು ಲಕ್ಷಕೆ ಮಿಕ್ಕ ಪ್ರಜೆಯ ಪೊರೆಯುತಲಿರುವ
 ಕಲ್ಯಾಣಪುರಿ, ತನ್ನ ಹಿರಿತನವ ಬಲ್ಲವಳು,
 ಜಗದೆದುರು ಎಂತು ಗಾಂಭೀರ್ಯದಲಿ ನಿಲ್ಲುವಳು,
 ಬೆಡಗ ಮರೆಯದೆ! ಎರಡು ಪಕ್ಕಕೂ ಕೈಚಾಚಿ
 ಹಿಡಿದಿರುವಳೆಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನೊಮ್ಮೆಗೇ ಬಾಚಿ
 ಮಾತಾಯಿ, ಎಳೆವೆಳಗ ಹೊದೆದೊಂದು ಒಲ್ಲಿ ವೊಲು.
 ಇಷ್ಟು ಸಂಸಾರವನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿಹ ತಾಯಿ
 ಒಲವಿನುಸಿರಂತೆ ಕವ್ವುರವಾಗಿ ಹರಿಯುತಿದೆ
 ಎಳೆವಗಲ ಮೆಲುಗಾಳಿ. ಮಕ್ಕಳನು ಪೊರೆಯೊಂದು
 ಇವಳ ಆತುಮ ನಭವನೇರಿ ನಿತ್ಯಮೇಯ
 ಶಕ್ತಿಯನು ಕೇಳ್ವಂತೆ, ಹಕ್ಕಿಗಳ ದೊರೆಯೊಂದು
 ಆಗಸಕೆ ಹಾರಿ ಕೃಷ್ಣಾ ಎಂದು ಕರೆಯುತಿದೆ.

ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ

ಕರ್ಣಾಟಕದ ಹೃದಯರತ್ನವಾಗಲಿ ಎಂದು
 ನಮ್ಮ ಪುರವನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಿದ ಕೆಂಪೇಗೌಡ
 ತಾನರಿತ ನಗರ ನಿರ್ಮಾಪಣ ಕಲಾಪ್ರಾಢಿ
 ಎನಿತೆಂದು ತೋರಿದನು. ಭೈರವನ ಮಲೆಯಿಂದ
 ಹಲಸೂರ ಕೊನೆಗೆ, ನೈಯಾಳಿಗಿರಿ ತಲೆಯಿಂದ
 ರಾಜೋಪವನದ ಶೈಲಕೆ, ನೇಗಿಲನು ಹರಿಸಿ
 ನಾಲ್ಕು ಮೂಲೆಗೆ ಕಳಶ ಗುಡಿ ಗೋಪುರವನ್ನಿರಿಸಿ,
 ಬೆಳೆಯಲಿದುವರೆಗೆ ಮಂಗಳದಮ್ಮ ನೆಲೆ, ಎಂದ.
 ನಾಡರಸನಂದು ಹಾಕಿದ ಮೇರೆಗಳ ಮುಟ್ಟು
 ದೇಶದಿರವಿನ ನಾಡಿಯಾಗಿ, ಮಕ್ಕಳ ಸಲಹೆ,
 ಹತ್ತು ದೇಶದ ನಾಲ್ಕು ಹತ್ತು ಭಾಷೆಯ ಜನವ
 ಜೊತೆಗೆ ಪುರಿ ಹೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಬೆಳೆಗೆ ನಿನ್ನೀ ಬಲುಹು,
 ನಗರವೇ ; ಸುಖ ವಿನಯ ವಿಜ್ಞಾನ ಕಲೆ ಧನವ
 ಒಂದ ಜನಕನಿಶ ನೀಡಲಿ ನಿನ್ನ ನೆಲಗಟ್ಟು.

ಅನಂತಪುರದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗಶಿರದ ಹುಣ್ಣಿಮೆ

ನನ್ನ ತಾಯ್ನಾಡ ಮೂಗುತಿಯೊ ಸೆರಗಿನ ಮುತ್ತೊ
ಹೆರಳಮಲ್ಲಿಗೆಯೊ ಎಂಬಂತಿಹುದನಂತಪುರ,
ಹುಣ್ಣಿಮೆಯ ಸಂಜೆಯೊ ಬೆಳಕಿನಲಿ. ಎಂತವರ
ಮನವನಾದರು ಗೆಲುವ ಚೆಲುವಾಂತುದೀ ಹೊತ್ತು.
ದೂರದಲಿ ಮೂಡಿ ಮೆಲುಮೆಲನೆ ಮೇಲೇರುತ್ತ
ಬುಕ್ಕರಾಯ ಸಮುದ್ರವನು ತನ್ನ ತಾಯ್ ಎಂದೆ
ನೆನೆದು ನಗುವೆಳೆಯನಂತೆಸೆಯುತಿಹನೀ ಚಂದ್ರ.
ಅಕೊ ಬೆಳ್ಳಿ ಪಡುಗಡೆಗೆ ಮೆಲುಮೆಲನೆ ಸಾಗುತ್ತ.
ಅಂತೆ ನೋಡಲು, ಕಾಂಬರಿತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವ ಹೆರೆ
ಇತ್ತ ಕುಳಿತಿಹ ತಾರೆ, ಕೆರೆಯ ರಚಿಸಿದುದಾರಿ
ವೀರ ಬುಕ್ಕರಸ, ಜೀವನ ಧಾರೆಯೆರೆದೊಮ್ಮೆ,
ಇದನು ಉಳಿಸಿದ ವೀರಮಾತೆ ಸಿರಿಮುಸಿಲಮ್ಮ,
ಇದ ನೋಡ ಬಂದರೆಂಬಂತೆ. ಸಂತಸ ಮಾರಿ
ಬಂಧುಗಳ ನುಡಿಸುವಂತಿವೆ ನಗುವ ಹೊಳಲು ಕೆರೆ.

ಹಳ್ಳ ಹೊಳೆ

ತಾಳೆ ಈಚಲೆ ವನ ; ಕಿರಿಜಾಲಿ ಆವರಿಕೆ
ಎಕ್ಕವೇ ಹಸುರು ; ಪ್ರಕೃತಿಯ ಎಲ್ಲ ಐಸಿರಿ
ಹೂವಲಾರದೆ ಹೂತ ಈ ಸ್ವರ್ಣ ಕೇಸರ,
ಬೆಳೆಯಲಾರದೆ ಬೆಳೆಯ ತೊಡಗಿರುವ ಈ ಗರುಕೆ.
ಹರುಷಕಿದು ತಾವೆ ? ಆದೊಡೆ ಏನು ? ಈ ಸರುಕೆ
ತನಗೆ ಸಾಕೆಂಬಂತೆ, ತನ್ನ ದಾರಿಯ ಕಲ್ಲ
ನುಡಿಸಿ ನಲಿಸುತ, ನಗುತ ಹರಿಯುತಿಹುದೀ ಹಳ್ಳ.
ಎಲ್ಲೆಲ್ಲು ಚೆಲುವಿಹುದು ಬಲ್ಲವನ ಗೋಚರಕೆ.
' ಇರುವ ಚೆಲುವನು ನೋಡು, ಆಯ್ತೆ ಇನಿಸಿದ ಬೆಳಸು,
ಎಂದು ಹಾಡುತ ಮುಂದೆ ಹರಿಯುತಿಹುದೀ ನೀರು.
ಇದರ ಸಂತಸವೆನ್ನ ಎದೆಗೇರಿ ತುಸ ದೂರ
ಜೊತೆಗೆ ನಡೆವೆನೆ, ನೆಲಕೆ ತನ್ನ ತಂಪನು ತಳಿಸಿ
ಹಳ್ಳ ಹೊಳೆಯಾಗಿಹುದು ; ಕಿರಿಜಾಲಿ ಕಸ್ತೂರಿ ;
ನಾಡ ನಂದನ ಎನಿಸುತಿಹುದು ಪಚ್ಚೆಯು ಪೈರು.

ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಆಗುಂಬೆ

ಮಲೆಯ ತಲೆಯ ಕವಾಟದಾಗುಂಬೆಯಲಿ ನಿಂತು
 ನೋಡಿಹೆನು, ಪಡುಗಡಲ ಬಿತ್ತರದ ರಂಗದಲಿ
 ಚಣಕೊಂದು ರೂಪಾಂತು ವರ್ಣಗಳ ಹೊಂಗಿನಲಿ
 ಮರೆಯುವ ದಿನೇಶನಂದವನು. ಇಂದದಕಿಂತ
 ಕಡೆಯಲ್ಲನೆಂಬ ಚಂದವನು ಕಂಗಳ ಮುಂದೆ
 ತಂದು ಎನ್ನದೆಯ ನಿರ್ಬಂಧಿಸಿದುದೀವೂರ
 ಬಯಲಂಚ ಸಂಜೆ. ಹೊಂಬೆಳಗುಗಳ ಕಾವೇರಿ •
 ವರ್ಣಗಳ ಮಾಲೆಯನು ಧರಿಸಿ ಬಾಂದಳದಿಂದ
 ಇಳಿದಿಳೆಯ ತುಂಬಿದಳು. ಎದುರಿನಲಿ, ಒಂದಗಸೆ,
 ಬಳಿಯ ಈಚಲು ತಾಳೆಗಳಿಗೆ ಓಲಗವಿತ್ತು,
 ಸುತ್ತಿನರಸಾಗೆಸೆಯೆ, ವೆಂಕಟಪ್ಪನ ಚಿತ್ರ
 ಯಾವುದೋ ಮುಂದೆ ಬಂದಂತೆ ಕಂಡುದು ಸೊಗಸು.
 ಚಿಜ್ಜೋತಿ ಹೊಮ್ಮಿರಲು ಒಡಲನೆನವಳವಂತೆ
 ಪಟದ ಗೆರೆಬಣ್ಣದಂತಾಯ್ತು ಮರಗಳ ಸಂಕ್ತಿ.

ಹೊರಗು ಒಳಗು

ಹೊರಗಿನಿಂದಕೆ ಇಂತು ಮನಸೋಲುವೀ ಪ್ರಾಣಿ
 ಮರೆಯ ದೈವವನೆಂತು ಕಾಣುವನು, ಎಂದೆನ್ನ
 ಹೇಳುವನು ಅಣ್ಣ. ಈ ನೋಟ ಹರಿಯಿಂದನ್ನ,
 ಇದಕೆ ಸೋಲುವುದು ಆತ್ಮದೊಳೊಂದು ನಿತ್ಯಾಣ,
 ಎಂದು ತೋರುವುದಿಂಥವೇಳೆ. ಜಗ ಉಗ್ರಾಣ,
 ನಾನಿಲ್ಲಿ ಕಾಳ ಕದಿಯುತ್ತಲಿರುವ ಇಲಿ, ಎಂದು
 ಆಂತರ್ಯ ನೋಯುವುದು. ಒಡನೆ, ನಾಣುಳಿ ಎಂದು,
 ಮುಂದೆ ಬರುವುದು ಬೇರೆಯಾಲೋಚನೆಯ ಶ್ರೇಣಿ.
 ಅವರವರು ಕಲಿವುದಕೆ ಅವರವರಿಗಿದೆ ಪಾಠ.
 ಹೊರಗ ಮುಗಿಸಿದವರೊಳಗನು ನೋಡುವರು. ಹೊರಗೆ
 ತಿಳಿಯುವುದು ಇನಿತರಲು ನೋಡಲೇಕೆ ವಿಷಾದ?
 ಅಂತರ್ಬಹಿಶ್ಚ ತತ್ಸರ್ವಮೆನ್ನದೆ ವೇದ?
 ಹರಿಸೇವೆಯಾಗುವುದು ಚೆಲುವ ನೋಡುವ ನೋಟ.
 ಒಳಗೆ ಸಲ್ಲುವುದು ನಾ ಹೊರಗೆ ಪಡುತಿಹ ಬೆರಗು.

ಜೀವಿಕೆಯೊ ಹರಿಸೇವೆಯೊ ?

ನಾರಾಯಣಾ ಎಂದು ಹರಿಯ ನಾಮವ ಹಾಡಿ
 ಬೀದಿಯನು ಸುತ್ತಿ ಜನವಿತ್ತ ಭಿಕ್ಷೆಯ ಕೊಂಡು
 ಇದೆ ದೈವಸೇವೆ ಎಂಬವನು, ಗಳಿಸಿದುದುಂಡು,
 ಹರಿದಾಸನಹನು. ಇವನಂತೆಯೇ ಓಡಾಡಿ,
 ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬಲು ದುಡಿಯುತ್ತಿಹೆನೆಂಬ ನಾಡಾಡಿ,
 ಬರಿಯ ಭಿಕ್ಷುಕನಹನು ; ಇವನುಸಿರು ಕಾಳಿಗೆ
 ವಿಸಾಸಲಾಗುವುದು. ಇವನಿಗೆ ದೈವ ಜೋಳಿಗೆ.
 ಅವನ ದೇವರ ಸೇವೆ ಇವನ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಪಾಡು.
 ಆಡಳಿತದಲಿ ನನಗೆ ಸಂದು ಬಂದಿಹ ಕಾರ್ಯ
 ಬರಿಯ ಜೀವಿಕೆಯೆಂದು ನೆನೆಯದಂದದಿ ಬುದ್ಧಿ
 ಸತತ ಸರಿಯಾಗಿರಲಿ. ಅನುದಿನದ ಕೆಲಸವಿದೆ
 ನಾ ಗೆಯ್ವ ಸೇವೆಯೆಂದೊಡೆಯನಿಗೆ ಸಲಿಸುವುದು
 ಎನಗೆ ಮುಕ್ತಿಯ ದಾರಿ. ಇದ ಮರೆತೆನೇ ಮೊದ್ವು,
 ಅಧಿಕಾರ ಹರುಕು ಜೋಳಿಗೆಯ ತುಂಬುವ ಚೌರ್ಯ.

ದೇಗುಲದ ಪರಿಚಾರಕ

ದೇಗುಲದ ಪರಿಚಾರಕನು, ತನ್ನ ಸರತಿ ದಿನ,
 ನೈವೇದ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿ ಸಿದ ರಾಶಿ ಹುಳಿಯೋಗರವ,
 ಇಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಉಂಟೆ ಎಂದೆಣಿಸಿ, ಮೊರ ಮೊರವ
 ತನ್ನ ಮನೆಯವರು, ನಂಟರು, ತನ್ನನರಿತ ಜನ,
 ಯಾರೊ ಅವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಉಳಿದವರ ಮರೆತುದನು
 ನೋಡಿರುವಿರಾ ನೀವು? ಅಧಿಕಾರದೊಳಗಿರುತ
 ತಮ್ಮೊಳಿಹ ಶಕ್ತಿ ನಾಡಿನದೆಂಬುದನು ಮರೆತು,
 ತಮ್ಮ ವರಿಗಧಿಕ ವೇತನವೀವ ದುರಿತವನು
 ಇದರಿಂದ ಬೇರೆಯೆನ್ನುವುದೆಂತು? ಅಧಿಕಾರಿ,
 ಹುಳಿಯೋಗರವನು ಮೊರ ಮೊರದಿ ಕದಿಯುವ ಭರದಿ
 ಮರೆಯಬೇಡವೊ, ನೀತಿವಂತ, ಆ ರಾಶಿಯನು
 ನಿನ್ನ ಧೀನಕೆ ಕೊಟ್ಟು ನಂಬಿರುವ ದೇಶವನು.
 ಮರೆತೆಯೋ, ದೇವರನು ಮುಟ್ಟದಿರುವುದೆ ದೂರು ?
 ದುರ್ನಡತೆ ಕೊಚ್ಚದಿರುದೆ ನಿನ್ನ ಬುಡಕೊರೆದು.

ಗುಡಿಯಮೇಲಣ ಮೇಕೆಯನ್ನು ನೆನೆದು

ಮೂರುಚಪ್ಪಡಿ ನೆಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಒಂದನು ಮುಚ್ಚಿ
 ಗೂಡೊಂದ ಮಾಡಿಹರು ; ಒಳಗೆ ಗ್ರಾಮದ ದೇವಿ.
 ಗುಡಿಗೆ ದೇವಿಗೆ ನೆರಳಮಾಡಿ ಬೆಳೆದಿದೆ ಬೇವು,
 ತನ್ನ ಕಟುಗಂಧವನು ಬಳಿಯ ಗಾಳಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ.
 ಬೇವಿನಿಂದಾವನೋ ಕಡಿದ ಸೊಪ್ಪನು ಮೇಯ್ದು,
 ಗೂಡಮೇಗಡೆ ಪವ್ವಡಿಸಿ, ಮೆಲುಕುಹಾಕುತ್ತಾ
 ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದ ಸುಖದೊಳಿದೆ ಒಂದು ಮೇಕೆ. ಹಾ
 ಅಡೆ, ನೀನರಿಯೆ ದಿನ ಕಳೆಯೆ ನಿನ್ನನು ಕೊಯ್ದು
 ನಿನ್ನ ಪೀಠದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತಿರುವ ಮಾರಿಗೆ
 ಬಲಿಮಾಳ್ವರೆಂಬುದನು. ನೋಡುಪೊಡೆ ಪಶುವೊಳಿದು
 ಅಚ್ಚರಿಯೆ? ಮನುಜರುನ್ನತ ಪೀಠಗಳನ್ನೇರಿ,
 ಬುಡದ ದೇವರ ಮರೆತು, ಅವನ ಕೊಡೆಯಡಿ ಬೆಳೆದು,
 ತುಂಬುಸುಖದೊಳಗಿರುವರಲೆ. ಅವರೊಳಾರಿಗೆ
 ಕಾಣುತ್ತಿದೆ ಮೇಲ್ವಾಯ್ದು ಬರುತಿಹುದು ಹೆಮ್ಮಾರಿ ?

ಮತಗಳ ಮೈತ್ರಿ

ನಿಜವೆನಗೆ ಗುರು ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಶಂಕರನ ಮತ ;
 ನಿಜವೆನಗೆ ಗುರುದೇವ ರಾಮಾನುಜನ ಭಾವ ;
 ನಿಜ ಅಂತೆ ಮಧ್ವಗುರುರಾಯ ಮಾಡಿದ, ಜೀವ
 ಪರಮಾತ್ಮದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕ, ಎಂಬಾ ಪ್ರಮಿತಿ.
 ಒಂದೆ ಪರತತ್ತ್ವ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಲಿ ಈ ಅಮಿತ
 ಲೋಕವಾಗಿಹುದು ಎನಲೇನು? ಅದರಲಿ ನೀನು
 ಅಂಗ ಎನಲೇನು? ನೀನದು ಅಲ್ಲ ಎನಲೇನು ?
 ಈ ಮೂರು ಮಾತಿನಲಿ ನನಗೆ ಕಾಂಬುದು ಸಮತೆ.
 ನಾನು ಅಲೆ, ಹರಿ ಜಲಧಿ, ಎಂದ ಮಾತಲಿ ನೋಡೆ
 ಈ ಮೂರು ಭಾವವೂ ಸೇರಿಹವು. ಸಾಗರದಿ
 ಅಲೆಯಂತೆ ನಮ್ಮಾತ್ಮವಿಹುದು ಬರಿಯಾಕಾರ,
 ಆದರೂ ದಿಟ, ಅಂತೆ ಅದರಿಂದ ತಾ ಬೇರೆ.
 ಮೈತ್ರಿಯಿಂದರಿವುದನು ಬಿಟ್ಟು, ಮಾತನು ಕಾಡಿ,
 ಏಕೆ ಸಿಲುಕಿಸಲಿ ಮನವನು ವಾದವಾಗುರದಿ.

ಸೂತ್ರಗಳ ಜಗಳ

ರಾಜನೋಲಗದಿ ಮಂತ್ರಿಗೆ ನಮಸ್ಕೃತಿಯಿಲ್ಲ,
ದೈವಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲಿ ರಾಜನೂ ಕಿರಿಯ ;
ಹಿರಿಯ ಸೂತ್ರದ ಮುಂದೆ ಕಿರಿಯ ಸೂತ್ರಗಳೆಲ್ಲ
ಅರುಗಾಗುವುವು, ಇದನು ಮೂಢನೂ ಮರೆಯ ;
ಮನುಜನಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಆತ್ಮ, ಮೆಯ್ಯೆಲ್ಲ,
ಎಂದು ಹಿರಿಯರು ನಮಗೆ ಹೇಳುವರು ನಿತ್ಯ ;
ದೇಹಶುದ್ಧಿಗೆ ಮನದ ಶುದ್ಧಿ ಮಿಗಿಲೆಂದೆಲ್ಲ
ಸಾರುವರು, ನಾವೆಲ್ಲ ಬಲ್ಲೆವಿದು ಸತ್ಯ.
ಅದರೂ, ನಿನ್ನ ಮನವೆಂದಿದ್ದರೂ ಸರಿಯೆ
ಹೊಲೆಯನಾದರೆ ಬಳಿಗೆ ತರಬೇಡ ಒಡಲ,
ಎಂದು ಸೋದರ ಜನರನಟ್ಟುತಿರುವೆವು ದೂರ ;
ಆತ್ಮ ಹೊಲೆಯಾಯ್ತೆಮಗೆ ಆ ಗೂಡ ಸೇರಿ.
ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಲತೆಗೀ ನಡತೆ ಕೊಡಲಿ,
ಎಂದು ತಿಳಿಯದ ಮನುಜನವನೆಂತ ಹಿರಿಯ ?

ನೀರಮೇಲಣ ಹಾವಸೆ

ನಂದನರ ಚರಿತೆ, ಮಾದಾರ ಚನ್ನಯನ ಕತೆ,
 ತಿರುಪಾಣಿಯಾಱ್ವಾರ ಇತಿಹಾಸವನು ಕೇಳಿ,
 ದೇವನಿಗೆ ತನ್ನ ನಂಬಿದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಣತಾಳಿ
 ಪ್ರಿಯವೆಂಬುದನು ತಿಳಿದು, ನಮ್ಮ ಹೃದಯದ ರಕುತ
 ನಲಿಯುವುದು. ಅದರೇ ನಾಯ್ತು? ಅಂದಿನ ಭಕುತ
 ಅಂದು ದೇವನ ಮೆಚ್ಚಿಸಿದನು ; ಅಂದಿನ ಮಂದಿ
 ಕೌತುಕವ ನೋಡಿ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗಳೇ ತಂದೆ
 ಎಂದು ತಿಳಿದರು ; ಅಂದಿಗೇ ಮುಗಿಯಿತಾ ಮುಕುತಿ.
 ನೀರಮೇಲಣ ಹಾವಸೆಯ ರೀತಿ ಅಜ್ಞಾನ
 ಕಲಕಿದಾಕ್ಷಣಕೆ ತೆರವಹುದು, ಬಿಡೆ ಒಂದಿಗೇ
 ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಬುದು, ಎಂಬ ಗುರುವಾಕ್ಯ ನಿಜವೆನಿಸಿ,
 ಕುಲದ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಕಾಲಕೂಟ ಮತ್ತೂ ಜನಿಸಿ
 “ಹೊಲೆಯರನು ಒಲ್ಲೆ” ಎನ್ನುತಿದೆ. ಇನ್ನು ತಿರುಪಾಣಿ
 ಚೆನ್ನನಂದನರ ಕುಲ ಬೇಡವೇ ತಂದೆಗೆ ?

ಹೃದಯ ಮರುಭೂಮಿ

“ಗಾಂಧೀಜಿ ಬರಲಿ ಯಾರೇ ಬರಲಿ ನಮಗೇನು ?
ಈ ಸನಾತನ ಧರ್ಮವನ್ನು ನಾವು ಬಿಡುವೆವೇ ?
ದೇವರೆಡೆ ಬರುವ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕೊಡುವೆವೇ
ಹೊಲೆಯರಿಗೆ ? ಕೊಟ್ಟೆವೇ ಈ ಮತಕೆ ತಲೆಬೇನೆ
ಬಾರದೇ ? ಸಮನಾಗಬೇಕೆನೆ ಮುಸಲ್ಮಾನ
ಕ್ರೈಸ್ತ ಧರ್ಮಕೆ ಹೋಗಲಿ. ನಾವು ಉತ್ತಮರು,
ಇವರೆಮಗೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಮತ ಸತ್ತಮರ,
ಬೆಳೆವುದಕ್ಕೆ ಹೂವುದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಇದರಲಿ ಪ್ರಾಣ : ”
ಎಂಬಂತೆ ನಡೆಯುತಿಹರೆಮ್ಮ ಹಿರಿಯರು ಇಂದು.
ಜಗವ ಪಾವನಮಾಡಬಲ್ಲ ಧರ್ಮದ ಗಂಗೆ
ಮನೆಯ ಬಾವಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಾಯ್ತು. ಇದರಲಿ ಮಿಂದು
ಹೊಲೆಹರಿವ ಮಾತೇನು, ಅದರಿಂದ ಇದಕ್ಕೆ ಹೊಲೆ
ತಾಗುವುದು ಎಂಬುದು ? ಮತದ ನದಿಯುದಕದಲಿ
ಒಂದು ತೊಟ್ಟುಳಿದಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಹೃದಯದೊಳಿಂಗಿ.

ಶ್ರೀ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೋಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ

ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರ್ದನೇ ಗುರು ವಿವೇಕಾನಂದ ?
 ಇಲ್ಲಿ ನುಡಿದನೆ ? ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದನೇ ? ನೋಡಿದನೆ ?
 ಇಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಿಂಚು ಗುಡುಗಾಟ ಆಡಿದನೆ !
 ಇಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಕೀರ್ತಿಜ್ಯೋತಿ ತಾನಂದಿ
 ಮರೆದನೇ ಬ್ರಹ್ಮದಲಿ ಬೆಳಗಿ ? ತಾಯೇ ನೊಂದೆ.
 ಅದರೇ ನೌ ? ಮರಳಿ ಬಾರದಿಹನೇ ಮಗನು ?
 ಮರಳಿ ನೀನಣಿಮಾಡಿಕೊಡುವ ಒಡಲನು ಹೊಗನೆ ?
 ನಿನ್ನಳಲ ಮರೆಯಬಲ್ಲನೆ ದಿವದೊಳೇ ನಿಂದು ?
 ಕಾದಿಹುದು ಅದೆ ಪೀಠ, ಅದೆ ವಸ್ತ್ರ, ಅದೆ ತಲ್ಪ ;
 ಕಾದಿಹುದು ಅದೆ ನಾಡು, ಅದೆ ಜನತೆ, ಅದೆ ನೋವು.
 ಇದ ತನ್ನದೆಂಬ ಮುನ್ನವೆ ನಮ್ಮ ನೆಲಕಳಿದ
 ಆ ಕರುಣೆ, ಒಪ್ಪಿತನತಂದ ಭೂಮಿಗೆ ಸುಳಿದು
 ಬಾರದಿರುವುದೆ ಮತ್ತೆ ? ಆಗುತಿದೆ ಸಂಕಲ್ಪ :
 ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಸಾರುವುದು ಆ ಹಿರಿಜೀವ.

ದಕ್ಷಿಣೇಶ್ವರದ ದೇವಿಯನ್ನು ಕುರಿತು

ಭವತಾರಿಣೀ ಮಾತೆ, ದೇವಿ, ಮಹಾಮಾಯೆ,
 ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಗುರುವರನಂದು ಅರ್ಚಿಸಿದ,
 ಅವನ ಜೀತನವ ಮುಕ್ತಿಯ ನೆಲೆಗಮರ್ಚಿಸಿದ,
 ನಿನ್ನ ಆನಂದಮೂರ್ತಿಯ ನೋಡಿದೆನು ತಾಯೆ.
 ಧನ್ಯವಾಯಿತು ನೋಟ. ಭವಮೂಕತೆ ಬಾಯ
 ಮುಚ್ಚಿರುವುದೀಗ ; ಕಣ್ಣಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಹುದು ;
 ನೀನೆ ಗತಿಯೆಂದು ಮನ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ನಂಬಿಹುದು ;
 ಎನ್ನ ನುದ್ದರಿಸು ದೇವಿ ತಾಯೆ ನಿರಪಾಯೆ.
 ನೀನಿತ್ತಮೆಯ್ಯ ರತ್ನದ ಪಂಜರದೊಳಿರುತ,
 ಎನ್ನುಸಿರ ಬಿಳಿಯ ಗಿಳಿ ರಕ್ತವರ್ಣಕೆ ಬೆಳೆದು
 ರೂಪ ಮೃಗತ್ಯುಷ್ಣೆಯಲಿ ತೊಳಲುತ್ತಿದೆಯೆ; ಎನ್ನ
 ಆಸೆಗಳ ತೊಳೆ ದೇವಿ, ತೊಳೆಯುವ ಕಣ್ಣು.
 ಎಲ ಹೆಣ್ಣಾ ಕೃತಿಯೊಳಂತೆಯೇ ಹೊಳೆದು
 ಪೂಜೆಯನೆ ಸಲಿಸಿಕೊಳು ಎನ್ನಿಂದ ನಿರುತ.

ಭಾರತವರ್ಷವನ್ನು ಕುರಿತು

ಓ ನನ್ನ ತಾಯಿ, ಭಾರತವರ್ಷವೇ, ನಿನ್ನ
 ಪೂರ್ವದೈಶ್ವರ್ಯವನು ನನೆಯೆ ನನ್ನ ದೇಯುಬ್ಬಿ
 ಹೆಮ್ಮೆಯಲಿ ಬೀಗುವುದು ; ಒಡನೆ ಮನದಲಿ ಮಬ್ಬ
 ಕವಿಸುವುದು ದೇವಿ ಈ ಬಾಳಿನಿಂದಿನ್ನ ಬನ್ನ.
 ಅಂದು ಮುಗಿಲನು ಮುಟ್ಟಿ, ಮೂರು ಲೋಕದ ಕಣ್ಣು
 ತೆನ್ನೆಡೆಗೆ ಸೆಳೆದು, ಸ್ವರ್ಗವನು ಭೂಮಿಗೆ ದತ್ತು
 ಮಾಡಿತಂದಾ ನಿನ್ನ ನೂರ್ಮೊಗದ ಸಂಪತ್ತು
 ಏನಾಯಿತೌ ? ಎತ್ತಹೋಯ್ತು ಕೀರ್ತಿಯಜೊನ್ನ ?
 ಮರಳಿ ಬರುವುದು ಎಂದು ತಾಯಿ ಆ ಸಿತಪಕ್ಷ ?
 ಮರಳಿ ನೀ ಅಂದಿನವೊಲೆಂದು ನಿನ್ನೀ ಹಸಿದ
 ಮಕ್ಕಳನು ಜಸದ ಬೆಳುದಿಂಗಳಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ
 ಆ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಂಗೀತ ಕಾವ್ಯ ಕಲೆಗಳ ರಸದ
 ಸವಿತುತ್ತುನುಣಿಸುವೆ ? ಎಂದು, ಹಾಕುವೆ ರಕ್ಷೆ,
 ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸುಖಿಸಿ ಎಂದು ನಮ್ಮನು ಹರಸಿ ?

ಕವಿತೆಯ ಪಕ್ಷಿ

ಎಣಿಸಿದುದು ನಡೆಯದಿದೆ. ಎಣಿಸದಿಹುದಾವುದೋ
ತಾನಾಗಿ ಇಂದೆನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ;
ಅರಿಯಾದ ಕೆಲಸ ಮುಂಬರಿಯದೊಲು ತಡೆಯುತ್ತಿದೆ.
ಎನ್ನ ಮನಸಿನ ಲತೆಯೊಳಿದು ಏನು ಹೂವುದೋ,
ಎನ್ನ ನುಡಿಯಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡೇನು ನೋವುದೋ,
ಇದನೆಲ್ಲ ನಾನೆ ತರಲಿಲ್ಲೆನ್ನ ಬಾಳುವೆಗೆ.
ಹಾಡ ರಚಿಸಿದ ಹೆಮ್ಮೆಯೇತಕೆ ಕುಶಿಲವಗೆ ?
ರಚಿಸಿದವನಿಹನು ಗಾಯನ ಕಲಾ ಕೋವಿದ.
ಹತ್ತು ರೀತಿಯ ಹಕ್ಕಿ ನಿಲುವುದಕ್ಕೆ ಬೀಡಾಗಿ
ನಿಂತ ಮರವನು ನೋಡು. ಅದಕೊಂದು ದನಿಯಿಹುದೆ ?
ಅದರೂ ಉದಯದಲಿ ಸಂಜೆಯಲಿ ಅದರಿಂದ
ಕೇಳುವುದು ಹಕ್ಕಿಗಳ ಗುಂಪುದನಿ ಹಾಡಾಗಿ.
ಈ ಬಾಳ ಮರನೆನಿಸಿ, ಭಾವಸಂಕುಲ ಬಂದು,
ಇರುತ ಹಾರುತ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಹಾಡುತ್ತಲಿಹುದು.

ಈ ಕವಿತೆ

ಹರಕೆಗೊಂದಂದು ತರಿಸಿದ ಕುರಿಯನಿವನೊಂದು
 ಮೇಕೆ ಮಾಡಿದನೆಂದು, ಸಂನ್ಯಾಸಿಯಾದ ಬಕ
 ಇಂದಹಲ್ಲಾರೂಪಿಯಾಯ್ತೆಂದು, ಕ್ರಿಸ್ತಶಕ
 ಇಂಥ ವರ್ಷದ ಇಂಥ ಅಂಗ್ಲೀಯ ಕನಿಯೊಂದ
 ಇದನು ತಂದಿಹನು, ಈ ಜಳ್ಳು ಗೋಡುವೆ ತಿಂದು
 ನಾವು ಬದುಕುವುದೇನು ಎಂದು, ನಾ ಬರೆದಿದನು
 ಹಳಿದೆಸೆಯ ಬೇಡಿ ತಮ್ಮಾ. ಹಿರಿಯರೊರೆದುದನು
 ಕೇಳಿಹೆನು ನಿಜ, ನಾನು ಬೆಳೆದಿಹೆನು ಅವರಿಂದ.
 ಅದರೂ ಈ ಮಾತು ಯಾವುದೂ, ಹಿರಿಯರನು
 ಅನುಕರಿಸಲೆಂದು ನುಡಿದುದು ಅಲ್ಲ, ಬಾಳ್ವೆಯಲಿ
 ಕಲಿತ ತಿಳಿವನು ಬಿತ್ತಿ ನಾನು ಬೆಳೆಸಿದ ಕಾಳು.
 ಸತ್ತ್ವವಿಹುದೋ ಇಲ್ಲಿ, ಇಲ್ಲ ಇದು ಬರಿಜಾಳೊ,
 ಹೇಳುವನು ನಾನಲ್ಲ. ನೋಡಿದ ತಾಳ್ಮೆಯಲಿ.
 ಅಮೇಲೆ, ನಿಮ್ಮೊಳಿಹುದೇನತ್ತ ಸರಿಯೆನಿ.

ಕವಿಗುರುಗಳುಪದೇಶ

ಕವಿಗುರುಗಳೆಮಗೆ ಕಲಿಸುವುದು ಬರಿ ಒಂದು ನುಡಿ
 ಒಂದುಪಮೆ ಒಂದು ಚಿತ್ತಾರ ಮಾತ್ರವನಲ್ಲ ;
 ಅವರೆಳೆದ ದಾರಿಯಲಿ ನಡೆವವಗೆ, ಸವಿ ಸೊಲ್ಲು,
 ತಗುವ ಉಪಮಾನ, ಬಣ್ಣದ ಚಿತ್ರ, ನಿಂತ ಕಡೆ
 ಕೈಗೆ ಬರುವುವು ; ಅವರ ಮಂತ್ರವನು ಹೊಂದಿದೊಡೆ
 ಮೂಕ ಮುಂಕಾಗಿದರ್ ಭಾವ, ಜೀವದಬಿಲ್ಲ
 ಬಾಗಿಸುತ್ತ, ಬಿಡಬಹುದು ಬರಿದೊಂದು ನುಡಿ ಹುಲ್ಲು.
 ಇಲ್ಲವಾ ನುಡಿಗೆ ಲೋಕದಲಿ ನಿರ್ಬಂಧ ತಡೆ.
 ದಿವ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯ ಪಡೆದು ವಿಶ್ವರೂಪವ ಕಂಡ
 ಫಲುಗುಣನವೊಲು, ಕಾವ್ಯಗುರುವಿನೊಲುಮೆಯ ಪಡೆದ
 ನರನು, ಅಂದೇ ತನ್ನ ಬಳಸಿರುವ ಸೃಷ್ಟಿಯಲಿ
 ಚೆಲುವ ಕಾಣುತ್ತ ಬಣ್ಣ ಪನು ಮಾತವೃಷ್ಟಿಯಲಿ.
 ಹಿರಿಯರನು ಅನುಸರಿಸಿ ಬಾಳತೊಲೆಯನು ಕೊಡೆದು
 ತನ್ನನೇ ಹಾಡುವುದು ಕಾವ್ಯದೆಳೆಜೀರುಂಡೆ.

ಭಾಷಾ ಬಂಧುಗಳಲ್ಲಿ

ಒಳ್ಳಿದನು ಹೇಳಿ ಕೇಳುವೆನು ; ಕೆಟ್ಟದ ಹೇಳಿ
 ಕೇಳುವೆನು. ನನಗಿಲ್ಲ ಕನ್ನಡದ ಜನ ಹೊರತು
 ಬೇರೆ ಓದುವ ಜನತೆ. ನಿಮಗಾದರೋ, ನುರಿತು
 ಮಾತಿನಲಿ ಚೆಲುವ ತರುವವರು ನೂರಕೆ ಮೇಲೆ
 ಕಾದಿಹರು. ನನ್ನ ಒಂದೆರಡು ನುಡಿ ಅಲೆತೇಲಿ
 ನಿಮ್ಮ ಮನವನು ಮುಟ್ಟಿತೇ ನಾನು ಕೃತಿಯಾದೆ.
 ಅಂತರ್ಯದಲಿ ಹುಡುಕಿದೊಡೆ ಇದಕೆ ಅತಿಯಾದ
 ಆಸೆಯೇ ಎನಗಿಲ್ಲ, ಬಿಚ್ಚಿ ನುಡುವೆನು ಕೇಳಿ.
 ಇಂತುಂಟೆ, ಬೇರಾಸೆ ಇರಬೇಕು, ಎಂಬಿರೋ,
 ಇರುವುದಿದು ಒಂದು . ಕಿರಿದೀತನನುಭವ ಅರಿವು,
 ಆದೊಡೆಯು ನಾಡು ನುಡಿಗಳ ಸೇವೆಯಲಿ ಅದನು
 ವಂಚಿಸದೆ ನುಡಿದನು, ತಾ ಬೆಳೆದು ಬೆಳೆವುದನು
 ನಡೆಸಿದನು, ಎಂದು ನುಡಿಯಿರಿ ; ನಿಮ್ಮ ಕನಿಕರವು
 ನನ್ನಾಸೆಯಾಳವನು ತುಂಬುವುದು ; ನಂಬಿರಿ.

ತಂದೆಯ ಸಾವನ್ನು ನೆನೆದು

ಅಖಿಲಾಂಡಕೋಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನು ಪೊರೆವವನು,
ಶ್ರೀನಿವಾಸನು, ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳನು ನಿನ್ನನು
ಪೊರೆಯದಿರುವನೆ ಸುಮ್ಮನಿರು, ಎಂದು ಕಣ್ಣನು
ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡರು ತಂದೆ. ಈ ಬಾಳ ತೊರೆವವನು
ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿ ಹೋಗಲಿ ಎಂದು ಬಿಡದಂತೆ,
ನಮಗಾರು ಗತಿಯೆಂದು ತಾಯಿ ಚಾಪಲ್ಯದಲಿ
ಕೇಳಿದರು; ಅವರಿಂತು ಹೇಳಿದರು. ಬಾಲ್ಯದಲಿ
ತಂದೆಯನು ಕಳೆದುಕೊಂಬೆಳೆಯರಿಗೆ ಕೆಡದಂಥ
ಒಂದು ಆಸ್ತಿಯನು ಇವರಿಂದ ಕೊಡಿಸುವ, ಎಂದು
ತಾಯಿ ಕೇಳಿದರೆನಲು ತಪ್ಪಾಗದಾ ಎಣಿಕೆ.
ತಂದೆ ಅಂದಾಡಿದಾ ನಂಬುನುಡಿ ಚಣಚಣಕೆ
ಎನ್ನ ಜೊತೆಯಲಿ ಬೆಳೆದು ಹಿರಿದಾಗಿರುವುದಿಂದು.
ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಗಳನು ಪೊರೆವವನೆಮ್ಮ ತೊರೆಯದೆ
ಪೊರೆದನಿದುವರೆಗೆ, ಪೊರೆವನು ಮುಂದೆ ಮರೆಯದೆ.

ಗಜೇಂದ್ರ ಮೋಕ್ಷ

ಆದಿಮೂಲನು ನೀನು ಮಾನವನ ಬಾಳುವೆಗೆ ;
 ಕಾಲನಿಟ್ಟ ಹನವನು ಸಂಸೃತಿಯ ಸರಸಿಯಲಿ ;
 ಹಿಡಿದಿರುವುದವನಡಿಯನಿರ್ಕಳದ ಕೋಳಬಗೆ,
 ನೂರಾರು ತಲೆಮಾರು ಕರಣಗಳ ಪರಿಸೆಯಲಿ
 ಅತ್ಮಚೂಡಾಮಣಿಯ ನಾಸೆಗಳ ಕಳ್ಳನಿಗೆ
 ತೆತ್ತು ತಿಳಿಯದೆ ನಿಂತ ಗಾವಿಲತೆಯುರುಮೊತ್ತು.
 ನೀ ಕೈಯ ಬಿಟ್ಟೆಯೋ ಬೇರೆ ಗತಿಯಿಲ್ಲೆನಗೆ.
 ನಿನ್ನಿಂದ ಹೊರಟ ಈ ಜೀವ ಕತ್ತಲಿನತ್ತ
 ಹೋಗುತ್ತಿರೆ ಅದನು ನೋಡುತ ಸುಮ್ಮನಿರುವರೆ ?
 ಸರಸದಾಟಕೆ ಸಮಯವಲ್ಲ ಇದು ನನ್ನರಸ ;
 ಆಂತರ್ಯದೊಳಗಿರುವ ಸ್ವಾಮಿ, ತಾರಕಶಕ್ತಿ,
 ರಭಸದಲಿ ತಿರುಗಿತ್ತ ; ನನ್ನ ಪೊರೆವ ಪ್ರಸಕ್ತಿ
 ಬಂದಿಹುದು ; ವಾಸನಾ ಪ್ರಾರಬ್ಧವನು ಹರಿಸಿ
 ನಿನ್ನ ಸೇವೆಗೆ ನನ್ನನುಳಿಸಿಕೊಳು ಹರಿ, ದೊರೆ.

ನರಸಿಂಹಾವತಾರ

ಸಿಡಿಲಿನಂದದಿ ಬಡಿದು ಎದೆಯುಕ್ಕ ಕಂಬವನು
 ಒಡೆದು ನೀ ಬಾರದಿರೆ ಭಕ್ತಿ ಉಳಿಯುವುದೆಂತು ?
 ಬದುಕನುದ್ವೈಮೆಗೊಳಿಸ ಭೀಷಣಾಕೃತಿಯಾಂತು
 ಐಸಿರಿಯ ಕರುಳ ಬಗಿಯದೆ ಬಿಡಲು, ನಂಬುವನೆ
 ಮಾನವನು ನಿನ್ನ ? ಜಗದಲಿ ತನ್ನ ಬಿಂಬವನೆ
 ನೋಡಿ ಉಬ್ಬುವನು ; ಓ ಎನಗಾರು ಸರಿಯೆಂದು,
 ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಾಳಿಗೂ ಒರೆಯೆಂದು,
 ತೂತಾದ ತನ್ನ ಜಂಭದ ಮೊಗೆಯ ತುಂಬುವನು.
 ದೇವರನು ನಂಬಬೇಕೆಂದು ಒಂದೆಡೆ ಮನಸು ;
 ಬಾಳು ಸುಖವಾಗಿಹುದು, ಇನ್ನು ದೇವರು ಏನು,
 ಎಂದು ಸಂದೇಹ ಒಂದೆಡೆ ; ಬುದ್ಧಿ ಹಟಮಾರಿ :
 ಎದೆಯ ನಡುಗಿಸದೆ, ನಾನೊಪ್ಪಿರುವ ಸೊಗಗನಸು
 ನೀರ್ಗುಳ್ಳೆಯೆಂದು ತೋರಿಸದೆ, ಬಿಟ್ಟೊಡೆ ನಾನು
 ನಿನ್ನೆಡೆಗೆ ಮೊಗದಿರುಹಲಿಹುದೆ ಬೇರೆಯ ದಾರಿ ?

ಶರಣಾಗತಿ

ಎನಗೆ ನೀನೇ ದಿಕ್ಕು ; ಈ ಬಾಳ ಮೊದಲು ಕೊನೆ
 ಎಲ್ಲವೂ ನಿನ್ನೊಳಿವೆ ; ಇದರಾಟವೆಲ್ಲವನು
 ನಡೆಸುತಿರುವನು ನೀನು ; ಇದ ನಡೆಸಬಲ್ಲವನು
 ನೀನಲ್ಲದಿಲ್ಲ ; ಪಯಣದ ನೋವು ನಗೆಯ ಹೊಣೆ
 ನಿನ್ನ ಸೇರಿಹುದು ; ಎನ್ನಿರವೆಂಬ ಉಸಿರದೊಣೆ
 ಕಲ್ಲಮಧ್ಯದಿ ನಿನ್ನ ಕರುಣೆ ತುಂಬಿದ ತಾಣ ;
 ಆ ಕರುಣೆ ಬತ್ತಿತೇ ಜಾಣಾವನೂ ಕಾಣ
 ಅದು ಒಂದು ನೀರಿನಾಸರೆಯೆಂದು ; ಮನದಿ ತೊನೆ,
 ಕ್ಷಣವಾದರೂ ನಿನ್ನ ಮರೆಯದಂದದಿ ನನ್ನ
 ಹೃದಯದುದಯ್ಯಲೆಯೊಳಾಡು ; ಎಲ್ಲ ಹೊತ್ತಿನಲಿ
 ಸ್ಥಳದಲಿ ಅವಸ್ಥೆಯಲಿ, ಎನಗೆ ನೀನೇ ದಿಕ್ಕು
 ಎಂಬರ್ಥ ಎಲ್ಲ ಎಣಿಕೆಗಳ ಹಾಸೂ ಹೊಕ್ಕು
 ಆಗಿರಲಿ ; ನಾ ನಿನ್ನ ಮಗುವೆಂಬ ಗೊತ್ತಿನಲಿ
 ಎನಗೆ ಶಾಂತಿಯ ನೀಡು ಹೇ ಕೃಪಾಸಂಪನ್ನ.

ಮೊದಲ ಪಂಕ್ತಿಗಳ ಸೂಚಿ

	ಪುಟ
ಅಖಿಲಾಂಡಕೋಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನು ಪೊರೆವವನು	೭೯
ಅಡಿಮುಡಿಗಳಿಲ್ಲವೋ ಎನ್ನ ಆಸೆಯ ಗಿಡಕೆ!	೧೦
ಅದಕೊ, ಬೆಟ್ಟದಪುರದ ಬೆಟ್ಟ ತಲೆಯನು ಎತ್ತಿ?	೫೮
ಅನ್ಯಾಯವನು ಮಾಡಿ ಅದರ ಫಲವುಣಬೇಕು	೨೬
ಅಷ್ಟಪಟ್ಟದಿಗಳ ಮಲಾರವೊಂದನು ತಂದು	೧
ಅಂದು ತಮಸಾ ತೀರದಲಿ ನಡೆದ ವೃತ್ತಾಂತ	೩೫
ಅ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನೂ ಕಾಳಿದಾಸನೂ	೬
ಅದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ನಿನ್ನ ಈ ಸವಿನುಡಿಯ	೩೩
ಅದಿಮೂಲನು ನೀನು ಮಾನವನ ಬಾಳುವೆಗೆ	೮೦
ಅಧುನಿಕ ಕರ್ಣಾಟ ಕಾವ್ಯಕುಲಪತಿ ನೀವು	೪೩
ಅಹ ಕವಿತೆಯೆ ಅಹ ಕವಿಯೆ ಎನ್ನುತ ಕೇಕೆ	೪
ಅಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ಕಲಿತು ಕನ್ನಡದಿ ಕೃತಿಗೈವ	೩
ಇನಿಸು ಹಿರಿದನು ಮಾಡಿ ಮನನ ಅಣ್ಣಾ ತಮ್ಮ	೧೫
ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದನೇ ಗುರು ವಿವೇಕಾನಂದ?	೭೨
ಇಂದು ಕಾರ್ತಿಕದಾರಂಭದ ತೃತೀಯೆ	೫೩
ಎಣಿಸಿದುದು ನಡೆಯದಿದೆ. ಎಣಿಸದಿಹುದಾವುದೋ	೭೫
ಎನಗೆ ನೀನೇ ದಿಕ್ಕು ; ಈ ಬಾಳ ಮೊದಲು ಕೊನೆ	೮೨
ಎನ್ನಾಸೆ ಅತಿಯಾಯಿತೆಂದು ಬೇಸರಪಟ್ಟು	೧೧
ಎಳೆತನದಿ ಭಯ ಕುತೂಹಲ ಬೆರಿತ ಮನದಿಂದ	೭೫

ನೊದಲ ಪಂಕ್ತಿಗಳ ಸೂಚಿ

	ಪುಟ
ಎಂದು ತಿಳಿವುದೊ ಮನುಜಕುಲ ತಾನು ಒಂದೆಂದು !	೨೨
ಒಳ್ಳಿದನು ಹೇಳಿ ಕೇಳುವೆನು ; ಕೆಟ್ಟದ ಹೇಳಿ	೨೩
ಓ ನನ್ನ ತಾಯಿ, ಭಾರತವರ್ಷವೇ, ನಿನ್ನ	೨೪
ಕರಿನವಾಯಿತು ಮಾತು ; ಎನ್ನ ಮನ್ನಿಸು ಅಣ್ಣ	೨೫
ಕಡತಗಳ ಹಿಂಗಡೆಯ ಕಾವ್ಯವಲ್ಲದೆ, ಇಲ್ಲಿ	೨೬
ಕಡೆಯ ಕಾಲಕೆ ನೋಡು ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯಕ್ಕಚ್ಚ	೨೭
ಕರ್ಣಾಟಕದ ಹೃದಯರತ್ನವಾಗಲಿ ಎಂದು	೨೮
ಕನ್ನಡದಿ ನುಡಿಯೆ ಬಾರದು, ಅಂಗ್ಲಭಾಷೆಯಲಿ...	೨೯
ಕವಿಗುರುಗಳೆಮಗೆ ಕಲಿಸುವುದು ಬರಿಯೊಂದು ನುಡಿ	೩೦
ಕವಿಲೋಕದಲಿ ನೀನು ಸಾರ್ವಭೌಮನೆ ಸತ್ಯ	೩೧
ಕಾವ್ಯವಾಗುವುದು ಬೊಮ್ಮನು ನಿಮ್ಮ ಕವಿಯಾಗು	೩೨
ಕಾಲ ಪರ್ವತದೊಳನುವಾದ ತಾಣದಿ ಜೀವ	೩೩
ಕುರಿಕೆ ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ವಾಸಿಷ್ಠ ಮಂಡೂಕ	೩೪
ಕ್ರೌಂಚ ಮಿಥುನದೊಳೊಂದು ಆ ದಿವಸ ನೊಂದುದೇ	೩೫
ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದಿ ನಿನ್ನ ಬಲುಮೆ ಬಹು ಹಿರಿದೆಂದು	೩೬
ಗಾಂಧೀಜಿ ಬರಲಿ ಯಾರೇ ಬರಲಿ ನಮಗೇನು ?	೩೭
ಜೇನುಕುರುಬರ ಹೈದ ಹೇಳಿದನು ನಮಗೊಮ್ಮೆ	೩೮
ತನ್ನ ಬಾಳಲಿ ತಾನು ಬೇಸತ್ತಳಲೆ ಮುದುಕಿ	೩೯
ತಾಯಿನಾಯೊಂದು ; ತುರಿ ತಿಂದ ಮೈ ಮುಖಬಾಲ	೪೦
ತಾಳೆ ಈಚಲೆ ವನ ; ಕಿರಿಜಾಲಿ ಆವರಿಕೆ	೪೧
ದೇಗುಲದ ಪರಿಚಾರಕನು ತನ್ನ ಸರತಿ ದಿನ	೪೨
ದೇಶವಾತ್ಸಲ್ಯ, ಓಜಸ್ವಿತೆ, ಜನಪ್ರೇಮ	೪೩
ದೈವವನು ಹೆಣ್ಣೆಂದು ಭಾವಿಸಲು ಭಯಪಡದ	೪೪

ಮೊದಲ ಪಂಕ್ತಿಗಳ ಸೂಚಿ

	ಪುಟ
ನನ್ನ ತಾಯ್ನಾಡ ಮೂಗುತಿಯೊ ಸೆರಗಿನ ಮುತ್ತೊ	೬೧
ನನ್ನ ನುಡಿ ಕವಿತೆಯಾಗುವುದೋ ಅಗದೋ ಎಂದು....	೯
ನಮ್ಮ ಕುಟಿಲವ ತಿಳಿವರಾರೆಂದು ವಾತಾಪಿ	೨೭
ನಯವಿರಲಿ ; ಬಲವಿರಲಿ ; ನಕ್ಷತ್ರವೆನೆ ಮಿನುಗಿ	೩೮
ನಂದನರ ಚರಿತೆ ಮಾದಾರ ಚನ್ನಯನ ಕತೆ	೭೦
ನಾನೇನಮಾಡಿದೆನು ಏಕೆನ್ನ ಬಯ್ಯುವರು ...	೪೯
ನಾರಾಯಣಾ ಎಂದು ಹರಿಯ ನಾಮವ ಹಾಡಿ	೬೫
ನಿಜವೆನಗೆ ಗುರು ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಶಂಕರನ ಮತ	೬೮
ನಿನ್ನ ಅಜ್ಞಾತವಾಸದ ಕಾಲ ಇಂದೀಗ	೧೩
ನಿಮಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ಬೇಸರವಾಗಬೇಕೆಂದು	೫೧
ನುಡಿ ಸಾಲದದನ ಕವಿತೆಯ ನೋಡಿ ಎಂದೆನ್ನ	೫೦
ನೂರು ಕಾಲಕು ನಿಲುವ ಕವಿತೆಗಳು ಬರಲಿಲ್ಲ	೪೭
ನೂರು ಯೋಜನ ಯಾತ್ರೆ ಬಂದು ಮಲೆಗಳನೇರಿ	೧೮
ಪ್ರಾಸ ಯತಿ ಗಣಗಳನು ಎದೆಗೆಡದೆ ಪೇರಿಸಲು	೭
ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಕಾರ್ತಿಕ. ಬೆಳೆದ ಹೊಲದಲಿ ರಾಗಿ....	೫೬
ಭವತಾರಿಣೀ ಮಾತೆ, ದೇವಿ, ಮಹಾನಾಯಕ	೭೩
ಭೂತತತ್ತ್ವಾನ್ವೇಷಣಾತ್ತ ಕಾರ್ಯಧುರೀಣ	೪೦
ಮಲೆಯ ತಲೆಯ ಕವಾಟದಾಗುಂಬೆಯಲಿ ನಿಂತು	೬೩
ಮಳೆ ನಿಂದು ಚಳಿ ಬರುವ ಮೊದಲ ಗಡಿ ದಿವಸವಿದು	೫೭
ಮಳೆಯ ಹಸಿಗಳ ನಡುವೆ ತೂರಿಬಹ ಹೊಂಬಿಸಿಲ	೪೪
ಮೂರು ಚಪ್ಪಡಿ ನೆಟ್ಟು ಮೇಲೆ ಒಂದನು ಮುಚ್ಚಿ	೬೭
ಮೂರು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಯನು ನಿಲ್ಲಿಕೆಟ್ಟಿದ್ದು	೪೬
ಮೌನವೇ ಚಿನ್ನ, ಮಾತಾಡುವುದು ಬೆಳ್ಳಿ ದಿಟ	೨೮

ನೊದಲ ಪಂಕ್ತಿಗಳ ಸೂಚಿ

		ಪುಟ
ರವಿಯೊಡನೆ ಹಸೆಯೇರಿ ಸುಖ ಬೆರೆತ ನಾಣಂದ		೫೫
ರಾಜನೋಲಗದಿ ಮಂತ್ರಿಗೆ ನಮಸ್ಕೃತಿಯಿಲ್ಲ		೬೯
ಲಕ್ಕಸಂದ್ರಕೆ ದಾರಿ ತೋರುವೀ.ಕಲ್ಲ ಬಳಿ		೫೯
ವೇದಗಳಪೌರುಷೇಯಗಳು, ಯಜ್ಞ ವ ಮಾಡು		೨೪
ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ, ಕಡಲ ತೀರದ ನಮ್ಮ		೪೫
ಶ್ರೀವನಿತೆಯರಸ ಗದುಗಿನ ವೀರನಾರಣನ		೩೭
ಸತ್ಯವನು ನುಡಿವುದೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯ, ಬಾ ತಮ್ಮ		೨೧
ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದಾಯಿತಾಗಸ ನಿನ್ನ ನಕ್ಕದು		೫೪
ಸಿಡಿಲಿನಂದದಿ ಬಡಿದು ಎದೆಯುಕ್ಕ ಕಂಬವನು		೮೧
ಸೋದರರ ಕುರಿತು ಏನನೊ ಹೇಳುವವಸರದಿ		೧೭
ಹಗಲ ತೂಕಡಿಕೆಯಲಿ ಕುಳಿತಿದ ಜನತೆಯನು		೩೯
ಹದಿನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನಲಿ ಬರೆದ ಪದ್ಯವ ನೋಡಿ		೨
ಹರಕೆಗೆಂದಂದು ತರಿಸಿದ ಕುರಿಯನಿವನಿದು		೭೬
ಹರಿಕಥೆಗೆ ಬಂದ ಗತಿ ನರಕಥೆಗೆ ಬರಬೇಡ		೧೬
ಹರಿದು ತುಂಡಾಗಿಹುದು ಇಂದು ಕನ್ನಡ ನಾಡು		೧೪
ಹಾಳು ಕರು ಇದ್ದ ಸ್ವ ದಿವಸ ಹಾಲಿಗೆ ಕೇಡು		೨೦
ಹೊರಗಿನಿಂದಕೆ ಇಂತು ಮನಸೋಲುವೀ ಪ್ರಾಣಿ		೬೪

ಶ್ರೀನಿವಾಸರ ಕವನಗಳು

ಶ್ರೀ ವಿ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯನವರು

ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಕವನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷವಾಗುವುದಾದರೂ ಅಲ್ಪಾವಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಮಾತು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಹೊಸಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವ ಸುಮಾರು ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಕವಿತೆಯನ್ನೂ ಹಾಡನ್ನೂ ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹಲವಾರು ಮೇಲ್ತರದ ಕವಿತೆ ಅವರ ಲೆಕ್ಕಣಿಕೆಯಿಂದ ಹರಿದಿವೆ. ಅತಿ ಸಣ್ಣ ಕವನದಲ್ಲಿಯೂ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿಗುಣ ಕಾಣುವುದು. ಕರ್ತೃವೇ ಶೈಲಿ ಎಂಬ ನುಡಿಯ ನಿಜ ಈ ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದೆ. ಇಷ್ಟು ಸಾಕಲ್ಯದಿಂದ ಒಂದು ಬದುಕು ಮತ್ತು ನೋಟದ ರೀತಿ, ಬಹುತರ, ಈಗಿನ ಇನ್ನಾರ ಬರಹದಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕದೆನ್ನ ಬಹುದು. ಬೇರೆ ಕಡೆ ಕವಿಜೀವನದ ಕೆಲವು ಮುಖದ ದರ್ಶನವಾದೀತು; ಆದರೆ ಬದುಕಿನ ಹದವೆಲ್ಲ ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟ ಸುಂದರವಾಗಿ, ಒಟ್ಟಿಗೂ ಕುಸುರಿ ಕುಸುರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ದೊರಕದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಒಂದೇ : ಅವರ : ಮಾತು, ಯೋಚನೆ, ನಡತೆ, ಬರಹ, ಹಾಡು ಎಲ್ಲ ಒಂದು ಅವಯವಿಯ ಅಂಗಾಗಗಳು—ಯಾವುದರಲ್ಲಿ ಹೊಮ್ಮುವುದೂ ಅವರದೇ ಸತ್ವ. ಎಲ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಲೆಗಳ ತಳದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣುವುದು ಒಂದು ಮನಸ್ಸು, ಒಂದು ಬದುಕಿನ ರೀತಿ, ಆ ಮನಸ್ಸು ಬದುಕುಗಳಿಗೆ ರಂಗವಾದ ಪ್ರಸಂಜೆ—ಎಂದು ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಮನಸ್ಸು ಬದುಕುಗಳಿಗೆ ತೋರುವ ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪದ ಕೆಲವು ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಪುಟ್ಟಪ್ಪನವರ ನೋವರಿಯದ ಕವಿತಾವಿಲಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಬಹುಶಃ : ನುರಿತ ಇತರ ಬರಹಗಾರರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಇಂದು ಯಾವುದೋ ನೋವೂ ಭರವಸೆಯ ಕುಂದೂ ಕೆರಳಿಕೆಯೂ ಕಾಣಬರುವುದು. ದೇವರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಲಿ ಊರೆಯಾಗಬಲ್ಲ ಒಂದು ಭಕ್ತಿಭಾವವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲದ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಬರವಣಿಗೆ ಒಂದು ಆಸ್ತಿ

ಕತೆಯನ್ನು ಮೆರಸುವುದು. ಜಗಜ್ಜೀವನಕ್ಕೆ ಮಾರಿದ ಶಕ್ತಿ, ಉಳಿವು, ಚೆಲುವು ಬೇರೆ ಒಂದು ಉಂಟು; ಅದೇ ಪರಮಾತ್ಮ ಶಕ್ತಿ.

‘ ಮನುಜರು ನೋಡುವ ನೋಡದ
ಎಲ್ಲೆಡೆ ಅರಳಿದೆ ಯಾವುದೋ ಚಂದ;
ಬರಿ ನಗೆಯಾಟದಿ ಸಂತಸವಾಂತು
ಅದು ಯಾವುದೋ ನಲವಿನ ಚಕ್ಕಂದ.’

ಆ ಶಕ್ತಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದೆ, ಅವರಿಸಿ ಕಾಪಾಡಿದೆ, ಎಂದು ಅವರು ತಿಳಿದಿರುವರು. ತಮಗೆ ತಿಳಿಯದೆಯೇ ಮರಳು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜೊತೆ ನಡೆದು ಆ ಕರುಣೆ ತನ್ನ ಹೆಜ್ಜೆಯ ಜಾಡನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನುವರು. ಅವರ ಅಸ್ತಿತ್ವಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹಳ, ಹೊಸ ಸಂಪರ್ಕಗಳ ಮತ್ತು ಪ್ರಭಾವಗಳ ಚುರುಕು ಸಂಚಾರ ಇರುವುದರಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಜೀವದ ಕಾವುಂಟು. ಸುತ್ತಲ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಆದರ, ಇರುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬೆರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಇಷ್ಟ, ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲದುದನ್ನು ಸರಿಗೊಳಿಸಲು ದುಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಆತುರ, ಇರುವ ಸಾವಿರ ಬಗೆಯ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ತಣಿಯದೆ ಇಲ್ಲದ ನೂರಕ್ಕೇ ಕೊರಗುತ್ತಿರುವುದು ಅವಿವೇಕ ಎಂಬ ಹರ್ಷದ ತಿಳಿವು, ‘ ಮನುಜನನು ಗೆಲುವ ಚೆಲುವಿನ ತತ್ವ ಜಗದ ಮಾನವತೆ ’ ಎಂಬ ನರನ ಹಿರಿಮೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ- ಇವುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಕವನಗಳ ಪ್ರಯೋಜನ ಇಂದು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಲ್ಲ.

ಹೀಗೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಅವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ನೋವು ಸುಳಿದಿಲ್ಲ ವೆಂದಂತಲ್ಲ. ನೋವೇ ಏಕೆ, ಕೆಲವೆಡೆ ಯಾತನೆ ಕಾಣುವುದು. ಅದರೆ ಸಂಸಾರದ ಕರ್ಕಶತೆಯನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ, ಯಾತನೆಯನ್ನು ಕರಗಿಸಿ, ಹೃದಯವನ್ನೂ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ದೃಷ್ಟಿ ರೀತಿಯನ್ನೂ ತಿದ್ದಿರುವ ಒಂದು ಸಂಸ್ಕಾರದ ಹದ ಅವರ ಕವನಗಳಲ್ಲಿ ತಾನೇತಾನು. ಬಂದ ಯಾವುದೇ ಆಗಲಿ ಅವರ ಬದುಕಿಗೆ ತನ್ನ ಬೆಲೆ ಬೆರಸದೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ; ಅವರ ಗುಣವನ್ನು ಚೆನ್ನಗೊಳಿಸದೆ, ಮಂಗಳಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗದೆ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ಅದು

ರಿಂದಲೇ ಅವರ ಕವನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬದುಕೂ ಸಂಸ್ಕಾರವೂ ಸಮರಸವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ದಾರಿ, ಸಂಗತಿ ಕಾಣಿಸುವುದು. ತಿಳಿವಿನಿಂದಲೂ ಬಾಳಹದದಿಂದಲೂ ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ವಿಧಿಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲನೆಂಬ ನಯದ ತತ್ವ ಒಂದುಂಟು. ಆ ತತ್ವ ಈ ಜೀವಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆಯೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಠಿನವನ್ನೂ ನಿರ್ಬಲತೆಯನ್ನೂ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನೂ ತೋರಿಸುವಾಗಲೂ ಮೊದಲೇ ಅದರ ವಿಷ ಹಿಂಡಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವರು ; ಬಲಿದ ಮುಳ್ಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಬಿಸುಟಿರುವರು. ನಗೆಯನ್ನೂ, ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ಸುಮನಸತೆಯನ್ನೂ ಎರೆದು, ವಿಷಹರಡದಂತೆಯೂ ಮುಳ್ಳು ಒಳಗೇ ಮುರಿದು ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳದಂತೆಯೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಕಟುಪೀಕೆ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮಾತು ನಯ ನುಣುನುಡಿಯುವುದು. ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದ ವಾದಕ್ಕೆ ಕೂಡಲೆ ತೆರೆದ ವಿವೇಚನೆ ಔದಾರ್ಯವನ್ನೂ ತಾಳ್ಮೆಯನ್ನೂ ಬೋಧಿಸುವುದು. ಅವರ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ಬದುಕಿಗೆ ಒಲಿದ ಮನಸ್ಸು ; ಸುಖ ಸಂತೋಷ ಧೈರ್ಯಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಕಣ್ಣು ; ಅವನ್ನು ಮೆರಸುವ ಬುದ್ಧಿ ; ಎಲ್ಲದರ ಹದ ಹಿಡಿದೇ ನಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಒಂದು ಹಾರೈಕೆ ; ಒಂದು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಜೀವನ ಸೌಂದರ್ಯದ ಸಾಧನೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಕವನ ಒಂದು ಅರ್ಥ, ಚಿತ್ರ, ನಾದ, ಕಥಾ ಅಥವಾ ಭಾವಖಂಡವಾಗಿ ಮಾತ್ರವೋ ಕಲೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರವೋ ಮುಗಿದು ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ ; ಸಮಾಜ ಹಿತಕ್ಕೆ ದುಡಿಯುವ ಹಂಬಲಿಕೆಯುಳ್ಳ ಒಂದು ಪ್ರಭಾವವಾಗಲು ಬಯಸುತ್ತದೆ.

ಸೌಂದರ್ಯ ಎಂದೆ: ಅದು ಹೊರಗಿನದು, ಒಳಗಿನದು, ಮನಸಿನದು, ಮಾತಿನದು, ನಡತೆಯದು ; ಕಲೆಯದು, ಕಾರ್ಯದ್ದು ; ಮಾನವನ ಮಧುರ ಬಾಂಧವ್ಯದ್ದು. ಈ ಜಿಲುಪಿನ ವಿಹಾರವೂ ಅರಕೆಯೂ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ಉದ್ಯಮವಾಗಿ ಅವರ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲುವುದು. ಹಣ್ಣು, ಹೂ ; ಪ್ರಾಣಿ, ಪಕ್ಷಿ ; ನದಿ, ಕೊಳ, ಬೆಟ್ಟ, ಮುಗಿಲು ; ಕಾಡು, ಕಲ್ಲು, ಮೇಡು ; ಹಳ್ಳಿ, ಪಟ್ಟಣ ; ಪ್ರಾಕೃತ, ನಾಗರಿಕ ; ಕಲೆ, ಕಡತ—ಎಲ್ಲದರ ಮರೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಬಾಳ

ಸೊಗಸೇ ಕಾಣುವುದು. ಹೊರಗಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹರ್ಷವನ್ನೇ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಹುಟ್ಟಿಸುವುದು.

‘ ಹೊರಗದಾವುದೋ ಚಿಲುಪ ಮುಗುಳರಳುತಿಹುದು ;
ಒಳಗರಳುತಿಹುದಂತೆ ಅದನರಿವ ಶಕ್ತಿ ;
ನಿರುತವೂ ನಡೆವವೀ ಎರಡು ವಿನ್ಯಾಸ ;
ಬೆಳೆವುದಿಂತನವರತ ಚಿಲುಪಿನ ವಿಕಾಸ. ’

ಈ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಕೈಮುಗಿದು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದಲೇ ಅರಿಯತೊಡಗುವುದರಿಂದಲೂ, ಒಳಹೊಕ್ಕು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವುದರಿಂದಲೂ ಅವರಿಗೆ ವಸ್ತುಗಳ ಹೃದಯಮರ್ಮ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಮನಸ್ಸು ಸದಾ ಎಚ್ಚರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಕಲ್ಪು ಕತೆ ಹೇಳುವುದು, ಮಣ್ಣು ಮಾಣಿಕೃತ್ಯವಾಗುವುದು, ಕಾಡುಕುರುಬನ ಬದುಕು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ತಿರುಳಾಗುವುದು, ಸತ್ತುಮಾಯವಾದದ್ದು ಉಟೆಯಿದ್ದು ಸಂಜೀವನವೆರೆಯುವುದು. ವಸ್ತುಶೀಲವಾಗಿ ಆಸಕ್ತಿ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜಗತ್ತಿನ ಬಹುಮುಖಕ್ಕೆ ಅವರ ಅನುಭವದ ಸಂಪತ್ತಿಯನ್ನೂ ಸತ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆಯನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು. ಅನೇಕ ಕವನಗಳಲ್ಲಿ ಆವೇಶ ಸಾಮಗ್ರಿ ಅಥವಾ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೂ ಕವಿತೆಗೂ ಅತಿ ಹತ್ತಿರದ, ನೇರದ ಸಂಬಂಧವಿರುತ್ತದೆ. ಸಾಮಗ್ರಿ ಎದುರಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆವಂತೆ ಬರೆದುವು ಹಲವು. ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ಚಿತ್ರಗಳು : ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡಿ ಕೊಂಬೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ತೂಗಿ ಕೂಡುವ ಉದ್ದ ಬಾಲದ ಪುಟ್ಟ ಹಕ್ಕಿ. ಆವರಿಕೆ ದತ್ತೂರಿಗಳ ಹೊಳಪು ಹೊನ್ನು, ವಿಷ್ಣು ಕ್ರಾಂತಿಯ ಪರಿಮಿತ ನೀಲ. ತಾವರೆಕೊಳದ ಅರಳು ಸೊಗಸು. ನಿಂಧ್ಯೆಯ ಶ್ರೇಣಿಯದು ಸಂಜೆ ಬೆಡಗು, ಊರು ಹೆಸರುಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಬಾಳ ಸೌಭಾಗ್ಯದ ಕೊಂಬು ಮೊಳಗು. ಮುಗಿಲ ಮೇಲಿಂದ ದುಮಿಕುವ ಜೋಗದ ಭಯತರುವ ಬೀಳು, ಮಾರಿಯ ಮಂಟಪಹತ್ತಿ ಹಸುರು ಮೇಯುವ ಮೇಕೆ, ಮುರಿದುಬಿದ್ದ ಬೀದಿಯ ವೀರಗಲ್ಲು, ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರಿ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಒಲವು ಬೆಳಸುವ ಜೊತೆಹದ್ದುಗಳ

ಸರಸ- ಯಾವುದೇ ಆಗಲಿ ಖಚಿತ, ಸಹಜ, ಸುಂದರ. ಒಂದು ವಿವರದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂದಿಗ್ಧತೆ ಅರೆನೋಟ, ಕೊರೆನೋಟ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುವುದರಿಂದ 'ಎನು ಮೋಹ ಎನು ಮಾಯ ಎನು ಸೊಬಗು ಸೌಂದರ್ಯ' ಎಂದು ಹಾಡುತ್ತ ಶಾಹನರಾಗ ಲಯದಲ್ಲಿ ಮೈಮರೆಯ ಬಲ್ಲರು ಅವರು. ಈ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಕಿರಿದಿಲ್ಲ, ಹಿರಿದಿಲ್ಲ, ರೂಪಿಲ್ಲ, ಕುರೂಪಿಲ್ಲ; ಸಾಧಾರಣರಿಗೆ ಬೇಸರದ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಯುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಸೌಂದರ್ಯದ ಅಣಿಯರವೇ ಕಾಣಿಸುವುದು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ:

‘ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣು ಹೆಂಟಿ ಮುಳ್ಳು :
ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಇದೆಕೊ ರತ್ನ ;
ಮುಳ್ಳು, ಮಣ್ಣು, ನೊರಜಿನ ನಡುವೆ,
ಇಕೊ ಹೊಚ್ಚ ಹೊಸ ಹೊನ್ನಕ್ಷತ್ರ’ !

ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ಪದ್ಯವನ್ನು ಓದುವ ರೀತಿ ಓದಿದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಸರಳತೆ ಹಿಡಿತಗಳಲ್ಲಿ, ನಡಸಿ ಮುಗಿಸುವ ಕೊನೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸೆಳೆತ ಶರಸಂಧಾನ, ಶರಪಾತವಿದೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವಾದೀತು.

ಅಂದಿನ ಕಪಿಲವಸ್ತುವನ್ನು ಬುದ್ಧನು ಹಿಗ್ಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದಂತೆ ಇಂದಿನ ಬೆಂಗಳೂರು, ಅನಂತಪುರ, ಹೆನುಮನಗಿರಿಗಳನ್ನು ಕವಿ ಬಣ್ಣಿಸುವರು. ತಾವರೆಯನ್ನು ಹೇಗೊ ಹೆಜ್ಜಾಲಿ, ಈಚಲು ಮರಡಿ, ಹಳ್ಳಕೊಳ್ಳಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಪುಳಕಗೊಳ್ಳುವರು. ನೇಮಕ್ಕೆ ಮಿಸಲಾದ ನೀಲಗಾರನ ದೃಢವನ್ನು ನಕ್ಕು ಮೆಚ್ಚಿ ಅಭಿಮಾನಪಡುವರು ; ಒಡಲು ಕೊಳೆ ಎಂಜಲಾಯಿತು, ಇನ್ನು ಅದನ್ನು ಗಂಡನಿಗೆ ಬಡಿಸಲಾರೆನೆಂಬ ಸತಿಯ ಶುಚಿವೀರಕ್ಕೆ ಒಲಿದು ಹೊಂಡಕ್ಕಿಳಿದ ಹೆಣ್ಣುನಿರ್ಧರವನ್ನು ಕಂಡು, ಹೊಕ್ಕರಣೆಯನ್ನು ಹೊಗುವ ಕೊಕ್ಕರೆಗೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನಮ್ಮ ಬೇಗೆ ಇಳಿಸುವರು. ಒಂದೆಳೆ ಈಚೆ ಆಚೆ ಆದರೆ ನಸುಜಾದರೆ, ನಾಜೂಕು ಕೆಟ್ಟು ಬೀಳಾಗಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಗಾಡ ಮಲ್ಲಿಯರ ಬೇಟೆವನ್ನೂ ಬದುಕಿನ ಕಥೆಯನ್ನೂ ಅಡಿತುದಿಯಾಗಿ ಒರೆದು ಎರಡು ಜೀವಗಳು

ಬೆಸೆದು ಒಂದಾದ ಮತ್ತು ಮಾಗಿದ ಬಗೆಯನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ಚಿತ್ರಿಸುವರು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳೂ ನೋಟಗಳೂ ನೂರು.

ಕಾಕನಹಾಡು, ಜೋಗದ ದರ್ಶನ, ಚೆಲುವದೇವಿ, ತಂಗಾಳಿ- ಎಂಬ ನಾಲ್ಕನ್ನು ಆರಿಸಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಚೆಲುವು, ಬಾಳು, ಸುಖದ ಸಂದೇಶ, ನಂಬಿದ ಆತ್ಮದ ಹಂಬಲ, ಇವು ಹೇಗೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವರ ಕವನದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವವೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಿ ಈ ಮಾತನ್ನು ಮುಗಿಸುವೆನು.

ನಾಲ್ಕರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಕೃತಿಸೌಂದರ್ಯದ ವಿಲಾಸವೂ ಒಂದೊಂದು ತೆರದ ವಿವರಣೆಯೂ ಇದೆ. ಚೆಲುವಿನ ಗಂಭೀರಸಂದೇಶ ಒಂದು ಕಡೆ ಇದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ ಅದೇ ದೈವದ ಶುಭ ಸಂಕೇತವೆಂಬ ನುಡಿ ಇದೆ. ಹೆಂಗಸಿನ ಬದುಕಿಗೆ ಕವಿ ಕೊಡುವ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ನಿರ್ದೇಶ ಒಂದರಲ್ಲಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಜೀವದ ಅಗಲಿಕೆ, ಕರೆ ಇವೆ. ಮತ್ತೊಂದರಲ್ಲಿ ಚೆಲುವಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸಾಮ್ಯ ಭೇಷಣಗಳೆಂಬ ಪರಸ್ಪರ ವಿರೋಧವಾದ ಎರಡು ಮುಖಗಳ ದರ್ಶನವುಂಟು, ಸರಿಯಾದ ತಿಳಿವಿನಲ್ಲಿ ಅವು ಸಮರಸಗೊಳ್ಳುವುವು, ಎಂಬ ರಹಸ್ಯದ ವಿವರವಿದೆ.

‘ಕಾಕನಕೋಟಿ’ಯ ಮೊದಲಗೀತ ಕಾಕನ ಹಾಡು; ಅದರಿಂದಲೇ ನಾಟಕ ಆರಂಭವಾಗುವುದು. ಅದನ್ನು ಓದಿದವೆಂದರೆ ಯಾವ ಸೊಬಗಿನ ಸುಗ್ಗಿ ಆ ದುಂಬಿಗೆ ಬಂಡಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದೂ ಆ ದುಂಬಿ ಹೇಗೆ ಸೊಕ್ಕುವಂತೆ ಝಂಕಾರಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು ಎಂಬುದೂ ತಿಳಿಯುವುದು. ಮೂರ್ತ ವನಸೌಂದರ್ಯವೇ ಆ ಮೆಚ್ಚಿನ ಹಾಡಾಗಿರುವುದು. ಕೀಟ್ಯ ಕವಿಯ ರೂಪಸೌಭಾಗ್ಯದ ಪರಿಚಯವುಳ್ಳವರೂ ಏರಿಯೆಲಾ ಕಿನ್ನರಗಾನ ಕೇಳಿದವರೂ ಈ ಝಂಕಾರಕ್ಕೆ ಕಿವಿಗೊಟ್ಟವರೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಳದವರು ಕಿವುಡರು. ತುಂಬು ಸೊಬಗು ಕಾಕನನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತನಗೂ ತನ್ನವರಿಗೂ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಆ ನಾಡಬಂಟನ ಬಯಕೆ; ಉದ್ಯೋಗ. ಅಷ್ಟು ನಾಡಭಕ್ತಿ ಅವನಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನು ತನ್ನ ಜನರ ತಲೆಯಾಳಾಗಿ ಆಗುತ್ತಿದ್ದನಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಜೋಗದ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಕೆಂದಾವರಿಯ ಮೈವೆತ್ತ ಬಣ್ಣದ ಹಬ್ಬ

ಹರಡಿರುವುದು. ಕಾಡು ಮೂಲೆಯ ಕೊಳವೊಂದರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಮಾತ್ರ ಅರಳಿ ಅಳಿದರೂ ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನಂತಹ ಬಾಳು ತಾವರೆಯದು. ಆದರೆ ಜೋಗದ ನಿತ್ಯಾದ್ಭುತ ಸ್ತೋತದ ಭೀಷಣ ಭವ್ಯತೆಯೆದುರು ಅದರ ಬಾಳು ಕಿರಿದು : ಅದಕ್ಕೆ ಇದು ಹೇಗೆ ಸಾಟಿಯಾದೀತು? ಅದೆಲ್ಲಿ, ಇದೆಲ್ಲಿ? ಎಂಬ ಭಾವ ಸಹಜವಾದರೂ ಕವಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅವು ಉಳಿಯುವುದು ಜೊತೆನೆನಪಾಗಿ: ಅವನ್ನು ಕುರಿತು ಅವರು ಅನ್ನುವರು —

“ ಶ್ರುತಿಯಾಗಿ ನೆರೆದೇಕ ಮತದಿಂದ ನುಡಿಯುವಿರಿ :

‘ ಹಿರಿದು ಕಿರಿದಿಲ್ಲ ಫಲಿಸಿದ ಬಾಳಿಗೆ;

ಇಂದಿಲ್ಲ, ಅಂದಿಲ್ಲ, ಕುಂದಿಲ್ಲ, ಕೊರೆಯಿಲ್ಲ;

ವಿಶ್ವ ಮಾನಸನ ನಿಜ ನಿತ್ಯಸುತರ

ದಿನ ಯುಗದ ಹಿರಿಕಿರಿಯರೆಂಬ ನುಡಿ ಜಲ್ಪ;

ಫಲಿಸೆ ಕಣವೇ ವಿಶ್ವ, ಕ್ಷಣ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪ ”

ಎಂದು. ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಎರಡೂ ಮುಖಗಳುಂಟು : ಒಂದರಿಂದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪೂರ್ಣವಾಗದು.

ವಿಂಧ್ಯಾಟವಿಯ ಸಂಜೆಯ ಚೆಲುವು ಹಬ್ಬಿ ವಿಜೃಂಭಿಸಿದ್ದರೂ ಚೆಲುವೆಯೊಬ್ಬಳು ಕೊಡಹೊತ್ತು ನೀರಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಾಗ ಪ್ರಕೃತಿ ದೇವಿಯ ಚೆಲುವಿಗೆ ಕಳಸವಿಟ್ಟಂತಾಯಿತೆನ್ನುವರು.

‘ ಮುಟ್ಟಿದುದು ಮುಗಿಲನಾಕ್ಷಣ ಚೆಲುವ ಶಿಖರ;

ಸೃಷ್ಟಿಯಿಂದಕೆ ಹೆಣ್ಣಿನಂದ ಮಣಿಮುಕುರ. ’

ಅಂತೆಯೆ ಮಾನವನ ಎಲ್ಲ ಸುಖಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಗಿ, ನಯನೇಹವಾಗಿ,

‘ ಮಗುವಾಗಿ ತಾಯ್ತಂದೆವಿರ ಮನವ್ವನಲಿಸಿ

ಸತಿಯಾಗಿ ಪತಿಯ ಹೃದಯದ ಸುಖವ ಸಲಿಸಿ,

ಜಗದಂಬೆಯವತಾರದಂತೆ ಕಳಕಳಿಸಿ,

ಸುತರ ಹಡೆದತ್ತಿ ಮುದ್ದಾದ ಸಲೆ ಬೆಳೆಸಿ ’

ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಸಫಲತೆ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಹೆಣ್ಣು ಜೀವನಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಬಗೆ

ಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಕೆಯಿತ್ತರೂ ಕವಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಬಾರದು. ಮೊಲ್ಲಿ, ಮದಲಿಂಗನ ನಾದಿನಿ, ಮಲ್ಲಿ, ಚಿಕ್ಕಮಲ್ಲಮ್ಮ, ಯಶೋಧರೆ-ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಭಾಗ್ಯದ ಲಕ್ಷ್ಮಿಯರು. ಅವರ ಸಂತತಿ ಗಂಡು ಸಂತತಿಗೆ ಒಂದು ಕೈ ಮೇಲೇ ಹೊರತು ಕಡಮೆ ಅಲ್ಲ. ಗಂಡಿಗೆ ಸರಿ ನಿಂತಾಗಲೂ ಹೆಣ್ಣು ಗುಣ, ಹೆಣ್ಣು ನಯ, ಉಳಿಸಿಕೊಂಡೇ ಗೆಲ್ಲಬಲ್ಲವರು. ಚೆಲುವಿನ ತಿಳಿವೊಂದುಂಟು, ಆ ತಿಳಿವನ್ನು ರೂಢಿಸಿದ ಸುಖವುಂಟು, ಬಾಳುಂಟು, ಅಂತಹ ಬಾಳಿಂದ ಮಂಗಳವುಂಟು ಎಂಬ ತತ್ವ, ನುಡಿಗಳ ನಡುವೆ ಸೇರಿ ಹೆಣೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವ ಹೊರ ಚೆಲುವು ವಸ್ತುಪ್ರಪಂಚದ ಉಡುಗೆ ತೊಡುಗೆ. ಕೃದಯದ ಮತ್ತು ಆತ್ಮದ ಚೆಲುವು ಒಂದುಂಟು. ಬಾಳಚೆಲುವು ನಡೆಯನೀತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. ಇವು ಅವಳಿಬಿದ್ದ ಅಕ್ಕತಂಗಿಯಂತೆ. ನಗೆಯಲ್ಲಿ, ಸುಖದಲ್ಲಿ ಇವು ನೆರೆಯುವಂತಾದರೆ ಬಾಳಿಗೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡ ಸಫಲತೆ ಬೇರೆಯಾವುದಿದೆ?

ಸತ್ಯ, ಚೆಲುವು ಇವೆರಡೂ ಭಗವಂತನವೇ ಎರಡು ನಿತ್ಯರೂಪಗಳು. ಆತನ ಕುರುಹು ಸಂಕೇತಗಳು. ಆತನ ಮಾಯೆ ಮೋಹಕತೆಗಳನ್ನೇ ನಾವು ಹೀಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುದು. ಆ ಮೂಲಕವೇ ದೇವರ ಕರೆ. ಆ ಕರೆ, ಆ ನೋಟ ಎಂದಿಗೂ ಕಾಣಲೊಲ್ಲದೆ, ಕೇಳುತ್ತಿರಲೊಲ್ಲದೆ? ಎಂಬುದೇ ಚಿಂತೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತೆರೆದ ಕಣ್ಣು, ಕಿವಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೆರೆದು ಒಂದಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಹೃದಯ. ಅದ್ದರಿಂದ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ್ಕಾಗಿ ತವಕ ಪಡುತ್ತ, ಅಗಲಿ ಬೇನೆ ಪಡುತ್ತ ಇರುವುದು ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಹಾಡುಗಳ ಸೊಲ್ಲು. ನಲ್ಲನಲ್ಲರ ಹಂಬಲಿಕೆ, ರಾಧೆ ಗೋಪಿಯವರ ವಿರಹ, ರಾಣಿಯ ಮನೆಯ ಕೊಳಲು, ಅಭಿಮಾನಿ ಯಶೋಧರೆಯ ಎದೆಬೇನೆ, ಭಕ್ತ ಪಾಣಿಯ ಮೊರೆಗೀತೆ, ತಂಗಾಳಿಯ ಒರವಿಗಾಗಿ ಉತ್ಕಂಠೆ—ಎಲ್ಲ ಈ ತೆರನೇ. ದೊರಕಿರುವ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಪಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಬಾಳು ಆ ಮಟ್ಟಿಗಾದರೂ ಕೃತಾರ್ಥವಾಯಿತೆಂಬ ಭಾವ ಬಲಿಸಿ ಶ್ರದ್ಧಾಳುವಾಗಿರುವ ಜೀವವೃತ್ತಿಯೂ ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಸೇರುವುದು. ಸುಖದಲ್ಲಿಯೂ ಪರಮಾತ್ಮನುಂಟು; ಚೆಲುವು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ದೊರೆಯಾಳುತ್ತಿದೆ; ಮರಣ

ದಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಮೊಳೆ ಇದೆ ಎನ್ನುತ್ತ, ಹೊಸ ಜೀತನ ಉಡುತ್ತ, ದೇವದೂತನಂತೆ ತಂಗಾಳಿ ಬರುವಾಗ ಎಲ್ಲ ವಿರಹ ಆರುವುದು, ಬೇಗೆ ತಂಪೊಂದುವುದು, ಮೆಲ್ಲಗೆ ಬೀಸಿ ಬರುವ ಆ ಮೃದು ಉಸಿರಲ್ಲಿ ನೋವು ಮಾಯವುದು, ಹಣ್ಣೆಲೆ ಉದುರಿ ಬೀಳುವುದು, ನೂರು ವಿರಸತೆಯ ತೊಟ್ಟು ಕಳಚಿ ತೂರಿಹೋಗುವುದು, ಸರಸ ಸಂಪರ್ಕ ದೊರೆತು ಅಕ್ಷಯ್ಯ ಪರಸತ್ವ ಚಿಗುರಿಡುವುದು, ಅದ್ದರಿಂದ ಓ ಮುಂಬೇಸಗೆಯ ಮೆಲು ನಡೆಯ ಮಾರುತ, ಬಾ. ನಿನಗಾಗಿ ಕಾದು ತಲ್ಲಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಮಲ್ಲಿಗೆಯನ್ನು (ಪುನಃ ಅದೇ ಹೂವು) ಮೊದಲು ಸಂತೈಸು ಎಂದು ನಾವೂ ಕೂಗಿ ಕರೆಯೋಣವೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ. 'ತಂಗಾಳಿ' ಬಹುಹಿಂದೆ ಅವರು ಬರೆದ ಕವನವಾದರೂ ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಕವಿಬದುಕಿನ ಕನ್ನಡಿ ಯಂತೆ, ಸಂಗ್ರಹದಂತೆ ಇದೆ.

ಇಂಥ ಕವಿತೆಗಳು ಹುಟ್ಟುವುದು ಒಂದೊಂದು ಕಾಲದ ಭಾಗ್ಯ. ಅಂಥ ಅನೇಕ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನು ದಾನಮಾಡುತ್ತ ಮಾಸ್ತಿಯವರ ಕೃತಿಶಕ್ತಿ ಕನ್ನಡದ ಜೀವ ರಸದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಂತತವಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರಲಿ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ
ಬೆಂಗಳೂರು

ಪ್ರಕಾಶಕರು :

ಜೀವನ ಕಾರ್ಯಾಲಯ

೪೪, ಗವಿಪುರ ವಿಸ್ತರಣ

ಬೆಂಗಳೂರು ೪

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ 1940

ಎರಡನೆಯ ,, 1952

ಬೆಲೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ

ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಕಾದಿಪಡಿಸಿದೆ

ಮುದ್ರಕರು :

ಶ್ರೀ. ಶಿ. ಗೋ. ಕುಲಕರ್ಣಿ

ಸಾಧನ ಮುದ್ರಣಾಲಯ

ಧಾರವಾಡ

ಮೊದಲಮುದ್ರಣದ ಮುನ್ನುಡಿ

ಈ ಕವನದ ವಸ್ತು ಈಗ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಹಿಂದಿನ ಕಾರ್ತಿಕ ಮಾಸದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ವಿಸ್ತರಣದ ಬಳಿಯ ಹನುಮನಗಿರಿಯ ಸುತ್ತಿನ ಹೊಲಗಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತುತ್ತಿರುವಾಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿತ್ತು. ಆಗಲೇ ಕೆಲವು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಬರೆದದ್ದಾಯಿತು; ಆದರೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣದಿಂದ ಕೆಲಸ ಮುಂದರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಮೇಲೆ ಎರಡು ಕಾರ್ತಿಕ ಮಾಸ ಬಂದು ಕೃತಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಂತಿತಲ್ಲ ಎಂಬ ವ್ಯಥೆಯನ್ನು ತಂದು ಮುಂದೆ ಸಾರಿದುವು. ಹೋದ ವರ್ಷದ ಕಾರ್ತಿಕಮಾರ್ಗಶಿರದಲ್ಲಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಂದರಿಸಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಒಂದೆರಡು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಧಾರವಾಡದಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತಿರುವ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರ 'ಜೀವನ' ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು; ಈ ಕಾರ್ತಿಕದಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕವಾಗಿದೆ.

ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ನಡೆದ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಿತ್ರರು ಗೌಡಮಲ್ಲಿಯರಿಗೆ ಮೂಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಯಾರೋ ಇರಬೇಕೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕೃತಿಯ ಪಾತ್ರಗಳೂ ಸಂಗತಿಗಳೂ ಮಿತ್ರರಿಗೆ ಹೀಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ನನಗೆ ಬಹು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಊಹೆಯ ಪಾತ್ರವೂ ಸಂಗತಿಯೂ ಜೀವನದಿಂದ ಬಂದವೆಂಬಂತೆ ಕಂಡಾಗಲೇ ಊಹೆ ಸಾಧುವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ನೋಡಿದ ಬಾಳಿನಿಂದ ಕಂಡ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಚಿತ್ರಕಾರನು ಒಂದು ಮುಖವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅದು ನಿಜವಾದ ಯಾವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮುಖವೂ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದರಂತೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇದ್ದರೂ ಇರಬಹುದು. ಚಿತ್ರ ವಾಸ್ತವವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಗುಣ ಅವಶ್ಯಕ. ಕಾವ್ಯಕ್ಕಾದರೂ ಇದೇ ನಿಯಮ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಹಲವಾರು ಸಂಗತಿಯಿಂದ

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಭಾವನೆ ಮೂಡುತ್ತವೆ. ಈ ಭಾವನೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವದರ ಸಂಯೋಗ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು; ಇನ್ನು ಕೆಲವದರ ಸಂಯೋಗ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಾಣದೆ ಇದ್ದು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಬಹುದು. ಇಂಥ ಸಂಯೋಗವನ್ನು ಕಛೆಯಾಗಿ ಬರೆದಾಗ ಅದು ನಡೆಯದೆ ಇದ್ದರೂ ನಡೆಯಬಹುದಾದದ್ದು ಸಹಜವಾದದ್ದು ಎಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

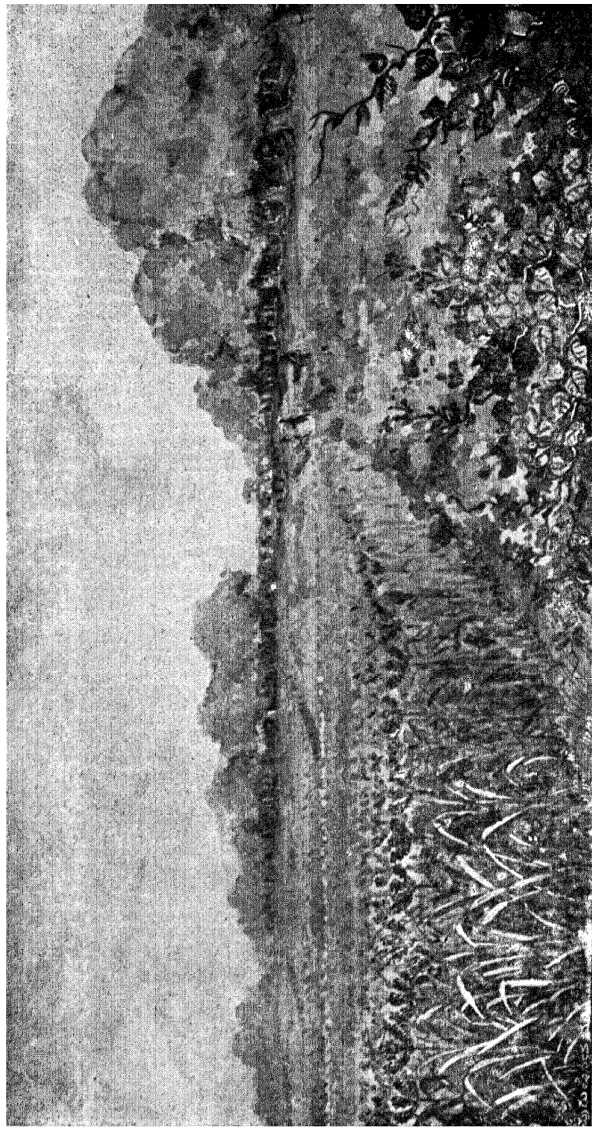
ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿರುವ ನನ್ನ ಮಿತ್ರರು ಇದನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. 'ಜೀವನ'ದ ಸಂಪಾದಕರಾದ ಗೆಳೆಯರು ಇದನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆಂದಿದ್ದಾರೆ: "ವಿವೇಕಿಗಳಾದವರ ಲೌಕಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಮಧುರ ಪ್ರೀತಿಯು ಯಾವ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಲ್ಲದೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಕವನವು ತೋರಿಸುವುದು. ಪ್ರೇಮದ ಅನನ್ಯತೆ, ಸರ್ವ ಸಮರ್ಪಣ, ಅಂತರಿಕ ಔಚಿತ್ಯಗಳಿಂದ ಹಸನಾದ ಜೀವರುಗಳಲ್ಲಿ ದಿನದ ನಡತೆಯೂ ದಿವ್ಯವಾಗಿ ತೋರುವುದು." ನಮ್ಮ ಜನಕ್ಕೆಲ್ಲ ಇದು ಹೀಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೆಯಾಗಲೆಂದು ನಾನು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಕೃತಿ ಒಂದನ್ನೇ ಪ್ರಕಟಮಾಡುವುದು ಚೆನ್ನವೆಂದು ಗೆಳೆಯರು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಇಷ್ಟು ಸಣ್ಣದಾದರೂ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ಇದೇ ಮಿತ್ರರ ಸಲಹೆಯಂತೆ ಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೆಲವು ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದೆ. ಈ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟ ನನ್ನ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರ ಶ್ರೀ|| ಪುರುಷೋತ್ತಮರಾಯರಿಗೆ ಣಾನು ಇಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕೃತಿಯ ಮಾತು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ, ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಜನ ಮೆಚ್ಚಲೇ ಮೆಚ್ಚುವರೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆ.

ಗವಿಪುರದ ವಿಕ್ರರಣ : ವಿಕ್ರಮ ಸಂ||
ಆಶೀರ್ವ ಬಹುಶ್ರಯೋಽಶೀ

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ವಸುನವಣಿಂ ಕಳ್ಳದಿತ್ತು; ದೀವಳಿಗೆ ಸಾಗಿತ್ತು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮಾನವಮಿ ಕಳೆದಿತ್ತು ; ದೀವಳಿಗೆ ಸಾಗಿತ್ತು ;
ಮುಗಿಲು ಮಳೆ ಹುಯ್ಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು ;
ಚಳಿ ಸುಳಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು ; ದೇಗುಲದಿ ತಿಂಗಳಲಿ
ಸಾಲು ಸೊಡರಿನ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು.

ಬೆಳೆದ ರಾಗಿಯ ಹೊಲವ ಕಾಯುತ್ತಿರುವಳು ಮಲ್ಲಿ,
ಹದಿನೆಂಟು ಹರೆಯದ ಬೇಡ ಹೆಣ್ಣು ;
ಕುಯ್ಯದಿನ ಬಂತೇನೊ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತ ಗೌಡ
ಬಂದನಲ್ಲಿಗೆ, ತಣೆಯೆ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಹುಲುಸು ಬೆಳೆದಿದೆ ಪೈರು ; ತೆನೆತುಂಬಿ ಉದುರುತಿದೆ ;
ಹೂವಾಗಿ ಹೊಳೆದು ಹುಚ್ಚೈಳ್ಳು ಆವರೆ
ಭೂಮಿದೇವಿಯ ಸೆರಗ ಬಣ್ಣ ವಾಗೆಸೆಯುತ್ತಿವೆ ;
ಹಸುರುಕ್ಕಿ ಆ ಸೇಲೆಗಂಚು ತೆವರೆ.

ಬೆಳೆ ನೋಡಿ ನಲಿದವನೆ ಗೌಡ ಮರುಚಣದಲ್ಲಿ
ಹೋದ ಹೆಂಡಿರ ನೆನೆದು ನೋವುಗೊಂಡ :
ಬೆಳೆಯ ಕಾಣದೆ ಮೂರುವರುಷ ಸೋತಿದ್ದವಳ
ಅದು ಬಂದದಿನಕೆ ಜವನೇಕೆ ಉಂಡ ?

ಜೊತೆಗೆ ನಲಿಯುತ್ತಲಿದ್ದ ಜೀವ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯ್ತಿ
ಎಂದು ದುಗುಡಕೆ ಕಣ್ಣು ತೇವವಾಗಿ
ಗೌಡ ದೂರದ ಬಾನ ನೋಡತಿರುಗಿದ : ಎದುರು
ಯಾರು ಹೆಂಗುಸು ಇಂತು ಹಾವವಾಗಿ ?

ಹೊಲವ ಕಾಯುವ ಮಲ್ಲಿ ; ತನ್ನೊರ ತಳವಾರ
ಎಡಚುಕ್ಕೆ ವೆಂಕಟನ ಮಗಳೆ ? — ತಂಗಿ.
ಎಲ ಎಲಾ ಈ ಹುಡುಗಿ ಏನು ಬೆಡಗಿ ! ಇವಳು
ಎಲ್ಲಿ ಕಲಿತಳು ಇಂತು ನಿಲುವ ಭಂಗಿ ?

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಹೆಂಡಿರಾದವಳಿಜ ಹದಿನೈದು ದಿವಸದಲೆ
ಮನೆಯ ಹಿರಿಯರು ಕಿರಿಯರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ,
ಹರೆಯದಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಏತಕೆ,
ತರುವೆವೆಂದರು ಹೆಣ್ಣನೊಂದ ಬೇರೆ.

ಬೇಡ, ಎಂದನು ಗೌಡ. ಎಳೆತನದಿ ಕೈ ಹಿಡಿದು
ಜೊತೆಗೆ ಜೊತೆಯಾಗಿದ್ದು ಬಾಳ ಬೆಳಗಿ
ಕೆಳೆಯಾದವಳು ಕಣ್ಣೆ ಮರೆದೊಡನೆ ಅಳಿದಳೆನೆ,
ಮರಿಯಾದೆಯೇ ಇದ್ದು ಹೋದವಳಿಗೆ?

ಕೈಗೆರಡು ನೀರು ಕೊಡುವವಳು ಇರಬೇಕೆಂದು
ತಾಯಿ ಹೇಳಿದಳು. ಕೈನೀರಿಗಾಗಿ
ಗಂಡಾದವನು ಎಷ್ಟು ಹೆಣ್ಣು ಬೇಕಾದರೂ
ತರಬಹುದೆ ಮುದಿಯಾಗಿ ಬೆನ್ನು ಬಾಗಿ?

ಅಲ್ಲದೆಯೊ ಮನೆತುಂಬ ಹೆಂಗಸರು ; ಹೊಸಬಳಿಗೆ
ಅತ್ತೆ, ಓರಗಿತಿ, ನಾದಿನಿ, ಅತ್ತಿಗೆ ;
ತನ್ನ ಸುಖಕೆಂದು ಒಂದೂ ಅರಿಯದೆಳೆಹೆಣ್ಣು
ಇಲಿಯ ಕರೆತಹುದೆ ಹಾವಿನ ಹುತ್ತಿಗೆ?

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮನದವೊಗೆಯಲಿ ಆಸೆ ತೂತು; ಅದೆ ತಡೆದಿರುವ

ಕೆಚ್ಚು ಮೆತ್ತಿರುವ ಹುಸಿ ಹಸಿಯ ಮಣ್ಣು.

ಇದರ ಬಲ ಎಷ್ಟೆಂದು ಚುಚ್ಚಿ ನೋಡುವುದಿದಿರು

ಬೆಡಗಿನಲಿ ನಿಂತ ಎಳೆಹೆಣ್ಣು ಕಣ್ಣು.

ಗೌಡನಿಗೆ ನಡುಹರೆಯ; ಮದುವೆ ಬೇಡೆಂಬುದಕೆ

ಮುದಿಯೆಂಬ ಮಾತನೊಡ್ಡಿದ್ಧನಹುದು.

ಒಗ್ಗಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣಳಿದ ಹೊಸತರಲಿ ಯಾರಿಗೂ

ಮೂರು ದಿನ ಇಂತ ವೈರಾಗ್ಯಬಹುದು.

ಮೂರು ದಿನ ವೈರಾಗ್ಯವೆನೆ, ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿವಸ

ಅಳಿಯಾಸೆ ಬರುವುದೆಂದಲ್ಲ ಅರ್ಥ;

ಅದರಾಸೆಯವಸ್ತು ಬರೆ ಮನಸು ಒಲೆಯುವುದು;

ಇಂತು ಮಾಡಿಹನೆಮ್ಮ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ.

ಗೌಡ ತನ್ನನು ನೋಡುತಿಹನೆನ್ನುವುದ ಮಲ್ಲಿ

ತಿಳಿದಳೊಮ್ಮೆಯಲಿ. 'ಎನಾದರೊಂದು

ಮಾತ ಆಡುವುದು ಸರಿಯೆಂದು ತೋರಲುಮನಕೆ

ಆವನ ನುಡಿಸಿದಳು ಓಸರಿಸಿ ನಿಂದು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

‘ ಮೂರುದಿನ ನಿನಗೆ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಿರಲಿಲ್ಲ

ಎಂದು ಹೇಳಿದ ನಮ್ಮ ವೆಂಕಟಣ್ಣ.

ಈಗ ವಾಸಿಯೆ ಗೌಡರೆ? ಹೊಲಕೆ ಬಂದಿರೆ.

ಇಲ್ಲ, ಅಂತೆಯೆ ಇದೆಯೊ ದುಗುಡ ಇನ್ನಾ ? ’

ಜ್ವರವಾಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ, ನಿಜ, ಗೌಡ. ಊರಜನ

ಹೆಂಡಿರಿಲ್ಲದೆ ಇಹುದೆ ಇವನ ವ್ಯಾಧಿ

ಎಂದಾಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು: ಪಿಲ್ಲಿ ಮಾದಿಗೆ ಹೇಳಿ,

ಲಕ್ಕಮ್ಮ ಗೌಡತಿಗೆ ಹೇಳಿ ಮಾದಿ.

ಮಲ್ಲಿ ಬೇಡರಹೆಣ್ಣು ಸರಿ; ಅಂತು ದಿಟವರೆಯೆ

ಬೇಡ ಎನ್ನುವುದೊಂದು ಬರಿಯ ಮಾತು;

ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬುದೆ ಸತ್ಯ; ಅದರ ಹೆಚ್ಚಳದಲ್ಲಿ

ಎಲ್ಲೊ ಮರೆವುದು ಅವಳ ಜಾತಿ ಸೋತು.

ಒಳಗೆ ಬರಬಿಡೆನೆಂದು ಮನದಬಾಗಿಲನೊಮ್ಮೆ

ಇಕ್ಕಿ ಬಡಿಯುವೆಯೊ ಬಡಿ; ಹಿಂಚುಮುಂಚು,

ಎನೆಂದು ಎಂತೆಂದು ತಡೆದೆಯೋ, ಕಂಡಿಯಲಿ

ಎದೆಯ ಸಾರಿತು ಹೆಣ್ಣು ನಗೆಯ ಸಂಚು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮಲ್ಲಿ ನಿಂತಾರೀತಿ, ನಗುತ ನುಡಿದಾರೀತಿ,
ನಮ್ಮ ಗೌಡನ ಎದೆಯ ಹೊಕ್ಕು ಅಲ್ಲಿ
ಪಡೆಗಟ್ಟಿನಂತ ದುಮ್ಮಾನವನು ಚೆದರಿಸಿತು,
ಮೊಳೆಯಲಾಟದ ಆಸೆ ಮನಸಿನಲ್ಲಿ.

ಸತ್ಯವಂತನು, ಹೆಣ್ಣು ಬೇಡೆಂದವನು, ಗೌಡ
ಇಂತಾದನೇ? ಏನು ವಿಧಿಯ ಚದುರೋ?
ಸಿಲುಕದೋಡುವ ಬೇಟೆಯನು ತಡೆವುದೇನೋ ಅದು?
ಯಾರು ಬಲ್ಲರು? ಯಾವ ಹುಲಿಯೋ, ಹೊಸರೋ?

ಏನೆಂದನೂತಿಳಿಯದೆಳೆಹೆಣ್ಣು ಎದುರಿನಲಿ
ಬಹಳ ದೊಡ್ಡವಳೆಂಬ ತೆರದಿ ನಿಂತು
ಮಾತನಾಡಿಸುತಿರಲು ನಗುತನುಡಿದನು ಗೌಡ,
ಊರ ಹೆಂಗಸರ ನುಡಿ ಮನಕೆ ಬಂದು.

‘ದುಗುಡವೇನೂ ಇಲ್ಲ ಈ ಹೊತ್ತು; ಅಂದರೆ
ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗುಣವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮದ್ದು
ಏನೇನೋ ಹೇಳತಿದ್ದಾರೆ; ಆ ಔಸದ
ಯಾರು ತರಬೇಕು? ಎಲ್ಲಿಂದ ಕದ್ದು?’

ತನಬೇಕು, ಗುಣವಿಲ್ಲ ಇದನು ಬಿಟ್ಟು

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

‘ ಏನು ಔಸದವಂತೆ ? ’ ಎಂದಳರಿಯದ ಮಲ್ಲಿ.

‘ ಯಾವುದೋ ಕರಿಮಿಂಚ ಗೊಂಡೆಯಂತೆ ;
ಅದರ ಮುಡಿ ಹಾವಹೆಡೆ ; ಅದರಡಿಗೆ ಅರ್ಘಹೆರೆ :
ತಾರೆ, ಸಂಸಿಗ್ಗೆ, ಕಳಿತ ತೊಂಡೆಯಂತೆ ;

‘ ಗೊಂಡೆಯನು ಎದೆಗಿಟ್ಟು, ಮುಡಿಯ ಮೂಗಿಗೆ ಹಿಡಿದು,
ಹೆರೆತಾರೆಯನು ಕೆನ್ನೆ ತುಟಿಗೆ ಇಟ್ಟು,
ಒಂದು ದಿವಸಕೆ ಮೂರು ಹೊತ್ತು ತೊಂಡೆಯಹಣ್ಣು
ತಿನಬೇಕು ಗುಣವಿಲ್ಲ ಇದನು ಬಿಟ್ಟು. ’

‘ ಯಾಕೆ ಬಿಡಬೇಕು ? ಗೌಡರಿಗೇನು ಕಡಿಮೆಯೆ ?
ತರಿಸಿಕೊಳಬಾರದೇ ಮದ್ದಗಿಡವ ?
ಯಾವ ಸೋಜಿಗದ ಬೇರೋ ಏನೋ ! ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ !
ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಹೇಳಲೇ ತಂದುಕೊಡುವ ? ’

‘ ಮದ್ದೇನೋ ಸೋಜಿಗ ; ಅಂದರಲ್ಲೆಡೆಯು ಇದೆ.
ಅಂದರೂ ಮುಪ್ಪಾಗ ಮೂರುವೇಸ
ಮುಟ್ಟಬಾರದ ಹಾವು ಹೆರೆತಾರೆಯಾಗಿಹುದು.
ದುಡುಕಿ ಹಿಡಿಯುವೆನೆನಲು ಬಹಳ ಮೋಸ. ’

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

‘ ಎಲ್ಲಿಡೆಯು ಇದೆಯೆ ಆ ಮದ್ದು ? ಇದೆಯೇ ಇಲ್ಲಿ ? ’

‘ ಇಲ್ಲಿ ಇದೆ ’ ‘ ತೋರಿದರೆ ನಾನು ಮುಟ್ಟಿ
ನಿಮ್ಮ ತುಟಿಗಿಟ್ಟೇನು, ತೋರಿ ’ ಎಂದಳು ಮಲ್ಲಿ,
ಇವನ ಬದುಕಿವೆನೆಂಬ ಆಸೆಹುಟ್ಟಿ.

‘ ತನ್ನ ರಕ್ತಿಸಲೆಂದು ತವಕಪಡುತಿಹ ಹೆಣ್ಣು
ಸಡಗರಕೆ ಗೌಡ ಮನಸೋತನಂದು ;
ಇವಳ ಕೂಡುವೆನೆ ಎಂಬೆಡೆಗೆ ಬಂದಿರೆ ಮನಸು,
ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಹೊರಟ ಮಾತಿಂದ.

ಹೊಲದ ಅಂಚಿನ ಒಂದು ಮರದ ಮೇಗಡೆ, ಎರಡು
ಗೊರವ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಹಾರಿ ಬಂದು
ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯ ಕೊನೆಗೆ ಜೊತೆ ಆಗಿ ಕುಳಿತಿಹವು,
ಜೊತೆಯಿಂದ ಸುಖಪಡಿಸಿ ಒಂದನ್ನೊಂದು.

ಭೂಮಿ ಬಾಸನು ನೋಡಿ ನಗುತಿಹುದು ; ಬಾನ್ ಅಂತೆ
ಭೂಮಿಯನು ನೋಡಿ ಮುಖ ತಿಳಿಯುತಿಹುದು ;
ಚಳಿಯ ದಿನವಾದರೂ ನಭವತುಂಬಿದ ಬೆಳಕು
ಜಗಕೆ ಹೊಸ ತಾವುದೋ ಕಳೆಯ ತಹುದು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟ ಹೊತ್ತಲಿ ಮನವ ಮುಸುಕಿದ್ದ
ಹಿರಿಯಬೇಸರು ಜಾರಿ ದೂರಸರಿಯೆ,
ಗೌಡನೆದೆ ಎಂತೊ ತಣಯಿತು: ಬಾಳುವೆಯ ಬೆಳಗೆ
ಒಲಿಯಬಲ್ಲೆ ಕೆಹೆಣ್ಣು ನಗೆಗೆ ದೊರೆಯೆ?

ನಗೆಮುಗುಳ ಮುಖಮುದ್ರೆಯಲಿ ಮಲ್ಲಿ ಎದುರಿಸಲಿ
ನಿಂತಸರಿ ಊರುತಿರೆ ಮನದಾಳಕೆ
ಏನ ಹೇಳುವುದು ಎನ್ನುವುದು ಕಾಣದೆ ಗೌಡ
ತೊಡಕಿದನು ಹೆಣ್ಣು ಹಂಗಿನ ಜಾಲಕೆ.

ಇವನು ಲೋಕವ ಕಂಡವನು; ಕಾಣದವಳವಳು.
ಅರಿತವನು ಬಲಿತಹನು; ಮಲ್ಲಿ ಎಳಸು.
ಬಾಳ ಹೊಸ್ತಿಲ ಮುಂದೆ ಇನ್ನೀಗ ಬರುವಳಿಗೆ
ತಿಳಿಯಬಹುದೆಂತಿವನ ಬಲ್ಲಬಳಸು?

ಮಾತನಾಡದೆ ಕುಳಿತ ಊರಹಿರಿಯನ ನೋಡಿ
ತಪ್ಪುನುಡಿದೆನೊ ಎಂದು ಅಂಜಿ ಮಲ್ಲಿ
' ಸಿಟ್ಟಾಯ್ತು ಗೌಡರೆ ' ಎಂದುಸುರಿದಳು, ಹಸುಳೆ .
ಬಟ್ಟಿಯರಿಯದ ರೀತಿ ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಅರಿಯದೆಳೆಹೆಣ್ಣೆ ನಲಿ ಅತಿಸರಸವನು ಮಾಡಿ
ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂತು ಎಂದರಿಯದೆ,
ಗೌಡ ಬೇಸರಗೊಂಡ, ಅವನ ಕಾಣದೆ ಮನಸು
ನಲಿಯುತಿರೆ ಎದಿರಾಂತ ಸೌಂದರಿಯದೆ.

ಅಷ್ಟರಲಿ ಕಾವಲಿಲ್ಲದ ಯಾವ ಹೊಲದಲ್ಲಿ
ಅವರೆ ತಟ್ಟೆಯ ಕಳುವುದೆಂದರಸುತ
ಪಿಲ್ಲಿ ಆ ಬಳಿಸಾರೆ ಅವಳ ಪ್ರಾಥಿಯ ನೋಟ
ಮಲ್ಲಿ ಗೌಡರ ಪರಿಯನಾವರಿಸಿತು.

ಅವರೆ ತಟ್ಟೆಯ ಹುಳಿಯ ರುಚಿಯ ಬಲ್ಲಳು ಪಿಲ್ಲಿ ;
ಆದರೆಯು ಇವರಿದ್ದ ತೆರನ ಕಂಡು
ಇದರ ಪರಿಯರಿವ ಹಿರಿರುಚಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ಸೋತು
ನಿಂತಳಾಬಳಿಯೊಂದುಮರನ ಹಿಂದು.

ಹಿರಿಯರುಚಿಯೇನೆ? ತನ್ನ ನು ಗಂಡುಸೋಕಿದುದು
ಬರಿಯ ನೆನವಾಗಿರುವ ನರೆತ ಹೆಣ್ಣು
ಎಳೆ ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡಾಡೆ ನೋಡಿ ಮನ ಅರಳುವುದು,
ಕೋಳಿಗರಳುವ ರೀತಿ ನರಿಯಕಣ್ಣು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮರದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸಾರುವವಳ ಕಂಡನು ಗೌಡ;
ಊರಹಿರಿಯನು ತನ್ನ ತಳವಾರನ
ತಂಗಿಯನು ಕೆಡಿಸಿದನು ಎಂದಾಳು ಇವಳೆಂದು
ಅಂಜಿದನು: ಮೂಳಿ ಬಿಡುವಳು ಯಾರನು?

ಪಿಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟವಳಲ್ಲ. ಆದರೂರಿನ ಮಂದಿ
ಅವಳ ಬಾಯಿಗೆ ಬೀಳುವುದನೊಲ್ಲದು.
ಕಂಡುದಕ್ಕೆ ಕಾಣದುದ ಬೆರಸಿ ಅದ ಕಹಿಮಾಡಿ
ಅಳೆವಳಿವಳೆಂದು ಕೊಳಗದೆ ಬಳ್ಳದೆ.

‘ ನಾಳೆಯೋನಾಡದ್ದೊ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಆಳನು ಬಿಡಲಿ
ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಹೇಳಕ್ಕ ’ ಎಂದೆನ್ನುತ
ನೆವಕ್ಕೆ ಮಾತನು ಮುಗಿಸಿ ಗೌಡ ಹೊರಟನು ಮನೆಗೆ,
ಇಂತು ಉಳಿಸುತ ತನ್ನ ಸಂಪನ್ನತೆ.

ಪಿಲ್ಲಿ ಬಂದುದ ಕಂಡು ಗೌಡ ಓಡಿದನೆಂದು
ಮಲ್ಲಿ ಕಾಣಳು; ತನ್ನ ನುಡಿ ಕೆಟ್ಟಿತು,
ಕೋಪದಲಿ ಅವನು ನಡೆದನು, ಎಂದೆ ಎಣಿಸಿದಳು;
ಭಯ ಮನದೆ ಆಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಗುಡಿ ಕಟ್ಟಿತು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಏನ ಮಾಡಿದೊಡೆ ಸರಿ ಆಗುವುದೊ ಈ ತವ್ವು,
ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಹೇಳುವುದೆ? ಏನಗೆಯ್ವೆ? -
ಎನುತಿರಲು ಹುಡುಗಿ, ಅವಳೆಡೆಗೆ ಬಂದಳು ಪಿಲ್ಲಿ,
ಇವರ್ವರೊಲವಿನಭಿಮಾನ ದೈವ.

‘ ಏನೆ ಮಲ್ಲಿ? ಒಳ್ಳೆ ಜಾಣೆ; ಗೌಡರ ಹಿಡಿದೆ;
ಆರುತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ ಹೈದ
ಬಾಯಿನಲು ಒಲ್ಲಿನೆಂದೆ. ಪಾಪ, ಪ್ರಾಯದವ,
ಅಂತೆ ಉಗುಳನು ನುಂಗಿ ಸುಮ್ಮನಾದ.

‘ ಬಸವಿಯಾದರೆ ಏನು? ಚೆಲುವಿ ನೀ, ಬಲುಚಿದುರಿ;
ಬಡಪಾಪಿ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಸೆರಗಹೊದಿಸಿ
ಒಡವೆ ವಸ್ತ್ರವನೇನ ಪಡೆಯುವುದು? ದೊರೆಗೊಲಿಯೆ
ಬೆಳಗುವನು ಬರಿಕೈಯ ಕಡಗ ತೊಡಿಸಿ.

‘ ಎಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟರು ಏನಕೊಡಬಹುದು ಬಡಹೈದ,
ಚಿಂದಿ, ತಂಗಳು, ಬರಿಯಮೈ ಅಲ್ಲದೆ?
ಗೌಡನಿಗೆ ನಕ್ಕರೆ ತುಪ್ಪದನ್ನದ ಉಟ
ಪಟ್ಟಿಯುಂಚಿನ ಸೇಲೆ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

‘ ಮುದುಕನಾಡುವ ಸರಸ ಕುದುಪಲಕ್ಕಿಯ ಅನ್ನ ;
ಒದಗುಹಿಟ್ಟಿನ ದೋಸೆ ; ಒಳಿತು ಮೈಗೆ.
ಹೊಸ ಸೇಲೆಗಿಂತ ಹಿಂದಿನ ಸೇಲೆ ಒಡಲಂದ ;
ಬಹಳ ಮಿದು ಕೈಗೆ ಆ ಹಳತು ನೇಯ್ಗೆ.’

ಸ್ವಾತಿಗಳಸುತಲಿರುವ ಎಳೆ ಹೆಣ್ಣು ಕಿವಿದೆರೆಗೆ
ಹಿಮದ ಹನಿಯನು ಸುರಿದಳಿಂತು ಜ್ಯೇಷ್ಠೆ.
ಅರ್ಧ ತಿಳಿಯಿತು ; ಅರ್ಧ ತಿಳಿಯದಿದ್ದಿತು : ಎಳೆಯ
ಶುದ್ಧಮನಸಿಗೆ ಅರಿವುದೆಂತು ಚೇಷ್ಟೆ ?

ಬಸವಿ ನಿಜ ಮಲ್ಲಿ. ಅವಳನು ಅದಕೆ ಮುಂದಾಗಿ
ನರಸ ಹೊಂದಿಕೊ ಎಂದು ಕರೆದಿದ್ದನು.
ಬೇಕೆನಿಸಲಿಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ; ಒಲ್ಲೆನೆಂದಳು ;
ಆ ಚಪಲವನು ಅವನು ಮರೆತೊದ್ದನು.

ಆದರೇನಿದು ಬಲ್ಲ ಪಿಲ್ಲಕ್ಕನಾಡಿದುದು ?
ಗೌಡ ಒಲಿವನೆ ತನ್ನ ? ಯಾಕೆ ಕನಸು ?
ಎಂಬ ಹೊತ್ತಲೆ, ಒಲಿವನೇ, ಒಲಿಸಲೇ, ಎಂದು
ಒಳಗೆ ಕುಡ ಒಡೆದಿತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಮನಸು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಇಂತು ಸೊರೆದಿರೆ ಆಸೆ, ತಾವರೆಯ ನೀರಂತೆ
ಪಿಲ್ಲಿ ಆಡಿದ ಮಾತ ಎಲ್ಲ ಕೊಂಕು
ತರುಣಯೆದೆಯನು ಮುಟ್ಟಲಾರದೋಡಿತು ಹರಿದು;
ಎಳೆ ಉಸಿರ ಸೋಕುವುದೆ ಬಲ್ಲಡೊಂಕು?

‘ ಪಿಲ್ಲಿಕ್ಕ ನಾನು ನರಸಣ್ಣನ್ನ ಒಲ್ಲದ್ದು
ಕೋಪವಾಯಿತೆ ನಿನಗೆ?’ ಎಂದು ಮಲ್ಲಿ
ಮನಮರೆಸಿ ನುಡಿದಳು. ಇಂತು ನಡೆವುದು ಮಂದಿ
ಹಾವು ಎದುರಿಗೆ ಬರಲು ಸಂದಿಯಲ್ಲಿ.

ಅಕ್ಕ ಮಂತ್ರಕೆ ಅಣ್ಣ ತಂತ್ರಕ್ಕೆ ಮನಸೋತು
ಪಿಲ್ಲಿ ನಿಂದಳು ವರದಮುದ್ರೆಯಾಗಿ;
ಗೌಡನಿಗೆ ಇವಳ ಸೇರಿಸಬೇಕು ಎಂಬಾಸೆ
ಬೇರೂರಿ ಮನಸಿನಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿ.

ಒಳಿತು ತಾನಾಗಿ ನಡೆಯುವ ವೇಳೆ ನೆರವಾಗಿ
ಹಿರಿಮೆ ಪಡೆಯುವುದೊಂದು ತೆರನ ಚಿದುರು.
ಅಂತೆ ಅದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ನಲ್ಮೆ ಅರ್ಘ್ಯಕೊಡೆ;
ಮೇಲೇರಿಬಹುದು ನೇಸರಿನ ಕದಿರು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

‘ ನರಸಣ್ಣ ಒಲ್ಲದಿರೆ ಬೇಡ; ಗೌಡನ ಒಲಿಸಿ
ನೀ ಬಾಳಿ ಸಿನ್ನವರನೆಲ್ಲ ಹೊರಿಸು;
ಏನ ಹೇಳಿದ ಗೌಡ? ನಾ ಬಲ್ಲೆ; ಒಲಿದಹನು;
ಸಂದಿಯಲಿ ಸಿಲುಕಿಹುದು ಹುಲ್ಲೆ ಗೊರಸು ’

ಎಂದು ನುಡಿದಳು ಪಿಲ್ಲಿ, ಏನೊಂದನರಿಯದೆ.
ಏನೊಂದನರಿಯದೆಯೆ ಮಲ್ಲಿ, ‘ ಅಕ್ಕ,
ಗೌಡ ಜ್ವರದೊಂದು ಔಸದದ ಮಾತಾಡಿದರು, ’
ಎನಲು, ‘ ಆ ’ ಎಂದಳು ಪಿಲ್ಲಿ ನಕ್ಕು.

‘ ಆ ಔಸದದ ಮಾತೆ ನಾನಾಡಿದುದು ಕೂಡ ’
ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಪಿಲ್ಲಿ, ಎಲ್ಲ ಕೇಳಿ,
‘ ಇಂದು ಸರಿರಾತ್ರಿ ಗೌಡನ ಕಾಲ ಹಿಡಿ ಒಮ್ಮೆ,
ಗೌಡ ಅಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಲ್ಲಿಯಾಳು. ’

ಎಂದು ಮಲ್ಲಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಕಲಿಸಿದಳು. ಹೆರೆ ತಾರೆ
ಹಾವು ತೊಂಡೆಯ ಮಾತು ಹಳತವಳಿಗೆ;
ಉಷೆ ಕಲಾವತಿ ವೃಂದೆ ದಮಯಂತಿಯರ ಕತೆಯ
ಅರಿದವರಿಗಿಂತ ನುಡಿ ತೆಳು ಜವನಕೆ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಹಿರಿಯವಳು ಹೇಳಿದುದನೆಲ್ಲ ಕೇಳುತ ಮಲ್ಲಿ
ಬೆರಗುಗೊಂಡಳು; ಗೌಡ ತನ್ನ ಮೆಚ್ಚಿ
ಸರಸವಾಡಿದನೆಂದು ಹೆಮ್ಮೆಗೊಂಡಳು; ಅವಳ
ಮನತಣಿಸಿತವನ ಆ ಕಣ್ಣ ಮುಚ್ಚಿ.

ಮಾತನಾಡುತ ಪಿಲ್ಲಿ, ಕುಳಿತಿದ್ದ ತಾಣದಲೆ
ಇಷ್ಟು ಅವರೆಯ ತಟ್ಟೆಯನು ಕುಯ್ದಳು;
ಗೌಡನರಸಿತಿಯಾಗಿ ನನ್ನ ಮರೆಯದಿರೆಂದು
ನಗುತ ನುಡಿಯುತ ಅದನು ಮನೆಗುಯ್ದಳು.

ಮಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಯೆ ಕುಳಿತು ಗೌಡನಾಸೆಯ ತಾನು
ಎಂತಾದರೂ ಸಲಿಸಬೇಕು ಎಂದು
ಮನವಾಡಿದಳು; ಅದನು ತನ್ನಾಸೆಯನ್ನದೆ.
ಇದು ಹೆಣ್ಣುಮನದ ಪರಿಪಾಕ ಒಂದು.

*

*

*

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಜ್ವರ ಬಂದು ನಿಂತಂದಿನಿಂದ ಚಳಿದಿನವೆಂದು
ಗೌಡ ಮಲಗುವನೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ.
ಆ ಇರುಳು ಮಲಗಿದನು: ನಿದ್ರೆ ಬಾರದು. ಏಕೆ?
ಮನ ಕದಡಿಹಳು ಚೆಲುವ ಜಾಣೆ ಮಲ್ಲಿ.

ತೊಟ್ಟೆಯಲಿ ತುಂಬುತಿಂಗಳ ಬೆಳಕು: ಕೋಣೆಯನು
ಬೆಳಗುತ್ತಿದೆ ದೀಪಬೇಡೆಂಬ ರೀತಿ.
ಗೌಡನಿಗೆ ಮನದಿವ್ಯಭೆ: ಹೆಂಡಿರನು ಮರೆತಿವಳ
ನೆನೆವೆನೇ, ಇದು ಯಾವ ಹುಂಬನೀತಿ?

ತುಂಬುತಿಂಗಳ ಬೆಳಕು ಹಗಲೆಂದು ಭ್ರಮೆಗೊಳಿಸೆ
ಹೊರಗೆ ಅರಳಿಯಮರದಿ ಹಕ್ಕಿ ಜೋಡಿ
ಮೊರೆದದ್ದು ಜೊತೆಕರೆದು ಸುಮ್ಮನಾದುವು ಮತ್ತೆ,
ಹಗಲಲ್ಲ ಬಿಡು, ಎಂದು ತರ್ಕಮಾಡಿ.

ಮಗ್ಗಲಿಗೆ ಹೊರಳಿದನು ಗೌಡ. ಎದುರಲಿ ಯಾರು?
ನೆನಹು ಹೊರಗಡೆ ಮೂರ್ತಿಯಾಯಿತೇನು?
ಯಾರು ಎಂದನು ಗೌಡ; ನಾನು ಎಂದಳು ಮಲ್ಲಿ.
ಅದೆ ರೂಪು, ಭಂಗಿ; ಅದೆ ಬಾಯಿ ಜೇನು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

‘ ಇಲ್ಲಿ ಯೇತಕೆ ಬಂದೆ ’ ಎಂದು ನುಡಿದನು ಗೌಡ;
ಮಲ್ಲಿ ಉಸುರಿದಳು ‘ ನಾ ಬಸವಿ ’ ಎಂದು.
ಯಾವ ಮಾತಿಗೆ ಯಾವ ಮಾತು? ಆದರೆ ‘ ಬಸವಿ ’
ಬಿಡಿಸಿತವನನು ಒಂದು ವಿಷಮದಿಂದ.

ಗೌಡ ಮಲ್ಲಿಯನಂತೆ ಕಣ್ಣೆ ಕೈ ನೋಡಿದನು.
ತುಂಬುತಿಂಗಳ ಭ್ರಮೆಗೆ ಮನತೆತ್ತನು.
ಹೆಂಡಿರೇ ಇವಳೆಂದು ತಿಳಿದಂತೆ ಕೈಚಾಚಿ
ಬಂದವಳನೊಪ್ಪಿ ಇಟ್ಟನು ಮುತ್ತುನು.

*

*

*

ಬೆಳಗಾಗ ಊರೂರೆ ಬೆರಗಾಗಿ ಕೇಳಿತು,
ಗೌಡ ಮಲ್ಲಿಯ ಕೂಡಿಕೊಂಡನೆಂದು.
ಮಲ್ಲಿ ಅಣ್ಣಗೆ ಹೇಳಿಕಳುಹಿದಳು, ಗೌಡನನ್ನು
ಕೂಡಿದನು, ಅವ ನನ್ನ ಗಂಡು, ಎಂದು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಕೈಹಿಡಿದು ಒಬ್ಬ ಸೋಸೆಯನೆ ತರದೆ ಹೋದನೇ
ಎಂದು ಗೌಡನ ತಾಯಿ ಮರುಗಿ ಇನಿಸು,
' ಒಳಿ ತಾಯಿತೊಬ್ಬೊಂಟಿ ನಿಲ್ಲನೇ ಇದೆ ಸಾಕು '
ಎಂದು ನುಡಿದಳು ಮತ್ತೆ ಕರಗಿ ಮನಸು.

ಓರಗತಿಯರಿಗೇನು? ಮನೆಗೆಲಸ ಮಾಡುವರೆ
ತನ್ನೊಡನೆ ತೊತ್ತಿವಳು ಮತ್ತೊಬ್ಬರುಗಳು.
ಮದುವೆಯಾದರೆ ಹೆಚ್ಚು, ಇಲ್ಲದಿರೆ ಕಡಿಮೆಯೇ?
ತಾಲಿಯಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕಸ ಹೊರುವಳು.

ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ನಾದಿನಿಗೆ ಮನಕೆ ಇದು ಸಂತೋಷ.
ಹೊಸಬಳಾವಳೊ ಬಂದು, ಒಡತಿಯೆಂದು
ಮನೆಯನಾಳುವಳೆಂಬ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಮಲ್ಲಿ
ಹಾವು ಹುಳು ಅಲ್ಲ; ಬರಿಮಿಡಿತೆ ಒಂದು.

ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಪಿಲ್ಲಿ ಬಂದಳು. ' ಏನು ಮಲ್ಲಕ್ಕ
ಚಿನ್ನವೇ ' ಎಂದು ಮರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟು.
ನಿನ್ನೆ ಏನೇ ಎನಿಸಿಕೊಂಡವಳು ಇಂದೊಡತಿ ;
ತಾನೆಂದಿನಂತೆಯೇ ಪ್ಯಾದೆ, ಮಟ್ಟು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮಲ್ಲಿ ಈ ಮರ್ಯಾದೆ ಹೀನಾಯ ಒಂದನೂ
ಕಾಣಳವಳಿಗೆ ಇದ್ದುದೊಂದೆ ಚಿಂತೆ:
ದೊರೆಯ ನಲಿಸುವುದು ದೊರೆಯನು ನೋಡಿ ತಣಿಯುವುದು
ಶಿವನೆದುರಿನಲಿ ಕುಳಿತ ನಂದಿಯಂತೆ.

ಮಾಗಿ ಮಾಗುತ ಚಳಿಯ ದಿವಸಗಳು ಸಾಗುತ್ತ
ಹೊಲ ಕುಯ್ಯಲಾಗುತ್ತಿರೆ ಮಲ್ಲಿ ನಲ್ಲ
ಒಡಲೊಡಲ ತಣಿಸಿದರು, ಪ್ರೇಮರಸದೋಕುಳಿಯ
ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರ ಸಾಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ಚೆಲ್ಲಿ.

ಎನು ಇದು ಬಹುವಿಷಯ ಎಂಬಿರಾ? ನಾನಿದನು
ವಿಷಯವೆಂಬೆನೆ ಅಲ್ಲವೆಂಬರೆದುರು?
ಸೀಳುಬಿಡುವವನು ಅಲ್ಲದ ಜನಕೆ ರಸತಾಳೆ
ಕಬ್ಬಲ್ಲ; ತೆಳುವಾದ ಬೊಂಬು ಬಿಡಿರು.

ಗೌಡನಿಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೀ ತಿಳಿವಿಲ್ಲ. ಹೊಸ ಒಲವ
ಸುಖಕವರ ಬಾಳಾಗ ಒತ್ತೆಯಾಗಿ
ಮೆಯ್ಯ ಸವಿಯುತ ಅವರು ಇರುವುದನೆ ಮರೆತರು,
ಭೂಮಿಯೇ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ದತ್ತುಹೋಗಿ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮಾಂಸ ವಸ ಮೊದಲಹ ವಿಕಾರದಿಂದಾನಂದ
ಬರಬಹುದೆ? ಈ ಜಗವ ಮಾಡಿದವಗೆ
ಇದೆ ಪದ್ಧತಿಯೊ ಏನೊ? ಇಂತಲ್ಲದಿರೆ ಎಂತು
ಮಣ್ಣು ಕಸ ಹಣ್ಣು ಹೊ ಆಗುವ ಬಗೆ?

*

*

*

ಎರಡು ಮಕ್ಕಳ ಹೆತ್ತು ಕಳೆದುಕೊಂಡಳು ಮಲ್ಲಿ ;
ಗಂಡು ಹುಟ್ಟಿದ ತರುಣದಲೆ ತೀರಿತು.
ಹೆಣ್ಣು ಬೆಳೆಯಿತು ಅರುವರುಷ ; ಹೊನ್ನಲಗಂತೆ
ಹೊಳೆದು, ಎಳೆಹರೆಯಂತೆ ಕಳೆಯೀರಿತು.

ಅರುವರುಷದ ಹುಡುಗಿ ಒಂದು ದಿನ ಹಸು ಹಾಯ್ದು
ಗಾಯವಡೆದುಸಿರುಳಿದು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿತು.
ಮಲ್ಲಿ ಗೌಡರ ಅಸೆ ಒಲವಿನೆರಕದ ಗೊಂಬೆ
ಎದೆಯಿಂದ ಕೆಡೆದುರುಣೆ ಮಣ್ಣುಚ್ಚಿತು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮಲ್ಲಿ ಅತ್ತಳು: ಕಣ್ಣನೊರಸಿಕೊಂಡಳು. ಅತ್ತೆ
ಗೌಡ ಉಳಿದೆಲ್ಲರನು ಸಂತೈಸುತ್ತ,
' ಸಾಕಿನ್ನು, ಅಳು ಬಿಡಿರಿ, ' ಎಂದವರ ಗದರಿದಳು;
' ತೊತ್ತು ಹೆತ್ತುದಕಿಷ್ಟು ಚಿಂತೆ ಹೊಸತು. '

ಇಷ್ಟು ವೇಳೆಗೆ ಮಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗೌಡಗೆ ಮಾತ್ರ
ಮೆಚ್ಚಾದಳಲ್ಲ; ಮೆಚ್ಚುವಳತ್ತೆಗೆ;
ಮೆಚ್ಚು ಅತ್ತಿಗೆಗೆ ನಾದಿಸಿಗೆ, ಮೆಚ್ಚಿಲ್ಲರಿಗೆ;
ಮೆಚ್ಚು ಊರಿಗೆ; ಊರ ಅಸುತ್ತಿಗೆ.

ಮನೆಗೆಲಸವನು ಜೀತದಂದದಲಿ ಮಾಡುವಳು;
ಗೌಡನುಣುವಂದವನ ಬಳಿಗೆ ಸಾರಿ
ಅವನುಣುತಲಿರುವ ಮುದ್ದೆಗೆ ಕೈಯಹಿಡಿಯುವಳು;
ಅದನು ತಾನುಣುವಳು, ಗಳಿಗೆ ಮೀರಿ.

ಏನು ಶಾಸ್ತ್ರವಿದೆಂದು ಕೋಪಮಾಡುವ ಗೌಡ.
ಮಲ್ಲಿ ' ಈ ಶಾಸ್ತ್ರ ನನ್ನದು ' ಎಂಬಳು.
' ಈ ಒಡಲು ನಿನ್ನದು. ನಿಜದಿ ಇದಕೂ ಹಿಟ್ಟು
ನೀ ತಿನಿಸಬೇಕು ' ಎನ್ನುತ ತಿಂಬಳು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಹಲ್ಲಿಲ್ಲದತ್ತಿಗೆ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆಯನು ಕುಟ್ಟಿ
ಕೊಡುವುದಿವಳದೆ ಕೆಲಸ ಜಾವಕೊಮ್ಮೆ.
ಮುದುಕಿ ಮೈನೋವೆನಲು ಒತ್ತುವಳು; ತನಗೇನು,
ಯಾವ ಕೆಲಸ? ಇಲ್ಲ, ಯಾವ ಹೆಮ್ಮೆ?

ಅತ್ತಿಗೆ ನಾದಿನಿ ಓರಗಿತಿಯರ ಜೊತೆಗೆ
ನಗುತ ಇರುವಳು. ತನ್ನ ಸೇಲೆ ಒಗೆಯೆ
ಕೊಳಕೆ ಹೋಹಂದು ಅವರರಿವೆಗಳನೊಯ್ಯುವಳು.
ಒಲ್ಲರಾರಿಂತಿವಳು ಮೇಲ ಬಗೆಯೆ?

ತಾನು ಗೌಡನ ಕೂಡಿದೊಂದು ವರುಷಕೆ ಮಲ್ಲಿ
ಮೂರು ಹಣದೊಂದು ಸೇಲೆಯನು ಕೊಂಡು
ಪಿಲ್ಲಿಗಿತ್ತಿಂದಳು: ' ಪಿಲ್ಲಕ್ಕ ನಿನ್ನಿಂದ
ನಾ ನನ್ನ ದೊರೆಯ ಸೇರಿದೆನು. ಕಂಡ್ಯಾ? '

ಬತ್ತ ಕುಟ್ಟಿದರೆ ರಾಗಿಯ ಬೀಸಿದರೆ, ಒಂದು
ಹಿಡಿ ತನಗೆ, ಎಂದು ಅತ್ತೆಯನು ಕೇಳಿ
ಕೂಡಿಸುತ ಗುಡಗೊ ಭಿಕ್ಷುಕ್ಕೊ ಅದನು ನೀಡುವಳು.
ದಿನದಿನಕೆ ಹಸನಾಯಿತವಳ ಚಾಳಿ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಗೌಡನಿಗೆ ಇವಳ ಬೆಳವಿಯ ನೋಡಿ ಅಚ್ಚರಿ.
ತೃಣವನರಿಯದೆ ಬಂದ ಮೊದ್ವ ಹೆಣ್ಣು
ಎಷ್ಟು ಕಲಿತಳು! ಅಂತೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾದಳು!
ಮೊಲ್ಲೆಯೆನೆ ಹಲ್ಲು, ಕಿವಿಯುದ್ದ ಕಣ್ಣು.

ಮಗಳು ತೀರಿದ ಸಮಯ ಬೋಯಿಗಳ ಗುಂಪೊಂದು
ಊರಿಗೈತರೆ ಮಲ್ಲಿ, ಮುಕ್ಕಂಡುಗ
ಎರಡು ಐಗಳ ರಾಗಿ ಮಾತಾಡಿ, ಕೊಳ ಒಂದ
ಹೊಯ್ದವಳು, ಊರ ಏರಿಯ ದಂಡೆಗೆ.

ಧರ್ಮದಲಿ ನಾವಿಷ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಡುವೆವು ಎಂದು
ಬೋಯಿಗಳು ಹಿಟ್ಟಿಗೆ ಕಲ್ಲನೊಡೆದು
ತಿಂಗಳೂ ದಿವಸ ಕಟ್ಟಿದರು. ಕೊಳ ಚೆಲುವಾಯ್ತು
ಜಲದೇವಿ ಪೂಜೆ ಶುಭದಲ್ಲಿ ನಡೆದು.

ಕೊಳಕೆ ಗೌಡರ ಬಾವಿ ಎಂದು ಹೆಸರಿರಲೆಂದು
ಮಲ್ಲಿ ಎಂದಳು. ಗೌಡ ಆಗದೆಂದೆ:
ತೊತ್ತಾಗಿ ದುಡಿದ ರಾಗಿಗೆ ತೆಗೆದ ಬಾವಿ ಇದು,
ಕೊಳ ನಿನತು ಎಂದ, ಅಸುರಾಗದಿಂದ.

ಅದನು ಮುಖ್ಯವು ತೋರಿಸಿ ಎಂದ ವಿವರ

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಕೊನೆಗೆ ಜೋಯಿಸರೊಂದು ನ್ಯಾಯವನು ಮಾಡಿದರು :

‘ ಕೊಳವ ಮಲ್ಲಿಯ ಗೌಡರದು ಎನ್ನುವ ;
ಬಾವಿ ಗೌಡರದು, ಗೌಡರು ಮಲ್ಲಿಯವರಾಗಿ ;
ಇಟ್ಟು ನೋಡರಲೆ ಹೆಸರಿನ ಚೆನ್ನವ. ’

ಕೆಲದ ನೆಲವನು ಕೊಂಡು ತೋವು ನೆಡಿಸಿದ ಗೌಡ.

ಹತ್ತುವರುಷದ ದಿವಸ ಅದನು ಬೆಳೆಸಿ,
ದೇವರನು ಬಿಜಗೈಸಿ, ವನಭೋಜನವ ನಡೆಸಿ,
ಅದನು ಮಲ್ಲಿಯ ತೋವು ಎಂದ ಎಳಸಿ.

ಮಲ್ಲಿಯೆಂದಳು : ‘ ಗೌಡನನು ಬಿಟ್ಟು ಬರಿ ಮಲ್ಲಿ
ಯಾವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಹುದು ? ಎಸೆಯಿರತ್ತ.
ಗೌಡ ತೊಟ್ಟರೆ ಜೋಡು ; ಕಳೆಯೆ ಬರಿಚಕ್ಕಳ ;
ಬಹಳ ಮಾಡಲು ಸಲ್ಲ ಬರಿಯ ತೊತ್ತ.

‘ ತೋಪ ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿಯದು ಎನಲಿ, ’ ಎಂದಳು.

ಆ ಹೆಸರೆ ನಿಂತಿಹುದು ತೋಪಿಗಿಂದೂ.
ಬಹುವರ್ಷ ಇಲ್ಲಿ ಗಿಡದೊಡನೆ ಕಾದಲರೊಲವ
ಬೆಳೆಸಿದರು ಸರಸಸಲ್ಲಾಪದಿಂದ.

ಗೌಡನ ಮಲ್ಲಿ

ಸಂಕ್ರಾಂತಿಯಲಿ ಅಲರ ಮೇಲ ಸುಂದರಿ ತೌರ
ಶುಭವ ಬಯಸಲು ಬರುವ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ
ಮಲ್ಲಿ ಗೌಡನ ತಾಯ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಮಂಟಪವ
ಕಟ್ಟಿಸಿದಳೆತ್ತರದ ರಚ್ಚಿಯಿಕ್ಕೆ.

ಮದಿನೆಯಾದವಳು ಗಂಡಗೆ ಕೊಡುವ ಎಲ್ಲ ಸುಖ
ಮದುವೆ ಆಗದ ಮಲ್ಲಿ ತನ್ನರಸಗೆ
ಇತ್ತಳೆಂದೆನೆ ನಾತು ಬಹು ಕಡಿನೆ ಆಗುವುದು ;
ಅಷ್ಟು ಚೆಲುವಿನರುಸಿರ ಹೊನ್ನ ಬೆಸುಗೆ.

ಗೌಡಿಕೆಯ ಕೆಲಸದಲಿ ಊರ ಮಂದಿಯ ಜೊತೆಗೆ
ಚಾವಡಿಯೊಳಿರುವುದು ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದು
ಎರಡಡಕೆ ಸುಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿದವಲೆಯ ಕೊಡುವಳೇ
ಹೆಂಡಿರಾದವಳು? ಇದು ಎಲ್ಲಿ ಸುದ್ದಿ ?

ಮಲ್ಲಿ ಇದ ನಾಡುವಳು ; ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಅಲ್ಲಿ
ಜೊತೆಯಲಿರುವಳು ; ಬೇರೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ.
ಇಂತು ಬಾಳಿದೆವರು ; ಈ ಪ್ರೇಮಪರಮಾನ್ನ
ಕೊನೆಗು ಬಿಸಿಯಾಗಿತ್ತು, ಹಳಸಲಿಲ್ಲ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳು ಬೆಳೆಯೆ, ಮದಿವೆಗಳ ಮಾಡಿದರು ;
ಸೊಸೆಯದಿರು ಬೇರೆ ಅತ್ತೆಯ ಕಾಣರು ;
ತೊತ್ತಾಗಿ ಬಂದರೂ ಅತ್ತೆಯಾದಳು ಮಲ್ಲಿ ;
ಯಾರೇನು ಮಲ್ಲಿ ಗೊಲಿಯದೆ ವಾಣರು.

ಯಾವ ಮಂತ್ರವೋ ಯಾವ ತಂತ್ರವೋ ! ಎಲ್ಲಿಂದ
ಕಲಿತೋ ಮಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲ ಹದಿರ ?
ಕುಲ್ಲ ಕಾಣದೆ ಒಳ್ಳೆ ಮನಸೊಂದು ಅವಳದು.
ಇದಕೆ ಸಮನಾಗುವುದೆ ಬಲ್ಲ ಚಿದುರು ?

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಳ ಮುಗಿಸಿದಳು ಗೌಡನ ತಾಯಿ,
ಮಲ್ಲಿ ಯಿಂದೆಲ್ಲ ಸೇವೆಯನು ಕೊಳುತ.
' ಮಗಳಾದೆ, ಸೊಸೆಯಾದೆ, ಮನೆಗೆ ನೀ ಸಿರಿಯಾದೆ
ಅಪರಂಜಿ ನೀ ' ಎಂದವಳ ಹೊಗಳಿತ.

ಮಲ್ಲಿ ಗೌಡನನು ಸಂತಯಿಸಿದಳು ; ಮಕ್ಕಳಿಗೆ
ತಾನೆ ಅಜ್ಜಿಯ ತಾಣವನು ಕೊಂಡಳು.
ಹೆತ್ತ ಮಕ್ಕಳು ಇಲ್ಲದವಳು ಅದಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲು
ಮಕ್ಕಳನು ಹೊರೆಯ ಸೌಖ್ಯವನುಂಡಳು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

*

*

*

ಐನತ್ತು ವರುಷದಿನ ಗೌಡ ಮಲ್ಲಿಯರಿಂತು
ಹೆಣ್ಣೊಂಡು ಬಾಳಿನಲಿ ಜೊತೆ ನಡೆದರು.
ಮರೆದು ಹೋದುವು ಜಾತಿ, ಮದುವೆಯೆಲ್ಲದ ಮಾತು;
ಹಿರಿಯೊಲವ ಹೆಸರನಿರುವರು ಮುಡಿದರು.

ದಿನ ಕಳೆದು ಗೌಡ ದೇವರ ಸೇರೆ ಹೊರಟನು.
ಮಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯದ ಮಾತಗಳನಾಡುತ್ತ
ಎದುರಿಸಲಿ ಕುಳಿತವಳು ಇಂತೆಂದು ಬೇಡಿದಳು,
ಕೈಬೆರಳು ಅವನ ಕುರುಳಿನೊಳಾಡುತ್ತ.

‘ ನೀನೀಗ ಹೋಗುತ್ತಿಹೆ; ಹಿಂದೆಯೇ ನಾ ಬರುವೆ.
ಹೋದವನು ನನ್ನ ಮರೆಯುವುದು ಸಲ್ಲ.
ಕೈಹಿಡಿದು ಹೋದವಳು ಅಲ್ಲಿಹಳು, ಸೇರುವಳು;
ಅದರೂ ನೆನಪಿರಲಿ ಬಡವಿ ಮಲ್ಲಿ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

‘ ಇಲ್ಲಿ ದಿನ ಮುಗಿದು ನಾ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದೆಂದು
ಪರಿವಾರದವರು, ಇವಳಾರ ಹೆಣ್ಣು,
ಎಂದು ಕೇಳುವ ಮೊದಲೆ, ಎನ್ನವಳು, ಎನಬೇಕು.
ಗಂಡಂತು ನುಡಿವುದು ಅಪಾರ ಚೆನ್ನ.

‘ ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದೆನೇ, ನಾ ಹೇಳಬಹುದಿತ್ತು,
ಗೌಡರವಳು, ಎಂದು; ಮದುವೆಯಿಲ್ಲ.
ಗಂಡು ಎನತೆನ್ನದಿರೆ ಹೆಣ್ಣಿನೆಗೆ ಹೊಗಲಿಲ್ಲ.
ಎನತೆನಲು ಅದುವೆ ಹೊಸ ಕುದಿಯಬೆಲ್ಲ.

‘ ಬಹು ಜನ್ಮ ಮದುವೆಯೇ ಆಗುವ. ಇದು ಬೇಡ,
ಕೂಡಕೊಂಡವರೆಂಬ ಅಡ್ಡ ಗೀಟು;
ಬಲಿದವರು ಎಂಬುದನು ಕಂಡನೇ, ದೇವರಿಗೆ
ಇದ ನೀಡುವುದು ಏನು ದೊಡ್ಡ ಮಾತು?

‘ ಕೈಹಿಡಿದ ಹೆಣ್ಣಾಗಿ ಇನಿಸು ಅನಿಸನು ಅಟ್ಟು
ನಾ ನಿನಗೆ ತಳಿಗೆಯಲಿ ಇಕ್ಕಬೇಕು.
ಬಹು ಎಳಸುವರು ಎಂದು ಕಂಡೊಡನೆ ಸಲಿಸುವನು;
ಈ ಸಲಕೆ ತೊತ್ತೆಂಬ ತುಕ್ಕು ಸಾಕು.’

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಗೌಡ ಭಾಷೆಯ ಕೊಟ್ಟ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೈಯಿಟ್ಟ
ಕಣ್ಣು ಕಣ್ಣುಲಿ ನೆಟ್ಟು ಜೀವ ಬಿಟ್ಟ ;
ಮಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದಳಲ್ಲೆ ಸತ್ತುದಕು ಮಿಗಿಲಾಗಿ,
ನಲ್ಲನಳಿವಿನ ಬೇನೆ ಕುಸಿಯೆ ಕುಟ್ಟ.

ದೇವರಡಿಯನು ಜೀವ ನೇರ ಸಾರಲಿಯೆಂದು
ಮಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರವನೆಲ್ಲ ನಡೆಯಿಸಿದಳು ;
ಬಹು ದಿನದ ಬಾಳ ವೇಲೆಗೆ ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲಿ,
ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯ ದಾನ, ಕಡೆಯ ಹದುಳ.

ತಾಯಿ ತೀರಿದ ಅಂದು ತಮ್ಮದಿರ ಹೆಂಡರು
ಪಾಲು ಮಾಡುವ ಮಾತನೆತ್ತಿದ್ದರು.
ಜೊತೆಯಾಗಿ ಬಾಳುವುದು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಚೆನ್ನ ;
ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊ ಮನುಕಿನ ಗುದ್ದಲು.

ತಮ್ಮದಿರು ಪಾಲಾಗಿ ಬೇರೆ ಆದರು ಆಗ ;
ಈಗ ಗೌಡನ ಮನೆಯ ಪಾಲ ಮಾತು
ಸೊಸೆ ಒಬ್ಬಳೆತ್ತಿದಳು. ಮಲ್ಲಿ ಅದಕೆಂದಳು :
' ಅಮ್ಮ ! ಈ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲು ಹೂತು

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ನಾನೊಂದ ಮುದಿಗೊಡ್ಡು ಇಹೆನು. ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ
ಎನ್ನಿ ; ನಾ ಗೌಡ ಕಳೆದೆಸೆದ ಜೋಡು.
ನಾನಿರುವವರೆಗೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಇರಿ ; ಆ ಮೇಲೆ
ನಿಮ್ಮಿಷ್ಟದಂತಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಪಾಡು.

‘ ನನ್ನ ಗಂಡನು ನಾನು ಎನ್ನ ಬಲ್ಲದು ಹೆಕ್ಕಿ ;
ನನ್ನ ಮಗ ನಾ ಎನ್ನ ಬಲ್ಲದು ಹಸು ;
ಅಣ್ಣತಮ್ಮಾ ಎಂದು ಅಕ್ಕತಂಗಿ ಎಂದು
ಸೈರಿಸಲು ಬಲ್ಲಿ ನೀನೇ ಹೆಂಗಸು ’

ಇಂತವಳ ಬೇಡಿ ಗೌಡನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ : ‘ ಅಪ್ಪ !
ನಿಮ್ಮ ಮೊಮ್ಮಗ ನಿಮ್ಮ ತೋಳ ನೆಲೆಗೆ
ಬೆಳೆದಂದು ಪಾಲಾಗಿ ; ಆತುರದಿ ಹಿರಿದಿರೆ,
ಕಾಳರ್ಥ ಹೋಗುವುದು ಆಳುಗಳಿಗೆ.

‘ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕ ದುಡಿವರು, ನಾನು ಕುಳಿತಿಹೆನೆನುತ,
ಪಾಲಾಗುವರೆ ಅದೇ ಬೇರೆ ತೀರು ;
ನಾ ದುಡಿದು ಮಗನಿಂದ ಆಳಿಂದ ದುಡಿಸುವೆನು
ಎಂಬವನ ನೆಲನಿಟ್ಟು ತಾರು ಮಾರು. ’

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಎಂದು ಹಂಬಲಿಸಿದಳು. ಮಕ್ಕಳೇನೆಳೆಯರೆ ?

ಕಿರಿಯರಿವಳಿಗೆ; ಊರ ಹಿರಿಯರವರೆ.

‘ ಸುಮ್ಮನಿರು, ಪಾಲ ಮಾತೇನೀಗ, ’ ಎಂದರು.

ಹಳೆಯ ಬಾಗಿಲೆ ಮನೆಗೆ, ಹೊಲಕೆ ತೆವರೆ.

*

*

*

ನಾನು ಮಲ್ಲಿಯ ಕಂಡ ದಿನ ಅವಳು ಹಣ್ಣುದುಕಿ ;

ಮನೆ ಮುಂದೆ ಜಗಲಿಯಲಿ ಕುಳಿತಿರುವಳು ;

ಇಡುಡೂ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ತೆಳು ಸುಕ್ಕು ಮೊಗದಲ್ಲೆ ;

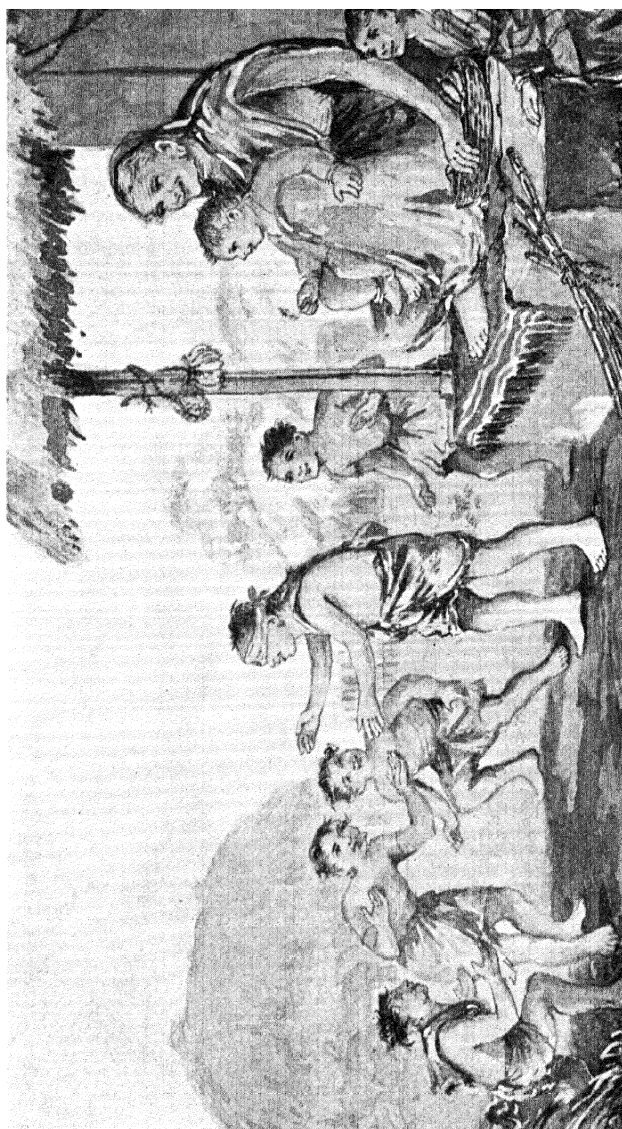
ಎಲ್ಲ ಮುಪ್ಪಿನ ಕುರುಹು ಅಂತೆಯೆ ತೆಳು.

ಮನೆ ನೆರೆಯ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲರು ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಾಟ

ಅಲ್ಲಿ ಅಡುವರವಳನಜ್ಜಿ ಮಾಡಿ.

ಎಳೆಯುವರು, ಕೆಲೆಯುವರು, ಕುಣಿಯುವರು ; ಅವರಿತ್ತ

ಹಿಂಸೆಯೆಷ್ಟೆನಲು ಅದು ಲಜ್ಜೆಗೆಡು.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಅದರೂ ಮರಳಿ ಮಗುವಾದಂತೆ ಹೆಣ್ಣುದುಕಿ
ಮಕ್ಕಳೊಡನಾಡುವಳು ನಗುತ ನಗುತ :
' ನಾನೆ ಮುದಿಯಾಗಿಹೆನು, ಅಜ್ಜಿ ಮಾಡುವಿರೇನ?
ಹಿಮದ ನೀರಾಗುತ್ತಿದೆ ಮೈಯ ರಗುತ. '

ಇದ್ದೆರಡು ಹಲ್ಲು ಸುಲಿಹಲ್ಲು; ಆ ಕಣ್ಣಿನಲಿ
ಸುಖದೊಳದ್ದಿದ ದಿನದ ನೆನವ ಹೊಳವು;
ಹಣೆ ಮುಟ್ಟ; ಕಿರಿದು ಕಿವಿ; ನಗೆ ಚಂದ; ಮುಪ್ಪಿನಲು
ಮಲ್ಲಿ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅಂಥ ಕಳವೆ.

ಮಲ್ಲಿ ತೀರಿದ ದಿವಸ ಊರೂರೆ ಅತ್ತಿತು.
ಅವಳ ಗೌಡನ ಕಾಲ ದೆಸೆಗೆ ನೋಡಿ,
ಮಣ್ಣು ಮಾಡಿದರವಳ; ಅವಳೆಳಸಿದಂತಿರುಳು
ಗುಡಿಯಲುತ್ಸವ ಮಾಡಿ, ಒಸಗೆ ಹಾಡಿ.

ಗೌಡ ತನ್ನನು ಕೊಂಡ ದಿವಸ ದೇಗುಲದಲ್ಲಿ
ಒಂದು ಉತ್ಸವ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಲ್ಲಿ
ಬಹುದಿನದ ಹಿಂದೆ ಪುದಿವಟ್ಟು ಹಾಕಿಸಿದಳು.
ಎಂಥ ತೊತ್ತವಳು! ಅವನೆಂಥನಲ್ಲ!

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ವಗಾನವಮಿ ಕಳೆದಿಹುದು ; ದೀವಳಿಗೆ ಸಾಗಿಹುದು ;
ಮುಗಿಲು ಮಳೆಹುಯ್ಯಾಗಿ ತೆರೆಯುತಿಹುದು ;
ಚಳಿಯ ದಿನ ಬರುತಿಹುದು ; ತಿಂಗಳಿದೊ ತುಂಬಿಹುದು ;
ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಸೊಡರ ಸಾಲುರಿಯುತಿಹುದು.

ಇಂದು ಆ ನಲ್ಲ ನಲ್ಲೆಯರ ಹೆಸರಿನ ಪೂಜೆ.
ಊರೂರೆ ಸಾರುವುದು ಅವರ ನೆನೆದು.
ಇಂತು ಬಹುದಿನ ನಡೆಯೆ ಈ ಗೌಡ ಈ ಮಲ್ಲಿ
ದೇವರಾಗುವರೇನೊ ಜನರ ಮನದಿ ?

ತಾವು ಕುಳಿಯನು ತೆಗೆಸಿ ತಾವು ಗಿಡವನು ನೆಡಿಸಿ
ತಾವಾಗಿ ತಮ್ಮೊಡಲ ಕಷ್ಟದಿಂದ
ಸಾಕಿ ಬೆಳೆಸಿದ ತೋಪ ಇವೈಯೆಣ್ಣೆಯ ದೀಪ
ದೇವರಿಗೆ ಹಚ್ಚುವರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ?

ಇದ ಗೌಡ ಮಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದರು ; ಅವರಾ ತೋಪ
ಅರಿವೈಮರದ ಎಣ್ಣೆಯ ಬಿಂದಿಗೆ
ಇಂದು ಬರುವುದು ಗುಡಿಗೆ ; ಒಂದು ಸಾವಿರ ದೀಪ
ಆ ಯೆಣ್ಣೆಯಿಂದ ಉರಿವುವು ಒಂದಿಗೆ.

ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ

ಮಾಸವಮಿ ದೀವಳಿಗೆ ಬರುವೆಲ್ಲ ಕಾಲಕೂ

ಗೌಡ ಮಲ್ಲಿಯರ ಹೆಸರಿಂದ ದೀಪ

ಇಂತೆ ಬೆಳಗಲಿ ಬಿಡದೆ; ಜಗದೆ ಗಮಗಮಿಸಿರಲಿ

ಅವರ ಒಲವಿನ ನೆನವಿನಗರುಧೂಪ.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಚಿತ

ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೫
ಬಿನ್ನಹ (ಗೀತೆಗಳು)	ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ
ಶಾಂತಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ತಿರುಪಾಣಿ (ಗೀತಪ್ರಧಾನ ನಾಟಕ)
ಸಾವಿತ್ರಿ (, ,)	ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ
ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಕಾಕನಕೋಟಿ (ದೃಶ್ಯ)
ಸಾಹಿತ್ಯ (ಉಪನ್ಯಾಸ)	ಆದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ
ಆರುಣ (ಪದ್ಯಗಳು)	ವಿಮರ್ಶೆ ೪
ವಿಮರ್ಶೆ ೧ (ಲೇಖನಗಳು)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೬
ಉಷಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ (ಪದ್ಯ ಕತೆ)
ಸುಬ್ಬಣ್ಣ (ಕತೆ)	ರಾಮನವನಿ , ,
ತಾಳೇಕೋಟಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು , ,
ವಿಮರ್ಶೆ ೨ (ಲೇಖನಗಳು)	ತಾಯ್ನುಡಿಯ ತಮ್ಮಡಿ (ಭಾಷಣ)
ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ನವರಾತ್ರಿ ೨, ೪ (ಕಥನ ಕವನ)
ಕನ್ನಡದ ಸೇವೆ (ಭಾಷಣ)	ಚಿತ್ರಾಂಗದಾ (ಭಾಷಾಂತರ)
ಮಂಜುಳಾ (ಸಾಮಾಜಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಸುನೀತ (ಪದ್ಯಗಳು)
ತಾವರೆ (ಪದ್ಯಗಳು)	ನವರಾತ್ರಿ ೩
ಕರ್ನಾಟಕದ ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ	ಪ್ರಸಂಗ (ಲೇಖನಗಳು)
ಚೆಲುವು (ಪದ್ಯಗಳು)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೭, ೮, ೯, ೧೦
ಶಿವ ಭಕ್ತಪತಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ನವರಾತ್ರಿ ೫
ವಿಮರ್ಶೆ ೩	ಚೆನ್ನಬಸವನಾಯಕ (ಕಾದಂಬರಿ)
ಯಶೋಧರಾ (ನಾಟಕ)	ಮನವಿ (ಗೀತೆಗಳು)
ಮಲಾರ (ಪದ್ಯಗಳು)	ಪೂಜನ (ಮುನ್ನುಡಿಗಳು)
ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೪	ಚಿಂತನ (ವಿಚಾರ ತರಂಗ)
ರವೀಂದ್ರನಾಥ ತಾಕೂರರು	

(ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ)

Subbanna (Story)

The Poetry of Valmiki

Short Stories (4 Vols)

Popular Culture in Karnataka

Rabindranath Tagore

ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ದೊರೆಯುವ ಸ್ಥಳಗಳು:—

ಜೀವನ ಕಾರಾಲಯ, ಬಸವನಗುಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಬೆಂಗಳೂರ ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು ರೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಶ್ರೀನಿವಾಸ

ಹತ್ತು ಅನ

ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣ ೧೯೪೩

ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನೂ ಕಾದಿದೆ

ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು ರೋಡು, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ

೧೯೪೩

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

“ರಾನುನವಮಿ”ಯ ಜವರಗೌಡರು ಹೇಳಿದ
ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ

ಗೌಡರು

ಗಾಳಿಹನುಮನಗಿರಿಯ ಮುಂಗಡೆ
ಮೇಡಿನಲಿ ಮರ ಮೂರಿವೆ.
ಕಂಡುದುಂಟೇ ಒಡೆಯರವನು ?
ಒಮ್ಮೆ ಬಂದರೆ ತೋರುವೆ.

ಗಾಳಿಹನುಮನಗಿರಿಯ
ಮುಂದಣ ಮೂರು
ಮರವನ್ನು ಜನ
ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು
ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಗಿರಿಯ ಮುಂಗಡೆ ಮೇಡ ತಲೆಯಲಿ
ನಿಂತು ಮೂರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ
ತಳಿರುತುಂಬಿದ ದಿನಕೆ ತುಂಬಾ
ಚೆನ್ನ, ನೋಡುವ ದಿಟ್ಟಿಗೆ.

ಒಂದೆ ಮಡಲಲಿ ಬೆಳೆದು, ಒಂದನು
ಒಂದು ನೋಡುತ ನುಡಿಸುತ,
ಒಂದು ಬಾಳುವೆಬಾಳಿ, ನೋಡುವ
ಮಂದಿಯನು ಸುಖಪಡಿಸುತ,

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮಲೆಗೆ ಬಯಲಿಗೆ ಸುತ್ತಹರಹಿದ
ನೆಲಕೆ ಭೂಷಣವಾಗಿವೆ.
ಮೇಡಿಗಿನಿತೋ ಸಾರಿ ನಾ ಇವ
ನೋಡಲೆಂದೇ ಹೋಗುವೆ.

ಇವನು ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳೆಂಬರು
ಸುತ್ತಿನೆಲ್ಲಾ ಊರಲಿ ;
ಮೂಕ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರ ನೆನೆವರು,
ಯಾರೆ ನಿಮಗಿವತೋರಲಿ.

ಕತೆಗಾರ

ಮರಳಿ ಬೋವನಹಳ್ಳಿಯೆಡೆ ನಾ
ಒಂದು ಉದಯದಿ ಸುಳಿಯುತ,
ಬಸರಿಮರದಡಿ ಜವರಗೌಡರು
ತಮ್ಮತಮ್ಮಲಿ ತಿಳಿಯುತ,

ಕತೆಗಾರನು ಮರಳಿ
ಗೌಡರನ್ನು ಕಂಡಾಗ
ಅವರು ಈ ಮಾತನ್ನು
ಹೇಳಿದರು ;

ಉಣ್ಣೆ ನೂಲುತ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ
ಕುಳಿತಪರಿಯನು ನೋಡಿದೆ ;
ಸುಳಿವ ಬಣ್ಣಿಸಿ ಗಾಳಿಹನುಮನ
ಗಿರಿಯಮಾತನು ಆಡಿದೆ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಗಾಳಿಹನುಮನ ಗಿರಿಯ ಮಾತಿಗೆ
ಗೌಡರಿಕತೆ ಒರೆದರು ;
ನುರಿತ ಅನುಭವದವರ ಮನವನು
ನನ್ನ ನೋಟಕೆ ತೆರೆದರು.

ಗೌಡರು

ಮೂಕ ನಮ್ಮೂರವನೆ ಹೈದ ;
ನಟ್ಟು ಹೊರೆದನು ಮರ ಇವ ;
ಇದರ ಪರಿಯನು ಬಲ್ಲೆ ನಾನು ;
ಕೇಳುವಿರೆ, ಮನ ಕರಗುವ

ಮೂಕನದು ಮನ
ಕರಗಿಸುವ ಕತೆ,
ಹೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಹೇಳು
ತ್ತೇನೆ, ಎಂದರು.

ಚರಿತ ಅವನದು ; ಹೊತ್ತಿರುವುದೇ
ಒಡೆಯರಿಗೆ, ಅದ ಒರೆವೆನು ;
ದೈವ ನಾಲಗೆ ಕೊಡದೆ ಕಾಡಿದ
ಪಾಪಿ ಬದುಕಿದ ತೆರನನು.

ಕತೆಗಾರ

ಹೇಳಿ ಗೌಡರೆ ಕೇಳಹೊತ್ತಿದೆ,
ಎಂದು ನಾ ಮರುನುಡಿಯಲು
ಗೌಡರೊರೆದರು ; ಅವರ ಮನಸೇ
ಮಾತಿನಲಿ ಕುಡಿಯೊಡೆಯಲು.

ಕತೆಗಾರನು ಹೊತ್ತಿದೆ
ಹೇಳಿ ಎಂದನು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಗೌಡರು

ಮೂಕ ನಮ್ಮೂರವನೆ ಹೈದ ;
ನೋಡೆ ನನ್ನದು ಅವನದು
ಒಂದೆ ಪ್ರಾಯ ಸುಮಾರು ; ಅವನ
ಕರ್ಮ ಬೇಗನೆ ಸವೆದುದು.

ಗೌಡರು ಹೇಳಿದರು .

ಮೂಕ ಅಂತ
ಊರವನು ಅವನ
ಜೊತೆ.

ಮೂಕ ಎಂಬುದು ಹೆತ್ತ ತಾಯಿ
ಇಟ್ಟ ಹೆಸರಿನ ಓಸರ ;
ಕರೆವ ದಿನದಲಿ ಅವಳು ಕಾಣಳು
ಇವನ ಪ್ರಾಪ್ತಿಯ ಬೇಸರ.

ವಿಧಿವಿಲಾಸವನಾರುಬಲ್ಲರು ?

ಕರೆದುದೇ ದಿಟವಾಯಿತು ;

ದಿವಸ ಕಳೆಯಿತು, ಬೆಳೆದ ಹುಡುಗಗಿಟ್ಟೆ.

ಬಾಯಿ ಇಲ್ಲದೆಹೋಯಿತು.

ಮೂಕ ಎನ್ನುವುದು
ಇಟ್ಟ ಹೆಸರು.
ಗೃಹಚಾರಕ್ಕೆ ಸಿಜವೇ
ಆಯಿತು.

ಕೆಂಚ ಎನ್ನರೆ ಕರಿಯ ಕೊಂತವ ?

ಗರುಡ ಎನೆ ಗರಿ ಬರುವುದೆ ?

ಕಾಳ ಎನ್ನರೆ ಹೇಡಿ ಹುಡುಗನ ?

ತಿಪ್ಪ ಎನೆ ಮನೆ ತೊರೆವುದೆ ?

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮೂಕನಾಗಲೆಬೇಕೆ ತಾಯಿ

ಮಗುವ ಮೂಕ ಎಂದರೆ?

ಅವಳ ತಪ್ಪೇ, ಅವನು ತಾನು

ಕೇಳಿಬಂದುದ ತಂದರೆ?

ಮೂಕ ಮೂಕನೆ ಆಗಿ, ಊರಲಿ

ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲಿ ಬೆಳೆದನು ;

ದೈವ ಅವನಿಗೆ ಹಾಕಿ ತೋರಿದ

ಬಾಳದಾರಿಯ ತುಳಿದನು.

ಅವನ ಎಳೆತನದಲ್ಲಿ ಮಡಿದಳು

ತಾಯಿ ; ಮಗ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ

ಕೂಲಿನಾಲಿಯ ಎಂತೊ ತಿನ್ನುತ

ಎರವು ಹೋದ ಅದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ.

ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ
ಅವನ ತಾಯಿ
ತೀರಿಕೊಂಡಳು,
ಮೂಕ ಎಂತೋ
ಬಾಳಿದ.

ಮೂಕನಾದವ ಬಡವನಾಗಿರೆ

ದೈವಕಿಂತಲು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ

ಕಾಡುವುದು ಜನ ಅವನ ; ಎಳೆವುದು

ಎಲ್ಲು ಇಲ್ಲದ ರೊಚ್ಚಿಗೆ.

ಮೂಕನಾದದ್ದರಿಂದ
ಜನ ಅವನನ್ನು
ಕಾಡುವರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಅರಿಯದೆಳೆಯರು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ
ಇಂತುಗೆಯ್ವುದು : ಮುದುಕರು
ಮುಂದೆ ನಿಲುವರು, ಇಂತ ಪಾಪಿಯ
ನೋವಿನಾಳವ ಕೆದಕಲು.

ಊರಮಂದಿಯ ಪಾರುವಾಟಕೆ
ಸಿಲುಕಿ, ಚಿರತೆಯ ತೆರದಲಿ,
ಹರೆಯಕ್ಕೈದಿದ ಮೂಕ ; ಕೊಲುತಿರೆ
ಸಾಯಬಾರದ ನರಬಲಿ.

ಬಾಯನೀಡದ ದೈವ ಒಡಲಿನ
ಬೇರೆ ಆಸೆಯ ನೀಡದೆ ?
ಹರೆಯ ಮೂಕಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಹಂಬಲ
ತಾನೆ ತಂದಿತು ಬೇಡದೆ.

ಹರೆಯ ಬಂದು
ಮೂಕನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣು ನಾಸ
ಹುಟ್ಟಿತು.

ಹರೆಯಬರೆ ನಮ್ಮಂಥ ಮಂದಿಗೆ
ಮದುವೆಗೆಯ್ವರು ಹಿರಿಯರು ;
ತಾಯಿ ಮಡಿದಿಹ ಬಡವ ಮೂಕಗೆ
ಯಾರು, ಹೆಣ್ಣುನು ತರುವರು ?

ಮದುವೆಯಾಗು
ವಂತಿಲ್ಲ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಕೆಪ್ಪನೆನ್ನುತ ಇವನ ಎದುರಲಿ
ಸದರ ನುಡಿದರು ಹೆಂಗಳು,
ತುಟೆಯ ಕಡೆಯಲಿ ತುಳುಕುತಿರೆ ನಗೆ,
ನಕ್ಕು ಹೊಳೆದಿರೆ ಕಂಗಳು.

ಮೂಕನೆಂದು ಹೆಂಗ
ಸರು ಇವನೆದುರಿಗೆ
ಅತಿ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ
ನಡೆಯುವರು.

ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿಂತಾಟ ಅಡಿಸೆ
ನೋಡಿ ತಡೆಯನು ಮಾನವ ;
ಹತ್ತು ಹೆಣ್ಣಿನ ನಗೆಯಲ್ಲದರೆ
ಹೇಳಲೇನು ನಿದಾನವ ?

ಕೇಳಲಮ್ಮದು ; ಅಡಲಮ್ಮದು ;
ನೋಡಲಮ್ಮದೆ ಮೂಕಗೆ ?
ಮೂರು ಹೊಲಬಿನ ಹೊಗರ ಕಣ್ಣಿನ
ನೋಟ ಮಿಕ್ಕಿತು ಸೋಕಿಗೆ.

ಅಡಿಸುವ ಜನ ಸೈಗೆಮಾಡುತ
ಮದುವೆಯಹೆಯಾ ಎಂಬರು :
ನುಡಿಯೆ ನಾಚುವ ಹದನ ಕೈಯಲಿ
ಸನ್ನೆ ತೋರುತ, ಹುಂಬರು.

ಭಂಡರು ಅಸೆಯನ್ನು
ಕರಳಿಸುವರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮದುವೆಯಾಗುವ ಬಾರ ಎಂಬರು

ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು, ಆಟಕೆ:

ಕಾಡಿ ಅಡಿರೆ ಅವರು, ಮೂಕನ

ಮನಸು ಹರಿವುದು ಬೇಟಕೆ.

ತಿಳಿಯದವರಿಂತಿವನ ಕಾಡಿರೆ

ನಾವು ಒಬ್ಬರು ಇಬ್ಬರು

ಬೇಡವೆಂಬೆವು: ಏನು ಫಲ? ಜನ

ನಮ್ಮ ಅಂಕೆಗೆ ಅಬ್ಬರು.

ಗೌಡರಂತವರು ಹೀಗೆ
ಮಾಡಬೇಡಿಎಂದರು.
ಅದರೂ ಕಾಟ
ತಪ್ಪಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ಸಲ ಸುಗ್ಗಿಯಲಿ, ನಾನು

ಗಿರಿಯ ಮುಂಗಡೆ ಹೊಳೆಯಲಿ

ಹೊಂಗೆಯಡಿ ನಡೆದಿರಲು, ಮೂಕ

ಕಂಡನೆನಗಾ ಬಳಿಯಲಿ.

ಒಂದು ಸುಗ್ಗಿಯಲ್ಲಿ
ಮೂಕನಿಗೆ
ಹೆಣ್ಣು ಹಂಬಲ
ಬಹು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು.

ತನ್ನ ದನಿಯಲಿ ಕರೆದು, ಹತ್ತಿರ

ಸಾರಿ, ಎನ್ನಲಿ ತನ್ನ ಆ

ಸೈಗೆವಾತಲಿ ಒರೆದ: ಬಲ್ಲಿನು

ನಾನು ಅವನಾ ಸನ್ನೆಯ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಹೊಳೆಯ ಮರಳಿನಮೇಲೆ ಹೊಂಗೆಯ
ನೆರಳಿನಲಿ ನಲಿದಾಡಿದ
ಕಾದಲರ ಆಟವನು ಮೂಕ
ಎಲ್ಲೊ ನಿಲ್ಲುತ ನೋಡಿದ.

ಮದುವೆಯಾಗೆನೆ ಎಂಬ ಆಸೆ
ಮಸಗಿತವನೆದೆಗೂಡಲಿ ;
ಏನಮಾಡಲಿ, ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಲಿ,
ಯಾರ ಹಿಡಿಯಲಿ, ಬೇಡಲಿ,

ಎಂದು ತುಡಿಯುತ ನನ್ನ ಕರೆದನು :
ಒಂದು ಹೆಣ್ಣನು ನೋಡಿಸಿ,
ಕಷ್ಟ ಸುಖ ಏನಾದರಾಗಲಿ,
ನನಗೆ ಮದುವೆಯ ಮಾಡಿಸಿ,

ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ
ನನಗೆ ಮದುವೆ
ಮಾಡು ಎಂದು
ಅವನು ಗೌಡರನ್ನು
ಬೇಡಿದನು.

ಎಂದು ನನ್ನನು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.
ಅಯ್ಯೋ ಎಂದಿತು ನನ್ನೆದೆ.
ದಿಕ್ಕುಗಾಣದ ಕುನ್ನಿ, ಪಾಪ,
ಬಿದ್ದನೆಂತಹ ಬನ್ನದೆ.

ಗೌಡರು ಅಯ್ಯೋ
ಪಾಪ ಎಂದು
ನೊಂದರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ದಿವಸ ಕಳೆದಿರೆ ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ
ಒಬ್ಬ ಹಿರಿ ಅವಧೂತರು
ಬಿಜಯಗೆಯ್ದರು : ಹೇಳಲಾಗದು
ಅಂಥ ಅನುಭವಿ, ವೇತ್ತರು.

ಅಗ್ಗಿ ಬೋವನಹಳ್ಳಿಗೆ
ಒಬ್ಬ ಅವಧೂತರು
ಬಂದರು.

ಲೋಕದಲಿ ಅವಧೂತರೆನಿಸುವ
ಬಹು ಜನದ ಅವಧೂತಿಕೆ
ನೀರು ನಿಲ್ಲದ ಸೋರು ಹರವಿ ;
ಮೊದಲೆ ಕೊನೆಯೆ ತೂತಿಗೆ ?

ಅವರು ಬಹು
ಒಳ್ಳೆಯವರು.

ಸೋರು ಹರವಿಯೊ ನೀರು ನಿಲುವುದೊ
ಎಂತು ತಿಳಿವುದು, ಮೊದಲಲಿ ?
ಸೇವೆ ಮಾಡಿಯೆ ಕಾಣಬೇಕಿದ
ಮುಗಿದ ಕೈಯಿಟ್ಟಿದೆಯಲಿ.

ಸೇವೆ ಮಾಡಿತು ಊರು ಯೋಗಿಗೆ ;
ಯೋಗ್ಯನೆಂಬುದ ಕಂಡಿತು ;
ಬೊಮ್ಮವನು ಕೈಮುಟ್ಟಿ ತಿಳಿದಿಹ
ಗುರು, ನಮೋ ನಮೋ, ಎಂದಿತು.

ಊರು ಅವರನ್ನು
ಪೂಜಿಸಿತು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಅಂತೆ ನಾನೂ ಅವರ ಪಾದದಿ
ದಿಟದ ಇನಿತನು ಅಂತೆನು.
ಅದರೊಳಿಸನು ಬಲ್ಲೆ ನೀಗಳು
ಉಳಿದ ಬಹಳವ ಮರೆತೆನು.

ಬಳಿಗೆ ಯಾರೇ ಬಂದು ಏನನೆ
ಬಿನ್ನವಿಸೆ, ಗುರುದೇವರು
ಕೇಳುವರು ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು; ನೋವಿಗೆ
ನೊಂದು ತಾವೂ ಬೇವರು.

ಅವಧೂತರು
ಕನಿಕರ ಮರುಕದ
ಸ್ವಭಾವದ
ಜ್ಞಾನಿಗಳು.

ಅಯ್ಯೋ, ಪಾಪವೆ, ಎಂದು ಕರಗಿ
ಮತ್ತೆ ಧೃತಿಯನು ತಳೆವರು;
ನೋವ ಸಹಿಸುವ ತೆರನ ಕಲಿಸುತ
ಮನದ ಕಶ್ಮಲ ಕಳೆವರು.

ನೊಂದ ಜನ ಬಲ್ಲವರ ಎದುರಲಿ
ಮರೆಸಿಕೊಂಬುದು ನೋವನು;
ಇಲ್ಲಿ ಮರುಗಲು ಸಲ್ಲ ಎನ್ನುತ
ಅರಸಿ ಬೇರೆಯ ತಾವನು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ನಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ದಾರಿ ಬೇರೆ:
ನೊಂದ ಜನ ಇವರಡಿಯನು,
ತಾಯಸಾರುವ ಕಂದನಂದದಿ
ಸಾರಿ, ಹಾದಿತು ಕಡೆಯನು.

ನೋವು ನಗೆಯನು ಸುಳ್ಳು ಎನ್ನುವ
ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿನ ತತ್ತ್ವವ
ಇವರು ಒಪ್ಪರು: ಹಸಿವತಣಿಸಲು
ಅಡರು ಬರಗಿನ ಬತ್ತವ.

ಯಾವುದೋ ಚೇತನವ ಹೊರೆಯಲು
ಬಹರು ಇಂತಹ ಹಿರಿಯರು
ಅಂದು ಯಾರನು ಹೊರೆಯಬಂದರೋ
ಈ ಹದನ ಯಾರರಿವರು?

ಇಂತವರು
ಯಾರನ್ನೋ ಉದ್ಧಾ
ಮಾಡಲು ಒಂದು
ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ.

ಕಾರದಿನ ಆಗಸವ ಮುಸುಕಿದ
ನೋಡಗಳು ತಂತಮ್ಮಲೆ
ನುಡಿದುಕೊಂಬವು; ಕಾದ ಅವುಗಳ
ಓಡು ಬಿರಿಯುವುದೊಮ್ಮೆಲೆ.

ಕಾರದಿನದ ಮೋಡ
ಬಿರಿದು ಯಾವುದೋ
ಒಂದು ಮರದಮೇಲೆ
ಬೀಳುವ ಬಿಸಿಲಂತೆ,

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಬಿರಿದ ಬಿರುಕಲಿ ಸೂರ್ಯ ಕಿರಣ
ಒಂದೆ ರಭಸಕೆ ಸುರಿವುದು ;
ವನದ ಯಾವುದೊ ಮರದ ತಿರದಲಿ
ಬೆಳಕ ಕೃಪೆಯನು ಕರೆವುದು.

ಇಂಥವರ ಕೃಪೆ
ಯಾರನ್ನೋ
ಕಾಯಲು
ಬರುತ್ತದೆ.

ವನದ ಬೇರೆಯ ಮರಕೆ ಮುನ್ನವೆ
ಪಕ್ಕವಾಗುವುದಿದರೆಲೆ ;
ಮಾಘ ಬರೆ, ತೊಡಗುವುದು ಈ ಎಲೆ
ಉದುರಲಿಲ್ಲಕು ಮೊದಲೆಲೆ.

ಯಾವ ತಪವನು ಮಾಡಿತೋ ಮರ ?
ಎಂತು ತಣಿಸಿತೋ ನೇಸರ ?
ಎಂದು ತಣಿಸಿತೋ ? ಇದನು ಬಲ್ಲರು
ಯಾರು ? ಬಲ್ಲನು ಈಶ್ವರ.

ಎಲ್ಲ ಮಂದಿಯು ಗುರುವಸಾರಿ
ಏನು ಏನನೊ ಪಡೆವುದ
ನೋಡುತಿದ್ದನು ಮೂಕ ; ತಾನು
ಏಕೆ ಬೇಡದೆ ಬಿಡುವುದು ?

ಎಲ್ಲರೂ ಗುರುವನ್ನು
ಆಶ್ರಯಿಸುವುದನ್ನು
ನೋಡಿ ಮೂಕನೂ

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮೂಕ ಗುರುವಿನ ಬಳಿಯ ಸಾರಿದ; ಅವರ ಬಳಸಾಂದ.

ಮೆಯ್ಯ ಕಾಲೆಡೆ ಚಾಚಿದ.

ನುಡಿಸಿದರು: ನುಡಿ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುತ

ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ ನಾಚಿದ.

ಇವನಪರಿ ಎಲ್ಲವನು ಗುರುವಿಗೆ

ನಾನು ಹೇಳಿದೆ. ಕೇಳುತ

ಮರುಕಗೊಂಡರು. ಎನಿತು ಎನ್ನಲಿ?

ಅವರದೇ ಆ ಹಾಳತ.

ಅವನ ಆಸೆಯನ್ನು
ಗೌಡರು ಗುರುಗಳಿಗೆ
ತಿಳಿಸಿದರು.

ಗುರು ಕನಿಕರ
ಗೊಂಡರು.

ಮರುಕಗೊಳ್ಳುತ ಒಂದು ಗಳಿಗೆ

ಮೌನದಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದರು;

ಯಾವ ಎಂತಹ ಗಹನಗಳನೋ

ತಮ್ಮ ಮನದಲೆ ಮೆದ್ದರು;

ಯೋಚನೆಮಾಡಿ
ಇವನು ಹೀಗೆಯೇ
ಉದ್ಧಾರವಾಗುತ್ತಾನೆ
ಎಂದರು.

ಮೆದ್ದು ನುಡಿದರು: ಮೂಕನಾಗಿ

ಹೆಣ್ಣನಾಶಿಸಿ ಪಡೆಯದೆ

ನೊಂದ ಈತನೆ ಪುಣ್ಯಶಾಲಿ;

ಇವನ ಆಸೆಗೆ ಕಡೆಯಿದೇ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಪುಂಡಜನ ಬೈರಾಗಿಬ್ಬನ
ಅಟ್ಟೆಬರೆ, ಮುಂದೋಡುತ
ಯಜ್ಞವಾಟವ ಹೊಕ್ಕನವನು.
ಇಂತು ಇವನನು ಕಾಡುತ,

ಬಿಡುಗಡೆಗೆ ವಿಧಿ ಅಟ್ಟಿತಿವನನು.
ನಮ್ಮ ಸಲಹುವ ಕರುಣೆಯೆ
ಬೇರೆ ತೆರದಲಿ ಸಲಹಿತಿವನ;
ಇದು ನಿರಾಶಾಪರಿಣಯ.

ಗುರುವನೆನೆವೆನು, ಇವನ ರಕ್ಷೆಪ
ಪರಿ ಇರಲು ಅದನರಿವೆನು,
ಎನಲು, ಮೂಕಗೆ ನಾನು ತಿಳಿಸಿದೆ
ಅದನಿತು ಈ ತೆರನನು.

ಗುರುವನೆಡೆ ಶುಶ್ರೂಷೆಯಲಿ ನಿಲು,
ಎಂದು ಸನ್ನೆಯ ಗೆಯ್ದೆನು;
ಅಸೆ ಕೈಯನು ಸಾರಿತೆಂದೇ
ಅವನು ಮುಸಮುಸಸುಯ್ದನು.

ಗುರುವಿನ ಬಳಿ
ಶುಶ್ರೂಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲು
ಉದ್ಧಾರವಾಗು
ತ್ತೀಯೆ ಎಂದು
ಗೌಡರು ಮೂಕನಿಗೆ
ತಿಳಿಸಿದರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಗುರುವಿನಡಿಯನು ಮುಟ್ಟಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ
ಒತ್ತಿಕೊಂಡನು ; ಬಳಿಯಲಿ
ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಭರದಿ ನಿಂತನು,
ಮದುವೆಯಹ ಕಳಕಳಿಯಲಿ.

ಮದುವೆಮಾಡುವ
ರೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿ
ಕೊಂಡು ಅವನು
ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತನು.

ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಉದಯ, ಇವನ
ಬಳಿಗೆ ಕರೆದವಧೂತರು,
ಹಿರಿಯ ನನಗೇ ಮದುವೆ ಇಲ್ಲಲಿ,
ನಿನಗೆ ಏತಕೆ ಆತುರ,

ಕೆಲವು ದಿನದಮೇಲೆ
ಅವರು ಮೂಕನನ್ನು
ನನಗೇ ಮದುವೆ ಇಲ್ಲ
ನಿನಗೇನು ಆತುರ
ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಎಂದು ಕೇಳಿದರಂತೆ. ಮೂಕ
ಏನ ಹೇಳಲು ತೋರದೆ
ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು, ಹರಿಸಲಾಗದ
ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯ ಭಾರದೆ.

ಮೂಕನಿಗೆ ಉತ್ತರ
ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ಕ್ಷಣ ಉಳಿದು ಗುರು, ಅಣ್ಣ, ನಿನಗೆ
ಹೆಣ್ಣು ಬೇಕೋ, ಮಕ್ಕಳೋ,
ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಮೂಕ, ತನಗೆ
ಯಾವ ಹೆಣ್ಣೂ ಸಿಕ್ಕಳು,

ಅವರು ಹೆಣ್ಣು ಬೇಕೋ
ಮಕ್ಕಳು ಬೇಕೋ,
ಎಂದರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮಕ್ಕಳಾದುವೆ ಸಾಕು, ಎಂದನು.

ಒಳಿತು, ಎಂದರು ಗುರುಗಳು;

ಜೊತೆಗೆ ಬಾರೆಂದಿವನ ಕರೆದು

ಮೇಡಿನಲಿ ಈ ಮರಗಳು

ಇವನು, ಮಕ್ಕಳು,
ಎಂದನು.

ಗುರು ಇವನನ್ನು
ಕರೆದೊಯ್ದು

ಈಗ ನಿಂದಿರುವೆಡೆಗೆ ಒಯ್ದರು;

ಹೊಯಿಸಿದರು ಕುಳಿ ಮೂರನು;

ಹೊಳೆಯ ಅಂಚಿಗೆ ಸಾರಿ ಸೊಂಪಿನ

ತೆರತೆರದ ಸೊಸಿ ನೂರನು

ಮೇಡಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು
ಕುಳಿ ಹೊಯಿಸಿ

ತೋರಿ, ಚಿನ್ನನ ಮೂರು ಸೊಸಿಯನು

ನೀನೆ ಆರಿಸು ಎಂದರು;

ಅವನು ಕೋರಿದ ಮೂರ ಬೇರಿನ

ಸಹಿತ ಮೇಡಿಗೆ ತಂದರು;

ಹೊಳೆಯ
ದಂಡೆಯಿಂದ
ಮೂರು ಸೊಸಿ ತರಿಸಿ

ಮೂಕನಿಂದಲೆ ಅವನು ನೆಡಿಸಿ

ನೀರೆರೆಸಿ, ಅಣ್ಣಾ, ಇವು

ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು, ಇವನು ಮುದ್ದಿಸು,

ಇನ್ನು ಇವರನು ಕಾಯುವ

ಇವನಿಂದ ನೆಡಿಸಿ,
ಇವು ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳು,
ಇವನ್ನು ಸಾಕು,
ಎಂದರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಭಾರ ನಿನ್ನ ತುನೋಡು, ಎಂದರು.

ಮೂಕ ಒಪ್ಪಿದ.

ಒಪ್ಪಿ ತಲೆಯನು ಆಡಿಸಿ,
ಮೂಕ ಗುರುವಿಗೆ ಮಣಿದು ನಿಂದ
ಭಕ್ತಿಯಲಿ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ.

ಗುರುವಿನಾವ ಹಸಾದವೋ ಅದು,

ಅವನ್ನು ಸಾಕಿದ.

ಮೂಕ ಆ ಸೊಸಿ ಮೂರನು
ಮಕ್ಕಳೆಂದೇ ಬಗೆದು ಹೊರಿದನು;
ಬೇರೆ ಭಾವವ ತೋರನು.

ಬಿಸಿಲಿನಲಿ ಗಿಡ ಸೊರಗದಂದಕೆ

ಅವಕ್ಕೆ ಬೇಲಿ ಹಾಕಿದ.

ಮೂಕ ನೆರಳನು ಎಸಗಿದ;
ಆಡು ದನ ಸೊಸಿಗಳನು ಮುಟ್ಟಿದ
ತೆರಕೆ ಮುಳ್ಳಿನ ಮಸಕದ

ಬೇಲಿ ಕಟ್ಟಿದ ಸುತ್ತ; ದಿನಕೆ
ಮೂರು ಸಲ ನೀರೆರೆಯುತ,
ಗುರುವಿನಾಜ್ಞೆಯ ನಡೆಸಿ ನಿಂತ
ಮಕ್ಕಳಿಂದವ ಹೊರೆಯುತ.

ನೀರು ಹೊಯ್ದು,
ಅವನ್ನು ಮಕ್ಕಳೇ
ಎಂದು,

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಯಾವ ತಾಯೂ ಹೆತ್ತ ಮಕ್ಕಳ
ಇದಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಹೊರೆಯಳು ;
ಸೊಸಿಯ ಸಲಹಿದನಂತು ಮೂಕ
ಮೇರೆ ಹರಿದಕ್ಕರೆಯೊಳು.

ಯಾವ ತಾಯಿಗಿಂತ
ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಈ
ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಲಾಲಿಸಿದ.

ತಾಯಿ ತಂದೆಯ ಎರಡು ಪ್ರೀತಿ
ಮೂಕನೊಂದೇ ಎದೆಯಲಿ
ಬೆರೆದು ಇಮ್ಮಡಿಯಾಯ್ತು. ಅವನಿಗೆ
ಎಲ್ಲ ಹೊತ್ತಲು ಇದೆ ಗಿಲಿ :

ಅವಕ್ಕೆ ತಾಯಿ ತಂದೆ
ಎರಡೂ ತಾನೇ ಆದ.

ಚಿಗುರು ಕಂಡಿತೋ, ಕೊಂಬು ಹುಟ್ಟಿತೋ,
ಆಡು ತಿಂದಿತೋ ಸೊಸಿಗಳ.
ಮನೆಯ ಮಕ್ಕಳ ಇಂತು ಓವರು
ಯಾರು ? ಹೇಳಲು ಅಸದಳ.

ನೀರನೆರೆವನು ; ಅಲ್ಲೆ ನಿಂತು
ಪಾತಿಯಲಿ ಅದು ಇಳಿವುದ
ನೋಡಿ ಸಂತಸದಿಂದ ತಣೆವನು ;
ಮರಳಿ ಹಳ್ಳಕೆ ತಳುವದೆ

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಓಡಿಹೋಹನು, ನೀರ ತರುವನು,
ಮರಳಿ ಸುರಿವನು ಪಾತಿಗೆ;
ಗಿಡ ತಣಿಯೆ ತಾ ತಣಿದೆ ಎಂಬನು.
ಸಹಜವಿದು ತಾಯ್ ಜಾತಿಗೆ.

ಕೂಸು ದಿನ ದಿನ ಇನಿಸು ಬೆಳೆವುದು
ತಾಯಿ ಕಾಣುವ ತೆರದಲಿ
ಮೂಕ ಅರಿತನು ಸೊಸಿಯ ಬೆಳವಿಯು;
ಅವನ ನರ ನರ ನರದಲಿ

ಅವು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ
ಬೆಳೆಯುವುದನ್ನು
ಕಳಕಳಿಯಿಂದ
ದಿಟ್ಟು ಸಿದ.

ಅದರ ಸೌಖ್ಯದ ಹಸರ ಹರಿಯಿತು;
ಅವನ ಮುಖ ಆಭಾವದ
ಬೆಳಕ ತಳೆಯಿತು. ಶ್ರದ್ಧೆಯೇ ತಪಃ
ಬೇರೆ ತಪ ಇನ್ನಾವುದು?

ನಿನ್ನೆ ಇಂದಿಗೆ ತೊಗಟೆ ಬಲಿಯಿತು,
ಬಣ್ಣ ಕೂಡಿತು ತಳಿರಿಗೆ,
ಮೂಡುತಿದೆ ಹೊಸ ತಳಿರು, ಇದಕ್ಕೂ,
ಹೊಸತುಕಳೆ, ಇದೊ, ಮೊಳೆತಿದೆ,

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಎಂದು ಅನುದಿನ ಅವನು ನಲಿವನು.
ನೋಡು ಬಾ ಎಂದೆನ್ನನು
ಕರೆವನೊಯ್ಯನು, ತೋರಿ ನಗುವನು,
ಮರೆಯುವನು ತಾ ತನ್ನನು.

ತೊಗಟಿಯಲಿ ಕಳೆಮೂಡುವೆಡೆಯನು
ಬೆರಳ ಕೊನೆಯಲಿ ಮುಟ್ಟನು;
ಕುಡಿಗೆ ಗೆಣ್ಣನು ತೋರಬೇಕು,
ತೋರಬಾರದು ಬಿಟ್ಟನು.

ಮೂಡಿಬರುತಿಹ ಮೊಗ್ಗು ಬಾಳಿಗೆ
ಉಗುರ ಕೊನೆಯನು ತೋರುವ
ಪಾಪ ಸಮತೂಗುವುದು ಹಸುಳೆಯ
ಕಣ್ಣ ಚುಚ್ಚುವ ಘೋರವ.

ಹೆಣ್ಣು ಬಯಸಿದ ಮೂಕನನು ಗುರು
ತಂದೆತಾಯನು ಮಾಡಿದ
ಪರಿಯ ನೋಡಿದ ನಾನು ನಂಬುವೆ;
ನಂಬಲಾಗದು ನೋಡದೆ.

ಈ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ
ಹೆಣ್ಣು ಹಂಬಲನ್ನು
ಮರೆತ ಇವನನ್ನು
ನೋಡಿ ಗಾಡರು

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಅಕ್ಕಜದಿ ನಾನೊಮ್ಮೆ ಅವರನು,
ಗುರುವೆ ಅಚ್ಚರಿಯೇನಿದು ?
ಹೊಟ್ಟೆನೋಯಲು ಕಣ್ಣಿಗಂಜನ !
ಅರಿಯಬಹುದೇ ನಾನಿದ,

ಗುರುವನ್ನು ಇದು
ಹೇಗಾಯಿತು
ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಗುರುಗಳಂತೇ
ನನ್ನ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡುತ
ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು : ಇವನ ಯೋಗ್ಯತೆ
ಎಷ್ಟು ಎಂಬುದ ತೋಡುತ.

ಗುರು ವಿವರಿಸಿದನು .

ಅರ್ಥಗಳಿಗೆಯ ಹೊತ್ತು ನನ್ನನು
ನೋಡಿ ಕೊನೆಯಲಿ ನುಡಿದರು.
ಅವರ ಸೊಲ್ಲಪರಂಜಿ ಕೆಡದೊಲು
ಹೇಳಬಲ್ಲೆವೆ ಮಡೆಯರು ?

ಅರಿತನಿತ ನಾಬಲ್ಲತೆರದಲಿ
ಒಪ್ಪಿಸುವೆ ನಿಮ್ಮಡಿಯಲಿ.
ತಪ್ಪಿತೇ ನುಡಿ, ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಹ
ಗುರುವೆ ನನ್ನನು ತಡೆಯಲಿ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಅವಧೂತರು

ಮೂರು ಲೋಕದಿ ತಂದೆ ಎಂಬುದು
ಒಂದೆ ತತ್ತ್ವ; ಅಂತೆಯೇ
ತಾಯಿ ತತ್ತ್ವವು ಒಂದೆ; ಇದರಲಿ
ಮೂರು ಲೋಕವು ನಿಂತಿವೆ.

ಮೂರು ಲೋಕಕ್ಕೆ
ಒಂದೇ ಒಂದು
ತಂದತಾಯಿ.

ಒಬ್ಬ ಬೀಜವ್ರದ; ಕಳತ್ರವು
ಒಂದೆ; ಗಂಡಲಿ ಹೆಣ್ಣಲಿ
ನಡೆಯುತಿಹ ವ್ಯವಹಾರ ನಡೆದಿದೆ,
ಅದಕೊ, ಕೂರಿಗೆ ಮಣ್ಣಲಿ.

ಗಂಡುತಾನು ಗಂಡಲ್ಲ,
ಹೆಣ್ಣುತಾನು ಹೆಣ್ಣಲ್ಲ;

ಕೋಟಿ ಕೋಟಿಯ ಜೀವರಾಶಿಯ
ಎಲ್ಲ ಹೆಣ್ಣಲು; ಗಿಡ ಮರ
ಬಳ್ಳಿಗಳ ಹೂವಿನಲು; ಕೃಷಿಕರು
ಉತ್ತು ಬೀಜವ ನೆಡುವರೆ

ಜೀವಂತವಾದ
ಕೂರಿಗೆ ಪಾತಿ ಅಷ್ಟೇ.

ಹರಗಿದಂಗೈಯದಲನೆಲದಲಿ
ಇರುವ ಸಾವಿರ ಕುಳಿಯಲು;
ಗಾಳಿ ಹಾರಿಸಿ ತಂದ ಬಿತ್ತು
ನೊಳೆತು ಮರವಹಬಳಿಯಲು;

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಬಿತ್ತಧರಿಸುತ ಬಾಳಹಡೆಯುವ
ಯಾವ ಒಂದಾ ಪಾತ್ರವೂ
ಏಕಮೇವನ ಅದ್ವಿತೀಯನ
ಏಕಮೇವ ಕಳತ್ರವು.

ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣುಳ ಒಡಲನೆಂದು
ನಾಚಲಾಗದು ಇಂತೆನೆ.
ಬರಿಯ ತೋರಿಕೆ ಒಡಲು ; ನಿಜವನು
ನಿಲುಕಲರಿಯದು ಚಿಂತನೆ.

ಈ ಮಾತಿಗೆ ನಾಚ
ಬಾರದು. ತೋರಿಕೆ
ಯನ್ನು ಮಿರಿ ನಿಜಕ್ಕೆ
ಮನಸ್ಸು ಕೊಟ್ಟರೆ
ನಾಚಿಕೆ ಆಗುವುದೂ
ಇಲ್ಲ.

ಕೂರಿಗೆಯ ಒಡಲೆಂದು ಚಿತ್ರಿಸಿ
ನಾಚಲೇತಕೆ ? ಒಡಲಲಿ
ಲೋಹಮರಗಳ ಕೈದಲೂಹಿಸು ;
ಸುಳ್ಳು ನಾಚಿಕೆ ಸಡಲಲಿ.

ಉರುಟಣೆಯೊಳೆನೆ ಆಡುತ್ತಿರುವರು
ಪ್ರಕೃತಿದೇವಿಯು ದೇವನು ;
ದೇವ ಗಂಡನು ಎಸೆದು, ದೇವಿ
ಹೆಣ್ಣು ಎನ್ನುವ ಹೂವನು.

ಮರೆಯಲ್ಲಿರುವ
ದೇವರೂ
ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಆಡುವ
ಉರುಟಣೆಯಲ್ಲಿ
ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣು
ಫಲ ಪುಷ್ಪ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ತಾನೆ ನಡೆಯುವ ಕೂರಿಗೆಯೆ ಸರಿ

ಗಂಡು : ಬಂಡಿಗೆ ಉಗಿಯನು
ತುಂಬಿ ನಡೆಸುವ ತೆರಕೆ ತುಂಬಿದೆ
ಇಲ್ಲಿ ಆಸೆಯ ಹೊಗೆಯನು.

ಉಗಿಯಿಂದ ರೈಲು
ನಡೆವಂತೆ ಆಸೆಯಿಂದ
ಗಂಡೆಂಬ ಕೂರಿಗೆ ನಡೆ
ಯುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಬಾಳುವೆ ನಮ್ಮ ಎಲ್ಲಾ
ಬಾಳ್ವೆಯನು ಬಾಳುತ್ತಿದೆ ;
ಒಡಲ ಮರೆಯಿಸಿ ಆದಿಶೇಷ
ಹೊರಗೆ ಫಣಗಳನೆತ್ತಿದೆ.

ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ನಡೆಸುತ್ತ
ಒಂದು ಬಾಳುವೆ
ಬಾಳುತ್ತಿದೆ.

ಬಿಲ ಬಿಲಕೆ ಹೆಡೆ ಬೇರೆ ಆಡಲು
ಹಾವು ಬೇರೆಯೆ ? ಬಾಹ್ಯಕೆ
ಜೀವ ಜೀವರು ಬೇರೆ. ಅರಿತೆಯೊ
ಇರುವುದೊಂದೇ ಜೀವಿಕೆ.

ಹುತ್ತದಲ್ಲೊಂದು
ಒಂದು ಹಾವಿನ
ನೂರು ಹೆಡೆ ನೂರು
ಬಿಲದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ
ಕಾಣುವಂತೆ,

ವಿಶ್ವಜೀವನ ಅದುವೆ, ಅದುವೇ
ಬ್ರಹ್ಮ, ಅದೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮ.
ಇದನು ಸಂತತ ನೆನೆದು ಬಾಳುವ
ಮನುಜ, ಅವನೆ ಮಹಾತಮ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ನಮ್ಮ ದೇಹದಿ ನೋಡು : ನಡೆಯುವ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಕೈ ಕಾಲು
 ಶಕ್ತಿ ನೆರೆದಿದೆ ಕಾಲಿಗೆ; ಕಣ್ಣು ನಾಲಗೆ ತಾವು
 ಹಿಡಿಯುವುದು ಕೈ; ಕಣ್ಣು ನೋಡಿತು, ತಾವು ಅನುಭವ
 ರುಚಿಯನರಿವುದು ನಾಲಗೆ. ಪಡೆಯುವಂತೆ,

ನಾನು ನಡೆವೆನು ಎನಲು ಕಾಲು,
 ಕಣ್ಣು ನಾ ನೋಡುವೆನೆನೆ,
 ಹಿಡಿದೆ ನಾನೆನೆ ಹಸ್ತ, ನಾಲಗೆ
 ನಾನೆ ರುಚಿಗಳ ಸವಿಯೆನೆ

ಎಂದು ಚಿಂತಿಸೆ, ಸತ್ಯವಪ್ಪುದೆ? ಮರೆಯ ಬ್ರಹ್ಮದ
 ಬ್ರಹ್ಮ ತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಮಾನವ ಕೋಟಿ ಹಡೆಯಾಗಿ
 ಇಂತು ಅಂಗೋಪಾಂಗ; ಅರೆಕ್ಷಣ ಅಂಗೋಪಾಂಗವಾಗಿ
 ಅರೆಯಿಸೆ ಇದ ಕಾಣುವ. ಜೀವಂತಿ.

ದೈವ ಬಾಳುತಲಿಹುದು, ತಾನು ಇದನ್ನು ತಿಳಿದವನು
 ಬರಿಯ ಆಯುಧ, ಎಂದನೇ ನಿರ್ಲಿಪ್ತನಾಗಿ
 ಹಸಿಯ ಸೌದೆಯ ಪರಿಯ ಮಾನವ ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೆ.
 ಅಹನು ಹೊಗೆಯದ ಇಂಧನ; ಹೀಗಾಗುವುದು
 ಬಾಳಿನ ಗುರಿ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ರುಚಿಗೆ ಬಾಯನು ಚಪ್ಪರಿಸದೆಯೆ
ಅಗ ಬಾಳಲು ಬಲ್ಲನು ;
ಹೊಲಬಿನಲಿ ಹರಿತರುವ ಸುಖಗಳ
ಬೆರಗಿಗಾತ್ಮವ ಚಿಲ್ಲನು.

ಇದ ವಿಚಾರದಿ ಕೆಲವರರಿವರು ;
ಕೇಳಿ ತಿಳಿವರು ಕೆಲವರು ;
ಹೊಗೆಯ ಅನುಭವ ಉಸಿರ ಕಟ್ಟಿ
ಮತ್ತೆ ಅನಿಬರು ತಿಳಿವರು ;

ನಮ್ಮ ಮೂಕನ ರೀತಿ ಕೆಲವರು,
ಬಯಕೆಗಳು ಕೈ ಸಾರದೆ,
ಮುಂದುಗಾಣದೆ ನಿಂತು ನವೆವರು,
ಏನಗೆಯ್ಯಲು ತೋರದೆ.

ಉಳಿದವರ ಪರಿನೋಡಿ, ತನಗದು
ಇಲ್ಲವಾಯಿತು, ಎನ್ನದೆ
ಗುರಿಯ ನೋಡಲಿ ಇಂಥ ಮನುಜ :
ಒಬ್ಬ ಒಬ್ಬಗು ತನ್ನದೆ

ಗುರಿಮುಟ್ಟುವದಕ್ಕೆ
ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ
ಒಂದೊಂದು ದಾರಿ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ದಾರಿ ಇಹುದನ್ನು ಅವನು ಅರಿವನು ;
ಅದ ಹಿಡಿದು ತನ್ನಿಕ್ಕೆಗೆ
ಸೇರುವನು. ಗತಿ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲವೆ
ಮಿಗಕೆ ಹಾವಿಗೆ ಹಕ್ಕಿಗೆ ?

ಮಲೆಯ ಮೇಗಡೆ ಇಹುದು ದೇಗುಲ : ಕೆಲವರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯ
ಗಾಡಿಯಿರೆ, ಕುಳಿತದರಲಿ, ಇರುತ್ತದೆ ; ಕೆಲವ
ಸಾರು ಮಾರ್ಗದಿ ; ಗಾಡಿ ಇಲ್ಲವೆ, ಇಲ್ಲ.
ನೋಡು ಮೆಟ್ಟಲು ಇದಿರಲಿ.

ತಂದೆಯನು ಪಡೆದಿರುವ ಬಾಲಕ
ಅವನ ಭುಜದಲಿ ಕೂಡಲಿ ;
ತಂದೆ ಇಲ್ಲದ ಹುಡುಗ ತಾನೇ
ಎರಲಾಗದೆ ನೋಡಲಿ.

ಮಧ್ಯಮಾರ್ಗದಿ ಸಾರಬಾರದ ಸೌಕರ್ಯದ ಜೊತೆಗೆ
ಬಡವ, ಅಂಚಲಿ ಮುಂದರಿ ; ಅದರಿಂದಲೇ
ನಿನ್ನ ಮುಟ್ಟಿದು ಮಾರ್ಗ ಮಧ್ಯದ ತೊಂದರೆಯೂ
ನೂಕು ನುಗ್ಗಲು ಸಂದಡಿ. ಇರಬಹುದು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಬಾಳಹಾಸಂಗಿಯಲಿ ಈ ಕಡೆ

ಕಾಯ ತಡೆದಿಹ ಮಾತನು

ನೆನೆದು ನಿಲುವೆಯ ? ನಡೆಸು ಆ ಕಡೆ :

ವಂಚಿಸಂತು ವಿಧಾತನ.

ವಿಧಿ ವಂಚಿಸಿದರೆ
ನೀನು ವಿಧಿಯನ್ನು
ಪ್ರತಿಯಾಗಿ
ವಂಚಿಸಬೇಕು.

ಅಸೆಯನು ಗೆಲಬೇಕು ಮನುಜ :

ಅನುಭವಿಸಿಯೇ ಗೆಲುವುದೋ

ಅನುಭವಿಸದೆಯೋ ? ಇದರೊಳೇನಿದೆ ?

ಎಂತು ಗೆಲಿದರು ಸಲುವುದು.

ಹೇಗೆ ? ಅಸೆಯನ್ನು
ಅನುಭವಿಸುವಂತಿಲ್ಲ ;
ತಪ್ಪಿಸಿಕೊ ; ಗುರಿಗೆ
ನಡೆ.

ನೀನು ನಿಂತೆಡೆಯಿಂದ ಮುಂದಕ್ಕೆ

ಹೋಹುದೆಂತು ? ತಿಳಿ ಇದ.

ಇದನು ಮಾಡಲಿ ಎಂದೆ ದೇವರು

ನಿನ್ನ ಆಯೆಡೆ ನಿಲಿಸಿದ.

ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣುನು ಬಯಸಿತೇತಕೆ ?

ಬಾಳಬೇಡಿಕೆಯಾವುದು ?

ನಿತ್ಯವಾಗಲಿ ಜೀವ ಎಂಬುದು :

ಇದಕೆ ಗಿಡ ಮರ ಹೂವುದು.

ಗುರಿಯೇನು ?
ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣುನು
ಬಯಸಿತೇಕೆ ?

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ತನ್ನ ಮೂಲಕ ವಿಶ್ವಜೀವನ

ಎಳೆಯ ಜೀವವನ್ನು
ಹಡೆಯಬೀಕುವೆಂದು.

ನಿತ್ಯವಾಗಲಿ ಎಂಬುದೇ

ಪ್ರಣಯದೊಳಗಣ ಮರ್ಮ. ಮಕ್ಕಳು

ಇಲ್ಲ : ಬಾಳ್ವೆಯೆ ತುಂಬದು.

ಮಗುವ ಹಡೆ, ಹೊರೆ, ಬೆಳೆಸು, ಎಂದು

ತನ್ನಿಂದ ಬಾಳು
ನಿತ್ಯವಾಗಲಿ

ಪ್ರಕೃತಿ ನಮ್ಮನು ಹೂಡಿದೆ;

ಎನ್ನುವದಕ್ಕಾಗಿ;

ಹಡೆದು ಹೊರೆಯುತ ಬೆಳೆಸುತಿರುವೆವು

ಇದರಿಂದ ಬರುವ
ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ.

ಏಕೆ ಎಂಬುದ ನೋಡದೆ.

ಹಡೆಯಲೇಬೇಕೆಂಬುದಿಲ್ಲ

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹಡೆದು

ಹೊರೆದು ಬಹ ಪರಿಪಾಕಕೆ:

ಹೊರೆಯುವುದು

ಯಾರೆ ಹಡೆಯಲಿ, ಸಲಹು ನೀನು:

ವಾಡಿಕೆ. ಆದರೆ

ವೋಪೆ ನೀನದೆ ಲೋಕಕೆ.

ಹೊರೆಯುವುದೇ
ಮುಖ್ಯ.

ಹೊರೆಯೆ ಮಾನವ ಶಿಶುವೆ ಬೇಕು

ಆ ಹೊರೆಯುವ ಎಳ

ಎಂದು ಎಣಿಸಲು ಸಲ್ಲದು;

ಜೀವ ಮಾನವನೇ

ಮಗುವಿನಂತೆಯೆ ಹಕ್ಕಿಮಿಗಸೊಸಿ

ಆಗಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ.

ಹೊರೆವ ಕೈಯನು ಬಲ್ಲದು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಎಳೆ ಉಸಿರು ಯಾವುದನೆ ಆಗಲಿ
ಹೊರೆಯೆ ಮನ ಮೆದುವವ್ವುದು ;
ಸ್ವಾರ್ಥದಲಿ ಪಾಪಾಣವಾಗಿಹ
ಜೈದಯ ಅರಳದೆ ತಪ್ಪದು.

ತನ್ನ ಸುಖವನು ಮರೆತು, ಇದಿರಿನ
ಸುಖವ ಬಯಸಲು ಮುಕ್ತಿಯ
ಮೊದಲನೆಯ ಸೋಪಾನ : ಅದುವೇ
ಮುಂದೆ ತಹುದು ವಿರಕ್ತಿಯ.

ಸ್ವಾರ್ಥ ಹೋಗಿ
ಬೇಕು ; ಪರಾರ್ಥ
ಸಿದ್ಧಿಸಬೇಕು.

ಹಡೆದು ಬಹ ಸಂಸ್ಕಾರವನು ಈ
ಹೊರಿದ ಬಾಳುವೆ ಪಡೆವುದು ;
ಅಟ್ಟು ಉಂಡರೆ ತಣಿವ ತೆರನೇ
ಅಡದೆ ಉಂಡರು ನಡೆವುದು.

ಅಟ್ಟು ಉಂಡರೇನು,
ಅಡದೆ ಉಂಡರೇನು ?

ಮೊದಲ ಪಾಠವ ಬಿಟ್ಟು ಬಾಲಕ
ಎರಡನೆಯದನು ಕಲಿತನೆ ?
ಕಷ್ಟನಾಯಿತು ಕಲಿವು : ಆದರೆ
ಮೊದಲ ಕಲಿಯದೆ ಉಳಿದನೆ ?

ಮೊದಲ ಪುಸ್ತಕ
ಕಲಿತು ಎರಡನೆಯ
ದನ್ನು ಕಲಿತರೇನು ?
ಹಾಗೆಯೇ ಎರಡನೆಯ
ದನ್ನು ಕಲಿತರೇನು ?

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ನೊದಲ ಪಾಠವ ಕಲಿತನೆಲ್ಲಿ ?

ಈ ಹವಣ ಜನ ಕಾಣದು :

ಎರಡನೆಯದನು ಕಲಿಯೆ ನೊದಲದು

ಜೊತೆಗೆ ಬಾರದೆ ಮಾಣದು.

ಸೂತ್ರವನೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ

ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಲಘು ಕೌಮುದಿ

ಬರದೆಹೋಯಿತು ಎಂಬರೇ ? ಲಘು

ಅಡಗಿ ನಿಂತಿದೆ ಭೂಮದಿ.

ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥವನ್ನು
ಕಲಿತವನು ಅದರ
ಸಂಗ್ರಹ ಬರಲಿಲ್ಲ
ನೆನ್ನ ಬೇಕೆ ?

ನೊದಲು ಹೂವುದು ಆಚೆ ಕಾವುದು

ಮರದ ಜಾತಿಗೆ ನಾಡಿಕೆ ;

ಹೂವ ತೋರದೆ ಅತ್ತಿ ಕಾವುದು

ಯಾವ ಮಾಯೆಯ ಕಾಡಿಗೆ ?

ಹೂವುದು ಕಾವುದು
ಕ್ರೂರಿ ; ಹೂವದೆ
ಕಾತರೆ ತಪ್ಪೇನು ?

ಹೂವತೋರದು ಅಷ್ಟೆ : ಹೂವಿನ

ಕಂಪ ತಳೆಯದೆ ಸಾಗದು.

ಹೊರವ ಪುಣ್ಯವ ಗಳಿಸು ; ಹಡೆಯದ

ಕುಂದು ನಿನ್ನನು ತಾಗದು

ಹಡೆಯದೆ ಹೊರೆಯು
ವುದು ಇದರಂತೆ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಹಡೆವ ಅಧಿಕೃತಿ ಕಿರಿದು, ಒಡಲದು ;
ಹೊರೆವುದಾತ್ಮನ ಅಧಿಕೃತಿ ;
ಕಿರಿದು ಇಲ್ಲದೆಹೋಯ್ತೆ ? ಬೇಡ,
ಹಿರಿದು ಇರಲೆನೆ ಅದು ಮತಿ.

ಹೊಲನ ಬಿತ್ತಲು ಮರನ ಕೂರಿಗೆ ;
ಮಿಗದ ಜಾತಿಗೆ ಗಂಡದು :
ಮನುಜ ಇಷ್ಟಕೆ ಮುಗಿದರಾಗದು ;
ಏನು ಮುಂದಕೆ ಕಂಡುದು ?

ಹೆಣ್ಣು ಜೊತೆಯಲಿ ನಿಂತು ತಾಯೂ
ಆಗಿ ಎಳೆಯದ ಕಾಯುವ
ನಿಟ್ಟು ಮನುಜಗೆ. ಇದನು ಮರೆತನು
ಬಾಳ್ವೆ ಹೊತ್ತಲೆ ಸಾಯುವ.

ಮನುಜಜಾತಿಯಲ್ಲಿ
ತಂದೆಯಾದದ್ದು
ತಾಯೂ ಆಗಬೇಕು.

ತಂದೆ ಯಚ್ಚುಗದೊಡನೆ ತಾಯ
ಎಳಮನಸು ಅಳವಟ್ಟುದೇ
ಮೃತ್ಯು ತಹ ಪಾಶದಲಿ ಅವನನೆ
ಅಂದೆ ನೀನೇ ಕಟ್ಟಿದೆ.

ಅಗ್ಗೆ ಮನುಷ್ಯನು
ಅಮರನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮದುವೆಯಾಗೆನು ನಾನು; ಮದುವೆಯ ಅವಧೂತರು
ಮದುವೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ
ಸೌಖ್ಯ ತಪ್ಪಿತು ಎಂಬೆನೆ? ಆದರೆ ಗುರು ಕೃಪೆ
ಯಿಂದ ಒಡಲ
ಒಡಲ ಮಿಕ್ಕುದನುಂಡು, ಮೂಕಗೆ ಸುಖಕ್ಕಿಂತ ಹಿರಿದಾದ
ಸುಖವನ್ನು ಕಂಡರು.
ತೋರಿದೆನು ಅದೆ ಇಂಬನೆ.

ಗುರುಗಳಡಿ ಹಿಡಿದೆನು: ಅನುಗ್ರಹ ಮೂಕನೂ ಹೀಗೆಯೇ
ಉಜ್ಜೀವಿಸುವನು.
ಗುರು ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದರೆ ಇವನೂ
ಕಾದುಕೊಂಬನು ತನ್ನನು.

ಗೌಡರು

ಎಂದರವಧೂತರು. ಮಹಾತ್ಮರ ಎಂದು ಗುರುವಿನ
ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ
ಮಾತ ಗಿಳಿಯವೊಲೋದಿ ನಾ, ಗೌಡರು ಗುರುವನ್ನು
ಒಡೆಯರೆದುರಲಿ ಗುರುವನೆನೆಯುತ, ನೆನೆದರು.
ಧನ್ಯನಾದೆನು ಈ ದಿನ.

ಕತೆಗಾರ

ಇಂತು ನುಡಿದುದೆ ಜವರಗೌಡರು
ನೆನೆದು ಕುಳಿತರು ಅರೆಕ್ಷಣ;
ಮನಕೆ ಗುರುವನು ಬಿಜಯಗೆಯಿಸಿ
ಪಡೆದರಹುದಾ ದರುಶನ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಅಂತು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಅರೆಕ್ಷಣ
ಮತ್ತೆ ಗೌಡರು ನುಡಿದರು ;
ಧ್ಯಾನದಲಿ ನಿಲಿಸಿದ್ದ ತಮ್ಮ
ಕತೆಯ ಸೂತ್ರವ ಹಿಡಿದರು.

ಕ್ಷಣಬಿಟ್ಟು
ಕತೆಯನ್ನು
ಮುಂದರಿಸಿದರು.

ಗೌಡರು

ಹುರುಳು ಕಾಣದೆ ನಾನು ಗುರುವನು
ಬೆಳ್ಳನೆಯ ಬರಿಮಾತಿಗೆ
ಹಿರಿಯರೆಂಬವನಲ್ಲ : ಅವರದು
ನಿಷ್ಠೆಯರಿತವಧೂತಿಕೆ.

ಆರು ತಿಂಗಳು ನಮ್ಮೊಳಿದ್ದು
ಅವರು ಮುಂದೆ ನಡೆದರು ;
ಬಿಟ್ಟು ಬಾಳೆವು ಜೊತೆಗೆ ಬಹೆವೆನೆ
ಒಂದು ಮಾತಲಿ ತಡೆದರು.

ಆರು ತಿಂಗಳಮೇಲೆ
ಗುರುಗಳು ಎತ್ತಲೋ
ಹೊರಟರು.

“ ಜೊತೆಗೆ ಬರುವುದು ಉಂಟೆ, ಅಣ್ಣ ?
ನಿಜದಿ ಬಯಸುವೆಯಪ್ಪರೆ,
ಜೊತೆಯೊಳಿರುವುದ ಕಲಿ ; ಕಳೇಬರ
ಉಡಿದರೂ ಜೊತೆ ತಪ್ಪದು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

“ಒಡಲು ಒಡಲನು ನೋಡಿ ಜೊತೆಯಲಿ
ನಡೆಯುವುದು ಲಘು ಕೌಮುದಿ;
ಮನವ ಜೊತೆಯಲಿ ನಿಲಿಸು; ಸೂತ್ರದ
ಪಾಠವಪ್ಪುದು ನೇಮದಿ.”

ಮತ್ತೆ ಅವರನು ಕಾಂಬ ಪುಣ್ಯ ಮರಳಿ ಬರಲಿಲ್ಲ.
ಇಲ್ಲವಾಯ್ತೇ ಜನ್ಮಕೆ;
ಆದರವರಾ ನಡೆಯ ಸತ್ವ
ಅಂದೆ ಊರಿತು ಮರ್ಮಕೆ.

ನುಡಿವನಿತ ನಡೆವುದಕೆ ಬಾರದು ಎಂತ ಹಿರಿಯ
ನಿಮ್ಮ ಸೇವಕ ಜವರಗೆ; ಚೇತನ ಅವರದು !
ನುಡಿಗೆ ನಿಲುಕದ ನಡೆಯ ಚಿಲುವಿಕೆ
ಸಿದ್ಧಿಸಿದ್ಧಿತು ಅವರಿಗೆ.

ಎಷ್ಟು ಭವದಲಿ ಯಾವ ತೆರದಲಿ
ಎನಿತು ಏನನು ನೋತರೆ
ದೊರೆವುದೋ ಆ ಸಿದ್ಧಿ ! ಇಲ್ಲದೆ
ಸುಮ್ಮನೆಯೆ ಅವಧೂತರೆ?

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಹೋಹ ಮೊದಲಲಿ ಗುರು ಅದೆಲ್ಲಾ
ಮಂದಿಯಲಿ ನಗೆ ನುಡಿದರು ;
ಮನದ ವ್ಯಾಕುಲ ಏನೆ ಇದ್ದರು
ಕೊಡವಿ ಎಲ್ಲವ ತೊಡೆದರು ;

ಹೋಗುವ ಮೊದಲು
ಗುರು ಮೂಕನಿಗೆ

ನಮ್ಮ ಮೂಕನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದರು ;
ಸನ್ನೆವಾತಲಿ, ಮರವನು
ರಕ್ಷಿಸಿಕೊ, ಜೋಪಾನ, ಇಂತೇ
ಮೆಚ್ಚಿಸುವೆ ನೀ ಗುರುವನು,

ಮರಗಳನ್ನು
ಜೋಪಾನವಾಗಿ
ಸಾಕು, ಬದುಕಿ
ಕೊಳ್ಳುತ್ತೀಯೆ,
ಎಂದು ಶಾಸನ
ಮಾಡಿದರು.

ಮೆಚ್ಚಿಸುವೆ ದೇವರನು, ಹೆಣ್ಣಿಗೆ
ಮರುಳು ಹೋಗದ ಕಾಯದೆ
ಹೆಣ್ಣು ನೀಡದ ಸುಖವ ಬೆಳೆಯುವೆ,
ನಿನಗೆ ಪಥ, ತಮ್ಮಾ, ಇದೇ,

ಎಂದು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಇಮ್ಮೆ ವಿವರಿಸಿ
ಬೀಳುಕೊಟ್ಟರು ಮೂಕನ.
ಎನಿತ ತಿಳಿದನೊ, ಅವನು ತಲೆಗೆ
ಗುರುಗಳಡಿಗಳ ಸೋಕಿನ

ಮೂಕ ಒಪ್ಪಿದ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಸುಖವನ್ನಿತ್ತನು—ಯಾವ ಹೆಣ್ಣಿನ

ಅವರಿಗೆ ಮೊಕ್ಕಿದ.

ಸೋಕು ಆ ಸುಖ ಈವುದು ?

ಗುರುವಿನಡಿ ಸುಖವೀವುದಲ್ಲದೆ

ಜನ್ಮಜನ್ಮಕು ಕಾವುದು.

ಕರಣ ಮನಗಳ ಕೆದರಿ ನಲಿಸುವ

ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ
ಸುಖ ಉಂಟೆ ?

ಸೌಖ್ಯವಿದೆ ಸಂಸಾರದೆ ;

ಅವರ ಜೋಡಿಸಿ ನಿಲಿಸಿ ತಣಿಸುವ

ಗುರುವಿನಡಿ ಅದ ಮಾರಿದೆ.

ಕ್ಷೋಭೆಗೊಳಿಸುತ ಸುಖವನೀಡುವ

ಲೋಕ ಉಳ್ಳಿಯ ಕಂಪನು

ಹೋಲುವುದು ; ಹೋಲುವನು ಗುರು ನೊರೆ

ಹಾಲ ಗಮಗಮದಿಂಪನು.

ಊಟ ಔಷಧ ಒಂದೆ ಅಪ್ಪುದು

ಗುರುವ ಮೆಚ್ಚಿದ ಜೀವಗೆ ;

ಎಲ್ಲ ಸುಖದುಗ್ರಾಣ ಅವನಿಗೆ

ಅವರು ಮೆಟ್ಟಿದ ಹಾವುಗೆ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಗುರುಗಳೆಲ್ಲಿಯೊ ಹೊರಟುಹೋಹರು, ಗುರು ಹೊರಟು
ಮರಳಿ ಬಾರರು, ಎಂಬುದು ಹೋಗುವರೆಂದು
ಮೊದಲು ಮೂಕನ ಮನಕೆ ಮುಟ್ಟಿದು; ತಿಳಿದು ಗೋಳುಗರೆದ.
ಮುಟ್ಟಿದೊಡನೆಯೆ, ತುಂಬಿದ

ಜನದ ಮಧ್ಯದಿ ಕೂಗಿಕೊಂಡನು;
ತಾಯನಗಲುವ ಬಾಲನೋ,
ಗಂಡನಗಲುವ ಹೊಸಬಿಯೋ, ಎನೆ
ಹಿರಿವ ಬೇನೆಯ ತಾಳನು ;

ಸಾಯಲಾರದೆ ಹಂದಿ ಊಳುವ
ತೆರನ ಮೂಕಸ್ವರದಲಿ
ಗೋಳುಗರೆದನು ; ನೋಡುವರ ಮನ
ಕರಗಿ ಹರಿಯುವ ಭರದಲಿ.

ಗುರುಗಳೈದಿದಮೇಲೆ ಮೂಕನ
ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಮ್ಮಡಿಯಾಯಿತು ;
ಮನಕೆ ಮನವೇ ಮಾರುಹೋಗಿರೆ
ಅವನು ಮರ ಇವ ಕಾಯುತ

ಅವರು ಹೊರಟು
ಹೋದಮೇಲೆ
ಇಮ್ಮಡಿಯಾದ ಶ್ರದ್ಧೆ
ಯಿಂದ ಮರವನ್ನು
ಕಾದು ಸಲಹಿದ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ತಾನೆ ಮರ ಮರ ತಾನೆ ಎಂಬೊಲು
ಇವನು ಬೆಳಸುತ ಬೆಳೆದನು ;
ಮಕ್ಕಳನು ಹಡೆದವರು ತಳೆಯುವ
ತೃಪ್ತಿದೃಷ್ಟಿಯ ತಳೆದನು.

ಮದುವೆಯಾದವರೆಲ್ಲ ಪಡೆಯುವ
ಸುಖದ ಪದವಿ ಅದಾವುದು ?
ಕನಸ ರತಿ ನಿಜಗತಿಗೆ ಅಂತರ
ಒಂದು ನೂರೇ ಗಾವುದ.

ಮಕ್ಕಳಾದವರೆಲ್ಲ ಪಡೆಯುವ
ತಣಿವು ಎಂಥದು ಕಾಣೆವೆ ?
ಒಳಿತು ಬೆಳೆದವೆ ಒಳಿತು ; ಇಲ್ಲವೆ
‘ ಹೋಗಿ ಏತಕೆ ಪ್ರಾಣವೇ ? ’

ಗಾಸಿಗೊಳಿಸುವ ಹೆಂಡರಿಲ್ಲದೆ,
ಎಂತೊ ಎನಿಸದ ಮಕ್ಕಳ
ಪಡೆದ, ತೃಪ್ತಿಯ ನೆಲೆಯಹೋದುದು
ನಮ್ಮ ಮೂಕನ ಹೆಕ್ಕಳ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ತರುಣಗಡಸಿದ ಹೆಣ್ಣು ಹಂಬಲ
ಮಧ್ಯಪ್ರಾಯದಿ ತೊಲಗಿತು ;
ಗುರುವನುಗ್ರಹವಿತ್ತ ಮಕ್ಕಳ
ಸೇವೆ ತಣಿವಲಿ ಪಳಗಿತು.

ಅಂದು ಹೆಣ್ಣನ್ನು
ಬಯಸಿದ ಇವನು
ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ
ಆ ಬಯಕೆಯನ್ನು
ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ.

ಯಾರೆ, ಆಟಕೆ, ಮದುವೆ ಅಹೆಯಾ
ಎನಲು ಇವನನು ಆಚೆಗೆ,
ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಲತಾಯ ತರಲಾ
ಎನು ಎಂತಹ ನಾಚಿಗೆ ?

ಎಂದು ಕೈಯಲಿ ಕಣ್ಣು ಹುಬ್ಬಲಿ
ಸನ್ನೆಗೆಯ್ವನು. ಗೊಂಬೆಯೇ
ದೇವರಾಯಿತು ; ಅಂತು ನಿಚ್ಚಳ,
ಅವನ ಮನಸಿನ ನಂಬಿಕೆ.

ಹತ್ತಿರಕೆ ಮೂವತ್ತು ವರುಷದ
ದಿವಸ ಮರಗಳ ಬೆಳೆಸುತ್ತ
ಮೆಯ್ಯನುಳಿದನು ಮೂಕ, ನೆಲದಲಿ
ತನ್ನ ಹೆಸರನು ನಿಲಿಸುತ್ತ.

ಮೂವತ್ತು ವರುಷ
ಈ ಮರಗಳನ್ನು ಸಾಕಿ

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಇರುವ ದಿನ ಈ ಮರಗಳಡಿಯಲಿ
ಜಗಲಿಯೊಂದನು ಕಟ್ಟಿದ;
ಏಸೋ ಜನ ನೆರಳಿನಲಿ ಆಡಿ
ನಿಂತು ಕೂತುದು ಪಟ್ಟಿದ .

ಅವುಗಳಡಿ ಒಂದು
ಜಗಲಿ ಕಟ್ಟಿ

ನೋಡಿ, ಎನಿತೋ ಸುಖವನಾಂತು,
ಮನೆಯನಾಳ್ವ ಗೃಹಸ್ಥರ
ಪದವನನುಭವಿಸಿದನು ; ಇಂತಿದು
ಅವನ ಚರಿತೆಯ ವಿಸ್ತರ.

ಆ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಜನ
ನಲಿದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ
ತೃಪ್ತನಾದ.

ಕತೆಗಾರ

ಮಾತ ಮುಗಿಸಿದ ಗೌಡರಿಗೆ ನಾ
ವಂದನೆಯ ನುಡಿ ಹೇಳಿದೆ;
“ ಗೌಡರೇ ಈ ಕತೆಗೆ ನನ್ನೆದೆ
ತುಂಬು ಸಂತಸ ತಾಳಿದೆ.

“ ಎಂಥ ಹಿರಿಯರು ನಿಮ್ಮ ಗುರುಗಳು !
ನಿಮ್ಮ ನುಡಿ ಈ ತೂಕಕೆ
ಎಂತುಬಂದಿತು, ಬಂದಿತೆಂತು
ಮನಸು ಈ ಪರಿಪಾಕಕೆ,

ಕತೆಗಾರನು
ಗೌಡರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ
ವಂದಿಸಿದನು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

“ ಎಂದು ಅಂದೇ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಲಿ
ಅರ್ಥಹರಿಯದೆ ಬಿಟ್ಟೆನು ;
ಗುರುಗಳೇ ಕತೆ ಕೇಳಿ ಅರಿತೆನು
ನಿಮ್ಮ ತಿಳಿವಿನ ಹುಟ್ಟನು.

“ ಅವರ ಆ ಹಿರಿ ನಡೆಯ ಚೆಲುವಿಕೆ
ಮಾತಮಿಕ್ಕಿತು ಎಂಬಿರೇ
ಅಂತೆ ನಿಮ್ಮ ನಡೆಯು ನುಡಿಯು
ನನ್ನ ತಣಿಸಿವೆ ನಂಬಿರಿ.”

ನುಡಿದೆ ಮನವನೆ: ಮೊದಲ ದಿವಸದ
ಇವರ ಪರಿವೆಯ ನೋಡುತ
ಆಯಿತೆಂತಿದು ಎಂಬ ಯೋಚನೆ
ನನ್ನ ಊಹೆಯ ಕಾಡಿತು.

ಜವರಗೌಡರು ವಿನಯನುಡಿದರು :

“ ಏನಿಹುದು, ಅದು ಗುರುವಿನ
ಕರುಣೆ ಬೆಳಸಿದ ಮೈರು, ಉಳಿದುದು
ಹೊಗಳಿತೆನ್ನಯ ಮರೆವನು.

ಗೌಡರು ವಿನಯ.
ನುಡಿದು ಮತ್ತೆ
ಅತ್ತ ಬಂದಾಗ ಆ
ಮರಗಳನ್ನ ನೋಡಿ
ಎಂದರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

“ ಗಾಳಿಹನುಮನಗಿರಿಯ ಮುಂಗಡೆ
ಮತ್ತೆ ಸುಳಿಯುವ ಹೊತ್ತಲಿ,
ನೋಡಿ, ಒಡೆಯರು, ನಮ್ಮ ಮೂಕನ
ಮಕ್ಕಳನು : ಈ ಸುತ್ತಲಿ

“ ಬೇರೆಯಾವುದೆ ಮರವು ಇಂತು
ಮೆಚ್ಚಿ ಸೊಗಸವು ನೋಟಕೆ ;
ನಿಲುವ ಚೆಲುವಿಕೆ ಒಪ್ಪಲಪ್ಪುದು
ದೇವಲೋಕದ ತೋಟಕೆ.

“ ಮಗನ ಹೆಸರಿನ ಮಲೆಯಹಾಯುತ
ಗಾಳಿಹರಿತರೆ ತಿಟ್ಟಿಗೆ,
ಅದರೊಳಾಡುವ ಮರನ ಸವ್ವಳು
ಕೇಳುವರೆ ಬಹು ನೆಟ್ಟಗೆ.”

“ ನಾಳೆಯೇ ನಾ ಮರಳಿ ಗಿರಿಯೆಡೆ
ನಡೆಯಹೋಹೆನು, ಗಾಡರೆ ;
ಮೂಕನನು ಗುರುಗಳನು ನೆನೆಸುವ
ನಿಮ್ಮ ಮರವನು ನೋಡದೆ

ಕತೆಗಾರನು ಆಗಲಿ
ಎಂದು ನಿಂತರು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ತವೈನೆನ್ನುತ ನಾನು ನಿಂತೆನು.

ಪರಸ್ಪರ ಬೀಳ್ಕೊಳ್ಳುವೆ
ಯಾಯಿತು.

ಜವರಗೌಡರು ನಿಲ್ಲತ,
ಹೋಗಿಬನ್ನಿರಿ, ಒಡೆಯ, ನಿಮಗೆ
ದೇವರೆಂದೂ ಒಳ್ಳಿತ

ನೀಡಿ ಸಲಹಲಿ, ಎಂದು ನುಡಿಯುತ
ನಗು ನಗುತ ಕೈಮುಗಿದರು.
ಏನು ಚೆಲುವಾ ನಿಲುವು, ಆ ನಗೆ!
ಸಾಲದೆಸಿತದ ಬಗೆದರೂ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದವನಿದನು ಗೃಹಿಣಿಗೆ
ಹೇಳಿದೆನು ಮೆಚ್ಚಾಡುತ;
ಹೆಣ್ಣು ಒಪ್ಪದು ಇಂತ ಮಾತಿಗೆ;
ಅವರ ನುಡಿ ಹುಚ್ಚೋಡಿತ್ತು.

ಕತೆಗಾರನು ಮನೆಗೆ
ಬಂದು ಮೂಕನ
ಸಂಗತಿಯನ್ನು
ಗೃಹಿಣಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

“ಹಾಲ ಬೇಡಿತ್ತು ಕೂಸು; ಆ ಗುರು
ಹಾಲು ಇಲ್ಲದ ಪಾಡಿಗೆ
ಕಚ್ಚು ಕುಡಿಸಿದ. ಏನು ಚದುರಿದು?
ಬಯಲಿಗೇ ಮನೆ ಬಾಡಿಗೆ!

ಹಾಲು ಬೇಡಿದ
ಕೂಸಿಗೆ ಕಲಗಚ್ಚು
ಕೊಟ್ಟರು ಗುರು;

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

“ ಮೂಕ ಬಯಸಲು ಮೂಕಿಯೊಬ್ಬಳ
ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿರಲಾಗದೆ?
ಆರು ತಿಂಗಳ ದಿವಸ ಬಾಳಲು
ಸಾಕು. ಬಾಳುವೆ ಸಾಗದೆ

“ ಹಿರಿದರೂ ಒಳಿತಾಯಿತೆಂಬೆನು.
ಬದುಕು ಮಕ್ಕಳ ಆಟವೇ?
ಗೊಂಬೆಯನು ಮಗುವೆಂದು ನಂಬಿಸಿ
ಹೊರೆಯಿಸುವ ಬರಿ ಮಾಟವೇ?

“ ಪಾಪಿ ನಾಲಗೆ ಕಿವಿಗಳಿಲ್ಲದ
ನಡೆವ ಮರನನು ಹೆತ್ತರೆ,
ನಡೆಯದುದನವನಿಂದ ಹಡೆಯಿಸಿ
ನೀವಿದನು ಹೊಗಳುತ್ತಿರಿ.”

ನಡೆಯುವ ಮರ
ವಾಗಿದ್ದ ಮೂಕ,
ನಡೆಯದ ಮರ
ಅವನ ಮಕ್ಕಳು ;
ಎಂದರು ಅಕೆ.

ಅಂದಿನಂದದಿ ಮಗಳು ಅಳಿಯ
ಮನೆಯಲಿದ್ದರೆ ಏನನು
ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೊ? ಈಗ ನಾನು
ಸವಿದೇನೀ ಕಹಿ ಜೇನನು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮೂಕ ಎಲ್ಲರ ಬಾಳಬಾಳನು
ಎಂಬುದನು ನಾನರಿಯೆನೆ?
ಕೆಟ್ಟತೋಹದ, ಎಂದ ಬಾಳುವೆ
ಕೆಡದೆ ಉಳಿದಾ ಪರಿಯನೆ

ಕತೆಗಾರನು ಈ ಪಕ್ಷ
ವನ್ನು ಬಲ್ಲನು.

ನೋಡುವೆನು ನಾ ನಿಲ್ಲಿ. ಬಾಳಲಿ
ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಜನವಿದೆ:
ಯಾವನೂ ಪಥಗೆಡದೆ ಬಾಳುವ
ದಾರಿ ತೋರಿಸಿ; ಘನ ಅದೆ.

ಮೂಕನ ಆಸೆ ತುಂಬ
ಲಿಲ್ಲ ನಿಜ. ಆದರೆ
ಅವನು ಗುರಿ
ಮುಟ್ಟಿದ.

ಎಲ್ಲರಿಗು ಗುರಿ ಒಂದೆ: ಸಾರಲು
ಬಟ್ಟೆ ನನ್ನದು ಯಾವುದು?
ತೋರಲಮ್ಮರು ಎಲ್ಲ. ಗುರುವಿನ
ಕರುಣೆ ತೋರಿಸಿ ಕಾವುದು.

ಅದೇ ಮುಖ್ಯ.

ಆಸೆಯನು ಗೆಲು: ಆಕ್ಷಣದಲೇ
ಗೆಲಿದೆ ನೀ ಮೂಲೋಕವ:
ಸಿಳ್ಳೆಹಾಕುತ ನೋಡು, ನಾಯ್ ಎನೆ
ಬಳಿಗೆ ಸಾರುವ ನಾಕವ.

ಆಸೆ ಹೋಗಬೇಕು.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಮೂರು ಲೋಕವ ಗೆಲಿದೆ: ಆಚೆಗೆ ಸ್ವಾರ್ಥಹೋಗಬೇಕು.

ಒಂದು ನಿಲುವುದು ಗೆಲುವೊಡೆ:

ನಾನು ಎಂಬದು: ಅದನು ಗೆಲ್ಲದೆ

ಇಲ್ಲ ಬ್ರಹ್ಮದಿ ನಿಲುಕಡೆ.

ನಾನು ಎನೆ ಸಂಸಾರ, ಅಂತೇ

ನೀನೆನಲು ಸುಖಸಾರವೋ,

ಎನರೆ ಹರಿಸೇವಕರು? ಇಲ್ಲಿಯೆ

ಇಹುದು ಆಚೆಯ ತೀರವೂ.

ಇದೇ ಮುಕ್ತಿ. ಇದು
ಹತ್ತಿರವೇ ಇದೆ.

ತೀರ ಇಲ್ಲಿಯೆ ಇಹುದು; ಒಯ್ಯುವ

ನಾವೆಯೂ ಇಹುದಿಲ್ಲಿಯೆ;

ನಿನ್ನ ಬಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲ ಸಿದ್ಧ;

ಬಿಟ್ಟುಳಿಯೆ ನೀ ಒಲೈಯೇ!

ಜೀವನೇ ಉದ್ಧಾರ ಬೇಡನೆ

ನಿನಗೆ? ಗುರಿಯನು ಮರೆಯದೆ

ಸಾಗು; ಇಂಬನು ಕುರಿತು ಸಾಗು;

ಅಲ್ಲಿ ಸುಖದೈಸಿರಿ ಇದೆ.

ದೈವ ಒಲಿದರೆ
ಸಿದ್ಧಿ ಸುತ್ತದೆ.

ಮೂಕನ ಮಕ್ಕಳು

ಹರಿಯ ಕೃಪೆ ಗುರುವಾಗಿ ಬಂದಿತೆ

ಮುಟ್ಟಬಲ್ಲೆನು ಇಂಬನು ;

ಅಂತರಿಂದಲೆ ಶಿವನೆ ರಕ್ಷಿಸು

ಗುರು ನಮೋ ಬಾ ಎಂಬೆನು.

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ರಚಿತ

ಕೆಲವು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಜಿಲುವು (ಪದ್ಯಗಳು)
ಬಿನ್ನಹ (ಗೀತೆಗಳು)	ಶಿವ ಭಕ್ತಪತಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)
ಶಾಂತಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ವಿಮರ್ಶೆ ೨ (ಲೇಖನಗಳು)
ಸಾವಿತ್ರಿ (, ,)	ಯಶೋಧರಾ (ನಾಟಕ)
ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಮಲಾರ (ಪದ್ಯಗಳು)
ಸಾಹಿತ್ಯ (ಉಪನ್ಯಾಸ)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೪
ಅರುಣ (ಪದ್ಯಗಳು)	ರವೀಂದ್ರನಾಥ ಠಾಕೂರರು
ವಿಮರ್ಶೆ ೧ (ಲೇಖನಗಳು)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೫
ಉಷಾ (ಸಣ್ಣ ದೃಶ್ಯ)	ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ
ಸುಬ್ಬಣ್ಣ (ಕತೆ)	ತಿರುಪಾಣಿ
ತಾಳೀಕೋಟಿ (ಐತಿಹಾಸಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಕರ್ಣಾಟಕದ ಜನಪದ ಸಾಹಿತ್ಯ
ವಿಮರ್ಶೆ ೨ (ಲೇಖನಗಳು)	ಕಾಕನಕೋಟಿ
ನಾಲ್ಕು ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು	ಅದಿಕವಿ ವಾಲ್ಮೀಕಿ
ಕನ್ನಡದ ಸೇವೆ (ಭಾಷಣ)	ವಿಮರ್ಶೆ ೪ (ಲೇಖನಗಳು)
ಮಂಜುಳಾ (ಸಾಮಾಜಿಕ ದೃಶ್ಯ)	ಸಣ್ಣ ಕತೆಗಳು ೬
ತಾವರೆ (ಪದ್ಯಗಳು)	ಗೌಡರ ಮಲ್ಲಿ
ಕರ್ಣಾಟಕದ ಜನತೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ	ರಾಮನವಮಿ

(ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ)

Popular Culture in Karnataka
The Poetry of Valmiki

Short Stories (4 Vols.)
Subbanna

ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ದೊರೆಯುವ ಸ್ಥಳಗಳು :—

ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಪುಸ್ತಕ ಭಂಡಾರ, ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಪುರ, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
ಬೆಂಗಳೂರು ಪ್ರೆಸ್, ಮೈಸೂರು ರೋಡ್, ಬೆಂಗಳೂರು ಸಿಟಿ
೪೩-೪೪, ಗವಿಪುರದ ವಿಸ್ತರಣ, ಬಸವನಗುಡಿ ಟಿಪಾಲು
ಮನೋಹರ ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರ, ಧಾರವಾಡ

